Cătălin Dan CÂRNARU

„ Şi totuşi , ce naiba-i energia liberă ?! ”

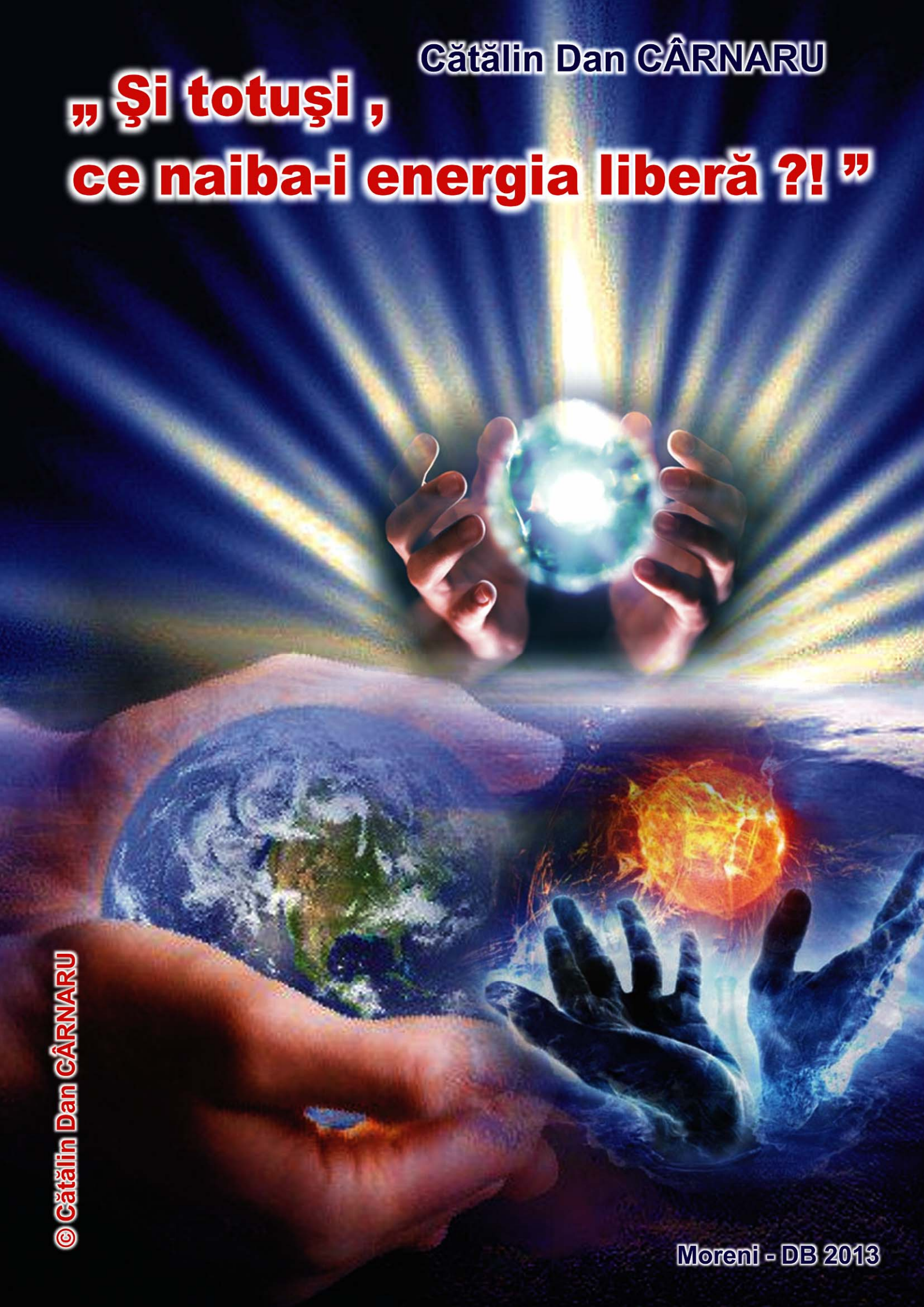

© Cătălin Dan CÂRNARU

Moreni - DB 2013

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cătălin Dan CÂRNARU

„Şi totuşi, ce naiba-i energia liberă ?!”

Coperta, imaginile şi tehnoredactarea : Cătălin Dan Cârnaru
carnaruc@gmail.com
www.catalindancarnaru.ro

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Lucrare publicată în municipiul Moreni Dâmbovița în anul 2013
ISBN 978-973-0-13995-2

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cuprins

Introducere 9
Magneții şi lucrul mecanic 11
Fabrica de oi 13
Ce-i curentul electric ?… 16
Să facem din natură o baterie ! 23
Ce-ar fi să ne-ntoarcem la şatră ?! 25
Condensatorul, altfel... 31
Urşii şi canalizarea 35
Altfel de redresor 37
Pamblica electrică 39
O altă hidrocentrală de apartament 42
Bujia ? 44
Oscilatoarele altfel 49
Echilibrul „generator” – consumator 52
Din nou despre automobilul lui Tesla 54
Între trădare şi incompetență… 56
Vril 62
Dac-ai fi pasăre ?... 65
Piramida 67
Speranțe ?... 73
Brățara magică 76
Deschizători de drum 82
Otis T. Carr 82
Ralph Ring 84
Arthur H. Matthews 85
Howard Menger 86
Bruce L. Cathie 87
Au fost şi alții 88
Alte motoare magnetice 91
Filmulețe cu magneți 94
Transformatoare şi bobine Tesla 97
Reversibilitatea transformatorului amplificator rezonant Tesla 100
Râsu’ – plânsu’… 103
Becul 106
„Neon veşnic” 111
Magia celor două roți… 115
Ciudățenie ?... 118
Motorul magnetic atractiv 119

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ion Motorga… 124
Şi alţii 127
Şi nu doar ei 129
Traian Vuia 130
Henri Marie Coandă 133
George (Gogu) Constantinescu 138
Văideanu şi alţii 140
Baterie veşnică 142
Condensatori, transformator → curent alternativ… 144
Altă medicină 145
Royal Rife 145
Georges Lakhovsky 150
Situaţia actuală 154
Alt fel de Van de Graaff 158
Alt râsu’ – plânsu’ ! 160
Inelul lui Dotto 163
Motorul lui Dotto 165
Amplificatorul magnetic rezonant 168
Microcentrala electrică Meyer 170
Generatorul sinergetic 172
Eugene Mallove 174
O nouă baterie !...? 176
Ce drepturi are o turmă de oi ?! 179
Nu mai aruncaţi becurile arse ! 181
Fundaţia Keshe 183
Responsabilitate sau criminalitate ?... 186
Tariel Kapanadze 188
Nu vi se pare cunoscut ?... 190
Întrebări 193
Câteva cărţi 195
Şi câteva filme 197
Încheiere 198
Bibliografie 200

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Introducere

La câteva zile după terminarea precedentului volum („Totuşi, ce naiba-i energia liberă ?!”), undeva, pe la jumătatea lunii noiembrie, am găsit pe Internet o carte interesantă intitulată „High Frecuency Apparatus”. Scrisă de Thomas Stanley Curtis, şi apărută la New York în 1916, a fost cartea care mi-a lămurit definitiv unele lucruri, care încă îmi erau neclare, privind funcţionarea şi construcţia oscilatoarelor de înaltă frecvenţă şi înaltă tensiune.

Deoarece eu citesc destul de greu în limba engleză, limbă pe care nu am studiat-o în şcoală, până să termin de citit această carte deja sărbătorile noului an trecuseră.

După terminarea acestei cărţi mi-am dat seama că unele din lucrurile pe care le scrisesem în volumul precedent nu prea mai erau perfect concordante cu realitatea. S-ar fi impus rescrierea unor articole, dar deja obţinusem codul ISBN de la Biblioteca Naţională şi cartea aflată acum pe serverul www.cărţiaz.ro fusese descărcată de câteva sute de persoane…

De asemenea cu puţin înainte de Revelion, mi-a mai căzut sub ochi o cărticică – o traducere în limba română a cărţii lui Vladimir Utkin intitulată „Energie gratuită – secretele lui Nikola Tesla pentru fiecare”.

O parte din cele spuse aici le cunoşteam deja căci eu am lecturat mare parte a brevetelor marelui inginer şi inventator. Dar la fel ca şi precedenta carte şi aceasta mi-a transformat unele bănuieli în certitudini şi de asemenea am învăţat şi unele lucruri noi din ea.

Aceste două cărţi alături de altele pe care le studiasem anterior au constituit declicul, care mi-a lămurit definitiv principiul general al funcţionării şi construcţiei celor mai eficiente generatoare de energie liberă, anume cele statice, fără mişcare… Aşa că am deschis calculatorul şi într-o muncă susţinută şi plină de pasiune şi avânt am scris în mai puţin de trei luni cartea ***„Generatoare” fără mişcare – principii şi utilizare***.

Încă de pe când scriam la această carte am înţeles că dacă „Totuşi ce naiba-i energia liberă ?!” nu o puteam modifica, nu era bine nici s-o las în forma în care era deja, căci ar fi însemnat să las pe piaţă o carte incompletă, şi mai ales una care ar fi putut induce idei greşite.

Mi-am dat seama deci, că pentru împlinirea ideii generale a ei, se impune continuarea cu un nou volum care să vină în completarea şi lămurirea aspectelor neclare.

Aşa se face că acum, iată-mă scriind aceste rânduri. Sper ca până la sfârşitul acestui an să reuşesc să termin şi acest nou volum în aşa fel încât în ianuarie 2013, să vă pot oferi, dragi cititori ambele volume.

Rămâne ca proiectul început anul trecut despre OZN-uri să-l amân pentru următorul an… Tot răul spre bine căci îmi va rămâne mai mult timp pentru documentare…

Pe de altă parte, dragi cititori, domeniul acesta al posibilităţilor de a colecta energie din mediul înconjurător este atât de vast încât chiar acum când deja am scris cinci cărţi legate de acest domeniu, aş mai putea scrie în continuare.

Veţi întreba poate: Cum a fost posibil ca un domeniu atât de vast să fie total necunoscut marelui public ?

Sunt mai mulţi factori care au contribuit şi contribuie la asta. Înainte de toate e vorba de acumularea în timp a informaţiei concomitent cu interzicerea publicării ei.

Domeniul este atât de vast ca urmare a acumulărilor de peste un secol. Oficiile de invenţii din întreaga lume au adunat, încet, încet din ce în ce mai multe brevete de invenţii legate de acest domeniu. Faptul că de-a lungul timpului domeniul a fost unul prohibit a făcut ca această acumulare să crească mereu, până s-a ajuns la situaţia actuală.

Datorită acestei restricţionări, chiar dacă prin ziare şi reviste locale, apăreau pe întreg globul articole ocazionale generate de aceste invenţii şi inventatorii lor, faptul că marile trusturi de presă, mai de mult, şi televiziunile mai de curând, nu au promovat în nici un fel aceste informaţii a contribuit la această necunoaştere a subiectului de către marele public.

Un alt motiv pentru necunoaşterea noastră este faptul că despre aceste tehnologii nu ni se spune în şcoală… căci o informare de masă se poate face doar prin învăţământ. De ce spun asta ?

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Pentru că aproximativ 50% din populația alfabetizată a globului, după ce termină ciclul de învățământ, nu mai citeşte decât extrem de rar vreo carte, singurele lecturi fiind presa şi literatura tehnică specifică meseriei…

În plus pentru că niciodată un generator de energie liberă, de orice tip ar fi fost el, nu a ajuns un produs comercial căci fabricile interesate au fost totdeauna împiedicate pe diverse căi să le producă este încă un factor principal pentru care noi, populația nu am ştiut nimic. Şi deşi acum situația e diferită să ştiți că această obstrucționare încă se manifestă şi ca atare lipsa de informare este încă preponderentă în privința acestui domeniu, în ciuda acumulărilor de care vorbeam.

Acum, probabil că „oala dă pe-afară” tocmai datorită acestei acumulări îndelungate… presiunea e mare iar faptul că internetul e din ce în ce mai vast şi mai greu de controlat face ca noi să aflăm tot mai multe despre acest domeniu.

În afară de asta, o anumită parte din societate nu mai e de acord cu folosirea tehnologiilor energetice actuale, distructive, poluante, ineficiente şi costisitoare şi de aceea această uşurință din ce în ce mai mare de a accesa informațiile de acest gen…

Dacă pe mine, datorită lăcomiei, editurile din țară, nu s-au arătat interesate să mă ajute să public aceste cărți, pentru ca dumneavoastră să le găsiți pe rafturile librăriilor, în restul lumii, pe întreg globul, din ce în ce mai multe edituri publică literatură dedicată acestui domeniu.

De asemenea din ce în ce mai mulți inventatori şi ingineri din diferite domenii au început să considere că e mai corect să-şi facă publice amănuntele cercetărilor şi invențiilor fără a le mai breveta, lucru care contribuie din plin la educarea şi conştientizarea marelui public legat de acest domeniu.

Şi mai sunt cei ca mine, care deşi refuzați de edituri contribuie la lămurirea maselor largi apelând la acest instrument gratuit numit internet…

Ca urmare viitorul pare luminos. Probabil că printr-o altă acumulare informațională, lumea se va urni şi, într-un fel sau altul, va renunța la vechile tehnologii pentru a le îmbrățişa pe acestea pe care, cei ca mine le descriu acum în cărțile lor.

Deci vă doresc lectură plăcută în continuare ! 2 aprilie 2012

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Magneții şi lucrul mecanic

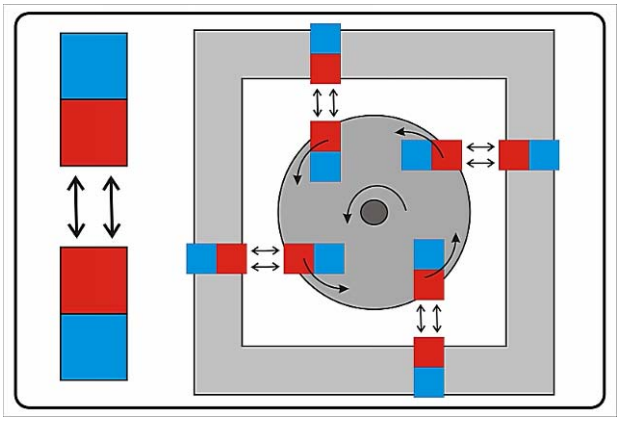

Deşi am scris o carte întreagă despre magneți şi motoare magnetice, deşi am scris un articol în volumul precedent dedicat magneților permanenți, şi deşi de asemenea tot în acel volum am mai scris două articole despre motoare magnetice, continui să primesc scrisori în care, pe un ton neîncrezător, sunt întrebat dacă chiar merg motoarele magnetice…

E şocant ! E şocant faptul că după ce termini un liceu nu eşti în stare să pricepi faptul că de vreme ce doi magneți puşi față în față se vor respinge cu o forță egală cu suma forțelor lor; e la mintea cocoşului că o sută de magneți puşi față în față cu alți o sută se vor respinge cu o forță de o sută de ori mai mare…

Eu nu ştiu cum poți să nu pricepi asta… Mi se pare, cum spuneam, la mintea cocoşului… Mi se pare o chestie atât de simplă încât mă stupefiază întrebarea : chiar merge un motor magnetic ?

Priviți imaginea alăturată. Trebui să reamintesc celor care ştiu şi să aduc la cunoştința celor care nu ştiu, faptul că doi magneți se resping cu o forță mai mare decât se atrag.

În acelaşi timp trebuie să vă mai amintesc că primul motor magnetic a fost inventat şi construit în urmă cu multe secole şi anume în 1269 de către inginerul francez Petrus Peregrinus de Maricourt. Şi atunci vine din partea mea întrebarea retorică: De vreme ce lui i-a funcționat un motor făcut cu nişte magneți naturali, nouă cum să nu ne funcționeze unul făcut cu magneți industriali, de multe, foarte multe ori mai puternici ?

Privind imaginea de alături care arată principiul de funcționare al unui motor magnetic repulsiv, este extrem de uşor de înțeles cum poate funcționa un motor magnetic…

Dar în afara întrebării prosteşti de care spuneam există o afirmație, sau o întrebare şi mai prostească. Magneții nu pot efectua lucru mecanic sau ca întrebare : Cum poate efectua lucru mecanic un magnet ? Păi dragii mei, orice magnet efectuează lucru mecanic din momentul în care respinge sau atrage spre el un alt magnet sau în momentul în care atrage un obiect din oțel… învingând în acest fel gravitația.

Şi aici vine şi răspunsul la o altă întrebare ciudată ce mi s-a pus : ce forță poate să aibă un motor făcut cu magneți ? Din felul cum e pusă această întrebare, se subînțelege clar convingerea celui ce întreabă, că un motor construit cu magneți chiar dacă ar funcționa ar fi unul extrem de slab… Şi de fiecare dată când mă lovesc de această părere eu exclam : Să mori tu, că nu poate avea putere ?!… Priviți imaginea următoare, începând cu fotografia din stânga:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În acea primă fotografie e un ciocan de cinci kilograme atârnat de un magnet fixat pe o grindă metalică. Am avut ocazia să constat foarte amuzat cum un amic de-al meu, în momentul în care i-am agățat un ciocan de cinci kilograme, de un magnet de hard disc lipit pe o grindă metalică, a rămas cu gura căscată. Un magnet de hard disc poate susține un ciocan de cinci kilograme la mare înălțime timp de ani de zile…

Alături, vedeți cum magneți asemănători primului, dar mai puternici, susțin o bicicletă, care are în jur de 15 – 20 kilograme iar în ultima imagine este un om care stă atârnat ținându-se de o placă metalică care e la rândul ei fixată cu un manget de o grindă. Un om cam de talia celui din fotografie are 70 – 80 kilograme… Vă întreb eu acum care-i lucrul mecanic pe care-l efectuează aceşti magneți ?

Probabil că acum vă veți grăbi să-mi răspundeți fericiți, 5 kg, 20 kg, sau 80 kg ! Iar eu vă răspund astfel : Mai gândiți-vă ! Luați o pauză de vreo un sfert de oră şi ocupați loc pe un scăunel, proptiți-vă bărbia sau fruntea în palmă şi gândiți mai profund…

Dacă după sfertul de oră nu ştiți, citiți în continuare.

Această forță de 5 – 80 kilograme pe care v-ați grăbit dumneavoastră să mi-o comunicați nu este decât lucrul mecanic instantaneu al unui magnet. Adică forța pe care o exercită un magnet în fracțiunea de secundă în care se lipeşte de obiectul metalic pe care-l susține.

Numai că noi am fost învățați de sistemul de învățământ şi de experiența de zi cu zi că măsurarea lucrului mecanic efectuat de un mecanism, o energie, etc., se exprimă în efortul pe care-l execută acea energie într-o oră. Un kilowatt exprimă lucrul mecanic efectuat cu un consum de energie de un kilowatt într-o oră, la fel un cal putere reprezintă 746 wați energie ce se consumă tot într-o oră, şi tot aşa cu toate mecanismele care ne înconjoară…

De vreme ce acel 5 – 80 kg reprezintă lucrul mecanic instantaneu pe care-l efectuează un magnet, înseamnă că într-o oră acesta e mult mai mare. Da. Dacă ar fi să considerăm acest instantaneu ca fiind timpul **aparent** în care un ciocan se alipeşte de magnet, să spunem o treime de secundă (ceea ce e neadevărat căci acest instantaneu e chiar instantaneu şi înseamnă cam o zecime de secundă !) atunci forța exercitată de magnet într-o oră ar fi pentru cel ce susține ciocanul următoarea : 3x3600 x5 = 54000 Kg. Iar pentru cel care susține un om ar fi de 3x3600x80=864 000 kg. Dar atrag atenția că aceste cifre impresionante nu sunt de loc adevărate căci instantaneu înseamnă de fapt o zecime de secundă, deci cifra reală ar fi cam de trei ori mai mare…

Păi dragii mei, dacă un magnet care susține un ciocan de cinci kilograme efectuează într-o oră un lucru mecanic echivalent cu ridicarea a cel puțin 54 de tone, păi cum să nu aibă putere un motor executat cu mai multe zeci de asemenea magneți ?

Şi vă mai atrag atenția că un magnet susține acel ciocan ani de zile, poate chiar zeci de ani, învingând forța gravitațională zecime de secundă cu zecime de secundă în toată această perioadă.

Ca urmare şi un motor în componența căruia ar intra acel magnet, alături de alți confrați de-ai lui identici va funcționa cel puțin tot atâția ani de zile… dezvoltând toată această forță cumulată de toți magneții componenți, la axul său…

Acesta-i răspunsul pe care-l dau celor care mi-au reproşat că tabelul de la pagina 58 din volumul „Motoare magnetice – aplicații”, ar conține nişte cifre aberant de mari, ireale şi imposibile…

De fapt acele cifre sunt mult mai mici decât realitatea, căci acolo am luat în calcul pierderi date de distanțe mari între magneți şi ecranări incorecte.

Articol scris azi 3 aprilie 2012 la ora 1 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Fabrica de oi

De curând am avut ocazia să văd pe unul din posturile tv. un reportaj despre gradul execrabil de degradare în care a ajuns învățământul românesc.

Printre altele, acolo, se dădea exemplul unui test efectuat undeva în occident, pe copii preşcolari cărora li se pune în faţă o agrafă de birou şi sunt întrebaţi: ce poţi face cu ea ?

Răspunsurile acoperă nu mai puţin de două sute de variante de utilizare a acelei banale sârme…

Acelaşi test efectuat la copii de cilul primar arată o reducere drastică a opţiunilor, în vreme ce elevii de liceu nu mai au nici o opţiune în afara celei pentru care agrafa a fost proiectată…

Acest test spune totul despre ceea ce înseamnă de fapt sistemul de învăţământ. Spuneam eu în altă parte că de fapt sistemul de învăţământ este în egală măsură o binecuvântare dar şi un blestem.

Binecuvântarea constă în faptul că un procent din ce în ce mai mare din populaţia globului are acces la alfabetizare, dar în acelaşi timp prin faptul că sistemul este standardizat şi uniformizat, uniformizate vor fi şi produsele lui… adică tinerii noştri vor ieşi din şcoală nişte roboţi cu aceleaşi tipare de gândire şi fără nici un fel de iniţiativă, de creativitate, de libertate de gândire…

Practic şcolile, oriunde pe glob, transformă oamenii în turme de oi docile şi paşnice. Încă de mici, atunci când marea majoritate a noastră avem acel bun simţ înnăscut şi acel sentiment de ruşine faţă de cei mai mari decât noi care nu fac parte din familie, chiar dacă profesorul, uneori un bărbat masiv şi puternic, sau o doamnă distinsă şi impozantă prin atitudine şi ton, ne va spune ceva care poate că nu e în concordanţă cu părerea pe care ne-am format-o legat de ceva anume, noi vom tăcea din gură şi nu vom comenta, de ruşine faţă de profesori sau faţă de colegi văzând că nici unul nu ia atitudine şi bănuind că de vreme ce ceilalţi colegi nu spun nimic, probabil că ceea ce credeam noi până în acel moment este greşit…

Şi aşa ajungem să păţim ca Nassim Haramein care atunci când profesorul i-a spus că un punct nu există, două puncte iarăşi nu există, ele fiind doar reperele între care se poate trasa o linie, a rămas stupefiat când profesorul i-a spus că de-abia din trei punte se poate construi ceva care există…

Păi am să vă spun că şi eu am gândit identic atunci când mi s-a predat la primele ore de geometrie acest concept teoretic… „Cum naiba poate fi real un lucru format din trei lucruri care nu există ?!...”

Şi la fel ca şi Haramein, am tăcut din gură în rând cu toţi colegii mei… Numai că eu, spre deosebire de Haramein, am uitat repede această inadvertenţă de gândire, sub presiunea altor informaţii care mi se băgau pe gât, şi nu am mai dat atenţie acelei prostii spuse de profesorul meu de matematică… Haramein nu a putut accepta asta şi de acolo a ajuns la teoria universului holofractografic …

Câţi sunt ca el ?... Am putea spune, fără să greşim prea mult, că nimeni… Toţi am trecut prin această experienţă şi toţi am trecut peste ea uitând-o foarte repede căci alte şi mereu alte lucruri noi şi uneori la fel de stupide ne erau aduse la cunoştinţă. Şi în plus sentimentul de inutilitate a unui protest în faţa unor asemenea aberaţii a fost accentuat de faptul că de cele mai multe ori, dacă refuzam să învăţăm asemenea informaţii, ne trezeam că primim o notă proastă, care firesţe, în regimul concurenţial din care e construit sistemul de învăţământ înseamnă nici mai mult nici mai puţin decât scăderea şanselor de a avea succes în viaţă…

Adică încă de mici începem să învăţăm în mod dureros, pe propria noastră piele, faptul că societatea îi respinge pe cei care nu se aliniază cu gloata…

Şi încet, dar sigur, spiritul de respingere al neadevărului şi minciunii, al dezinformării şi jumătăţilor de adevăr se estompează tot mai mult, pe măsură ce înaintăm prin anii de şcoală şi la un moment dat, terminăm studiile, obţinem o diplomă de ingineri, de doctori docenţi sau mai ştiu eu ce

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

grade superioare şi suntem perfect îndobitociți şi obedienți față de o societate care în acest fel ne-a integrat ei la fel cum e integrată oaia rătăcită în turma iubită…

Copiii de azi ar trebui să învețe să întrebe cât mai des, fără jenă şi cu tărie: **De ce ?** sau : **La ce-mi foloseşte mie prostia asta-n viață ?**

Astfel, profesorii incompetenți sau conduşi de o programă de învățământ întocmită cu rea intenție se vor trezi din ce în ce mai des puşi sub presiunea neacceptării minciunii şi neadevărului şi ori vor părăsi sistemul ori vor lua atitudine şi nu vor mai accepta să formeze din copii cărora le predau, nişte oi docile şi obediente…

Dar până atunci, probabil că va mai trebui să treacă apă pe Dunăre… şi nu ne rămâne decât să analizăm un pic care au fost şi sunt rezultatele acestui sistem educațional…

Cred că patria noastră e cel mai elocvent exemplu, căci deşi nici sistemul de învățământ socialist nu a fost unul perfect, a fost de departe net superior celui actual.

Priviți cum copii de azi nu mai ştiu să scrie şi să citească corect româneşte… În copilăria mea, un copil care ajungea în ultimele clase ale ciclului primar fără a şti să citească corect, era de râsul nostru al celorlalți, al colegilor lui… asta în afară de notele proaste şi de repetarea anului…

Atunci a fi luat în râs de ceilalți era o ruşine imensă, iar a fi corigent la o materie sau şi mai grav a ajunge să repeți anul era cea mai mare ruşine pe care şi-ar fi putut-o închipui un elev…

Acum… extrem de puțini din elevii excelenți depăşesc un elev mediu de atunci… Acum marea majoritate a elevilor actuali sunt „proşti cu crăci” şi ce e mai grav mulți nici nu-şi dau seama de asta, ba chiar sunt mândri de acest lucru…

În urmă cu peste douăzeci de ani orice elev era motivat să învețe prin însăşi atitudinea pe care o avea societatea, atât cea locală cât şi cea națională pe ansamblu, față de el… Căci atunci un elev ştia clar că se pregăteşte pentru a fi competitiv în viață, pentru a putea să-şi câştige traiul prin munca lui, căci orice întreprindere avea un liceu al ei şi orice liceu avea o întreprindere a lui…

Atunci terminai şcoală şi la cel mult o lună avea propriul tău salariu care-ți asigura un trai decent, puteai să-ți vezi țara, să-ți întemeiezi o familie… viitorul era asigurat de către o conducere statală responsabilă…

Acum ce elev ar fi prost să învețe când vede că o face de pomană ? Ce motivație să aibă când vede că poate să termine nu un liceu, nu o facultate ci patru facultăți şi tot nu are unde găsi un loc de muncă ?… Ce motivație să aibă când vede că numai unul din părinții săi mai are serviciu, şi că munceşte de se speteşte şi abia reuşeşte să câştige cât să bage toți trei ceva sub nas, iar colegul său care e fiu de mafiot sau de hoț care a spoliat avuția națională e plin de bani, deşi e prost bâtă, vine la şcoală cu o maşină scumpă şi e mai elegant şi mai bine îmbrăcat decât directorul şcolii ?

Ce motivație să aibă când vede că în vreme ce părinții lui muncesc de se spetesc, mafioții şi ciocoii din capul țării trăiesc boiereşte trădându-şi şi vânzându-şi pe nimic patria şi poporul şi nu-i trage nimeni la răspundere pentru asta ?...

Şi astfel, încet dar sigur, acest popor a fost transformat din popor în gloată şi din gloată în oi pe care aceştia de sus le văd ca pe viermi, iar instituțiile statului care ar fi trebuit să fie garantul respectării şi îndeplinirii Constituției şi drepturilor omului au devenit slugile obediente şi inconştiente ale acestui clan mafiot ce s-a instalat la conducere…

Noi ?… Să ne ajute Ăl de Sus !... că altcineva nu mai are cine…

La noi această fabrică de oi a fost dusă la perfecțiune, a lucrat în aceşti ani cu maximum de eficiență şi lipsă de scrupule cu care şi-ar fi putut-o închipui cineva… Aşa cum spuneam în volumul precedent, până şi Orwell s-ar răsuci în mormânt de ciudă că profețiile sale catastrofice au fost întrecute de realitate…

Trăim deja o proiecție în realitate a filmului „Matrix” doar că nu ne dăm seama de ea, la fel cum nu-şi dădeau seama nici personajele din film…

Şi astfel datorită faptului că toată gloata e integrată în această matrice, cei ce ies din ea sunt traşi înapoi sau eliminați de însăşi gloata matricei, într-o încercare disperată de protejare de necunoscut şi de pedeapsa pentru încălcarea legilor şi regulilor…

Nu e nevoie ca cineva să se preocupe de a ne supraveghea… Prin felul cum am fost educați, îi dăm singuri în gât pe cei ce nu vor să se integreze, îi eliminăm sau îi integrăm forțat…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Şi atunci cum oare am putea avea pretenția să trăim mai bine, atât timp cât cei care ne doresc nouă, tuturor binele , luând atitudine împotriva stării de fapt actuale, sunt eliminați de noi înşine ?…

Şi ne mai şi lamentăm cu mii de guri de şarpe, că trăim din ce în ce mai prost, că poluare, că nedreptatea, că drepturile omului, că bolile, SIDA şi Ebola, că armele nucleare, că terorismul… şi câte şi mai câte ! Dar noi înşine, prin mentalitatea de turmă acceptăm şi întreținem acest sistem corupt şi mafiot…

Şi dintre noi, extrem de puțini, cei pe care noi îi respingem, îi marginalizăm, îi ocolim, ne e frică de ei, sunt singurii care au înțeles că totul pleacă de la sistemul de învățământ, de la megacorporația numită sistem de învățământ care, prin milioanele sale de fabrici de pe întreaga suprafață a planetei fie ele numite grădinițe, şcoli sau universități, ne transformă din oameni în oi…

Articol scris azi 3 aprilie 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ce-i curentul electric ?…

Ce întrebare mai e şi asta ?! Toţi ştim ce-i curentul electric. Deci ce rost are să punem o asemenea întrebare. Păi… are.

Citatele pe care am să vi le dau în continuare sunt luate din manualele de fizică de liceu editate după 1990 a căror colecţie o am, dar care manuale sunt identice cu cele pe care le-am studiat eu în anii 1979 – 1983. Deci…

Din manualul de fizică de clasa a X-a, în capitolul 9.1 intitulat „Curentul electric în conductoare metalice” se spune:

„Orice conductor metalic, conţine un număr foarte mare de electroni liberi. În structura cristalină atomii sunt dispuşi în nodurile reţelei, la distanţe aşa de mici încât electronii de la periferia fiecărui atom se găsesc în interacţie în acelaşi timp cu toţi ionii vecini. Din această cauză electronii nu sunt legaţi de un singur atom şi ei pot trece uşor de la un atom la altul. Mişcarea electronilor printre ioni este dezordonată ea se asemănă cu mişcarea moleculelor unui gaz închis într-o incintă. Sarcina electrică a tuturor electronilor liberi, însumată, este negativă şi egală cu sarcina pozitivă a tuturor ionilor care formează reţeaua cristalină a metalului respectiv. Astfel, metalul, în mod obişnuit este neutru din punct de vedere electric.”

Să presupunem că avem la dispoziţie două conductoare unul A de potenţial Va şi celălalt B de potenţial Vb (Va<Vb). Dacă le punem în legătură printr-un conductor metalic, C, electronii liberi din reţeaua conductorului, sunt puşi în mişcare dirijată între corpurile Aşi B de către forţele electrostatice ale câmpului electric ataşat acestor corpuri. Astfel o parte din electronii liberi de pe conductorul A vor trece pe conductorul B până când potenţialele electrice ale celor două corpuri vor deveni egale. ***Transportul de electroni liberi (purtători de sarcină) prin firul conductor se numeşte curent electric.****”*

În acelaşi timp însă în manualul de fizică din anul patru de liceu, la capitolul 1.4 intitulat „Legătura metalică” se spune:

„*Modelele simple care au fost prezentate mai sus pentru a explica legăturile ionice sau covalente ilustrează, cel puţin calitativ, mult particularităţi ale cristalelor, în timp ce legătura metalică este mult mai greu de explicat cu ajutorul unui model simplificat.* ***Legătura chimică în metale se poate explica prin luarea în considerare a tuturor atomilor şi presupunând că electronii lor de valenţă aparţin cristalului în întregime…”***

Păi da – această frază era conform cu ce învăţasem eu la chimie şi la geologie că la formarea unui cristal metalic participă toţi atomii cu electronii de pe ultimul strat. Numai că următoarea propoziţie se contrazice flagrant spunând:

„*Multe proprietăţi ale metalelor se pot explica cu ajutorul teoriei „electronilor liberi” conform căreia ionii pozitivi ai metalelor formează o reţea scufundată în gazul electronilor care umple tot volumul.****”***

Păi de unde naiba provin acei electroni care formează acel gaz electronic, de vreme ce singurii electroni care pot părăsi structura atomului sunt cei de pe ultimul strat, iar aceştia sunt de fapt cei ce se pun în comun între mai mulţi atomi pentru a forma structura cristalină ?...

Şi în continuare :

„*Stabilitatea unui astfel de sistem termodinamic este asigurată de interacţiunea dintre ioni şi electronii de valenţă liberi. Într-adevăr electronii care se află în spaţiul dintre ionii pozitivi interacţionează cu aceştia dând naştere la forţe de atracţie care vor echilibra forţele de respingere*

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

electrostatică dintre ionii pozitivi. Este uşor de observat că atât în cazul legăturii covalente cât şi în cazul celor metalice are loc punerea în comun (colectivizarea) electronilor de pe orbitele externe.

Deosebirea constă în faptul că în cazul legăturii covalente „colectivizarea” electronilor se face numai între perechi de atomi iar electronii colectivizați rămân tot timpul în vecinătatea lor în timp ce în cazul legăturilor metalice la colectivizarea electronilor participă toți atomii cu electronii lor de valență iar electronii colectivizați, nu sunt localizați şi se pot mişca în tot volumul cristalului.”

Deci după cum vedeți deja în anul doi de liceu, nu puteam fi de acord cu definiția curentului electric dată de cartea de fizică. De ce ? Pentru că în vreme ce cartea de fizică îmi spunea ceva, manualul de geologie pe care îl studiasem înaintea celui de fizică de anul II deja mă învățase că în structura cristalină a unui metal toți electronii de valență ai atomilor sunt puşi în comun pentru structurarea cristalului metalic.

În aceste condiții nu puteam fi de acord cu deplasarea de electroni… Păi dacă aceşti electroni ar fi plecat spre capătul conductorului spre a echilibra sarcina electrostatică dintre capetele conductorului, toată structura metalică cristalină a acelui conductor s-ar fi rupt instantaneu.

În acelaşi timp în vreme ce cartea de fizică îmi tot dădea înainte cu electronii liberi din structura cristalină şi moleculară a materiei, cărțile de chimie îmi spuneau că electronii de valență, sunt atât de puternic atașați de atomul lor, încât ei nu pot părăsi structura acestuia decât pentru a fi puşi în comun cu alți atomi pentru a forma structura, fie ea cristalină metalică, sau moleculară a materiei.

Păi, dragii mei cititori. Încă de atunci constatam că în vreme ce un manual îmi spunea una, celălalt îmi spunea altceva… eu pe cine-ar fi trebuit să cred atunci ?...

Atomul de cupru are 29 de electroni aşezați în următoarea configurație pe straturile de electroni: 2, 8, 18, şi 1.

Cuprul ca material metalic cristalin, cristalizează în structură cristalină elementară cubică. Păi de vreme ce electronii de pe ultimul strat electronic sunt singurii care pot părăsi structura atomului, şi doar pentru a forma legături cu alți atomi, cuprul formează structura sa cubică prin faptul că toți cei opt atomi din structură îşi pun acel unic electron în comun…

Deci… iată de ce nu am putut eu să cred că curentul electric este o mişcare ordonată de electroni…

Dacă atunci când eram în liceu, eram un copil cam timid, şi în plus nici nu prea mă interesau aceste lucruri, nu am dat crezare dar nici nu am constatat explicațiile profesorului de fizică referitor la curentul electric…

În acelaşi timp o serie de cărți pe care le citisem în afara şcolii îmi confirmaseră mai degrabă faptul că manualele de chimie şi de geologie erau cele ce-mi spuneau adevărul legat de structura materiei…

Dar în timp, pasionat fiind de electronică, electricitate, mecanică etc., la un moment dat mi-am dat seama că de vreme ce nu pot crede că curentul electric este o mişcare ordonată de electroni ar trebui să încerc să aflu ce-i de fapt curentul electric…

Numai că din păcate pentru mine, deşi umblam mult prin biblioteci, nicăieri nu am găsit o definiție a curentului electric alta decât cea pe care mi-o spusese profesorul de fizică din liceu…

Cu atât mai mare dezamăgirea mea cu cât toate exemplele de comportare a curentului electric de care m-am lovit de-a lungul timpului îmi confirmau că curentul electric nu poate fi o deplasare ordonată de electroni. Şi tot această părere o aveam şi acum câțiva ani când mi-am luat o diplomă de calificare în meseria de electrician. Iată de ce :…

Deci conform definiției, curentul electric este o deplasare ordonată de electroni. Conform tot ştiinței actuale, tensiunea este diferența de potențial de la capetele unui conductor. Din punctul de vedere al sarcinilor electrice – electroni – diferența aceasta de potențial, este de fapt, o diferență între sarcina electrică de la un capăt comparativ cu cea de la celălalt capăt.

Totodată intensitatea curentului este definită ca fiind cantitatea de purtători de sarcină care străbat un conductor în unitatea de timp.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dacă diferența de potențial e de fapt diferență de sarcină, adică de număr de purtători de sarcină, iar intensitatea este cantitatea de sarcini ce străbat conductorul în scopul echilibrării acestei diferențe, păi… atunci intensitatea trebuie să fie interconectată cu tensiunea şi anume direct proporțional…

Experiența de zi cu zi îmi arăta însă că nu e aşa… putem avea într-un conductor la o tensiune anume o anumită intensitate de curent sau o cu totul altă intensitate cu remarca că intensitatea maximă pe care o suportă un conductor e dependentă de grosimea sa…

Pe de altă parte aşa cum am mai spus în vreme ce fizica îmi spusese că în masa materiei ar fi o sumedenie de electroni liberi, cartea de geologie şi cea de chimie îmi spuseseră din contră faptul că structura materiei este strict dependentă de electronii de pe ultimul strat electronic al atomilor şi ca urmare numărul de electroni liberi din structura materiei nu este foarte mare, ba chiar în metale, ea poate fie extrem de scăzută până la a lipsi total.

Pe de altă parte fizica şi electrotehnica pune încălzirea şi chiar înroşirea conductorilor sub influența curentului electric pe seama frecărilor şi ciocnirilor dintre electroni şi celelalte particule constituente ale metalului, fie ele atomi sau alți electroni. În vreme ce aceiaşi știință oficială şi mai ales chimia îmi spuneau că un atom este format dintr-un nucleu şi mai multe straturi de electroni, dar că nucleul este foarte mic iar electronii şi mai mici se află la mare distanță de el. Dacă nucleul ar avea dimensiunea unei mingi de tenis, primul strat de electroni ar trebui să se afle la câteva zeci de metri distanță… Deci pornind de aici rezultă că de fapt materia este 99,9%. spațiu gol.

Păi, dacă materia e aproape în totalitate spațiu gol, de ce se ciocnesc electronii curentului electric în drumul lor ? Sau poate că nu e reală această structură a materiei ?...

Şi aici am ajuns la o altă problemă pe care şcoala prin profesorul de chimie pe care-l aveam la acea dată, nu a ştiut şi nici nu a fost interesată să mi-o lămurească. Cum arată atomul cum arată electronul, protonul şi neutronul. Mi s-a răspuns că nu se ştie exact, doar se presupune… La care fireşte i-am reproşat profesorului, într-un acces de furie şi revoltă: Cum de are tupeul să-mi spună că acestea se comportă aşa cum spunea dumnealui de vreme ce nici măcar nu ştie cum arată ele…

Asta m-a făcut să fiu dat afară de la oră… Bine că nu mi-a dat un patru, sau că nu i-a chemat pe părinții mei la şcoală ! În timpul şcolii generale mai aveam uneori accese de nesupunere, care accese au dispărut odată cu pubertatea în clasele de liceu…

Problema mare este că de fapt nici acum nu ştim prea bine cum arată un atom şi constituenții săi, căci deşi s-a ajuns ca cele mai performante microscoape electronice să poată arăta obiecte cu dimensiuni având ordinul de mărime în zona angstromilor, tot ceea ce reuşesc ele să ne arate sunt nişte sfere neclare, un fel de chestii ca nişte mingi de ceață aşa cum se vede în imaginea de mai jos:

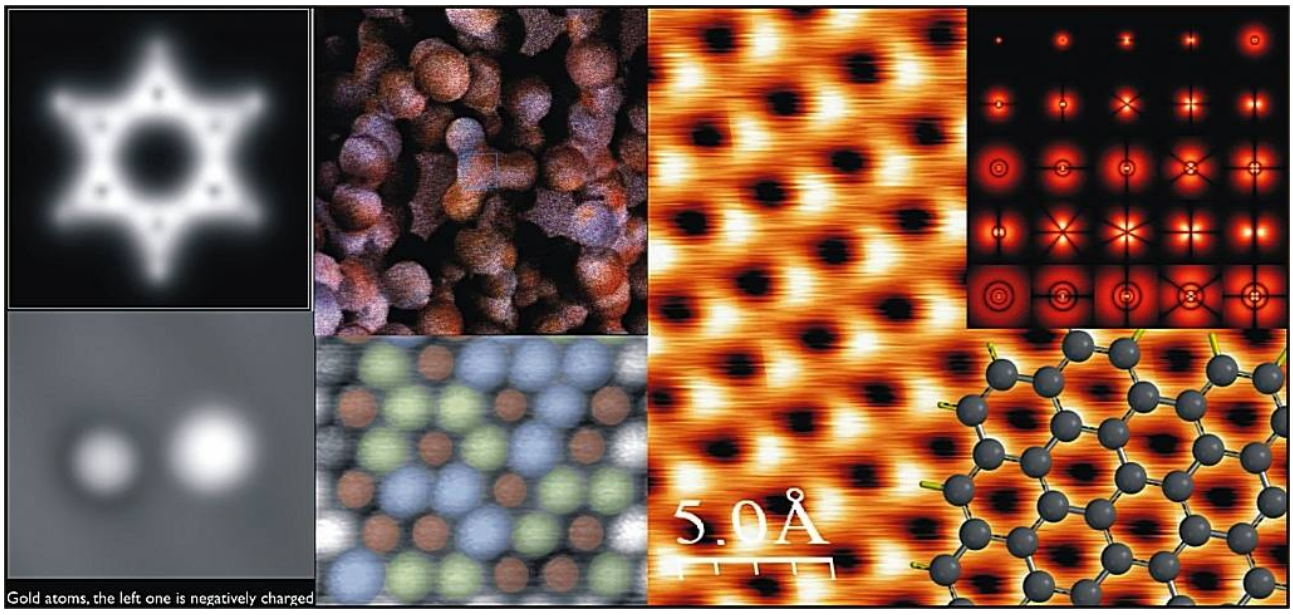

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Aici avem în ordine de la stânga la dreapta sus: o moleculă de benzen apoi atomi de carbon înconjurați de atomi de hidrogen, stânga jos doi atomi individuali de aur, alături un aliaj de cositor, plumb şi siliciu pe suprafața căruia se văd atomii individuali, iar în dreapta imaginea mare cu galben este o structură hexagonală în care se văd iar atomii (din păcate de unde am luat-o nu se specifica ce e) iar dreapta sus reprezintă la un alt ordin de mărime radiația electronică.

După cum observați ceea ce vedem atunci când studiem un atom nu e decât o sferă neclară… ceea ce ar însemna fie că atomul nu e aşa cum l-am învățat noi în şcoli, fie că vibrația sau mişcarea electronilor pe orbitele lor în jurul nucleului este atât de ridicată şi de rapidă încât nici cel mai scurt timp de fotografiere pe care-l are microscopul electronic nu poate să ne arate decât o sferă neclară.

În acelaşi timp nici electronii individual nu pot fi văzuți ci singurul lucru pe care-l putem observa este radiația lor, care are forme diferite în funcție de poziția şi numărul lor în atom…

Şi pornind de aici ar trebui să mai remarcăm un fapt, acela că de vreme ce ştiința oficială admite dualitatea undă/particulă a fotonului, de ce nu s-ar putea accepta ca întreaga materie să se comporte în anumite condiții fie corpuscular fie ondulatoriu… Şi atunci se schimbă calimera…

Căci în acest caz e foarte posibil ca noi, înşine împreună cu întreaga roată a jurului să fim cu totul altceva decât am crezut până în prezent… Ceea ce oamenii de ştiință interpretează ca fiind particule subatomice , de ce nu ar fi unde de foarte înaltă energie… ?!

Şi aici ar trebui, pentru a face o oarecare legătură cu articolul precedent să spun că definiția actuală a curentului electric şi a caracteristicilor sale este o definiție veche, foarte veche, dată de primii fizicieni care au studiat electricitatea, fie ea cea statică sau indusă electromagnetic, definiție care s-a menținut neschimbată datorită conservatorismului sălbatic al învățământului mondial şi mai ales, după cum cred eu, unui interes deosebit ca adevărul să nu fie cunoscut de masele largi.

De fapt marea greşeală pe care a făcut-o ştiința oficială a fost aceea de a face o analogie între curentul electric şi fluide. Cu alte cuvinte, primii fizicieni care au studiat curentul electric, neînțelegând prea bine fenomenele cu care se confruntau, au ajuns la concluzia că curentul electric ar fi un fel de fluid, ca apa, şi ca urmare au asemuit diferența de presiune de la capetele unei conducte cu diferența de potențial iar debitul cu intensitatea, ceea ce este profund fals, dar a funcționat şi a rămas a ni se preda în manualele de fizică şi în cărțile de electrotehnică chiar şi acum după tot amarul de timp care a trecut de atunci.

Căci după ce am să vă spun la ce concluzie am ajuns eu o să înțelegeți că această definiție pe care am dat-o eu curentului electric se potriveşte perfect, în opinia mea, pe comportarea curentului electric şi mai ales explică pe înțelesul oricui posibilitatea funcționării tuturor dispozitivelor colectoare de energie liberă.

Deci, conform concluziilor mele, curentul electric este energie şi în ultimă instanță este radiația electromagnetică. Astfel se poate considera că întreg spectrul undelor electromagnetice este curent electric de diferite frecvențe, care curent electric este rezultatul oscilației şi vibrației particulelor subatomice, a atomilor şi a moleculelor pe ansamblu. Această radiație, provenind de la toți atomii materiei din jur se însumează armonic şi rezonant şi străbate întreg universul.

În momentul în care într-un atom oarecare pătrunde o parte din această radiație provenind de la alți atomi, aceasta induce în atomul respectiv, în particulele lui, un câmp electromagnetic care contribuie la întreținerea în continuare a mişcării, vibrației, oscilației, cum doriți să-i spuneți a particulelor sale şi a lui pe ansamblu.

Astfel radiația universală, acea radiație difuză a punctului zero, pe care oamenii de ştiință au calculat-o ca fiind de circa 25 GWh/cm^3, este atât sursa cât şi cauza funcționării universului. Căci universul aşa cum am mai spus este un sistem uriaş format din miliarde de miliarde de alte subsisteme care fac un schimb energetic permanent între ele, potențându-se reciproc.

Din perspectiva aceasta, curentul electric nefiind mişcare ordonată de electroni ci doar radiație electromagnetică, putem înțelege şi de ce ne electrocutăm la frecvențe scăzute ale curentului electric alternativ dar nu ne mai electrocutăm la frecvențe ridicate. Adică, dacă curentul electric ar fi o mişcare ordonată de electroni, atunci, fenomenul electrocutării ar fi datorat deplasării unui număr mare de electroni prin corpul nostru. Logic ar fi ca electrocutarea, în această situație să fie mult mai periculoasă la frecvență mare datorită unui număr mai mare de electroni care ne-ar străbate corpul

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

în unitatea de timp.. Ori nu e aşa. Ne electrocutăm doar la frecvenţe joase. De ce ? Pentru că curentul electric fiind o emisie radiantă de unde electromagnetice, la frecvenţă joasă, acestea induc în sistemul nostru nervos încercarea de a răspunde rezonant la această radiaţie apropiată de frecvenţa naturală de circulaţie a impulsurilor nervoase. În momentul în care creşte mult frecvenţa curentului electric, chiar dacă tensiunea e mare, nu ne mai electrocutăm pentru că frecvenţa de oscilaţie a curentului fiind foarte ridicată nu interferează în nici un fel cu frecvenţa de transmitere a impulsurilor nervoase.

Acum ar trebui să vă spun concret, din această perspectivă, ce e curentul electric şi să vă aduc mai multe argumente…

Am spus că toate particulele universale oscilează cu o frecvenţă proprie determinată de masa atomică a materiei respective. Această oscilaţie are o frecvenţă extrem de ridicată, este întreţinută prin rezonanţă universală şi este infinită, în sensul că nu încetează nici măcar la zero absolut, – 273,16ºC.

În acest context generatoarele electrice, de orice tip ar fi ele nu fac altceva decât să inducă local, prin rezonanţă, acestei oscilaţii naturale universale, o modulaţie de amplitudine care e culeasă la bornele generatorului ca energie electrică.

Lucrul acesta ar arătat cam aşa:

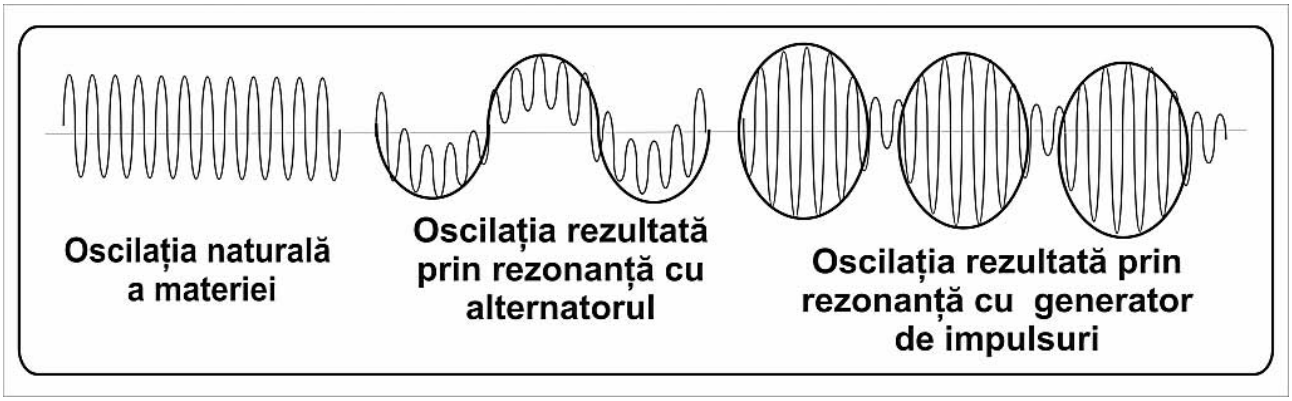
Oscilaţia naturală a materiei
Oscilaţia rezultată prin rezonanţă cu alternatorul
Oscilaţia rezultată prin rezonanţă cu generator de impulsuri

Ca urmare:

Curentul electric alternativ este o radiaţie electromagnetică rezonantă, la fel ca undele radio actuale, al cărei rezultat este un câmp magnetic care-şi schimbă periodic sensul. Acest curent se obţine fie pe cale electromagnetică prin maşini rotative (actual) fie prin maşini statice electronice, în viitor.

Curentul electric continuu este o radiaţie statică care induce materiei doar o creştere generală de amplitudine a oscilaţiei naturale iar rezultanta lui este un câmp magnetic permanent la fel ca cel al magneţilor permanenţi. Acesta se obţine cu ajutorul pilelor electrice, cu ajutorul maşinilor rotative (dinamuri) şi prin redresarea celui alternativ cu maşini electronice sau electromagnetice.

Curentul electric pulsatoriu este o variantă a curentului electric continuu, şi anume este acela în care se induce materiei creşteri şi căderi periodice ale amplitudinii de oscilaţie care au ca rezultat un câmp magnetic de mare energie, care nu-şi schimbă sensul dar care are creşteri bruşte de putere... componenta principală a acestui curent electric este cea scalară ci nu cea herţiană…

Acest curent se poate obţine fie cu maşini rotative fie cu maşini statice electronice sau electromagnetice.

Din această perspectivă mărimile fundamentale ale curentului electric, anume tensiunea, intensitatea şi rezistivitatea trebuie înţelese în următorul fel:

Tensiunea ca fiind dată de amplitudinea influenţei asupra frecvenţei naturale de oscilaţie, cu cât aceasta va fi mai mare cu atât tensiunea arătată de aparatele de măsură va fi mai mare. În acelaşi timp această tensiune va fi direct proporţională şi cu frecvenţa de oscilaţie a maşinii electrice, cu cât aceasta va fi mai mare cu atât tensiunea culeasă va fi mai mare.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Diferența de potențial trebuie deci înțeleasă nu ca o diferență de număr de sarcini electrice între două puncte ci ca o diferență de densitate a radiației electromagnetice sau densitate energetică.

Intensitatea curentului va fi doar densitatea energetică indusă în conductori prin rezonanță, care fiind proporțională cu numărul de particule atomice şi subatomice influențate, adică cu masa (grosimea) conductorului, cu cât conductorul va fi mai gros, atât aparatele de măsură ne vor arăta o intensitate mai mare.

Rezistivitatea trebuie înțeleasă oarecum ca şi până acum în sensul că conductorii cu rezistivitate mai mare vor fi acele materiale care răspund greu la influența rezonantă a undelor electromagnetice induse, ca urmare oscilațiile particulelor în masa lor produc greu câmpuri magnetice rezonante, şi aceste câmpuri opunându-se oscilațiilor induse se transformă într-o mare cantitate de energie termică în vreme ce conductorii buni cum e cuprul, aurul, etc., fiind mult mai uşor influențabili de către aceste oscilații externe vor răspunde mai rapid şi ca urmare intrând în rezonanță, câmpurile magnetice induse în ele se vor alinia rapid (fază, modul, etc.) cu cele inductoare şi deci neexistând conflicte magnetice între inductor şi indus, căldura degajată va fi mică…

Trebuie să vă mai spun că din această perspectivă eu consider că de fapt cuplarea unui consumator la un generator face ca instantaneu întregul conductor al consumatorului să intre în rezonanță electromagnetică cu particulele conductorului generatorului ceea ce va face ca în cazul motoarelor acolo să se manifeste câmpuri magnetice identice care fac motorul respectiv să se rotească…

În cazul celorlalți consumatori, comportarea lor va fi diferită în funcție de modul lor de construcție. Un bec va lumina un aparat de radio va cânta, etc. …

Această optică pe care o am acum asupra curentului electric m-a ajutat să înțeleg fenomene electrice cum ar fi cel al electrocutării pe care l-am explicat mai sus precum şi…

- Rezistivitatea crescută a cuprului la conducția curentului continuu, cu cât conductorul e mai subțire cu atât rezistivitatea lui e mai mare…

În mod normal, din perspectiva curentului ca deplasare de electroni, rezistivitatea ar trebui să fie mai mare la conductorii mai groşi, căci electronii care compun curentul electric ar trebui să întâmpine o rezistență mai mare la deplasarea printr-o masă materială mai mare…

- Ruperea conductorilor rezistivi mereu în zonele în care au secțiunea mai mică… curentul electric indus într-un conductor rezistiv, datorită faptului că prin câmpurile magnetice induse nu poate obliga conductorul să se rotească sau să se mişte, aşa cum se întâmplă în motoare, se însumează rezonant, intrând într-o spirală a amplificării care duce la creşteri tot mai mari ale câmpurilor magnetice ce nu se pot manifesta în conductorul respectiv şi ca urmare se transformă în căldură, oscilațiile fiind tot mai crescute la un moment dat conductorul va ceda din zona cu secțiunea cea mai mică, adică cu rezistența mecanică cea mai mică…

- Arderea generatoarelor obligate să alimenteze consumatori mai mari decât au fost ele proiectate o explic astfel mult mai apropiat de adevăr prin faptul că conductorii consumatorului intrând în rezonanță cu cei ai generatorului, vor induce câmpuri magnetice (în cazul consumatorilor inductivi) sau căldură (în cazul celor rezistivi) care vor induce la rândul lor în generator prin rezonanță o creştere a amplitudinii oscilației care va face ca câmpurile magnetice care nu se vor putea manifesta în generator să se transforme în căldură care să-i depăşească parametri constructivi… şi ca urmare se va arde…

De aici şi faptul că eu consider energia reactivă nu doar ca rezultat al autoinducției şi defazării curent tensiune ci ca un rezultat al transformării unui consumator mai puternic decât generatorul care-l alimentează într-un generator care va influența negativ adevăratul generator…

Rezonanța este o comportare a materiei extrem de puternică şi cred eu, încă nu pe deplin înțeleasă…

Deci e clar că din perspectiva acestei definiții a curentului electric, tensiunea nu mai trebuie să fie direct proporțională cu intensitatea ci intensitatea va fi proporțională direct doar cu grosimea conductorului.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

- Tot din această perspectivă se explică mai uşor creşterea tensiunii odată cu frecvența. Adică e mai uşor de înțeles de ce într-un conductor se va induce o tensiune mai mare dacă un câmp magnetic se va manifesta mai des în preajma lui… practic creşte densitatea magnetică şi aceasta la rândule ei induce amplitudine crescută a frecvenței modulate odată cu o apropiere a ei de cea naturală…

E clar că din această perspectivă se explică de ce electrocutarea se petrece numai la frecvențe reduse şi peste frecvența de 10 KHz pericolul mortal încetează…

E clar că din această perspectivă e mai logică ruperea siguranțelor fuzibile şi a rezistențelor din zona de secțiune minimă…

Şi ce e mai important, din această perspectivă, poate fi înțeleasă tehnologia energiilor libere, în sensul că se poate accepta faptul că un colector de energie liberă poate în acest fel, să scoată la ieşire energie mai multă decât la intrare… rezonanța undelor electromagnetice nu se supune legilor termodinamicii…

E clar că din această perspectivă noi, prostimea, am putea înțelege mai uşor faptul că energia nu se consumă şi nu se produce ci doar circulă şi se transformă, şi am pricepe că de fapt plătim pentru ceva ce nu ar trebui să plătim…

Asta e extrem de bine pentru noi, dar e groaznic de rău pentru cei ce se îmbogățesc prin această înşelăciune…

E clar că din această perspectivă se poate înțelege mai bine conceptul de dipol natural…

Dar aici ar trebui să scriu un alt articol…

Pentru unii specialişti am să fac o remarcă. Anume faptul că această concluzie la care am ajuns eu privind curentul electric şi comportarea lui e una personală. Ea se prea poate să nu fie în concordanță cu realitatea, dar de vreme ce sistemul de învățământ nu a fost în stare să mă lămurească ce-i curentul electric, ca de altfel nici ce-i câmpul magnetic, a trebuit să caut singur răspuns la ceste întrebări…

Din fericire pentru sistemul acesta aşa cum am spus anterior fabrica de oi funcționează perfect şi pentru că cei ca mine sunt extrem de puțini. Cea mai mare parte a celor care pleacă de pe băncile şcolii cu nelămuriri, pur şi simplu nu-i mai interesează să afle răspunsuri…

Mulți bănuind undeva, în adâncul sufletului lor, că ceva li se ascunde, nu au curajul să caute răspunsuri, de teamă că acestea ar putea să le releve o perspectivă terifiantă…

Şi de fapt adevărul, în acest caz, chiar e terifiant şi ne spune că energia pe care o folosim este extrem de puțină, şi ne este vândută cu sume imense, de către cei de sus care sunt o şleahtă de escroci…

Şi apoi, am mai spus-o – jumătate din cei care termină un ciclu de învățământ după ce părăsesc băncile şcolii nu mai citesc în viața lor o carte…

Articol scris azi 5 aprilie 2012 la ora 11 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Să facem din natură o baterie !

Am mai spus în volumul precedent că datorită variației poziției particulelor subatomice în raport cu atomul ca întreg materia în integralitatea ei emite energie sub formă de unde electromagnetice care sunt uniform distribuite în masa întregii materii adică e omogenă şi izotropă.

Întreaga această radiație universală de o frecvență extrem de ridicată fiind emisă oriunde şi permanent, în orice punct din univers, duce la imposibilitatea detectării ei prin mijloacele clasice.

Orice aparat de măsură pentru a putea măsura o valoare oarecare trebuie să se poată raporta la o ală valoare. Am mai spus analogia cu linguriţa făcută din apă cu care am vrea să măsurăm apa de mare… Ca urmare a acestui fapt, oamenii de ştiință deşi din calculele lor au descoperit această energie universală, au considera-o neglijabilă şi au eliminat-o prin aproximări.

În plus cele patru ecuații ale lui James Clerk Maxwell (1831-1879) care aveau ca rezultat prevederea existenței componentei scalare a undelor electromagnetice şi posibilitatea extragerii locale a energiei în orice punct din univers au fost simplificate la scurt timp după publicarea lor, de către doi oameni de ştiință zeloşi în încercarea de a le face mai uşor accesibile capetelor studențești… Şi urmare a acestei acțiuni a lor, ştiința în ziua de azi respinge cu vehemență tehnologiile energiilor libere ca fiind nişte himere, vise ale unor capete înfierbântate care ar visa la perpetu-uri mobile… Cu toate acestea, aşa cum am mai spus anterior energia disipată omogen în masa materiei înconjurătoare poate fi colectată cu randamente infinit mai mari decât se face azi.

Practic şi în prezent energia pe care o folosim este extrasă tot din mediul înconjurător dar vom explica mai târziu, cum şi de ce este ea extrem de puțină şi de scumpă.

Am explicat în articolul precedent faptul că generatoarele nu fac decât să influențeze frecvența de radiație naturală a materiei inducându-i electromagnetic o modulație în amplitudine la frecvență diferită de cea naturală…

Asta duce la o modificare locală a densității energetice a materiei. Această modificare are tendința de a se reechilibra natural şi ca urmare diferența de densitate energetică se scurge prin generatorul şi consumatorii noştri spre zonele înconjurătoare cu densitate energetică mai mică, sau mai mare în funcție de sensul dezechilibrului ce apare. Iată cam cum ar fi asta :

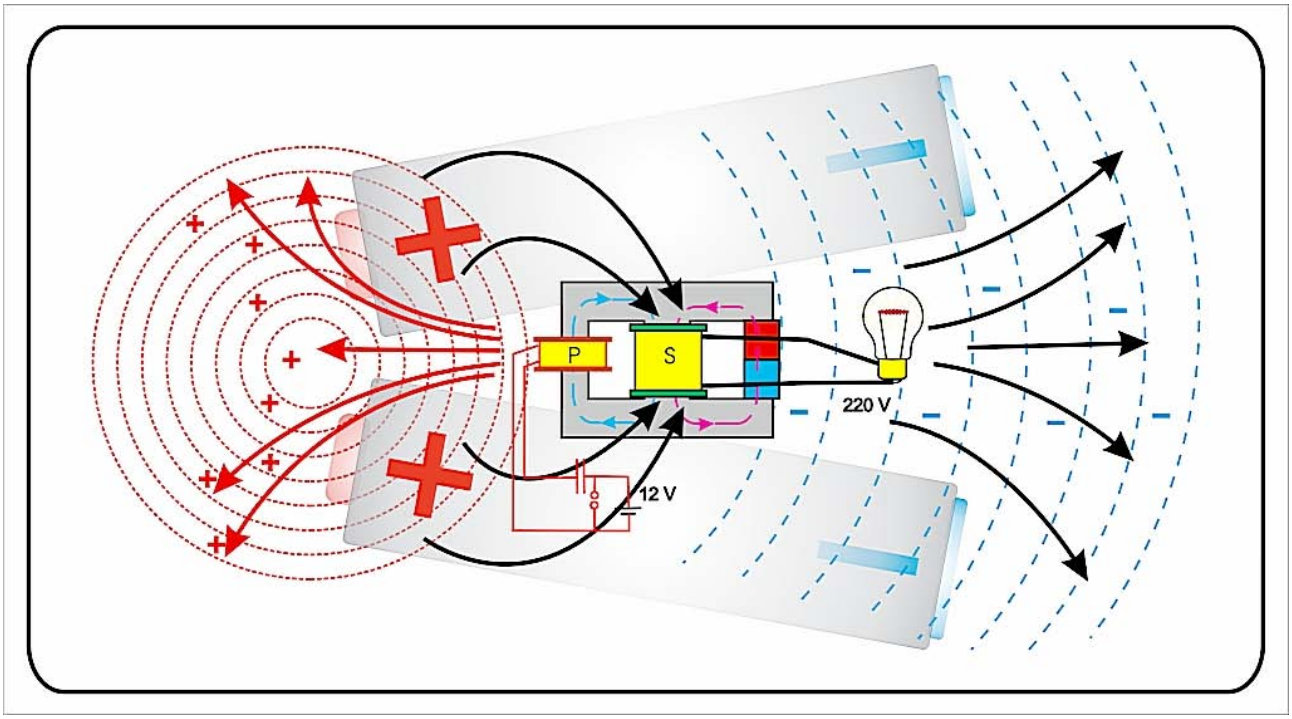

Acesta lucru poate fi făcut mai eficient pe cale electronică deoarece, pe această cale modificarea poate să se facă la frecvențe mai mari ceea ce duce la o diferență de densitate mult mai

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

mare. Deci cu cât frecvența la care va lucra generatorul nostru va fi mai mare, cu atât mai mare va fi energia extrasă.

În felul acesta nu facem decât să creăm în mediul înconjurător *o zonă cu **di**ferență de **po**tențial **l** energetic* adică un dipol energetic. Şi pentru că orice baterie este un dipol, putem spune simplu că am creat în mediul imediat înconjurător, cu ajutorul oscilatorului care ne alimentează generatorul, o baterie, din care ne alimentăm aparatele.

Pentru ca această baterie să funcționeze în mod corespunzător şi cu maximum de eficiență, trebuie ca tendința de egalizare dintre cele două capete ale ei să nu fie obstrucționată de absolut nici un factor, adică cu alte cuvinte bateria noastră să nu funcționeze cumva accidental în regim de scurtcircuit… iar generatorul nostru, să mențină permanent această stare de dezechilibru activă.

Generatoarele şi consumatorii noştri vor constitui astfel o poartă deschisă în mediul înconjurător prin care energia se va scurge din zona mai densă spre zona mai puțin densă.

Cu cât generatorul şi consumatorii noştri vor funcționa mai eficient, cu atât energia ce se va scurge prin ei va fi mai multă.

În cazul imaginii de mai sus trebuie să interpretăm generatorul nostru ca fiind format din două blocuri constructive. Anume oscilatorul format din primarul transformatorului, din condensator şi din eclator va fi excitatorul, cel care va induce în materia din jur modificarea frecvenței de oscilație, iar secundarul împreună cu magnetul din miezul transformatorului constituie colectorul propriu zis, prin care se scurge energia spre consumator şi ulterior spre mediul înconjurător în cazul nostru sub formă de căldură şi lumină.

Ca urmare se desprinde clar o caracteristică principală a oricărui colector energetic şi anume aceea că pentru a fi eficient trebuie să lucreze în regim unidirecțional… cu alte cuvinte dipolul să aibă permanent o stare de dezechilibru energetic total…

Fluxul energetic ar trebui să fie cumva asemănător cu cel al apei curente pe care o primim la robinet. Această apă ne vine pe o conductă şi nu se mai întoarce la pompa care ne-a trimis-o ci se duce la canal sau pur şi simplu în pământ… Astfel între pompa şi noi consumatorii există un dipol permanent dezechilibrat energetic…

Acelaşi lucru ar trebui să fie şi în cazul curentului electric… numai că în dorința de a putea contoriza energia pe care noi, cetățenii o folosim, administratorii sistemului energetic global, au întors toată energia pe care noi o folosim la generator, distrugând acest dipol…

Practic generatoarele actuale lucrează în regim oarecum asemănător celui de scurt circuit, şi cea mai mare parte a energiei pe care noi o plătim este o energie care nu face altceva decât să se piardă prin distrugerea dezechilibrului energetic dintre mediu şi generator… De aceea generatoarele actuale funcționează cu atât mai bine cu cât energia extrasă din ele e mai mare… regimul de scurtcircuit al lor se reduce iar riscul ca ele să se distrugă e mai mic…

Iată în imaginea următoare, o schemă sugestivă cu felul cum arată situați actuală şi cum ar trebui ea să fie de fapt:

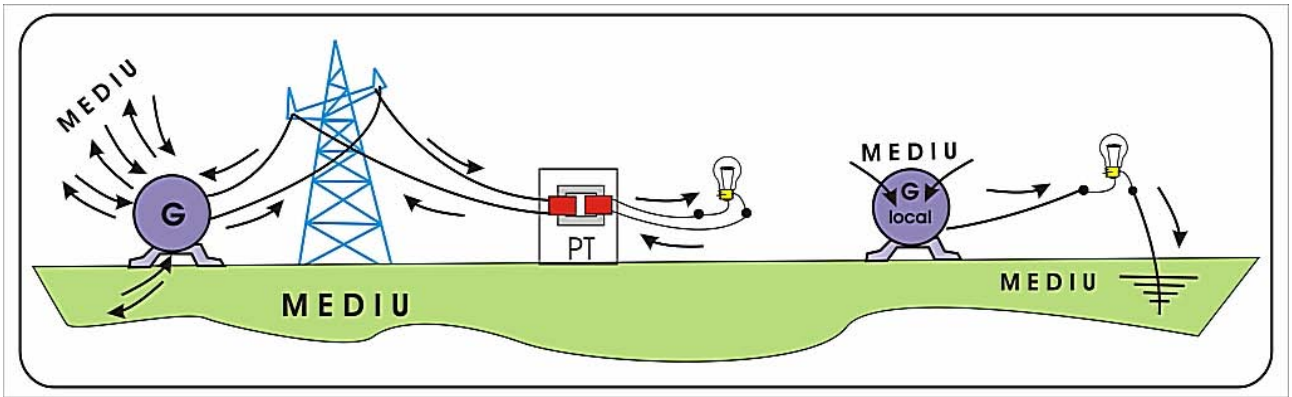

Articol scris azi 6 aprilie 2012 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ce-ar fi să ne-ntoarcem la şatră ?!...

Cum să ne întoarcem la şatră ?! Păi ce, am fost vreodată acolo ? Doar o parte din ţigani au fost la şatră, dar asta a fost de mult… Ei bine, nu-i chiar aşa. Eu îmi amintesc cum în copilăria mea se întâmpla destul de des ca pe stradă să treacă coloane întregi de căruţe colorate ca cele din imaginile de mai jos, căruţe conduse de bărbaţi oacheşi şi mândri fumând pipă şi de lângă care ne zâmbeau fete frumoase în fuste multicolore:

Caravanele de ţigani sunt un lucru necunoscut pentru cei de azi, şi îşi pot doar închipui ce ar însemna o asemenea viaţă doar când, tot extrem de rar, mai au ocazia să vadă, pe şosele sau prin târguri caravane de circari, care până nu de mult erau formate tot din căruţe, doar că erau ceva mai sofisticate, cam cum arată cele din imaginea următoare:

Fireşte că nici caravanele de bâlci sau cele de circ nu mai sunt formate din căruţe… acum sunt caravane de camioane de mare capacitate, parte pentru transportul cortului şi aparaturii, parte transformate în super rulote în care locuieşte personalul circului sau bâlciului respectiv…

Dar să ştiţi, dragi cititori, că starea naturală a omenirii nu e una sedentară. Peste 90% din timpul total al existenţei noastre ca specie pe această planetă am fost nomazi…

Sute de milenii omul a rătăcit pe suprafaţa globului hrănindu-se cu fructe, cu peşte şi cu animalele pe care le vâna şi se adăpostea de cele mai multe ori în adăposturi improvizate…

Cea mai apropiată imagine a acestui stil de viaţă îl avem analizând viaţa triburilor de pe continentul nord american înainte de venirea albilor. Trăiau peste iarnă în corturi iar vara plecau în expediţii vânătoreşti sau de pescuit pentru a asigura comunităţii mijloacele de trai…

De fapt, dumneavoastră v-aţi analizat vreodată traiul pe care-l duceţi în constrângerile determinate de structurile statale actuale ?

Dacă vreţi să vă construiţi o casă trebuie să aveţi un teren pe care să o construiţi. Dacă acel teren l-aţi achiziţionat fără acte sau dacă îl aveţi moştenire din tată-n fiu, şi niciodată nu a existat un act de proprietate pe acel teren, fără act de proprietate nu puteţi obţine autorizaţiile de construcţie.

În plus în afara autorizaţiilor de construcţie vă mai trebuie tot felul de avize (de mediu, de urbanism, de racordare la utilităţi – apă, canal, gaze, electricitate) pe care de asemenea le puteţi obţine tot numai dacă posedaţi un act de proprietate pe acel teren.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

De asemenea actele de stare civilă nu vă sunt întocmite de către organele statului dacă nu aveți un domiciliu stabil. Cu alte cuvinte, indiferent dacă sunteți bogat sau sărac, din punctul de vedere al statului trebuie să locuiți undeva, chiar dacă acea proprietate nu e a dumneavoastră, trebuie ca proprietarul să-şi ia obligația de a vă face act de primire în spațiu.

Altfel nu aveți dreptul să vi se întocmească acte de stare civilă… pe de altă parte există situații în care părinții nu v-au declarat în timp util. Este cazul unui cetățean din Timiş care de ani de zile este prins furând, iar atunci când ajunge în fața judecătorului pentru a i se elibera actul de arestare, nu are cu ce dovedi cine este. Act de identitate, conform legii din țara noastră, şi de altfel din multe altele, nu ți se eliberează dacă nu ai unul de naştere. Iar cel de naştere nu ți se eliberează decât în momentul în care eşti declarat de părinți. Dacă aceştia nu au făcut-o a cere un act de naştere presupune a avea unul de identitate… un cerc vicios din care nu ai cum ieşi…

De aceea tânărul nostru din județul Timiş deşi e cel mai prins hoț nu a putut fi niciodată arestat şi nici nu a compărut în fața unui tribunal pentru că organele statului nu au cum să dovedească că el e persoana acuzată iar el nu are cum dovedi nicicum cine e el de fapt… Un om liber… Şi acum am ajuns la esență. Acest cetățean e liber pentru că nu are acte, pentru că neavând acte, statul nu-l poate supune nici unei obligații cetățeneşti… Vedeți dumneavoastră, dragi cititori, în momentul în care ne năştem părinții prin faptul că ne declară naşterea şi obțin certificatul de naştere, nu fac altceva decât să mai încheie un contract social… acest contract simplist vorbind ar fi acesta : eu îți dau pe fiul meu pentru ca tu să storci taxe şi impozite de al el întreaga lui viață, iar tu îmi acorzi mie promisiunea că mă aperi împotriva celor care pot atenta la viața, şi la bunurile mele… Astfel statul prin organele sale ne apără de hoți şi răufăcători în schimbul banilor pe care-i stoarce de la noi întreaga viață…

Pe de altă parte am să vă mai povestesc acum un lucru interesant… În urmă cu câțiva ani, urmare a unor întâmplări din viața mea am ajuns să mă reîntorc în localitatea unde am terminat liceul. Comună bogată pe valea Dâmboviței, plină de livezi. Două lucruri m-au şocat odată ajuns din nou acolo. Faptul că în fiecare an aceşti oameni cumpără camioane întregi de lemn rotund de fag pe care-l ard în sobele lor de teracotă şi faptul că aceiaşi cantitate de material lemnos, uneori chiar mai multă, pe care o scot an de an din lucrările de tăieri efectuate pe pomii fructiferi, le aruncă sau le risipesc aiurea, în loc să se încălzească … Al doilea lucru care m-a şocat a fost legat de faptul că în cei mulți ani de când nu am mai fost acolo, în acea localitate s-au construit o sumedenie de case mari, adevărate palate cu zece – douăzeci de camere…

Nimic de zis, dar la ce le-o fi trebuind, căci de obicei locuiesc într-o singură cameră, şi chiar şi aceasta o încălzesc greu datorită faptului că se pierde multă căldură prin pereții vecini cu restul camerelor neîncălzite ?…

Şi atunci când am constat asta, mi-am amintit cu câtă plăcere şi cu ce sentiment de intimitate am locuit, câteva zile, în copilăria mea într-o căsuță de vacanță dintr-o stațiune turistică. Acea căsuță mică identică cu prima din acest grupaj mi-a stat în amintiri întreaga mea viață:

Şi la o analiză mai profundă, se ajunge mereu la aceiaşi concluzie… Omul modern face risipă de tot. De spațiu, de haine, de căldură, de electricitate, de hrană, de plăceri, de nesimțire … de tot şi de toate.

Această risipă face că acum am ajuns să considerăm că suntem prea mulți pe planetă. De fapt, adevărul este că dacă am avea un stil de viață sănătos şi normal, fără excesele de acum şi fără risipa de spațiu şi de resurse, planeta ar putea suporta foarte uşor o populație de zece ori mai mare decât cea care este acum… Veți exclama : imposibil ! Şaptezeci de miliarde de locuitori este o cifră

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

uriaşă… Dar am să vin eu şi am să vă atrag atenţia că sunt pe planetă multe alte fiinţe care au ajuns să prezinte numere mult mai mari de indivizi. V-aţi întrebat vreodată câte albine sunt într-un stup, şi prin extensie câte sunt într-o stupină ? Şi o stupină nu e decât o suprafaţă de circa o mie de metri pătraţi. Aceiaşi este situaţia unor furnicare şi a unor termitiere… toate aceste insecte sunt extraordinar de numeroase, într-un spaţiu extrem de mic… Spaţiul de pe care îşi iau resursele albinele dintr-o stupină este egal cu circa 20 – 30 kilometri pătraţi… Acela-i pământul lor… Şi cu toate că ele sunt extrem de numeroase, acel pământ al lor nu este nici distrus nici secătuit de resurse… Noi am ajuns să trăim în comunităţi asemenea albinelor (oraşele noastre se pot foarte bine asemui cu o stupină) dar distrugem spaţiul vital pe o rază de sute de ori mai mare decât ne este efectiv necesar pentru trai… Noi, pe lângă că nu ştim să utilizăm spaţiul în care trăim, avem şi prostul obicei de a distruge mediul înconjurător…

Să ştiţi că eu nu sunt singurul care a ajuns la concluzia că nu avem nevoie de tot spaţiul pe care-l risipim… La această concluzie au ajuns diferite grupări de oameni de-a lungul întregii istorii a omenirii. O comunitate care utilizează judicios spaţiul, şi care mai este şi nomadă este cea mai bună soluţie din punctul de vedere al impactului asupra mediului înconjurător. Vechile comunităţi umane călătoreau din loc în loc şi se stabileau temporar în zonele cele mai propice pentru nevoile momentane. Astfel după o perioadă de timp în care se foloseau de resursele locale, îşi adunau calabalâcul şi plecau mai departe… în scurt timp, natura repara eventualele stricăciuni pe care ei le-au făcut pe timpul locuirii în zonă, astfel că într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat, când aceştia reveneau pe aceleaşi meleaguri totul era la fel de natural şi de curat ca şi la precedenta lor sosire… Acest stil de viaţă l-au avut oamenii în 90% din traiul lor pe planetă. Ultima comunitate majoră de oameni care au dus un asemenea stil de viaţă au fost, aşa cum am mai spus, triburile de nativi americani… Dar să ştiţi că şi în prezent mai sunt asemenea comunităţi umane, dar numărul lor e mult mai mic şi ele sunt răspândite doar în câteva locuri pe glob…

În urmă cu ceva timp o parte din oameni devenind conştienţi de aceste lucruri au încercat să revină la acest stil de viaţă. Iată:

În imaginea aceasta sunt diferite tipuri de case pe roţi, şi după cum puteţi vedea am introdus în acest grupaj de fotografii şi unele foarte vechi. Chiar şi pe meleagurile noastre a fost un asemenea curent, deşi mai puţin semnificativ, camionul „Carpaţi” învelit în întregime în scândură din imaginea stânga sus, spune multe… Remarcaţi că lângă acesta este un camion Ford de pe la începutul secolului precedent. Aceste imagini sunt mici instantanee din perioadele dinainte de primul şi cel de-al doilea război mondial precum şi din perioada războiului din Vietnam, când

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

tineretul american răzvrătit începuse să refuze valorile statale ale timpului… Imediat după războiul din Vietnam a venit criza energetică care a contribuit şi ea la conştientizarea în rândul unei anumite pături sociale a faptului că omul e risipitor şi distructiv… Şi astfel comunităţi întregi s-au retras mai aproape de traiul în natură, în locuinţe mai mici şi mai economice, ducând un trai rural din resurse proprii…

Dar sistemul industrial bancar corporatist a câştigat teren şi americanii au fost îmbrobodiţi cu luxul şi confortul şi treptat s-a ajuns ca marea majoritate a populaţiei de pe continentul american să trăiască mult peste standardele normale, dar cu costuri imense… Practic pentru ca societatea americană să poată duce acest trai au plătit din greu marea majoritate a statelor sărace din jurul lor…

Şi acest stil de viaţă li s-a imprimat în sânge, concomitent cu o îndobitocire accentuată de un sistem de învăţământ şi de presă care servea corporaţiile consumiste, aşa că s-a ajuns la cea de-a doua criză a ultimei sute de ani, dar de astă dată mult mai profundă şi mai tragică…

Experienţele de influenţare a mediului şi a climei pe care administraţia politico militaristă le-au efectuat în tot acest timp au radicalizat fenomenele meteorologice extreme. Au apărut tornade în zone ale globului unde acestea nu fuseseră niciodată semnalate şi totul a culminat cu uraganul Katrina, care a distrus o mare suprafaţă a coastei americane. Deşi administraţia Bush ar fi avut toate posibilităţile de a preveni pagubele materiale şi pierderile de vieţi omeneşti, nu le-a păsat de ce urma să vină şi au murit o sumedenie de oameni luaţi pe sus de ape şi de vânt. În acelaşi timp sistemul de credite e în aşa fel întocmit încât e foarte uşor pentru o bancă să te dea afară din propria ta casă… Această aşa zisă criză financiară globală combinată cu uraganul au făcut ca zeci de milioane de familii americane să rămână pe drumuri… iar casele din care au fost daţi afară se degradează şi putrezesc nefolosite de nimeni…

Situaţia aceasta a făcut ca mulţi din cetăţenii americani confruntaţi cu aceste fenomene să realizeze în sfârşit că atât timp cât au acte şi proprietăţi, sunt la cheremul unui stat mafiot care nu face decât să-i spolieze… şi au început să caute soluţii… si cum era poate firesc, s-au întors la o tradiţie veche de la începuturile naţiunii americane, când familiile trăiau în caravane de căruţe care rătăceau prin preeriile americane… s-au întors la casele pe roţi. Priviţi:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

S-ar fi putut recurge la rulote… numai că parcurile de rulote din multe localităţi americane au acelaşi regim juridic ca şi cartierele de locuinţe, aşa că mulţi cetăţeni au recurs la a-şi construi casele pe roţi… după cum vedeţi s-a recurs la construcţia lor pe semiremorci cu două sau cu trei osii… e drept că în situaţia semiremorcii cu trei osii din stânga jos, casa nu mai e de loc mică, şi oferă cam acelaşi spaţiu pe care-l oferă o casă normală… Dar marea majoritate sunt căsuţe mici cu lăţime de 2,5 m şi lungimi cuprinse între trei şi şase metri…

Poate părea un sacrificiu să trăieşti într-o căsuţă atât de mică… dar… analizaţi vă rog cât spaţiu utilizaţi cu adevărat în casa dumneavoastră şi veţi descoperi uimiţi că întregul spaţiu cuprins între 1,7 m şi tavan precum şi întregul pod, şi mare parte din beci, la marea majoritatea a caselor este spaţiu nefolosit…

Aceste căsuţe de spiriduşi construite pe roţi, au mutat spaţiile de dormit şi de depozitare în pod. De altfel iată, că sunt chiar foarte confortabile:

După cum se poate observa, au chiar baie şi bucătărie, au o singură cameră de zi iar dormitorul împreună cu mare parte din spaţiile de depozitare s-au mutat sus…

Singurul sacrificiu pe care trebuie să-l faci atunci când te hotărăşti să locuieşti într-o asemenea casă este să elimini din felul tău de-a fi orice urmă de egoism şi avariţie, şi să renunţi la tot ce nu-ţi e cu adevărat util în viaţă…

La o analiză atentă şi aici veţi descoperi că peste 80% din lucrurile adunate într-o casă normală nu-ţi sunt utile, sau dacă le foloseşti le foloseşti atât de rar încât ai putea până la urmă să renunţi la ele…

Şi astfel se poate ajunge la un trai minimalist, care are un impact minim asupra mediului şi pe deasupra nu te ţine legat de un loc anume. Nefiind legat de un anume loc, practic nu eşti supusul nici unei administraţii fie ea locală, regională sau statală…

A locui într-o asemenea căsuţă presupune nişte câştiguri importante din punctul de vedere al independenţei individuale: astfel scapi de impozitul pe teren, scapi de impozitul pe clădiri, de facturile lunare la tot felul de „utilităţi” scapi de stresul din oraşe, de politicieni şi de funcţionari… şi călătorind din loc în loc poţi să te opreşti unde-ţi place şi de asemenea dacă se întâmplă să nu fii dorit undeva anume poţi pleca să-ţi cauţi alt loc de trai… Melcul cu casa….

Investiţia este relativ mică, practic cu aceiaşi sumă cu care cumperi o casă pe teren, poţi să devii independent investind într-o maşină, o semiremorcă şi câţiva metri cubi de scândură…

Restul e munca ta… În Statele Unite există câteva firme care produc la cheie asemenea căsuţe, dar oriunde în altă parte pe glob nu te împiedică nimeni să ţi-o faci singur aşa cum doreşti…

O asemenea clădire minusculă are de asemenea un avantaj enorm în ce priveşte consumurile energetice… Practic poate fi încălzită cu unul sau două calorifere electrice alimentate de la un generator de energie liberă de dimensiuni mici… Şi din acel moment… eşti cu adevărat liber…

Trăind într-o asemenea căsuţă pe care poţi să o muţi oricând doreşti în altă parte, nimeni nu te mai poate avea la mână cu nimic…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Având posibilitatea de a te deplasa oriunde doreşti cu mica ta căsuță, poți să te stabileşti în zone total nelocuite, unde pentru un an, doi, sau pentru mai mult timp poți trăi din cultivarea terenului local şi din creşterea unor animale mici pe lângă casă, cum ar fi iepuri, păsări, etc. … sau din pescuit dacă eşti în apropierea unui râu, din vânătoare dacă terenul oferă condiții…

Pentru a realiza acest deziderat de independență totală se pleacă de la o semiremorcă cu două osii, un autoturism şi doi – trei metri cubi de scândură:

Acest stil de viață se pare că a început să fie adoptat de tot mai mulți cetățeni de pe continentul american sătui de mişelia celor care-i conduc şi mai ales de taxele şi impozitele tot mai împovărătoare…

Pe de altă parte acest stil de viață minimalist te aduce mai aproape de natură, astfel că ajungi să o înțelegi şi să capeți respect şi considerație pentru roata jurului.

Tot în acest curent se înscriu numărul tot mai mare de bogătaşi ruşi care au renunțat la viața de lux şi la conturile bancare pentru a se stabili în taiga, întorcându-se la natură, la traiul de la începutul secolului trecut, la apa adusă cu găleata de la izvor sau de la râu, la focul cu lemne, şi traiul întregii familii într-o singură cameră de cabană.

Şi pentru a încheia într-o notă vag umoristă, dar care ascunde în spatele ei o tragedie ce începe să se facă simțită tot mai mult pe plan mondial şi anume faptul că în vreme unii, putred de bogați îşi bat joc de resurse, alții locuiesc în cutii de carton şi-n canale, pe străzi. Acum priviți imaginea următoare…

Pe aceştia ar trebui să-i considerăm bogătaşii celor fără casă, nu ?!...:

Articol scris azi 6 aprilie 2012 la ora 23 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Condensatorul, altfel...

După cum ați văzut din articolul precedent, eu privesc acum curentul electric altfel decât cei care mi-au fost profesori, fie ei de fizică sau de electrotehnică… Dar curentul electric nu e singurul pe care eu îl văd altfel…

În articolele precedente am spus că întreaga materie emite prin particulele ei atomice energie sub formă de unde electromagnetice. Dar pentru că această emisie este universală, omogenă şi izotropă, e foarte greu de dovedit practic existența ei.

Ei bine, în anul 1946, fizicianul olandez Hendrik Casimir (1909-2000) descoperă efectul care-i poartă numele. Priviți imaginea de mai jos:

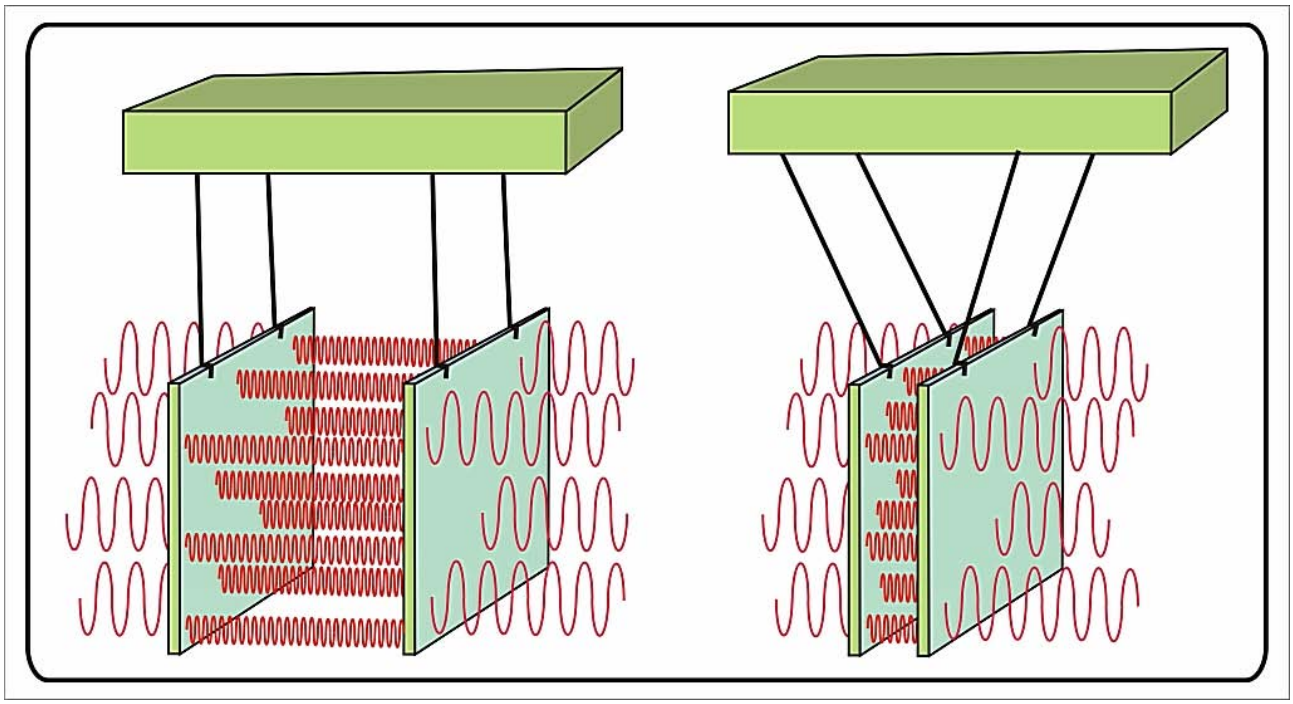

Acesta-i cel mai convingător experiment care arată existența radiației electromagnetice universale. Am spus că aceasta este formată din radiație de lungimi de undă diferită şi frecvențe la fel de diferite dar oricum foarte înaltă. Ei bine când două plăci metalice mari sunt puse atârnate față în față la distanță foarte mică, ele se vor apropia. Această apropiere a lor e cu atât mai puternică cu cât suprafața lor e mai mare. Explicația e simplă. Suprafața lor este bombardată permanent de radiația aceasta universală, însă presiunea între cele două fețe ale plăcilor se anulează.

Dacă ele sunt aşezate foarte aproape, lungimile de undă mai mari decât dimensiunea spațiului dintre ele nu se mai pot manifesta. Astfel apare un dezechilibru între presiunea exercitată de undele din exterior şi cea a undelor dintre plăci. Din diferența aceasta de presiune rezultă apropierea dintre plăci.

În şcoală, deşi toți am învățat despre spectrul electromagnetic, prea puțini dintre noi suntem conştienți de faptul că lumina este de fapt o emise de unde electromagnetice…

La întărirea acestui fapt a dus şi felul cum este studiată optica în liceu… În liceu, razele de lumină ne erau reprezentate prin drepte care cad perpendicular pe suprafețe, fie ele suprafețele lentilelor fie ale oglinzilor, sau ale diferitelor alte medii cu densități diferite, cum ar fi apa, uleiul, etc. .. Ori, părerea mea este că de fapt lumina nu se comportă chiar aşa cum ni s-a spus în şcoală tocmai datorită faptului că ea nu este formată din raze (linii) ci din unde care se deplasează prin spațiu atât radial cât şi direcțional… E vorba de cele două componente ale oricărei unde electromagnetice, componenta scalară şi componenta hertziană…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ca urmare a faptului că lumina este undă, putem înțelege mai uşor posibilitatea ca ea să se comporte asemenea tuturor celorlalte lungimi de undă… adică să poată fi amplificată, mixată, modulată, etc. …

În imagine următoare am reprezentat schema de principiu a unui laser, dar am reprezentat lumina care pătrunde în incinta dintre cele două oglinzi, nu cu o dungă aşa cum ne-a obişnuit fizica ci ca cu o linie şerpuită cu care obişnuim să reprezentăm undele electromagnetice, iar reflexiile le-am reprezentat de culori diferite pentru a fi mai uşor de înțeles…

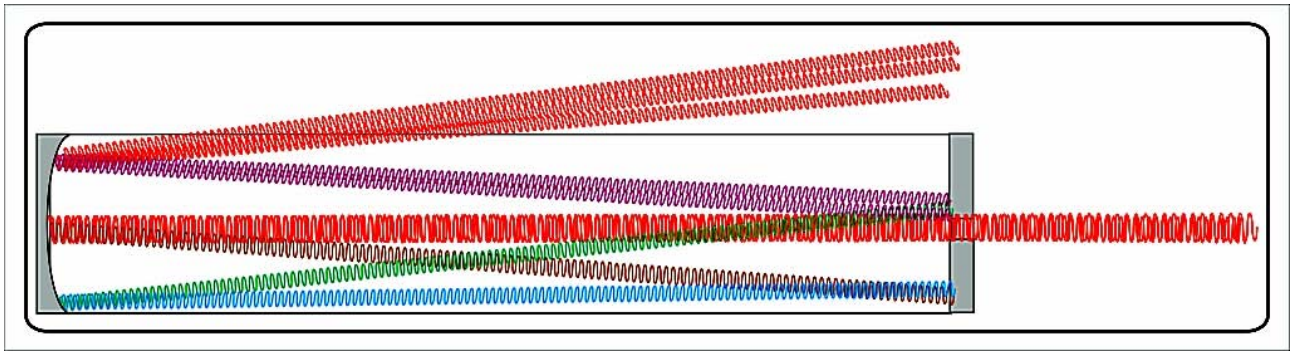

Din punctul meu de vedere laserul nu ar trebui să aibă efectul pe care-l are dacă am considera lumina ca pe o emisie de particule sau ca pe o undă staționară…

Puterea razei de lumină la ieşirea dintr-un laser este dată tocmai de faptul că, reflectată fiind între cele două oglinzi de foarte multe ori, la un moment dat undele emisiilor reflectate se suprapun şi se aliniază devenind perfect coerente şi căpătând mai multă energie prin creşterea amplitudinii oscilațiilor…

Doar aşa se explică puterea luminii unui laser de a tăia materialele pe care le întâlneşte. Taie prin loviturile extrem de puternice ale fiecărei oscilații a undei respective…

Trebui să înțelegem acest lucru ca atunci când aflați în apropierea unui motor de RABA (erau nişte camioane al căror motor, atunci când lucra în ralanti emitea în jurul său unde de joasă frecvență care erau resimțite de cei mai sensibili ca pe nişte lovituri în piept şi în stomac).

Imaginați-vă că aceste unde ar fi venit cu o amplitudine din ce în ce mai mare, cu o forță crescută… Probabil că nimeni nu ar fi putut să stea în preajma acelui motor…

Cam aşa se întâmplă cu emisia de lumină care părăseşte laserul, la aceiaşi frecvență, lumina respectivă are o amplitudine a undelor crescută fantastic de mult, ceea ce o face să se comporte ca o serie de berbec ce lovesc suprafața pe care o taie…. Practic energia acumulată de fiecare oscilație a acelei emisii luminoase face să se rupă legăturile atomice ale materialului pe care-l lovesc.

Privind în acest fel razele de lumină şi laserul ca dispozitiv tehnic înțelegem faptul că acest principiu poate fi aplicat oricărei lungimi de undă… deci am putea construi „lasere” cu unde radio, cu raze x cu unde gama, şi chiar cu sunete…

Şi de altfel lucrul acesta se şi întâmplă în natură, numai că oamenii de ştiință nu au dat prea mare atenție acestor efecte sau dacă le-au dat atenție nu le-au înțeles în adevărata lor lumină…

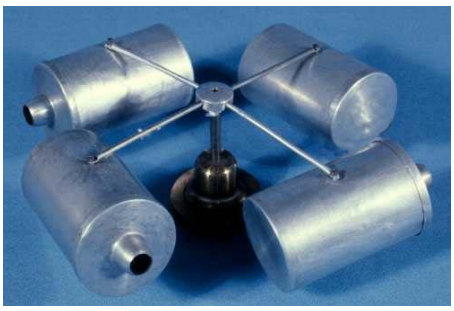

Priviți imaginea alăturată… Aceasta este o turbină sonică, şi constă în patru incinte metalice din tablă subțire, ca nişte cutii de conserve. La unul din capete fiecare din ele are câte o gaură mărginită de un con. Turbina funcționează astfel: undele sonore ale unei surse oarecare care produce un sunet constant, lovind pereții metalici ale celor patru cutii, se comportă în interiorul acestora exact la fel cum se comportă lumina într-un laser. Practic undele respective sunt reflectate de mai multe ori de către pereții şi capacele cutiei, însumându-se în acelaşi timp cu undele care continuă să vină din exterior aşa fel că la un moment dat acea parte din unde care scapă pe gaura conică de la capătul cutiei deşi are aceiaşi frecvență cu undele venite din exterior, are amplitudinea mult mai mare, şi ca urmare are înmagazinată mai multă energie.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Această undă de mare energie care iese concentrată pe gaura conică împinge în aerul din dreptul găurii, făcând ca cutia să fie respinsă în sens contrar. Practic fiecare cutie este un motor cu reacţie al cărui jet este format din unde sonore. Aceste patru cutii, sunt la fel ca şi laserul, nişte rezonatori. În interiorul unui rezonator undele sunt amplificate… Dar, fiecare rezonator, în funcţie de forma şi de dimensiunile sale răspunde numai la anumite lungimi de undă. Dacă laserul este un rezonator pentru lumină, iar aceste cutii sunt rezonatori pentru sunet, există şi alte tipuri de rezonatori. Astfel un rezonator este şi un difuzor împreună cu cutia boxei audio unde e montat, un rezonator este şi o antenă care constituie rezonator pentru undele radio de o anumită lungime.

Rezonator este şi un transformator electric, şi dacă ne vom strădui vom găsi şi alte tipuri de rezonatori… Ei bine am spus că în funcţie de dimensiunile fizice, de geometria sa şi de materialul din care e construit, un rezonator răspunde amplificând o anumită lungime de undă din totalul spectrului de unde electromagnetice naturale…

Rezonatori asemănători cu cele patru cutii de tablă sunt cuiburile de albine, de viespi, peşterile, clădirile, sălile de concert, şi în general orice cavitate.

Aţi remarcat că într-o sală de sport sunt amplificate anumite sunete, ba chiar apare şi un ecou, într-o peşteră sau un tunel lung ecoul sună diferit faţă de sala de sport sau de sala de concert… Dar aceste cavităţi imense sunt toate rezonatori pentru o anumită porţiune din spectrul audio…

Ce se întâmplă însă dacă mergem în lumea insectelor şi cercetăm cavitatea formată de fagurele unei albine, sau a unei viespi…

Ei bine pentru a înţelege ce fel lucrează acel rezonator trebuie să ne întoarcem un pic la efectul Casimir. Undele care lovesc pereţii subţiri ai unei cavităţi vor pătrunde în aceasta, dar dacă distanţa dintre doi pereţi opuşi va fi mai mică decât lungimea lor ele nu se vor putea manifesta.

Astfel, în incinta respectivă nu se vor manifesta decât undele cu lungime mai mică şi acestea vor fi reflectate de pereţii incintei (ecoul din sălile de sport şi din peşterile mari) până ce vor ieşi amplificate (cu amplitudine mărită) prin spaţiile deschise… Din punctul acesta de vedere deci, un rezonator cavitar dacă are pereţii subţiri, aşa cum sunt cele patru cutii de tablă, se comportă nu doar ca un amplificator ci şi ca un filtru. Deci aşa se explică de ce el răspunde unei anumite lungimi de undă funcţie de dimensiunile sale fizice.

În cazul cavităţilor minuscule realizate de insecte, fie ele faguri, cuiburi sau structuri ale chitinei lor, acestea vor rezona pentru frecvenţe extrem de ridicate a căror lungime de undă e comparabilă cu dimensiunile lor fizice. În aceste cavităţi, aceste lungimi de undă vor fi amplificate şi vor fi percepute de simţurile noastre conform cu această lungime de undă.

Aşa se explică de ce efectul structurilor cavitare descoperit de entomologul rus Victor Stepanovici Grebennikov (1927 – 2001) este perceput de simţurile noastre sub formă de căldură, sau de stare de greaţă, ameţeală, etc. Deoarece undele amplificate de structurile cavitare din lumea insectelor sunt cele cu spectrul de la microunde în sus. Pentru că în aceste structuri nu pătrunde lumina, aceasta nu este amplificată, în schimb atât microundele, cât şi infraroşiile, (căldura) razele x şi razele gama vor fi amplificate. Urmare sunt senzaţiile de căldură şi de stări de rău.

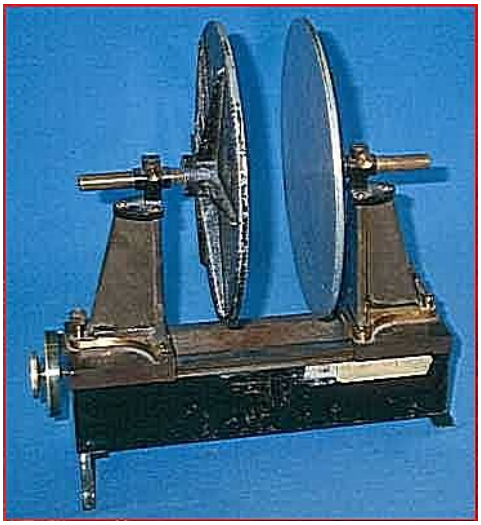

Acum priviţi vă dog, imaginea alăturată. Dacă nu aţi înţeles ce-i am să vă spun eu că reprezintă un condensator variabil, unul foarte vechi de pe la începuturile electrotehnicii. L-am ales special pentru că este mai apropiat constructiv de ideea pe care o am eu legat de condensatori.

Practic eu privesc condensatorul ca pe o aplicaţie practică atât a efectului Casimir cât şi al efectului structurilor cavitare.

Practic dacă plăcile din experienţa lui Casimir nu ar fi atârnate ci ar fi fixe, iar de pe ele ar pleca câte o legătură electrică am avea un condensator asemănător celui din figura alăturată.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În acelaşi timp dacă cele două plăci din cadrul experimentului lui Casimir le-am multiplica cu trei am obține deci trei perechi de pereți cu care am putea construi o incintă cubică.

Această incintă cubică s-ar putea presupune că este făcută fie din trei condensatori fie dintr-unul singur ce formează o structură cavitară.

Privit din acest punct de vedere un condensator nu mai este un simplu acumulator de sarcini electrice aşa cum am învățat noi în şcoală ci este mai mult de atât…

El devine în acelaşi timp şi un laser, un rezonator, sau un filtru în care sunt amplificate doar lungimile de unde care se pot manifesta în spațiul dintre cele două armături…

Din această perspectivă putem înțelege şi comportarea acumulatorilor orgonici ai lui Wilhelm Reich, (1897 – 1957) care erau de fapt nişte condensatori, nişte rezonatori şi amplificatori pentru anumite lungimi de undă din noianul de unde electromagnetice ce ne înconjoară.

Aceste cutii cu pereții din straturi alternative din metal şi nemetal amplificau lungimi de undă benefice pentru organism, pentru îmbunătățirea stării de sănătate, a imunității, a regenerării, etc. ...

Ca urmare condensatorul, din element electronic pasiv aşa cum eram obişnuiți să-l privim în urma celor ce le-am învățat în şcoală despre el, devine un element activ, un amplificator al unor anumite unde electromagnetice…

Privite astfel toate circuitele electronice în care este inclus şi condensatorul capătă alt înțeles…

Şi după părerea mea, privit din această perspectivă, comportarea condensatorului asimetric răspunzător de manifestarea efectului Biefeld Brown ar putea fi înțeleasă mai bine:…

Un efect Casimir în care una din plăci este mult mai mare ca cealaltă. În condițiile în care placa mai mică e alimentată cu o înaltă tensiune pulsatorie sau continuă pozitivă, acest condensator fiind atât un acumulator de sarcini electrice cât şi un filtru şi un amplificator de unde electromagnetice, toate aceste funcții cumulate ar explica perfect acest efect. Amintiți-vă de ce spuneam despre curentul electric continuu şi mai ales de cel pulsatoriu care e responsabil pentru o mai puternică manifestare a componentei scalare a undelor electromagnetice, componentă care este purtătoarea unei foarte mari energii…. Aceste unde manifestându-se fireşte de multe ori mai puternic asupra electrodului mare produc o împingere foarte mare prin energia mai mare a componentei scalare a undelor respective…

Cumularea diferenței câmpului electrostatic cu vântul ionic, cu componenta scalară a undelor electromagnetice, plus amplificarea de care spuneam că ar fi răspunzător orice condensator ar explica perfect efectul de compensare gravitațională a acestui tip de condensator.

În prezent ştiința oficială pune această comportarea pe o diferență de presiunea dată de curgerea unui fluid format din ionii ce ar apare pe fețele celor doi electrozi. Numai că tot ştiința oficială recunoaşte că împingerea dată de vântul ionic şi de câmpul electrostatic este mult prea mică pentru a fi responsabilă de acest efect.

Fireşte că, la fel ca şi în cazul curentului electric, nu cer nimănui să adere la această viziune a mea, doar că eu, supunându-vă atenției această perspectivă a mea, vă arăt şi un alt punct de vedere, diferit de programa şcolară şi de ştiința oficială…

Articol scris azi 8 aprilie 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Urşii şi canalizarea

Veți întreba: Ce poate avea ursul în comun cu canalizarea ? Normal ar fi să spunem că nimic, dar veți vedea că urşii nu suferă țevile de PVC, mai ales dacă acestea sunt groase şi lungi, din cele specifice executării lucrărilor de canalizare…

Acum câteva zile discutând cu un prieten, a venit vorba despre faptul că autoritățile silvice au început să mute urşii gunoieri din localitățile de pe valea Prahovei în alte județe. Din păcate în multe din aceste locuri acești urşi conform năravului lor de orăşeni, coboară în gospodăriile țăranilor din satele de munte şi le distrug gospodăriile.

Țăranii noştri nu au însă nici o posibilitate de apărare împotriva acestor animale nărăvite şi de asemenea dacă rănesc sau omoară un urs sunt pasibili de represalii drastice din partea statului. Pe de altă parte nu pot apela nici la organele locale care pe lângă că se mişcă foarte încet sunt de multe ori complet nesimțitoare la suferințele bieților gospodari…

Şi atunci mi-am amintit că există posibilitatea ca aceste animale să fie îndepărtate fără a atenta la integritatea lor corporală şi fără a intra în conflict cu statul…

La fel cum alungăm țânțarii cu aparate care emit ultrasunete, tot la fel putem alunga urşii şi alte animale de pradă folosindu-ne de sunete…

Ați remarcat că de multe ori, câinii când intră în conflict, ridică buza superioară dezvelindu-şi dinții fără a scoate însă nici un sunet ? Ei mârâie neauzit pentru noi dar mârâie foarte furioşi…

Aflați deci, că animalele de pradă pot emite sunete pe care noi nu le auzim, şi cea mai mare parte a acestor sunete neauzite de noi pe care le emit sunt în spectrul infrasunetelor, adică a sunetelor foarte joase pe care noi nu le percepem… Dar uneori le simțim ca pe un fel de vibrație profundă ce reverberează în pieptul nostru – exact ca-n exemplul pe care-l dădeam anterior cu sunetele emise de motorul camionului…

Sunetele acestea se situează între frecvențele de 6 şi 19 Hz şi pot fi destul de uşor emise cu aparatura care ne stă la dispoziție în orice magazin de aparatură audio de înaltă fidelitate.

Am să vă mai întreb ceva pe cei dintre dumneavoastră care vă pricepeți la instalații sanitare : v-a trecut vreodată prin cap să suflați într-o țeavă din PVC ca într-un bucium ? Cei care au făcut-o probabil că au remarcat că țeava, cu cât va avea diametrul mai mare şi va fi mai lungă va rezona la o frecvență mai joasă, adică pe înțelesul oricui, va avea tendința să îngroaşe şi să amplifice sunetul pe care-l emitem noi la capătul ei. Acesta-i principiul tunului bas. Priviți imaginea următoare:

Acesta-s principalele materiale de care avem nevoie pentru a construi un tun bas. Un difuzor de frecvențe joase (pentru başi) care trebuie să aibă garnitura de cauciuc de pe marginea sa cât mai lată şi mai elastică, pentru a permite o amplitudine cât mai mare a mişcării membranei.

Ne mai trebuie o cutie rotundă din lemn în care să montăm un generator de semnal, o stație amplificatoare auto, împreună cu o baterie de motocicletă şi fireşte de o țeavă din PVC de diametru mare, dacă se poate de aceiaşi diametru cu difuzorul, şi care să aibă de asemenea o lungime cât mai mare (4 m sau chiar peste).

Se pot folosi cu succes boxele de bas pentru instalațiile audio auto, cele care se văd în imagine de o parte şi de alta a difuzorului din mijlocul imaginii.

Difuzorul se va monta într-unul din capetele cutiei de lemn în vreme ce generatorul de semnal, stația de amplificare şi bateria de motocicletă vor fi montate în spatele difuzorului pe capacul opus al cutiei, unde se vor scoate întrerupătorul şi butonul potențiometrului generatorului de semnal precum şi comenzile stației de amplificare.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cutia cu partea electronică şi cu difuzorul trebuie montată în capătul ţevii de PVC printr-un sistem care să o facă cât mai etanşă cu aceasta, la fel cum se construieşte orice boxă audio.

Undele sonore, deşi noi nu le auzim, în momentul în care vom porni acest tun bas se vor manifest ca o vibraţie profundă pe care o vom simţi la atingerea ţevii. Dacă suntem sensibili vom simţi chiar şi o senzaţie neplăcută în piept şi stomac. Atenţie mare. nu vă aşezaţi în faţa tubului când tunul funcţionează, e foarte periculos ! Infrasunetele emise chiar şi cu puteri de câţiva zeci de waţi cât are o staţie auto pot fi extrem de periculoase. Cele sub zece Hz pot crăpa tencuiala casei sau la puteri mai mari pot chiar dărâma zidurile, iar cele cu frecvenţa de 19 Hz produc vibraţia organelor interne, vibraţie care nu încetează decât foarte greu după oprirea tunului. Nu mai spun de durerile atroce care însoţesc aceste vibraţii.

Generatorul de semnal se va construi cu un circuit integrat 555 folosindu-se o schemă de multivibrator astabil ca-n imaginea următoare.

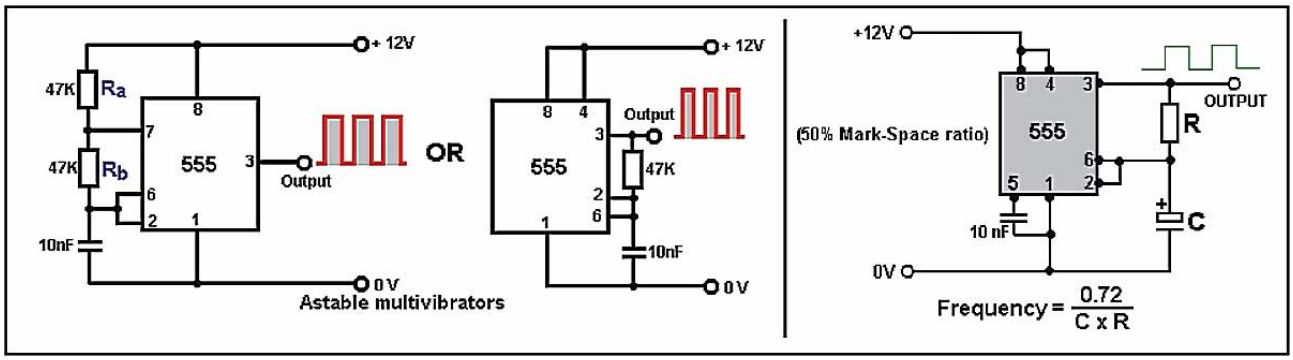

Pentru frecvenţa de lucru se vor alege din tabelul următor valorile necesare, cu precizarea că în locul rezistenţei vom folosi un potenţiometru care să permită reglarea frecvenţei între 6 şi 19 Hz.

Se vor alege deci valorile lui C şi R în jurul valorilor marcate cu albastru în tabel. Cu roşu sunt impulsurile cu lungimea de peste o secundă.

C/R	100	470	1K	4,7K	10K	47K	100K	470K	1M
0,1 µF	72000	15319	7200	1532	720	153	72	**15**	**7,2**
0,47µF	15319	3259	1532	326	153	33	**15**	**3,3**	1,5
1 µF	7200	1532	720	153	72	**15**	**7,2**	**1,5**	1,4
2,2 µF	3272	696	327	70	33	**7**	3,3	1,4	3
4,7µF	1532	326	153	33	**15**	**3,3**	1,5	3	6,7
10 µF	720	153	72	**15**	**7,2**	1,5	1,4	6,7	14
22 µF	327	70	33	**7**	**3,3**	1,4	3	14	30
47 µF	153	33	**15**	**3,3**	1,5	3	6,7	30	65
100 µF	72	**15**	**7,2**	1,5	1,4	6,7	14	65	139
220 µF	33	**7**	**3,3**	1,4	3	14	30	139	307
470 µF	**15**	**3,3**	1,5	3	6,7	30	65	307	614

După ce am făcut tot montajul vom ataşa la tunul nostru o curea cu ajutorul căreia să-l putem ţine uşor pe umăr, pentru a putea ţinti cu el în acelaşi timp cu reglarea frecvenţei şi volumului emisiei. Animalele, mai ales cele sălbatice, sunt foarte sensibile la aceste infrasunete şi ca urmare un urs care ne-a încălcat proprietatea şi răscoleşte prin grădină stricând totul, se va îndepărta imediat ce vom îndrepta spre el „drăcovenia” noastră din PVC. Şi nu va mai reveni, căci ursul are memoria foarte bună şi va ţine minte că acolo este un „animal” care mârâie mai tare şi mai periculos ca el…

Articol scris azi 8 aprilie 2012 la ora 23 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Altfel de redresor

V-aţi gândit vreodată cum redresau oamenii curentul alternativ atunci, la început când abia apăruse sistemul energetic ?

Veţi răspunde că probabil atunci când aveau nevoie de curent continuu îl luau fie dintr-o baterie fie dintr-un dinam… E perfect adevărat. Dar totuşi… cu ce încărcau bateria, sau dacă nu aveau dinam sau baterie cum făceau ?

Ei bine dacă aveau la dispoziţie baterii la tensiunea curentului alternativ, montau două baterii cu polaritatea opusă în paralel după care le legau la curentul alternativ. Astfel fiecare polaritate a curentului alternativ era absorbită de câte una din cele două baterii.

O altă modalitate, era de a se folosi un redresor conceput cam tot pe atunci, anume redresorul cu mercur, folosit încă în electrotehnica de mare putere.

Dar pentru a redresa curenţi mici, cum procedau ?... Ei bine, cel care a inventat curentul electric alternativ a dat şi soluţia la această problemă. Există un brevet, care poartă numărul US 413353 din data de 22 octombrie 1889 intitulat „Metodă pentru obţinerea curentului continuu din curent alternativ”, brevet acordat lui Nikola Tesla.

Acolo marele inginere şi inventator propune câteva soluţii atât statice cât şi rotative... Există încă în uz redresoare rotative care se folosesc tot în zona marilor puteri. Soluţiile statice oferite de acest brevet sunt interesante, pentru noi, cei obişnuiţi în ziua de azi cu diodele, fie ele cu vid fie cu semiconductori. Priviţi imaginea :

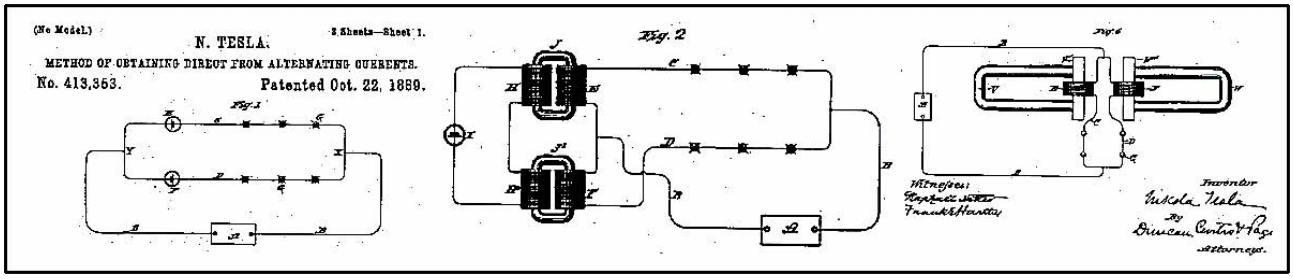

Soluţiile statice prezente în aceste desene se bazează pe principiul că bobinele creează câmpuri magnetice cu sensuri diferite în funcţie de sensul lor de bobinare. În acest fel se poate concepe un transformator care la o alternanţă a curentului să producă un câmp magnetic mare, puternic prin însumarea câmpului indus de bobinele înfăşurate aşa fel încât să-şi însumeze câmpurile magnetice induse, iar la alternanţa opusă să şi le anuleze.

De asemenea se mai poate utiliza aceiaşi proprietate a bobinelor de a produce câmpuri magnetice cu sensuri diferite în funcţie de sensul lor de bobinare, dar care câmpuri să se opună sau să se însumeze cu câmpul magnetic al unui magnet permanent inclus în miezul transformatorului.

Priviţi imaginea următoare care arată o „diodă” electromagnetică realizată astfel:

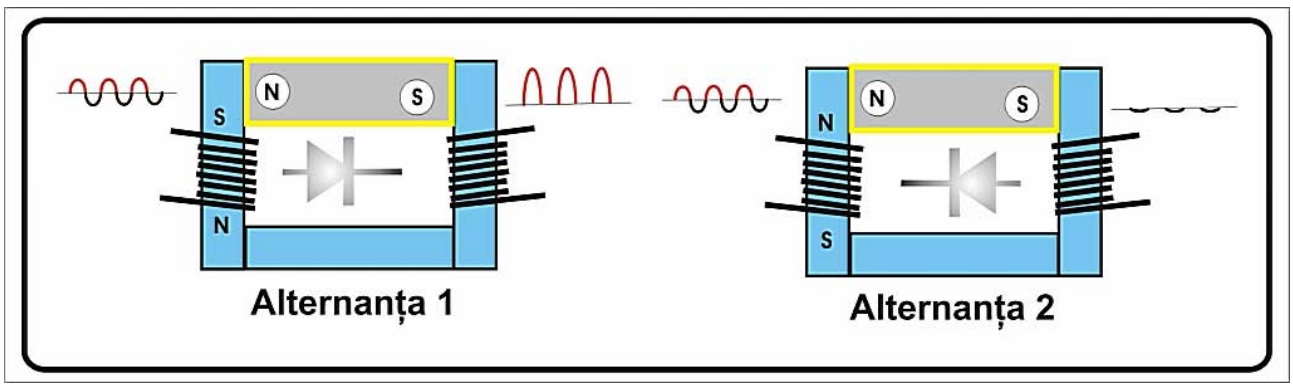

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

După cum se vede la o alternanță câmpul indus de bobină se însumează cu cel al magnetului permanent iar în secundar apare un curent electric mai ridicat decât în primar, în vreme ce la a doua alternanță câmpul indus de primar se opune celui al magnetului permanent caz în care în secundar curentul este aproape inexistent.

Iată în imaginea următoare un grupaj de desene care reprezintă aceste implementări propuse de Tesla acum peste un secol. Acestea sunt extrase de pe o pagină de internet, care este singura pe care motoarele de căutare o afişează atunci când se caută „magnetic rectifier” :

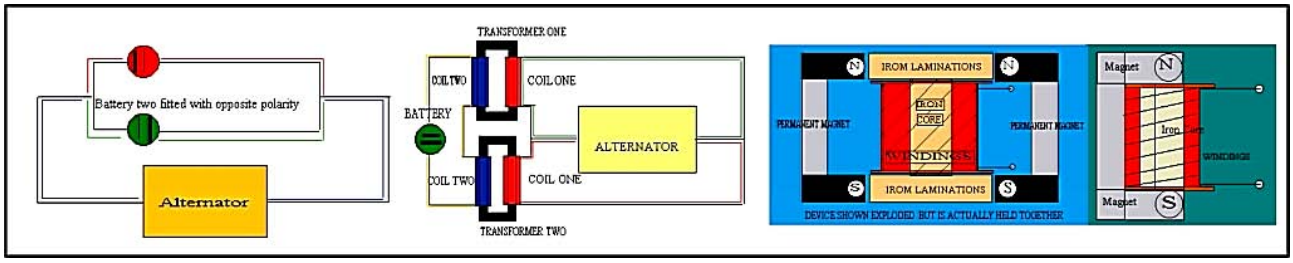

Poate părea complicat pentru noi, cei de azi să construim transformatoare special pentru a redresa curentul, de vreme ce acum se găsesc diode „pe toate drumurile”.

V-am vorbit despre aceste soluții pentru a vă arăta că omenirea a rezolvat mereu problemele ce trebuiau rezolvate folosindu-se foarte bine de mijloacele tehnice ce-i stăteau la îndemână pe moment.

Problema este doar că, noi, cei de azi, dacă am fi obligați să ne întoarcem la aceste soluții „primitive” – să spunem în cazul unei catastrofe globale – în loc să ştim de ele şi să le putem folosi imediat, datorită faptului că nu ne-a spus nimeni de ele, va trebui să pierdem mult timp pentru a le redescoperi !

Articol scris azi 9 aprilie 2012 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Pamblica electrică

În perioada în care mergeam la cursurile de calificare pentru meseria de electrician, exista printre colegii de curs, un băiat dintr-un sat din apropierea oraşului care punea mereu întrebări legate de energia eoliană şi de modalităţile tehnice de colectare a ei… Din păcate pentru el probabil că inginerul care ţinea cursul nu avea pregătirea tehnică necesară şi în plus în mod categoric scopul cursului nu era să învăţăm cum se transformă energia vântului în energie electrică.

A fost o vreme, în urmă cu mulţi ani, când şi eu am fost preocupat de acest subiect, dar după ce am studiat câteva cărţi (pe atunci nu exista internetul) am înţeles rapid că gradul şi calitatea energiei electrice obţinute prin conversia energie vântului este strict dependentă atât de condiţiile pedoclimatice cât şi de tipul şi eficienţa colectorului folosit…

Mai simplu spus pentru a avea energie provenită din vânt trebuie ca în locaţia unde te afli, vântul să bată măcar 300 de zile pe an, şi să aibă o viteză constantă. Viteză constantă nu presupune rafale, variaţii bruşte de viteză şi intensitate. Poate fi o simplă briză, dar o briză care să se manifeste constant întreaga zi. Apoi trebuie ca colectorul să aibă eficienţa necesară colectării energiei acestui vânt. Aici cea mai importantă problemă pe care o ridică majoritatea eolienelor folosite este aceea că eficienţa lor este direct proporţională cu dimensiunea lor. Există tipuri de colectoare care pornesc şi funcţionează bine la viteze mici ale vântului dar care au nevoie debite mari de aer, cum ar fi colectoarele Savonius cum există altele care nu pornesc decât de la o anumită viteză a vântului în sus şi au nevoie pentru o eficienţă mare ca acea viteză să fie crescută şi contantă, cum sunt spre exemplu elicele de orice tip ar fi ele… De fapt turbinele eoliene pentru viteze mici oferă suprafaţă mare expusă vântului, dar datorită dimensiunilor ce le implică această suprafaţă dezvoltă viteze de rotaţie foarte mici, în vreme ce pentru viteze mari e necesar ca eoliana respectivă să ofere suprafeţe mici dar tocmai datorită acestui fapt lucrează la viteze mari. În ambele cazuri eficienţa creşte odată cu dimensiunea, dar dimensiunea este principalul factor de uzură al colectorului respectiv…

Din acest punct de vedere nici unul din tipurile de eoliene folosite curent pe plan mondial nu este bun pentru puteri mici şi foarte mici şi pentru viteze variabile ale vântului.

Există totuşi două colectoare care îndeplinesc aceste condiţii. Despre unul din ele am scris în volumul precedent şi anume colectorul Tesnic. Despre cel de-al doilea vom vorbi acum.

Acest colector a fost inventat de un tânăr, pe atunci student la MIT, Shawn Frayne, care se afla într-o călătorie de studii în Haiti. Acolo a constatat că satul de pescari în care-şi desfăşura activitatea nu e conectat la reţeaua naţională de electricitate, localnicii fiind nevoiţi să folosească grupuri electrogene cu benzină pentru acţionarea motoarelor electrice şi altor aparate indispensabile iar pentru iluminat se folosea pe întreaga insulă lampa cu petrol (gaz lampant)…

A încercat să conceapă o eoliană de mici dimensiuni şi putere scăzută dar şi-a dat seama că la aceste puteri eolienele cunoscute se lovesc de inconvenientele pe care le-am expus mai sus…

A înţeles că costurile de producţie nu justifică nici puterea scoasă nici randamentul extrem de scăzut. După o perioadă de gândire i-a venit ideea genială. Priviţi imaginea următoare:

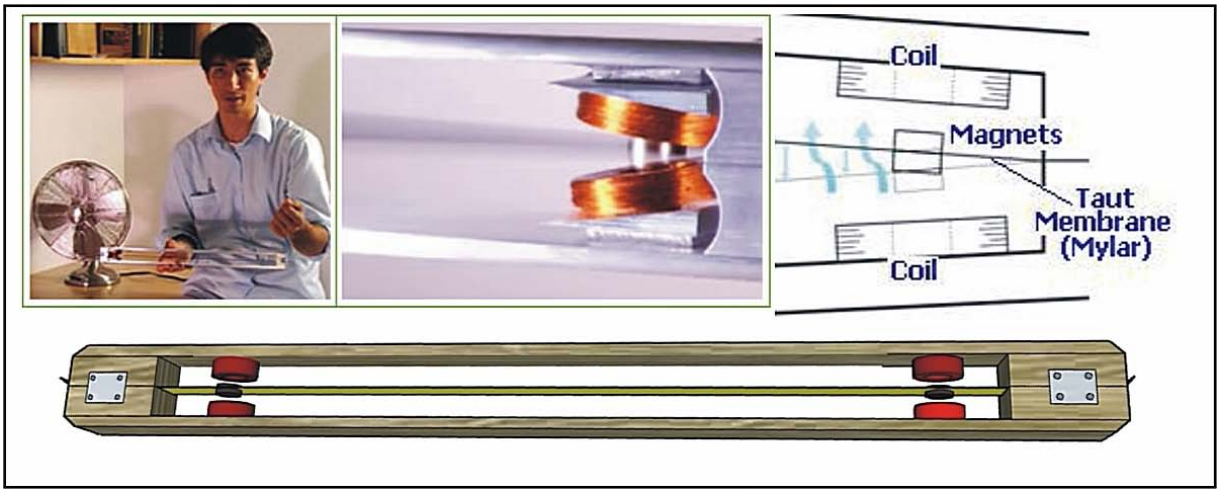

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Este cel mai eficient generator eolian conceput vreodată, studiile arată că este de 10 ori mai eficient decât oricare din eolienele existente azi pe plan mondial şi se pretează perfect la lucrul cu vânturi variabile şi la puteri mici. Pentru puteri medii poate fi folosit în baterii sau panouri în care sunt alăturate mai multe asemenea mici generatoare.

După cum se vede, spre deosebire de generatorul Tesnic care este destul ce complicat constructiv, cu statorul său cilindric cu aripi pe margini şi cu rotorul format din turbine Tesla prevăzute de asemenea cu aripi, acesta-i extrem de simplu. Sunt deci două bucăţi de scândură care au la fiecare capăt câte un paralelipiped tot din lemn. Prin suprapunere, cele două scânduri prind între ele o bandă din material subţire, bandă din plastic rigid, rezistent, cum sunt acelea care se folosesc la marcarea lucrărilor pe străzi. Această bandă trebuie să fie prinsă între cele două scânduri cât mai rigid ţi cât mai bine întinsă. Ideal ar fi a se construi la unul din capete un sistem de întindere a acestei benzi.

La unul din capete sau ideal ar fi la amândouă se vor monta pe banda respectivă câte doi magneţi discoidali din NdFeB. Puterea lor fiind mare, ei se vor menţine de la sine pe bandă prin atracţia reciprocă (fireşte că cei sceptici pot să-i lipească !).

Pe şasiul din scândură în dreptul fiecărui magnet se va monta câte o bobină rotundă cu gaura suficient de mare pentru ca magneţii să poată culisa în ea.

Bobinele se vor monta nu cum apare în imaginea de jos, paralel cu banda ci înclinaţi aşa cum se vede în fotografia de deasupra. Vor fi bobinate cu fir gros în funcţie de puterea dorită şi de mărimea magneţilor (1 mm = 5A) şi vor fi legate în serie. În cazul folosirii mai multor asemenea generatoare în panouri legăturile se vor face, serie – paralel în funcţie de puterea şi tensiunea dorită a se obţine.

Funcţionarea ? Simplu. Vântul în momentul când trece prin spaţiul dintre cele două scânduri, de o parte şi de cealaltă a pamblicii de plastic, o va face să vibreze la frecvenţă foarte ridicată.

Vibraţia ei va face magneţii să oscileze în cele patru bobine de la capete producând un curent electric alternativ de frecvenţă cu atât mai ridicată cu cât viteza vântului va fi mai mare.

Acest curent electric va putea fi redresat printr-o punte, filtrat printr-un condensator şi apoi utilizat direct sau introdus într-una sau mai multe baterii (acumulatori) auto de unde printr-un invertor adecvat puterii baterilor se va scoate tensiune alternativă cu caracteristicile reţelei naţionale. Iată în imaginea următoare posibilitatea utilizării în panouri precum şi cea a montării unei asemenea eoliene ca generator electric pentru mijloacele de transport – biciclete, bărci, etc.:

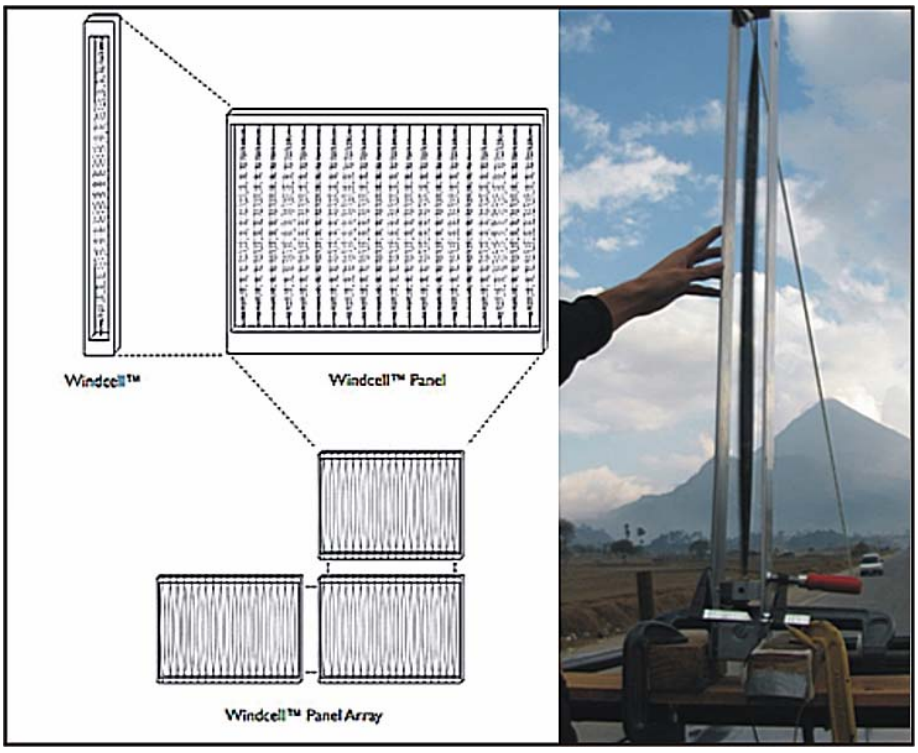

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Şi pentru că veni vorba de montarea pe mijloacele de transport, probabil că acest generator eolian este ideal pentru a înlocui dinamul bicicletei. Amintiți-vă că de fiecare dată când cuplați la roată dinamul, pedalarea devine mai grea. S-ar putea monta un asemenea generator cam de aceiaşi lungime cu ghidonul, sub ghidon. Curentul se va duce spre un pachet de doi sau mai mulți acumulatori NiMh care să alimenteze instalația electrică a bicicletei. Acumulatorii se vor încărca permanent aşa că nu va fi nici o restricție la consumul electric.

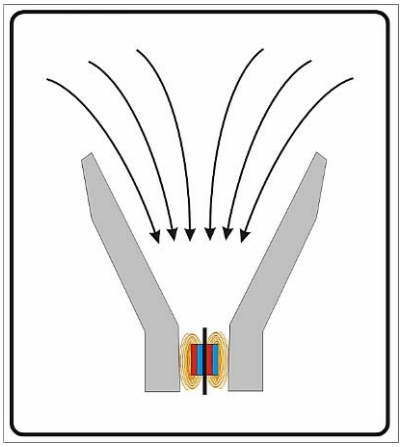

Pentru evitarea supraîncărcării acumulatorilor se poate prevedea un întrerupător între generator şi aceştia.

Se mai poate folosi şi montarea unei perechi de asemenea generatoare electrice montate vertical de o parte şi de cealaltă a furcii roții din față.

Şi pentru a-i creşte eficiența având în vedere că de multe ori circulăm cu viteză redusă, se poate construi carcasa în forma de pâlnie aşa cum se vede în desenul alăturat care reprezintă o vedere de sus…

Pentru utilizarea ca instalație casnică recomand două soluții. Celor care locuiesc pe malul mării sau la munte, unde briza bate constant fie dinspre mal spre mare fie invers sau la munte dinspre amonte spre aval fie invers, se pot construi panouri de 10 – 20 de asemenea generatoare aşezate pe direcția brizei.

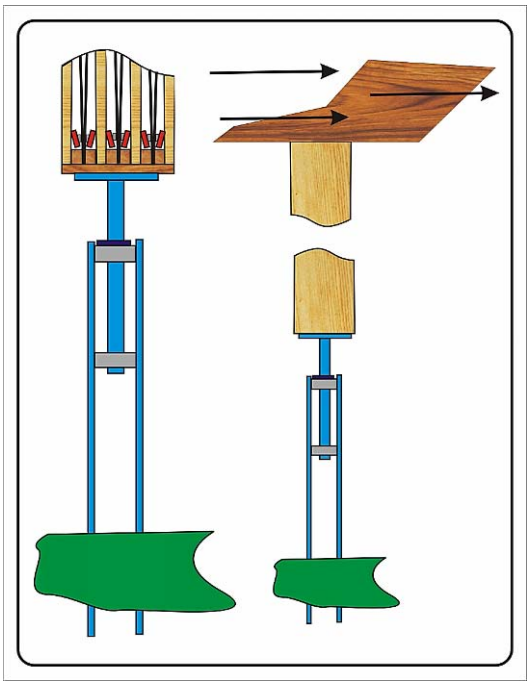

Pentru cei care locuiesc în zone în care vântul bate din direcții diferite şi nu se manifestă constant întreaga zi, recomand construcția unor grupe de trei asemenea generatoare cu lungimea de 1 – 2 m care să fie montate solidar, şi care în partea de jos să aibă un ax cu care să intre pe doi rulmenți care la rândul lor să fie înfipți într-o țeavă ce va fi fixată solid pe sol. La partea superioară, cele trei pamblici electrice vor fi prevăzute cu o aripă de vânt care să le orienteze permanent pe direcția vântului. Se poate construi astfel un mini parc eolian cu mai multe asemenea generatoare montate prin toată curtea.

Energia colectată cu ajutorul acestui dispozitiv este nesperat de multă datorită faptului că funcționează perfect la orice viteză a vântului şi de asemenea datorită inducției magnetice deosebit de puternice a magneților cu neodim.

Articol scris azi 10 aprilie 2012 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

O altă hidrocentrală de apartament

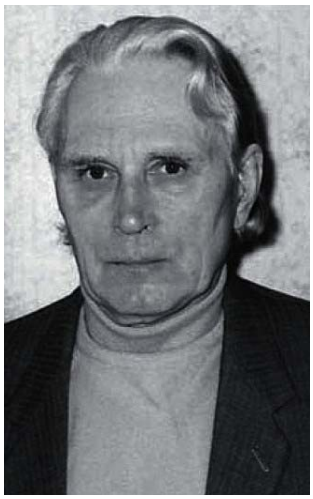

Dacă cele două exemple de microhidrocentrale de apartament bazate pe principiul turbinelor absorbante autonome, despre care am vorbit în volumul precedent, sunt extrem de greu de realizat dat fiind echilibrul fragil care trebuie să fie îndeplinit, pe de o parte între debite, absorbţie şi refulare, şi pe de alta între forţele gravitaţională şi forţa centripetă şi centrifugă, le fac aproape imposibil de realizat cu mijloace amatoriceşti, cea despre care voi vorbi în continuare este relativ uşor de realizat de către oricine.

Informaţiile privind această microhidrocentrală le-am luat din revista „New Energy Technology” numărul 1(16)/2004.

În această revistă, la pagina 66 se vorbeşte de obiectul brevetului ***N2059110*** eliberat în Federaţia Rusă inventatorului ***V. F. Markelov*** din Sankt Petersburg. Titlul brevetului este *„A method of extraction (restitution) of the energy supply stored in liquid or gaseous mediums and transforming the energy obtained into mechanical work”*.

De asemenea inventatorul care este şi semnatarul articolului din revistă, face vorbire despre alte brevete relativ la această microhidrocentrală: N 2120058, N 2170364 şi N 2024780 privind *turbina pneumohidraulică* şi N 2003830 şi N 2160381 privind *motorul pneumohidraulic*.

Aceste brevete se referă de fapt la o metodă extrem de simplă de extracţie a energiei stocate în fluide fie ele gaze sau lichide. Priviţi imaginea următoare:

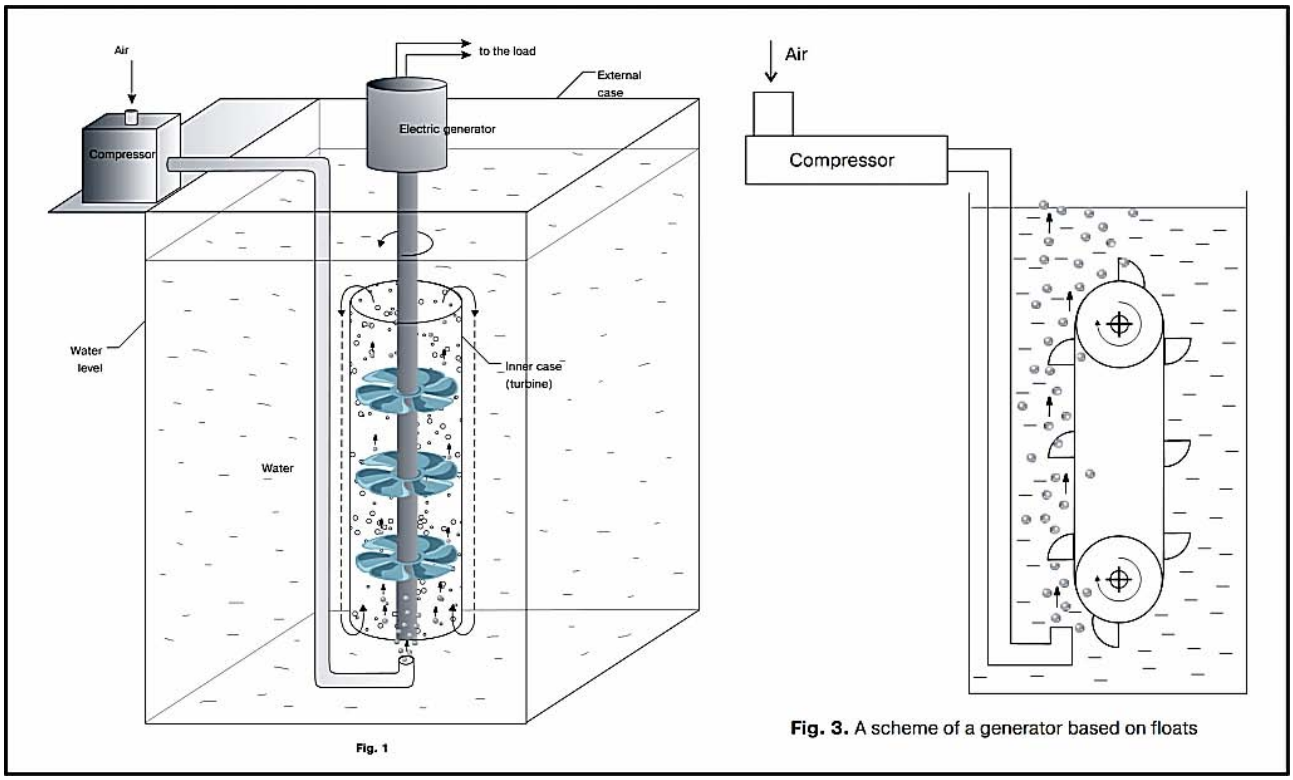

Este după cum puteţi vedea un bazin în care se află apă. În aceasta este scufundată turbina unui generator electric, turbină care este introdusă într-un tub cu diametrul puţin mai mare decât palele turbinei. În partea de jos a acestui tub se pompează cu ajutorul unui compresor aer sub presiune. Aerul în momentul în care scapă în lichid, se extinde şi se ridică punând turbina în funcţiune.

Datorită faptului că coloana de apă ce trebuie învinsă de către aerul sub presiune are secţiune egală cu cea a furtunului respectiv prin care compresorul împinge aerul, energia necesară aducerii

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

aerului la adâncime este mult mai mică decât cea ce se eliberează prin combinarea dintre forța ascensională a gazului expandat ce urcă în coloana de lichid cuprinsă în tubul cu turbină şi apa antrenată de aerul în urcare…

În varianta din partea dreaptă aerul împinge în expansiunea sa cupele unei bande transportoare cuplată la generatorul electric.

Conform calculelor din aceste brevete, coeficientul de performanță al acestei microhidrocentrale este de 3,4.

Deci dacă o parte din acest excedent energetic va fi folosită pentru alimentarea compresorului, vor rămâne 2,4 ori putere utilizabilă… E o performanță deosebită şi tehnica realizării nu e complicată.

Recomand celor interesați şi care au mijloacele tehnice să încerce fie şi experimental acest concept… Spre exemplu cei care pot experimenta cel mai uşor acest concept energetic ar fi acvariştii care dispun de întreaga aparatură necesară, pompă de aer de mici dimensiuni, bazin reprezentat de unul din acvarii, iar turbina şi generatorul pot fi foarte uşor construite din materialele ce stau curent la îndemâna acvariştilor… Baftă !

Articol scris azi 10 aprilie 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Bujia ?...

Acum vreo doi, trei ani, încercând să aflu cum e construit şi cum funcţionează transformatorul amplificator rezonant Tesla, am avut surpriza să constat că toate schemele de principiu pe care le găseam, erau extraordinar de simple, arătând ca acestea de mai jos:

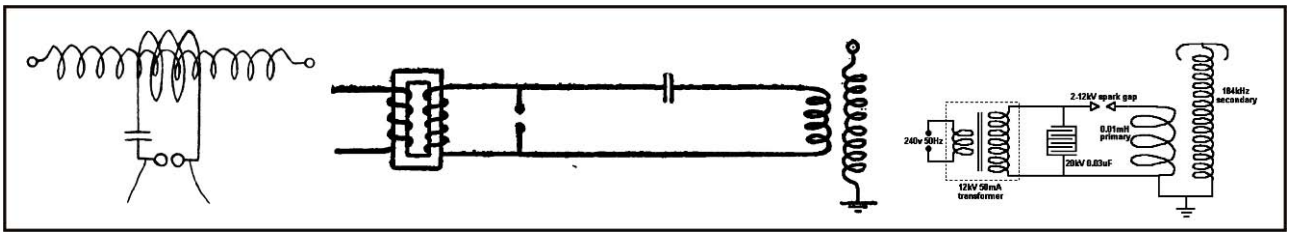

În acelaşi timp de fiecare dată când căutam o schemă practică de construcţie a lui dădeam peste scheme electronice complexe de genul celei din imaginea următoare. Nu reuşeam să pricep de ce diferenţa aceasta atât de mare. Pe atunci nu cunoşteam limba engleză la nivelul la care o cunosc acum. Dar am remarcat că în schemele simple din imaginea de sus apărea alături de condensator şi bobina primarului care firește formau un oscilator, o chestie care era marcată fie cu două săgeți fie cu două cerculețe, care se numea „spark gap”, care „spark gap” nu era în schemele electronice practice cum e următoarea:

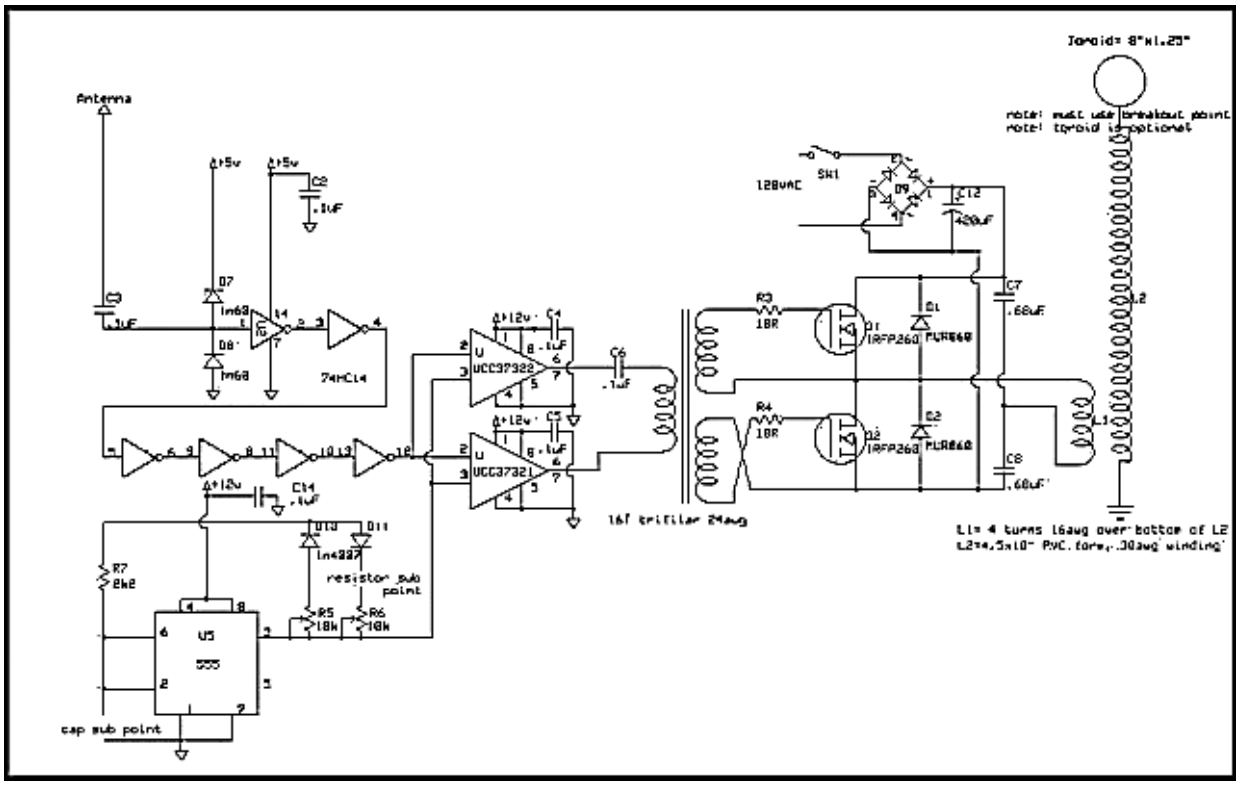

Nu găseam traducerea prin dicţionarele pe care le aveam în casă şi începeam să bănuiesc că e aici o legătură cu faptul că pe timpul vieţii lui Tesla nu existau piesele electronice active, cum ar fi tuburile electronice şi transistoarele…

Şi intuiţia mea era întemeiată, dar avea să mai treacă ceva timp până să înţeleg adevărata valoare a acelui „spark gap” pe care, într-un târziu, am reuşit să-l traduc prin bujie, eclator sau disruptor… Practic era o bujie, un dispozitiv unde se formau descărcările condensatorilor prin scântei electrice… În acelaşi timp umblând tot pe internet pentru a mă informa cu privire la acest

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

transformator deosebit constatam că reprezintă un dispozitiv care încalcă câteva legi ale fizicii şi electrotehnicii, cum ar fi:

- La ieşire au loc descărcări electrice de foarte mare putere, aparent din nimic,
- Descărcările electrice ale acestui transformator se desfăşoară în ambele sensuri,
- Prezintă diferență mare între frecvența de intrare şi cea de ieşire,
- Prezintă o putere de multe ori mai mare la ieşire decât cea de la intrare, câştig de putere ce are loc atât pe baza tensiunii cât şi intensității şi care depăşeşte cu mult valoarea pe care ar trebui s-o prezinte în funcție de dimensionarea bobinelor sale.

Cu alte cuvinte transformatorul amplificator rezonant Tesla este cel mai concret şi reprezentativ dispozitiv tehnic supraunitar, care încalcă legile termodinamicii…

De fapt ce nu ştiam atunci era faptul pe care tocmai l-am explicat anterior că acest transformator este dispozitivul care produce cel mai mare dezechilibru energetic în mediu, dipolul determinat de el fiind unul fantastic de puternic. Asta explică toate cele patru puncte de mai sus.

Abia de curând mi-am dat seama ce înseamnă de fapt eclatorul. Numai că noi, cei de azi nu-l mai cunoaştem decât ca bujie în industria auto :

Dar chiar şi aşa nici măcar şoferii, nu ştiu cum funcționează bujia montată în capul cilindrilor motorului maşinii pe care o conduc. Şi mă refer aici doar la şoferii profesionişti, căci cei amatori nu ştiu nici în linii generale cum funcționează motorul de sub capota maşinii lor.

Eclatorul mai e întâlnit în instalațiile paratrăsnet, ca aparat de măsură pentru tensiuni foarte înalte cu ajutorul lui detectându-se tensiunile prag de la care apare descărcarea şi de asemenea unul din puținele locuri unde-l putem întâlni e lampa cu descărcare a starterilor de inițiere a aprinderii lămpilor cu neon:

Aceşti starteri au în componența lor un condensator şi o mică lampă care are în interiorul ei doi electrozi. Această mică lampă este un eclator prin care condensatorul se descarcă inducând în lampă impulsuri de înaltă tensiune care ionizează gazul din interiorul tubului fluorescent.

Eclatorul, ca piesă electrotehnică ar trebui studiat la orele de fizică din şcoală la fel cum studiem despre inducția electromagnetică şi obținerea curentului, despre condensator, despre… despre… Dar nu se face acest lucru şi urmare e că nimeni în ziua de azi nu ştie ce este şi cum funcționează eclatorul. Probabil că acum îmi veți face următorul reproş: „Ce mare filozofie !? O chestie cu doi electrozi între care are loc o descărcare electrică prin scânteie…”.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dar eu vin acum şi vă întreb: ştiţi ce-i acea scânteie, ştiţi cum se produce ea ? Ştiţi în ce condiţii are loc acea descărcare electrică şi mai ales ştiţi care este rolul şi care sunt urmările acestei simple scântei ? Şi mai sunt şi alte întrebări care s-ar putea pune legat de scânteia electrică ce se manifestă într-un eclator. Şi probabil că prin aceste întrebări v-am încuiat… căci nici unul din noi nu ne-am gândit vreodată la aceste aspecte şi nu ne-am putut închipui că o simplă scânteie electrică poate pune asemenea probleme.

Transformatorul amplificator rezonant Tesla este un aparat electrotehnic extrem de puternic, care nu poate lucra fără eclator şi este rezultatul unei constatări pe care Nikola Tesla a făcut-o atunci când a studiat comportarea condensatorilor.

Dragi cititori, fiecare din noi ne-am confruntat la un moment dat în viaţă, cu un motor de aspirator, de râşniţă de cafea sau alt tip de motor cu perii care defectându-se, produce scântei mari la perii iar acestea induc în aparatele radio din casă un pârâit supărător.

Acest pârâit numit brum, apare de asemenea şi în cazul unui întrerupător de perete defect, care produce zgomot în aparatele radio la fiecare aprindere sau stingere a luminii.

Ei bine, această scânteie este cea mai puternică cale de excitare electro – magnetică a mediului ce se poate imagina. Dacă nouă, în şcoală, ni s-ar spune despre felul cum funcţionează practic eclatorul, şi felul cum apare şi se manifestă descărcarea electrică din el, am putea dacă nu toţi, măcar cei mai inteligenţi dintre noi, să înţelegem că energia electrică poate fi colectată prin această cale, din mediul imediat înconjurător, de oricare dintre noi, şi mai ales am înţelege că companiile energetice naţionale şi globale ne înşeală vânzându-ne la un preţ foarte umflat o energie foarte puţină pe care ne-o aduc la poartă pe stâlpi şi cabluri care şi acestea trebuie plătite…

Am înţelege toţi că prin această banală scânteie putem crea singuri un dipol în mediul înconjurător şi nu am mai avea nevoie de „curentul lor”.

Dar cum se petrec lucrurile de fapt într-un eclator ? Din punctul de vedere al curentului electric ca mişcare ordonată de electroni fenomenul care se manifestă într-un eclator e următorul:…

Vom descrie fenomenul pentru descărcarea în curent continuu specificând că în curent pulsatoriu lucrurile se petrec cu pauze iar pentru cel alternativ se petrec în ambele sensuri, cei doi electrozi schimbându-şi periodic rolul. Deci priviţi imaginea de mai jos:

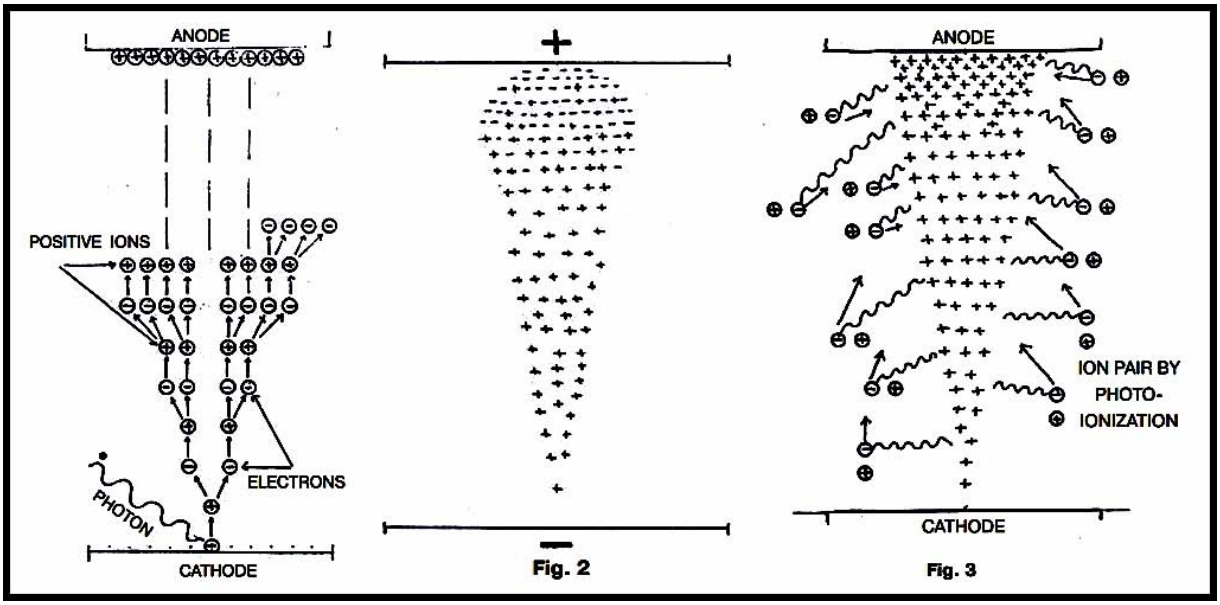

În această imagine se văd trasate prin două linii suprafeţele celor doi electrozi. Sensul real al curentului este aşa cum ştim cu toţii dinspre electrodul negativ spre cel pozitiv. În momentul în care pe suprafaţa foarte mică a celor doi electrozi ai eclatorului se aplică o diferenţă de potenţial mult prea mare raportat la distanţa dintre electrozi şi la dimensiunea vârfului lor, aerul dintre ei devine deodată incandescent transformându-se în plasmă. Această plasmă este formată din ioni de azot, oxigen, hidrogen şi toate celelalte gaze care compun aerul atmosferic. Practic se consideră că

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

electronii de valență sunt absorbiți odată cu cei ai curentului electric propriu zis de către anod. În același timp plasma având proprietatea de a absorbi din mediul imediat înconjurător o mare cantitate de fotoni, aceştia interacționează cu ionii dintre cei doi electrozi, transformându-se în perechi de electroni. În felul acesta fiecare foton care se transformă în electroni contribuie la creşterea încărcăturii statice a aerului dintre electrozi şi aceasta la rândul ei atrage mai mulți fotoni.

În acest fel are loc o creştere în avalanşă, exponențial a sarcinii electrice dintre cei doi electrozi, sarcină electrică care e absorbită de anod. În același timp furtuna declanşată între cei doi electrozi de interacțiunea fotoni – electroni – ioni, face ca emisia de unde electrice şi electromagnetice să fie din ce în ce mai puternică. Pentru că această emisie se manifestă în mod dezordonat, în sensul că apar o multitudine de armonici ale frecvenței de oscilație naturală a materiei influența electromagnetică se manifestă până la mari distanțe în jurul arcului electric.

Această emisie electromagnetică armonică se manifestă şi rezonant, în sensul că undele electro – magnetice ce apar se însumează rezonant crescându-le amplitudinea mult, ceea ce explică extraordinara putere de influențare a mediului înconjurător.

Din punctul meu de vedere al interpretării curentului electric doar ca emisie rezonantă de unde electromagnetice fenomenul se petrece identic doar că catodul nu eliberează electroni în aerul dintre electrozi iar anodul nu absoarbe electroni formați de către interacțiunea fotoni – ioni.

Eu văd fenomenul astfel: La capătul catodului, oscilația particulelor atomice şi subatomice care se manifestă aşa cum spuneam în întreg conductorul nemaiavând unde se manifesta în conductor, se însumează armonic la granița dintre electrod şi aerul înconjurător, oarecum asemănător fenomenului de ciocan pneumatic ce se manifestă în conducte la închiderea bruscă a robinetului. Aici are loc o amplificare prin reflexie a acestei oscilații care duce la o emisie electromagnetică crescută care induce la rândul ei o altă amplificare şi tot aşa până ce se depăşeşte un anumit prag critic care face ca întreaga emisie de unde să se transmită aerului dintre cei doi electrozi. Aici fenomenul de ionizare a aerului se petrece aşa cum l-am descris, prin apariția plasmei care atrage fotoni (care au caracter ondulatoriu), dar care fotoni nu emit electroni suplimentari ci contribuie cu oscilația lor, prin inducție, la o creştere a emisiei tuturor particulelor subatomice ale aerului dintre electrozi, emisie însumată rezonant şi armonic până la pragul că întregul spațiu dintre electrozi şi o bună parte din cel din jurul acestuia devine plasmă incandescentă arde cu explozii minuscule în care emisia de unde electromagnetice se manifestă tot mai puternic şi se transmite până la mari distanțe influențând mediul înconjurător.

În cazul curentului electric pulsatoriu şi alternativ această emisie rezonând cu frecvența de pulsație sau de oscilație a curentului se amplifică rezonant în același timp cu amplificarea rezonantă a oscilațiilor naturale ale tuturor armonicelor apărute, ceea ce induce în conductori o mare cantitate de energie, dar explică şi faptul că în urma descărcării unui eclator, frecvența de oscilație a oscilatorului controlat de acel eclator creşte foarte mult. Priviți acum câteva exemple de eclatoare dintre care cel din stâng jos este un eclator rotativ cu care se poate controla frecvența de bază a curentului pulsatoriu:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Pentru a înțelege mai bine funcționarea unui eclator ar trebui să ni-l imaginăm nu ca pe o simplă bujie ci ca pe un condensator super eficient în care locul armăturilor e luat de cei doi electrozi iar cel al dielectricului e luat de plasmă. Această plasmă care se manifestă ca un dielectric foarte eficient face ca amplificarea şi prin ea acumularea energetică manifestată între cele două armături – electrozi să fie imensă.

Spuneam totodată, că un transformator amplificator Tesla nu poate funcționa fără un eclator pentru că dacă acesta lipseşte e nevoie a se construi un amplificator electronic de mare putere care să comande primarul lui. De ce ? Pentru simplul motiv că dacă un circuit oscilant normal format dintr-o bobină înfăşurată pe un miez magnetic fie el ferosiliciu sau ferită are ca amplificator al câmpului magnetic şi prin el al undelor electromagnetice miezul magnetic, transformatorul amplificator rezonant nu are un asemenea miez. Ca urmare pentru ca oscilațiile electromagnetice să se poată transmite de la primar la secundar e nevoie ca acestea să se manifeste extrem de puternic.

Ori tocmai asta face eclatorul. Transformatorul amplificator rezonant Tesla funcționează prin descărcări pulsatorii sau alternative ale unor bancuri de condensatori printr-un eclator. Amplificarea fantastică a energiei apărută în eclator induce în mediul înconjurător şi în conductorii de cupru ai transformatorului, unde electromagnetice de mare energie. Frecvența acestor unde este însă în conformitate cu sumedenia de armonici ce se manifestă în plasma din arcul electric, de aceea un transformator amplificator rezonant Tesla are frecvențe diferite la intrarea şi la ieşire. Chiar dacă circuitul oscilant determinat de condensator şi bobina primară e calculat şi ar trebui să funcționeze la o anumită frecvență, practic, peste aceasta se suprapune totalitatea armonicelor amplificate în plasma din arcul electric, astfel că de fapt atât primarul cât şi secundarul acestui transformator sunt excitate simultan la frecvențe armonice superioare.

Din punctul de vedere al articolului precedent de la pagina 19 acest transformator trebuie să-l înțelegem ca funcționând prin două blocuri constructive independente care conlucrează. Astfel eclatorul şi circuitul oscilant al primarului formează blocul de excitație, cel care creează un masiv dezechilibru energetic în mediul înconjurător în vreme ce secundarul constituie colectorul propriu zis al energiei ce se scurge din mediu, prin aparatele noastre, către mediu, între cei doi poli ai dipolului dezechilibrat astfel.

Priviți în imaginea următoare un circuit extrem de simplu bazat pe acest principiu, circuit care poate culege o mare cantitate de energie din mediul înconjurător:

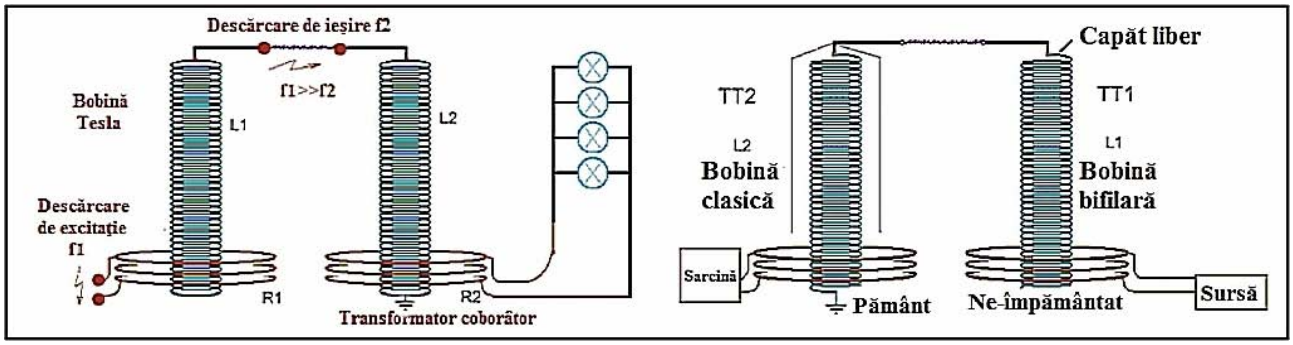

Este după cum se poate vedea vorba de două transformatoare amplificatoare Tesla din care unul funcționează normal cu primarul excitat prin condensatori (nu sunt figurați) şi eclator în vreme ce cel de-al doilea are rol de transformator coborâtor, al cărui primar este excitat din nou printr-un eclator de înalta tensiune armonic – rezonantă apărută în secundarul primului transformator. Cantitatea de energie ce se culege pe secundarul transformatorului coborâtor poate fi enormă, căci intensitatea indusă în secundarul acestuia este cu atât mai mare cu cât firul acestui secundar e mai gros. Acest ansamblu nu va funcționa dacă cel de-al doilea transformator nu va fi împământat. Practic în ieşire nu avem curent electric decât atunci când descărcările din eclator se vor scurge spre pământ traversând primarul celui de-al doilea transformator.

Articol scris azi 12 aprilie 2012 la ora 10 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Oscilatoarele altfel

Am vorbit în paginile precedente despre rolul pe care-l joacă eclatorul în aparatele colectoare de energie liberă. Dar acest eclator pentru a-şi îndeplini sarcina pe care o are, aceea de excitator al mediului ambiant trebuie să lucreze împreună cu un oscilator. Acesta poate fi un oscilator elementar bobină condensator, poate fi de asemenea unul mai complicat realizat cu generatoare de semnal şi amplificatoare sau pur şi simplu poate fi tensiunea de reţea amplificată printr-un transformator ridicător de tensiune, sau neamplificată luată direct de la priză.

De asemenea eclatorul poate lucra şi cu o tensiune pulsatorie continuă de mare intensitate, care poate fi obținută prin descărcarea unor bancuri de condensatori de mare capacitate bancuri care se pot încărca fie de la bancuri de baterii fie de la dinamuri de putere.

Oricare ar fi soluția prin care eclatorul este activat, după cum vedem la capetele lui trebuie aplicată o tensiune fie pulsatorie fie oscilatorie. Problema cu oscilațiile create de oscilatoarele elementare este aceea că acestea au tendința de a se amortiza ca urmare a ceea ce explică știința oficială ca fiind frecările şi pierderile din conductorul bobinei datorate inducției şi autoinducției.

Practic chiar dacă condensatorul se descarcă rând pe rând în bobina împreună cu care formează oscilatorul, când sub influența inducției când sub influența autoinducției, oscilațiile au tendința să scadă în amplitudine şi în frecvență dacă nu sunt întreținute din exterior cu energie şi cu impulsuri regulate.

Practic acest fenomen se constituie într-una din principalele cauze ale pierderilor din sistemul energetic global şi în general ale oricărui oscilator. Aici e vorba de reactanța circuitelor oscilante, care e definită generic ca proprietatea unui circuit oscilant de a se opune trecerii curentului alternativ prin el. Un rezultat este energia reactivă care e o rezultată a autoinducției şi a defazării curent tensiune. Pierderile sistemului energetic global se compensează prin creşterea locală a capacității circuitului oscilant cu ajutorul unor bancuri de condensatori care poartă numele de blocuri de compensare a energiei reactive.

Numai că prin creşterea capacității externe bobinei se modifică frecvența de oscilație a oscilatorului format din inductori şi condensator. Ca urmare energia reactivă se compensează strict în funcție de puterea energiei reactive induse în reţea de către circuitele inductive cuplate la reţea (consumatorii reprezentați de transformatoare şi motoare). Ca urmare se vede clar că aceasta nu e o soluție viabilă ci e doar un paliativ…

Tesla a înțeles fenomenul încă de când a construit şi a pus în funcțiune primul alternator şi a oferit soluția prin brevetul numărul US 512340 din 9 ianuarie 1894 intitulat „Bobină pentru electromagneți”. Iată traducerea textului acestui brevet:

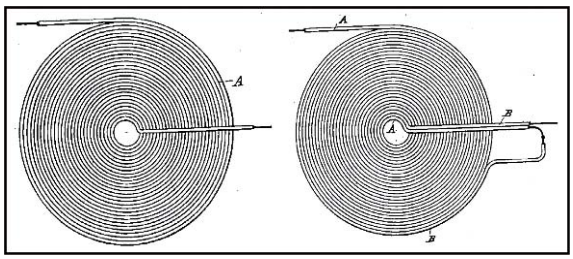

« *Eu, Nikola Tesla cetățean al U.S. rezident la N. Y. am inventat o nouă şi utilă îmbunătățire a bobinelor pentru electromagneți şi alte aparate a căror specificații tehnice urmează mai jos fiind însoțite de desene care fac parte din acelaşi formular. În aparatele electrice şi sistemele în care este implicat curentul electric alternativ, autoinducția bobinelor şi conductorilor poate, şi de fapt în multe cazuri operează dezavantajos dând naştere unor creşteri de curenți falşi care reduc ceea ce este cunoscut ca eficiența comercială a aparatului în componența căruia intră, sau afectând dăunător alte componente. Efectul acestei autoinducții de mai sus poate fi neutralizat asigurând o proporție justă între capacitatea circuitului în raport cu autoinducția şi frecvența curentului. Acest lucru s-a îndeplinit până acum prin folosirea de condensatoare care sunt construite şi aplicate circuitului ca aparate separate. Prezenta mea invenție are obiectul de a evita folosirea acestor condensatoare care sunt scumpe, împovărătoare şi dificil de menținut în perfectă stare de funcționare, şi ca urmare această sarcină să fie îndeplinită de însăşi construcția bobinei.*

Am să specific clar că în termenul bobină includ orice înfăşurare elicoidală, solenoid sau orice conductor de oriunde care prin folosirea sa în relație cu alte circuite are ca rezultat apariția

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

autoinducţiei. Am descoperit că la orice bobină există o relaţie strictă între autoinducţia sa şi capacitatea care permite curentului de o frecvenţă şi un potenţial date să o traverseze fără a întâmpina o rezistenţă ohmică, cu alte cuvinte ca şi cum nu ar avea autoinducţie. Aceasta se poate face datorită relaţiei mutuale existente între caracterul special al curentului alternativ, autoinducţia sa şi capacitatea bobinei, ultima mărime fiind perfect capabilă să neutralizeze autoinducţia pentru acea frecvenţă. Este binecunoscut că cu cât este frecvenţa sau diferenţa de potenţial a curentului mai mare, cu atât mai mică este capacitatea necesară contracarării autoinducţiei; deci în orice bobină oricât de mică ar fi capacitatea ei, ea e suficientă pentru îndeplinirea acestui scop în condiţii de siguranţă. În bobinele obişnuite diferenţa de potenţial între două spire alăturate este foarte mică, şi condensatorul format de ele are capacitate foarte mică, insuficientă pentru satisfacerea necesităţii compensării autoinducţiei apărute în ele.

Pentru a-mi atinge scopul de a creşte capacitatea oricărei bobine date, am acţionat spre a creşte diferenţa de potenţial între două spire alăturate şi prin asta energia conţinută în condensatorul format de bobină fiind proporţională cu pătratul diferenţei de potenţial dintre două spire alăturate, este evident că această cale prin care capacitatea dintre două spire alăturate creşte suficient odată cu creşterea diferenţei de potenţial dintre ele este o aranjare corespunzătoare a spirelor bobinei. Am arătat în desenul însoţitor modalitatea practică pe care am adoptat-o pentru a rezolva această invenţie. În figura 1 este o schemă a unei bobine bobinate în maniera obişnuită. Figura 2 este o schema a aranjamentului spirelor astfel încât să satisfacă obiectivele invenţiei mele. Considerând A figura 1 spirele izolate ale unei bobine obişnuite. Să presupunem că acestei bobine i-am aplica o diferenţă de potenţial de 100 V şi că ea ar avea 1000 de spire. Considerând oricare două spire alăturate diferenţa de potenţial dintre ele va fi de o zecime de volt. Dacă, aşa cum se arată în figura 2 conductorul B va fi bobinat paralel cu conductorul A izolate între ele, iar sfârşitul lui B va fi legat cu începutul lui A , lungimea lor însumată fiind aceiaşi cu a unei bobine clasice de 1000 de spire, diferenţa de potenţial dintre oricare două spire va fi de 50 V iar efectul capacitiv va fi egal cu pătratul acestei diferenţe; energia stocată în această bobină ca întreg va fi acum de 250 000 de ori mai mare.

Urmând acelaşi principiu am făcut în aceiaşi manieră orice bobină de oriunde, nu doar cele arătate aici, cu scopul de a neutraliza autoinducţia pentru orice curent dat. Capacitatea obţinută prin această metodă particulară asigură un avantaj adiţional prin aceea că e uniform distribuită, lucru de o mare importanţă în cele mai multe cazuri, cu rezultate atât în eficienţă cât şi economice, obţinute atât în privinţa mărimii bobinelor cât şi a creşterii diferenţei de potenţial şi frecvenţei curenţilor… »

Se remarcă deci că marele inginer şi inventator merge direct la cauză propunând nu creşterea capacităţii întregului circuit oscilant ci doar a capacităţii dintre spirele bobinei. În felul acesta se creează premizele realizării a două lucruri diferite dar de o importanţă majoră. Unul ar fi reducerea pierderilor din circuitul oscilant datorate autoinducţiei, dar mai ales premiza posibilităţii ca acel circuit oscilant să nu mai prezinte amortizarea oscilaţiilor ci din contră, acesta să devină autoîntreţinut sau chiar să prezinte o oarecare amplificare a oscilaţiilor. Dacă priviţi imaginea următoare puteţi vedea care-i situaţia normală, actuală a circuitelor oscilante şi cam care ar putea fi dacă s-ar aplica soluţia lui Nikola Tesla la bobinarea tuturor inductorilor şi firește şi a celor din circuitele oscilante:

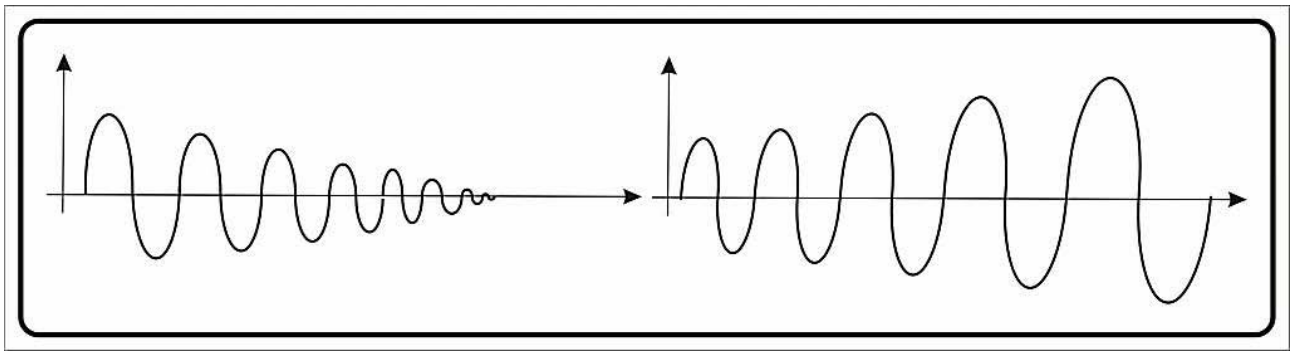

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

E poate de necrezut dar e perfect posibil, căci o bobină executată după această recomandare a lui Tesla devine mai mult decât un simplu inductor, devine un amplificator energetic şi anume unul în curent. Şi dacă considerăm şi condensatorul nu doar un acumulator de sarcini electrice ci şi un amplificator în tensiune obţinem un cuplu de amplificatori care lucrează interconectat iar circuitul oscilant devine unul în care au loc două amplificări alternativ când în tensiune când în curent amplificări care se pot însuma şi transformă oscilatorul respectiv într-un circuit oscilant amplificator autoîntreţinut.

Acest lucru aşa cum am spus poate părea de necrezut dar deja există asemenea oscilatoare amplificatoare autoîntreţinute şi anume acele transformatoare cunoscute sub numele de „toroidal power unit” adică unităţile energetice toroidale inventate şi construite iniţial de un anume Steven Mark dar al căror principiu a fost aplicat şi de alţi inventatori pentru dispozitive asemănătoare, cum ar fi bobina lui Bruce, (Bruce TPU) bobina lui Gabriel (Gabriel Device), bobina lui Bob Boyce, şi poate că or mai fi şi altele despre care nu-mi amintesc acum sau nu am cunoştinţă.

Cert este că toate aceste transformatoare autoîntreţinute pleacă de la bobina pentru electromagneţi a lui Tesla şi de la un alt brevet al lui şi anume US 381970 „System of Eelectrical Distribution” din data de 1 mai 1888.

Toate aceste transformatoare au o proprietate, aceea că ele nu pot funcţiona decât în condiţiile unui echilibru delicat între cantitatea de energie ce o pot furniza şi cea pe care o poate extrage consumatorul din ele. Astfel, ele îşi pot înceta funcţionarea atât în situaţia în care nu au consumator cât şi în cea în care consumatorul este prea mare.

După cum se vede existând soluţia nu doar a reducerii sau chiar anulării pierderilor din reţelele energetice dar chiar şi aceea de a produce pe această cale, energia local, acolo unde e nevoie de ea, veţi întreba acum: Dacă soluţia e atât de veche, de ce nu s-a aplicat ?

Poate din comoditate, e destul de complicat de bobinat un motor în acest fel; poate din nepăsare, poate din prostie, dar mai ales, după părerea mea, pentru faptul că cei care au înţeles implicaţiile acestei soluţii, au înţeles că această metodă le închide celor care administrează sistemul energetic o poartă spre câştigul facil…

Aşa că s-a făcut în aşa fel încât inventatorul ei să fie denigrat, marginalizat până la a nu se pomeni de el în sistemul de învăţământ, soluţia nu se studiază la nici un nivel de învăţământ şi de asemenea nici în instituţiile de învăţământ de profil. Ca urmare inginerii neştiind de această soluţie vor continua să considere ca singură modalitate de rezolvare folosirea blocurilor de compensare a energiei reactive, şi treaba merge înainte…

Pierderile rămân în continuare mari, aduc după ele defecţiuni dese şi dau justificări pentru umflarea preţurilor de întreţinere a reţelelor precum şi a celor de distribuţie a energiei…

Câştigă administratorii acestor reţele în detrimentul consumatorului… care suntem noi… marea majoritate a celor care nu prea ştim cu ce fel de lingură se mănâncă energia electrică… pentru că… nu am învăţat în şcoală tot ce ar fi trebuit…

Articol scris azi 12 aprilie 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Echilibrul „generator” – consumator

Stând de vorbă zilele trecute cu o anumită persoană, aceasta şi-a exprimat intenția de a construi un dispozitiv energetic Smith şi anume cel cu opt bobine cu miez magnetic. Mulți sunt impresionați de puterea fantastică pe care o poate furniza acest mic aparat. Patru sute de kilowați e o putere incredibilă, mai ales din punctul de vedere al electrotehnicii actuale.

Dar faptul că fiecare din cele opt bobine ale sale furnizează tensiunea de o mie de volți cu cincizeci de amperi ar trebui să pună pe gânduri pe oricine. Din păcate prea puțină lume e conştientă de faptul că inducția magnetică este una din marile probleme ale oricărui sistem energetic rotativ bazat pe magneți. Câmpul magnetic care-şi schimbă regulat polaritatea, cu cât este mai puternic, cu atât induce în conductori o putere electrică mai mare, dar în acelaşi timp are nevoie de un volum mai mare în care toată această putere să se disipeze. Pe acest principiu funcționează încălzitoarele magnetice pe care le-am descris în volumul „Motoare magnetice – aplicații” la pagina 75.

Câmpurile magnetice variabile de putere mare induc, mai ales în metalele neferoase o mare cantitate de energie termică. De ce ? Este exact ceea ce am spus eu anterior, anume faptul că inducția magnetică schimbătoare măreşte amplitudinea de oscilație a materiei, rezonant cu frecvența de inversare a câmpului, ceea ce formează în mediu un dezechilibru energetic masiv.

Dacă acest dezechilibru energetic nu are unde să se distribuie, adică nu are o cale prin care să se reechilibreze, se va transforma rapid în căldură. De aceea toate „generatoarele” magnetice pentru a evita supraîncălzirea şi chiar arderea lor trebuie să funcționeze cu sarcini cât mai apropiate de puterea lor nominală.

Astfel în cazul dispozitivului lui Smith, întreaga cantitate de patru sute de kilowați ce apare la borne trebuie să se disipeze în mediu prin consumatori adecvați în aşa fel încât să se păstreze un echilibru termic între mediul înconjurător şi aparatele respective: „generator” plus consumatori.

Practic aici e vorba de faptul că dezechilibrul energetic creat prin excitarea mediului, se reechilibrează prin „generator” şi consumatori. Dacă aceştia nu oferă o suprafață, un volum suficient pentru ca întreg „debitul” de energie să poată să se deplaseze dinspre zona cu plus energetic spre cea cu minus, energia care nu se poate întoarce în mediu pe această cale, se va regăsi pe intrarea lanțului de echilibrare, adică pe „generator” sub formă de căldură care-l va defecta.

De aceea trebuie să existe un echilibru între puterea inducției magnetice şi suprafața sau volumul conductorilor care o preiau pentru a o preda sub formă de energie termică, mecanică, etc. înapoi mediului.

Dacă acest echilibru nu e îndeplinit prin disiparea întregii energii pe consumatori, atunci „generatorul” se va încălzi, şi cu cât va fi mai mare dezechilibrul între consumatori şi „generator” cu atât riscul ca „generatorul” să se ardă e mai mare. În acelaşi timp spuneam că riscul arderii unui generator electric este la fel de mare şi atunci când consumatorii cuplați la bornele lui sunt mai puternici, adică au tendința de a „extrage” mai multă energie decât „poate duce „generatorul””.

Am explicat că în acest caz e vorba de faptul că consumatorii intrând în rezonanță cu „generatorul” , în cazul în care sunt mai mari, vor induce o amplificare a oscilației atomice a metalului din generator. Aceasta va induce câmpuri magnetice care se vor opune câmpurile magneților „generatorului” şi acestea, neavând unde se disipa, se vor transforma tot în căldură.

Practic şi în această situație e vorba tot de nişte câmpuri magnetice care depăşesc volumul critic al materiei care le poate suporta. Se transformă deci în căldură care duce la arderea „generatorului”.

Acesta-i marele defect al tuturor „generatoarelor” bazate pe câmpuri magnetice create de magneți permanenți… Ele trebuie să lucreze cu consumatori de aceiaşi valoare cu puterea pe care o pot furniza… în caz contrar în ambele sensuri există riscul deteriorării „generatorului” prin „ambalare” termică… Această concluzie fireşte că nu e valabilă decât pentru „generatoare” de mare putere. Cele mici şi foarte mici vor disipa surplusul de căldură direct mediului ambiant, căci această căldură va fi mică…

De aceea spuneam eu că un sistem energetic normal trebuie să urmeze un sens unic, anume mediu → „generator”→ consumator → mediu. Ori toate generatoarele actuale fiind împământate

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

doar parţial, fac ca energia să se scurgă pe o cale care interpune între consumator şi mediu din nou generatorul cam în felul acesta: mediu → „generator”→ consumator → „generator”→ mediu.

Adică parte din energie şi anume cea „consumată” este întoarsă înapoi în generator şi de-abia de acolo se scurge înapoi în mediu făcând ca în acest fel dipolul creat de excitarea mediului să fie distrus… Priviţi imaginea următoare:

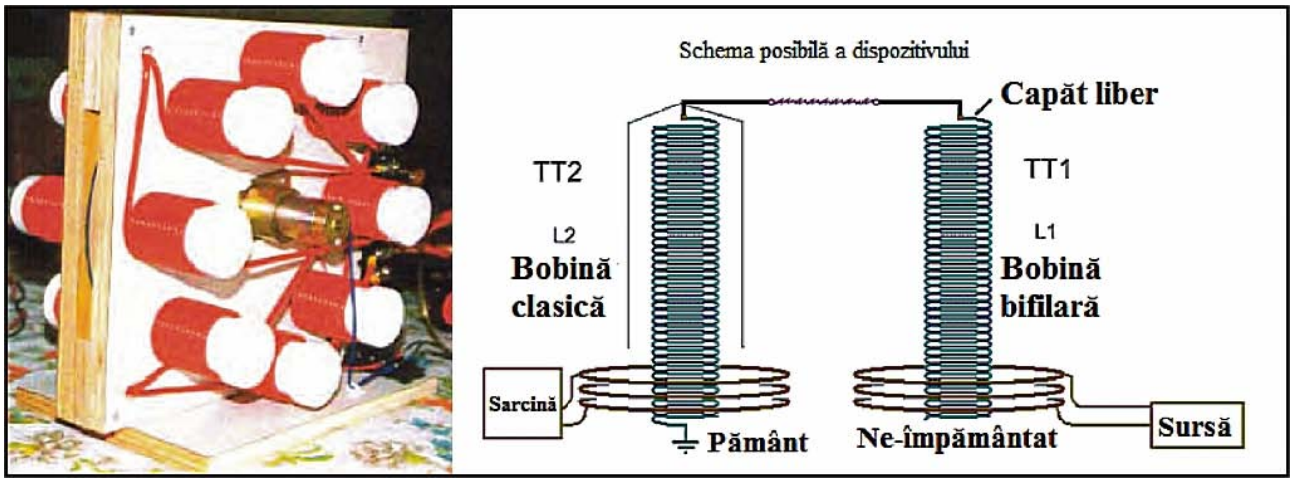

E vorba despre micul „generator” de 400 KW al lui Donald Lee Smith şi alături e schema de principiu a unuia bazat pe curenţi de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă cu transformator amplificator Tesla.

Soluţia pentru rezolvarea problemei expuse mai sus ar fi aceea ca „generatorul” să fie dotat cu sisteme de siguranţă care să-l oprească în momentul în care disipaţia termică cu mediul nu mai face faţă ca urmare a scăderii consumurilor şi implicit scăderii „suprafeţei” de disipare a energiei.

Această soluţie însă nu e practică, căci ar afecta acei puţini consumatori care mai funcţionează încă şi care ar fi opriţi şi ei în acest fel.

O altă soluţie ar fi asemănătoare soluţiei din partea dreaptă a imaginii, fie împământarea directă a „generatorului” magnetic, care ar face ca surplusul de energie ce pică pe „generator să se scurgă direct la pământ, fie dirijarea întregii cantităţi de energie spre pământ şi extragerea de către consumatori a acelei părţi de care au nevoie prin intermediul unor transformatoare.

De aceea soluţia oferită de generatoarele bazate pe curenţi de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă este mult mai sigură pentru „generator” prin aceea că fie energia consumată se scurge spre pământ, cum e cazul tubului convertor al lui Edwin Vincent Gray, fie întreaga energie se scurge la pământ, iar consumatorii preiau din ea atât cât au nevoie prin intermediul unei bobine secundare, cum e cazul în partea dreaptă a imaginii de mai sus.

Aici, chiar dacă sarcina „consumă” sau nu, câmpurile magnetice fantastic de mari ce se manifestă nu duc la încălzirea conductorilor, pe de o parte datorită suprafeţei mari de contact a acestora cu mediul ambiant, şi mai ales pentru faptul că energia neconsumată de sarcină oricum se disipează spre pământ.

Singura parte a acestui dispozitiv care se poate încălzi, însă nu exagerat de mult, este eclatorul de înaltă tensiune şi înaltă frecvenţă dintre cele două bobine de înaltă tensiune.

De aceea spuneam că acest tip de colector energetic este cel mai eficient, atât prin valoarea mare a dezechilibrului dipolului creat, cât şi prin faptul că nu duce la încălziri ale conductorilor.

Din contră, acest tip de colector energetic va lucra cel mai probabil într-un regim termic negativ, (negentropie) adică atât el cât şi mediul înconjurător vor prezenta scăderi ale temperaturii faţă de mediul înconjurător.

Articol scris azi 13 aprilie 2012 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Din nou despre automobilul lui Tesla

Ieri, în timp ce scriam la articolul trecut mi-am amintit de tubul convertor al lui Edwin Gray şi am dorit să verific ceea ce am scris în volumele precedente referitor la el. Ca urmare am deschis fişierele respective şi am început să caut prin ele. Aveam, nu ştiu de ce, un sentiment ciudat… şi acest sentiment parcă s-a ascuţit şi mai mult când am deschis precedentul volum, „Totuşi ce naiba-i energia liberă !?”

Cu toate că acest volum l-am lansat pe internet abia la începutul acestui an mi se părea că parcă a trecut o veşnicie de când am scris acele pagini… Părea cumva… că ar fi fost scrise de altcineva, cu foarte, foarte mult timp în urmă. Înainte de a-l închide am navigat din nou rapid prin fişier de astă dată în sens contrar pentru a reveni la prima pagină, şi pentru câteva momente mi-au defilat prin faţa ochilor paginile primului articol în care scrisesem despre automobilul lui Nikola Tesla, acel Pierce Arrow 8 pe care l-a condus nepotul său, pentru câteva ore, prin centrul oraşului Buffalo.

Acum în urma faptului că am mai recitit unele pasaje din biografiile lui Tesla am aflat că de fapt acest automobil a fost un model standard ci nu un model 43 Phaeton. Iată în fotografiile următoare două exemplare ale modelului standard din 1929 şi sigla mărcii:

Am avut în acel moment o revelaţie care a avut ca urmare rândurile de faţă. Dacă cumva tot misterul acelei maşini este mai simplu decât ne putem închipui ? Nu cumva acea maşină era echipată cu un motor electric modificat care funcţiona prin impulsuri de curent de înaltă tensiune asemenea motorului lui Edvin Vincent Gray ? Motorul lui Gray este un motor al cărui stator şi rotor este format din electromagneţi clasici care sunt alimentaţi cu impulsuri de înaltă tensiune, pe rând, prin intermediul unui comutator rotativ, montat pe ax. În esenţă motorul este extrem de simplu şi tot secretul funcţionării sale este montajul electronic care asigură impulsurile pozitive de foarte înaltă tensiune. Motorul său se bazează pe următoarele trei brevete: US Patent 3890548 din data de 17 iunie 1975 cu numele „Pulsed Capacitor Discharge Electric Engine”, US Patent 4,595,975 din 17 iunie 1986 intitulat „Efficient Power Supply Suitable for Inductive Loads” şi US Patent 4,661,747 din 28 aprilie 1987 intitulat „Efficient Electrical Conversion Switching Tube Suitable for Inductive Loads”. Imaginea următoare este lămuritoare:

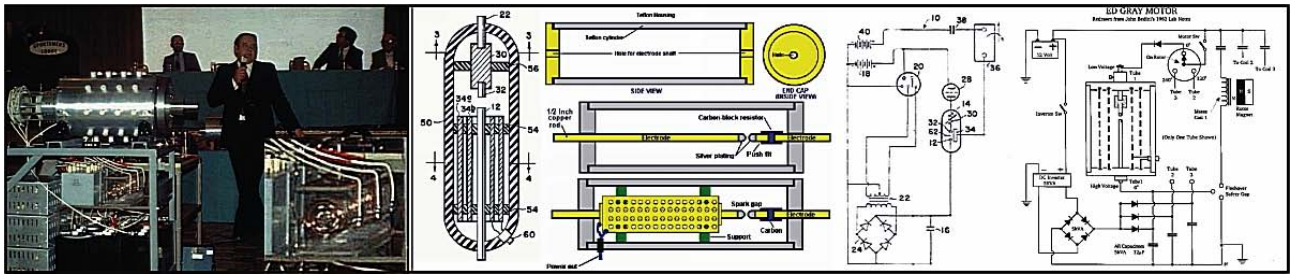

În stânga îl vedem pe Edwin alături de motorul său care dezvolta o putere de 10 cai putere (7,46 kWh) alimentat fiind doar de la patru baterii auto obişnuite. În tubul convertor al lui Gray,

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

ce se vede într-un detaliu din dreapta jos al fotografiei, şi în schițele din centru, descărcările unui curent pulsatoriu pozitiv de înaltă tensiune sunt convertite în curent electric de mare intensitate care acționează electromagneții motorului. Înalta tensiune este obținută de la un oscilator oarecare, este redresată şi separată într-o diferență de potențial pozitiv care se descarcă în eclatorul tubului convertor.

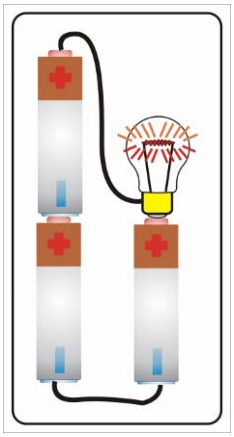

Diferența de potențial pozitivă sau separarea pozitivului cum spunea Gray constă în folosirea polarității pozitive a două surse de potențial diferit. Cea mai simplă modalitate de separare a pozitivului se poate vedea în imaginea alăturată:

El a constat că descărcările prin scânteie în eclator, ale curentului pulsatoriu pozitiv de înaltă tensiune generează mult mai multă putere în tubul său convertor decât descărcările de aceiaşi tensiune dar cu polaritate normală (+/–).

Aici ar trebui să fac remarca că la începutul secolului trecut noțiunile ca eter, curent electric negativ sau curent electric pozitiv erau larg acceptate şi recunoscute de ştiința oficială.

Pentru cei interesați de modalitatea practică de separare a pozitivului la tensiuni înalte vor găsi soluția în cartea mea precedentă «„Generatoare” fără mişcare – principii şi utilizare».

Nu ştiu dacă Gray care s-a născut în 1925 avea cunoştință de o parte a operei ştiințifice a lui Tesla care nouă, azi, ne este necunoscută, nu ştiu nici dacă concepția sa privind electricitatea pozitivă îi aparținea integral sau nu. Cert este că atât Tesla cât şi Gray precum şi alții, cum ar fi Tomas Hanry Moray sau C. Earl Amman, cunoşteau despre electricitate şi colectarea ei din mediul înconjurător mult mai multe decât cunoaşte electrotehnica de azi.

Pentru cei interesați de cine a fost Gray recomand să citească volumele mele precedente precum şi „Energie liberă – secretele electricității reci” de Peter A. Lindemann pe care am tradus-o în limba română şi care poate fi descărcată tot de pe www.cărtiaz.ro

Interesant este faptul că un aparat electronic asemănător celui care alimentează tubul convertor al lui Gray (se vede în partea dreaptă a grupajului de imagini de la pagina anterioară) ar fi putut foarte bine fi disimulat de Nikola Tesla sub capota atât de încăpătoare a autovehiculului Pierce Arrow.

Cele câteva lămpi pe care le-au recunoscut reporterii vremii care erau montate într-o cutie de dimensiunea unei cutii de pantofi ar fi putut fi folosite doar pentru a separa cele două polarități ale unei tensiuni oscilatorii pe care ulterior marele inginer ar fi putut-o amplifica cu ajutorul bobinelor sale amplificatoare… Aceste tensiuni polarizate ar fi putut fi apoi aplicate unui banc de condensatori montat alături de motor sub capotă, care ulterior descărcându-se printr-un eclator ar fi putut foarte bine induce în circuitele motorului energia necesară funcționării acestuia…

Firește atâta timp cât tot ceea ce ştim despre acest autovehicul misterios sunt cele câteva cuvinte dintr-un articol de ziar, nu vom şti niciodată care a fost soluția exactă adoptată de Nikola Tesla. Dar după cum puteți vedea, dragi cititori soluții pot fi multiple, şi cei care mi-au citit cărțile anterioare probabil că au înțeles deja că ceea ce a făcut marele inginer şi inventator acum aproape o sută de ani putem şi noi face acum, chiar dacă nu vom folosi aceiaşi metodă ca el…

Punerea în mişcare a unui automobil folosind energia extrasă direct din mediul înconjurător chiar dacă nu e o joacă de copil, nu e totuşi un lucru atât de misterios şi imposibil de realizat…

Stau mărturie paginile precedente precum şi cărțile pe care le-am scris anterior acesteia.

Articol scris azi 14 aprilie 2012 la ora 10 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Între trădare şi incompetență…

Acest articol e prilejuit de următoarea ştire:

« Preşedintele rus, Vladimir Putin, a confirmat oficial că țara sa testează o armă care poate transforma oamenii în zombie, la propriu. Este vorba de o armă psihotronică, bazată pe unde electromagnetice, care atacă sistemul nervos central. Proiectul ar putea fi gata în câțiva ani şi arma va fi folosită împotriva duşmanilor țării, dar şi a dizidenților. Prin urmare, va fi menită şi atingerii unor scopuri politice şi strategice. Potrivit Herald Sun, planurile pentru folosirea acestor arme au fost anunțate de ministrul rus al apărării, Anatoli Serdyukov. Dispozitivele au fost testate pentru controlul mulțimilor, iar când au fost îndreptate spre o anumită persoană, temperatura corporală a acesteia a crescut brusc, ca şi când ar fi fost “pusă într-un cuptor cu microunde”. Cu toate acestea, cercetătorii mai au multe de învățat despre armă. Studiile au început încă din anii 1950, când s-a declanşat o competiție intre Rusia şi Statele Unite. În prezent se ştie ca undele electromagnetice afectează creierul, stările psihice şi pot transmite comenzi sau sugestii direct în mintea unei persoane. »

În volumul pe care l-am terminat de scris de curând există acest pasaj:

« Deşi organismul nostru nu este compus din materiale metalice, datorită faptului că suntem formați în proporție de 75 – 85% din apă, iar moleculele de apă pot fi influențate la fel de uşor ca oricare ale molecule de undele electromagnetice, nu e greu de realizat că organismul nostru se poate comporta ca un rezonator. Asta cu atât mai mult cu cât restul constituenților din organismul nostru fac ca această apă să nu fie pură ci să fie un electrolit, iar în plus să nu uităm faptul că, chiar dacă nu suntem constituiți din materiale metalice, avem totuşi în organism diferite metale, iar cel mai mult dintre ele este fierul care este constituentul principal al celulelor roşii din sânge.

În afară de asta amintiți-vă faptul că toate celulele nervoase – inclusiv cele din creier – emit la rândul lor unde electromagnetice care pot fi influențate prin rezonanță de alte unde exterioare, dacă acestea vor avea intensitatea şi persistența potrivită.

Şi mai gândiți-vă că toate cavitățile din organismul nostru, fie ele mărginite de țesut osos sau de alte tipuri de țesut se comportă ca nişte cavități rezonante, adică ca pereții paharului de cristal.

Aşa se explică faptul că un fascicul de unde electromagnetice care ne-ar atinge ar putea să inducă în funcție de frecvența sa, de puterea şi timpul de persistență fie apariția unor sunete în urechea internă – pe care le vom percepe ca pe glasurile unor demoni, fie efecte diferite ca arsuri, dureri, sau mai periculos influențarea ritmului inimii sau a respirației ceea ce poate duce la deces – în cazul scăderii treptate a frecvenței induse, care rezonând cu impulsurile nervoase care comandă respirația şi bătăile inimii vor duce la stop cardio-respirator.

O altă modalitate de influențare periculoasă a organismului este aceea indusă de undele mecanice de ultraînaltă sau ultrajoasă frecvență – adică de ultrasunete sau infrasunete. Nu uitați ce spuneam despre John Worrel Keely că a descoperit că la frecvența de 42,8 kHz apa se vaporizează instantaneu. Ce credeți că se va întâmpla cu organismul dumneavoastră dacă ar fi lovit de un fascicul combinat de unde electromagnetice şi unde audio având exact această frecvență ?... Nu cumva veți dispărea instantaneu, vaporizându-vă aşa cum dispar oamenii alergați pe stradă de uriaşele nave extraterestre din filmul „Războiul lumilor” ?...

Dar fireşte că pentru a se putea întâmpla asta ar trebui ca fascicolul respectiv de unde să aibă o putere foarte mare şi o dimensiune comparabilă cu mărimea noastră fizică. Altfel, dacă spre exemplu acest fascicul ar avea dimensiunea comparabilă cu diametrul unui creion sau a unei paste de pix şi puterea de vreo câteva zeci până pe la vreo sută de wați nu va face decât să vă provoace arsuri locale foarte grave şi profunde sau v-ar putea surzi sau orbi dacă v-ar atinge ochii sau urechile…»

Nu cumva parcă seamănă suspect de mult cu ceea ce descrie această ştire de la începutul articolului ?...

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Odată, pe undeva, Nicolae Iorga spunea că pentru a distruge o țară nu trebuie neapărat să pui la conducerea ei trădători, e suficient să foloseşti incompetenți…

În urmă cu douăzeci şi doi de ani, regimul socialist a fost înlocuit cu capitalismul sălbatic „de cumetrie” cum îi spunea cel care l-a instalat, Ion Iliescu.

Marea tragedie a acestei țări este că de douăzeci şi doi de ani este condusă în egală măsură de incompetenți şi de trădători constituiți într-o clică mafiotă extrem de rapace şi fără scrupule.

Vă întreb dragi cititori, ați fost întrebați dacă doriți să vă fie distrusă fabrica, atunci când unul din aceşti incompetenți şi trădători declarau că industria românească e un morman de fiare vechi ?

Ați fost întrebați atunci când actualul preşedinte al statului a hotărât să vândă pe nimic flota de pescadoare şi transportoare navale ale țării, flotă care la acea dată era a doua după cea a Uniunii Sovietice ?

Ați fost chemați la referendum atunci când aceşti trădători au hotărât să schimbe forma de guvernământ a țării ? Schimbarea formei de guvernământ a unei țări, pentru a avea legitimitate şi a fi recunoscută şi respectată de toți cetățenii săi, trebuie să se facă în urma unui referendum, cum de altfel în urma referendumului pot avea loc orice acțiuni care vor afecta major şi pe timp îndelungat soarta țării şi a poporului.

Ați fost chemați la referendum atunci când aceşti trădători incompetenți şi rapace au hotărât că trebuie să ne integrăm în Uniunea Europeană şi în NATO pentru a deveni sclavi în propria voastră țară ? Negociatorul şef al României pentru integrarea în Uniunea Europeană a fost actualul şef al statului… Atunci când acest trădător a semnat acordul prin care se obliga să desființeze toate băncile româneşti şi cea mai mare parte din cele 5500 de fabrici şi uzine ale țării, v-a întrebat cineva dacă sunteți de acord ?

Cel care de mai bine de douăzeci de ani stă nedezlipit în fruntea Băncii Naționale a României, unul din francmasonii mondiali de marcă, membru al Clubului de la Roma şi al grupului Bilderberg, v-a întrebat vreodată dacă sunteți de acord cu desființarea sistemului bancar românesc şi distrugerea industriei naționale ?

Nici un sistem bancar din nici o țară de pe glob nu poate fi desființat fără acordul şi participarea băncii naționale a acelei țări.

Nici o fabrică, de nici un tip din nici o industrie nu poate fi adusă în stare de faliment fără acordul şi participarea băncii naționale a țării respective.

Cel care-i guvernator al Băncii Naționale este poate cel mai mare trădător de neam şi țară pe care l-au cunoscut aceste plaiuri de când există neamul acesta, fie că s-a numit dac sau român…

Nici o unitate militară şi nici o armată nu poate fi desființată fără acordul şi participarea conducerii acelei armate…

Ministrul apărării, indiferent cum s-a numit el în aceşti ani, alături de conducătorul statului, de primul ministru şi de şeful băncii naționale sunt în egală măsură la fel de trădători...

Nu poate fi calificată desființarea armatei naționale a unei țări decât cu calificativul de trădare de neam şi patrie…

Dar vă întreb, dragi cititori, v-a întrebat cineva dacă sunteți de acord cu asta ? Ați fost băgați cu sila în structuri internaționale ce au interese total opuse interesului nostru național… V-a întrebat cineva dacă sunteți de acord cu asta ? Cum se poate numi acest act ? Oare nu trădare ? Trădare de neam şi patrie…

Cei care în ultimii douăzeci de ani v-au distrus patria şi vă distrug şi pe dumneavoastră prin confiscarea dreptului la un trai decent, la sănătate, la un loc de muncă, la spitale, la pensia cuvenită după zeci de ani de muncă nu sunt altceva decât trădători de țară şi de popor…

Şi printre ei sunt tot felul de lingăi incompetenți care pentru a le fi lor bine calcă pe frații lor… incompetenți de care trădătorii se folosesc bucuroşi, şi pe care după ce i-au folosit îi aruncă la coşul de gunoi al istoriei…

Dacă această țară va mai exista peste două sute de ani, şi e posibil să mai existe căci suntem un popor mult prea rezistent şi trecut prin greutăți în cele peste două mii de ani de existență, conducerea din aceşti ultimi douăzeci de ani va ajunge să fie o notă de subsol într-o pagină de istorie…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Vor fi doar un paragraf care va suna cam aşa: … „1990 – 2015 perioadă tragică pentru poporul român, în care s-au succedat la putere o clică de trădători de neam care au dus ţara în pragul dispariţiei…”

Atât se va scrie despre ei… Sau poate nici atât… vor fi doar un insignifiant muc de ţigară aruncat pe fundul unui coş de gunoi… acela al istoriei acestui popor…

Dar în spatele acestui paragraf suntem noi… cei care acum trăim o viaţă fără nici un orizont şi fără nici o speranţă… un popor distrus şi călcat în picioare de însăşi cei care ar trebui să-l ducă spre progres şi civilizaţie… Cum poate fi numit statul care ia asemenea măsuri împotriva propriului său popor ?... Distrugerile pe care le-am trăit şi continuăm să le trăim sunt mult mai rele decât erau jafurile şi distrugerile raidurilor de pradă ale otomanilor şi tătarilor în evul mediu…

Acest aşa zis stat se constituie în însăşi duşmanii poporului … Şi cum trebuie să reacţioneze un popor împotriva căruia se iau asemenea măsuri ?… Cum trebuie să reacţioneze poporul atacat de un asemenea val de distrugere… sălbatică şi duşmănoasă ?

Eu, personal, de mai bine de cincisprezece ani, nu mai am nici un drept în propria mea ţară pentru simplul fapt că nu am acceptat nici o secundă să fiu călcat în picioare, nu am acceptat nici o secundă să fiu sclavul nimănui… nu am acceptat nimic din toată această distrugere…

Cum pot să-i calific pe cei care, de douăzeci de ani, printr-un program sistematic şi meticulos au distrus această ţară… şi tot la fel de sistematic şi meticulos îmi omoară fraţii de neam, îmi omoară bunicii, nepoţii, bebeluşii, bolnavii, tinerii şi bătrânii, fără discernământ… îmi trimite pe lumea cealaltă fraţii şi surorile de neam ?

Odată, de mult am jurat să-mi apăr patria şi să fiu credincios comandantului suprem al armatei române… Acel comandant suprem a fost omorât… Patria mi-e aproape distrusă… Dar nu am uitat că am jurat să o apăr… şi poate tocmai pentru că nu am uitat acest jurământ, organizaţiile mafiote, numite azi partide politice, instalate sistematic în toate structurile de decizie care ar trebui să reprezinte un stat, au transformat statul român într-o organizaţie criminală şi i-au eliminat pe cei ca mine din viaţa socială… Aşa cum ei sunt duşmanii mei de moarte, tot aşa sunt şi eu duşmanul lor… Acest popor care a devenit fără voia lui duşmanul de moarte al propriilor structuri de conducere ce trebuie să facă ?... Cum te aperi împotriva unei armate care te atacă fără arme, mişeleşte şi subversiv ? Spunea cineva despre un proverb japonez care suna cumva cam aşa : ***cu samuraii lupţi ca samuraii iar cu hoţii lupţi ca hoţii…***

Cei care ne distrug sistematic au distrus industria şi armata, spitalele şi învăţământul crezând că în felul acesta vor elimina orice opoziţie… Şi aproape că au avut succes… Dar… Nu poţi lupta cavalereşte cu cineva care nu urmează nici o regulă cavalerească…

De aceea am scris mereu în cărţile mele că tehnologia energiei libere este menită a ne reda independenţa, nu doar economic ci şi pe cea reală, libertatea, ne poate ajuta să ne scuturăm de sub acest jug opresiv… Nu uitaţi că aveţi menirea şi datoria de a lăsa urmaşilor voştri o ţară în care şi din care să trăiască. Nu uitaţi că aveţi menirea şi datoria de a înapoia nepoţilor voştri ţara cu dobândă… Părinţii mei şi cei de-o seamă cu mine, care au pus umărul la construirea celor 5500 de fabrici şi uzine ale acestei ţări v-au lăsat vouă, dragi tineri o ţară bogată şi puternică…

Voi ce-aţi făcut ? Încântaţi de strălucirea capitalismului sălbatic v-a durut în cur că fabricile unde-au muncit şi au suferit părinţii şi bunicii voştri sunt distruse…

Acum, voi, tinerii de azi, strigaţi disperaţi la televizor pe un anumit post de televiziune că e inadmisibil să nu ai nici un viitor în propria ţară şi ne cereţi nouă să ne trezim ?

Dar atunci când vi s-a desfiinţat armata, ce-aţi făcut ? V-aţi bucurat că n-o să mai mergeţi la cătănie… Armata ar fi făcut din voi o forţă care nu ar fi permis cele ce s-au întâmplat şi continuă să se întâmple…

Noi, cei trecuţi de patruzeci – cincizeci de ani nu mai putem lupta… voi aţi fi putut s-o faceţi dar v-aţi bucurat că au venit alţii şi v-au desfiinţat armata !… Soluţii însă, există.

De aceea am scris în ultima parte a volumului pe care l-am terminat de curând următoarele paragrafe:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

«…Imaginaţi-vă acum un alt aspect extrem de important pentru care potentaţii lumii nu permit ca populaţie să ştie şi să înveţe despre „generatoarele” de energie liberă.

Dacă un „generator” static de mărimea unei genţi diplomat poate furniza peste 100 kW imaginaţi-vă ce ar însemna să aveţi un tun bas, portabil alimentat la o asemenea putere ?

Practic nimeni nu s-ar putea apropia de dumneavoastră ? Nici măcar trupe întregi de jandarmi şi poliţişti nu ar rezista unor infrasunete emise cu o asemenea putere… Aţi deveni pentru sistem şi pentru puterile statului un pericol, aţi fi imediat declarat terorist… Asemenea arme ***neletale*** *ar putea oricine construi şi atunci chiar că tâlharii care spoliază acum totul, care distrug totul, care fură cu neruşinare şi cu acte şi fără acte şi cu legi şi fără legi,* **pe întreaga planetă,** *s-ar simţi într-un real pericol…*

Am să vă spun ceva dragi cititori, tehnologia energiilor libere aşa cum am mai afirmat în cărţile mele, este una extrem de puternică. Dar tehnologia în sine nu e nici rea nici bună.

E doar tehnologie… devine rea sau bună în funcţie de felul cum e utilizată… Credeţi că cei de la Chevron ar mai avea curaj să se ducă în lunca Bârladului şi în celelalte 29 de locaţii din ţară să-şi instaleze cu nesimţire suverană instalaţiile de foraj prin fracturare hidraulică dacă noi, populaţia am şti cum să transformăm un generator de energie liberă de o sută sau două de kilowaţi într-un tun cu impulsuri electromagnetice care să le distrugă instantaneu maşinăriile ?

Precis că nu, dar, ei cred că aşa ceva nu se poate întâmpla…Şi totuşi, dragi cititori, aflaţi că treaba asta e extrem de simplu de făcut, şi stă la îndemâna oricărui lăcătuş, cu cunoştinţe de electricitate sau electrician cu cunoştinţe de lăcătuşărie, oricărui meşter care ştie principiile de funcţionare ale tehnologiilor energiilor libere… Şi nici măcar nu costă mult. Revedeţi bobina tensorială sau caduceu şi studiaţi brevetul ***US 5929732*** *din data de* ***27 iulie 1999*** *intitulat* ***„Apparatus and Method for Amplifying Magnetic Beam”*** *acordat lui* ***Boyd B. Bushman*** *ale căror imagini vi le ofer aici.*

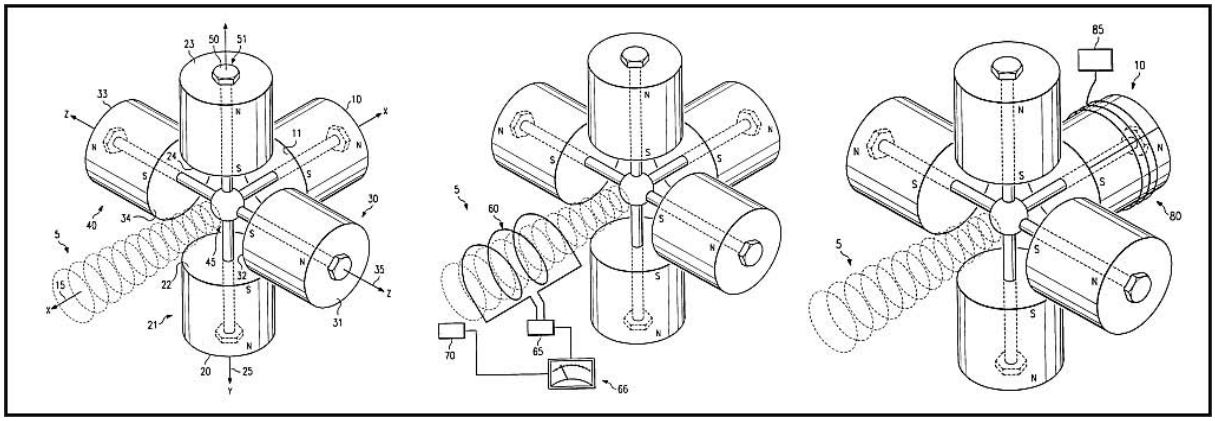

Aparatul său pentru amplificarea razei magnetice este un generator de puls electromagnetic.

Puterea distanţa şi raza de acţiune depind doar de puterea electromagneţilor respectivi. În plus dacă aceşti electromagneţi au miezul format din magneţi de neodim foarte puternici iar bobinele lor sunt alimentate cu curent pulsatoriu atunci puterea de emisie creşte fantastic de mult, la consumuri energetice relativ scăzute… Acelaşi principiu e valabil şi pentru o bobină caduceu a cărui miez să fie format dintr-un magnet de neodim şi care să fie alimentată cu un curent pulsatoriu… Nu mai e cazul să mai spun că există posibilitatea ca pe baza unor oscilatoare extrem de simple cum e cel cu condensator, bobină şi eclator să se poată construi generatoare de ultrasunete de foarte mare energie… De fapt puterea tuturor acestor tipuri de arme electrotehnice stă în puterea cu care sunt alimentate…

Căci orice armă de acest gen necesită puteri de alimentare de peste câţiva kilowaţi. Ori tehnologia actuală nu-ţi permite să poţi căra după tine reţeaua naţională ca să poţi alimenta un asemenea dispozitiv… Şi nici o baterie existentă actualmente nu oferă o asemenea cantitate de energie. Dar generatoarele de energie liberă da. Un diplomat care furnizează 150 kW poate fi o

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

armă periculoasă dacă alimentează un generator de impulsuri electromagnetice cum e o bobină caduceu sau o asemenea colecţie de electromagneţi ca-n brevetul lui Bushman…

Toţi aceşti criminali la adresa popoarelor şi planetei mizează pe lipsa de informare a noastră :… neştiind că asemenea dispozitive sunt simplu de construit e logic că nici nu le vei construi.

În plus în cazul ţării noastre sărăcirea extremă a populaţiei face ca cei care ştiu aceste lucruri să nu aibă acces la ele pentru că nu au bani să cumpere materialele necesare construirii lor, şi de asemenea se mai mizează şi pe faptul că unele materiale chiar se găsesc din ce în ce mai greu… Şi cu toate acestea… nu-i greu, nu-i nici prea scump… Trebuie doar ca popoarele să ştie…

Trebuie ca în situaţia în care conducătorii lor s-au aliat cu aceşti criminali, poporul să aibă cunoştinţele necesare pentru a putea să se apere singur împotriva acestor crime generalizate.

Poate că se vor găsi unii care să mă acuze că instig la violenţe… Atrag atenţia că toate aceste aparate sunt non letale. Un puls electromagnetic de mare energie nu afectează cu nimic sănătatea unui om, dar distruge iremediabil orice aparat electric care se întâmplă să intre în raza lui de acţiune… Să luăm cazul unei sonde, de orice tip ar fi ea. De câte ori credeţi că-şi va permite proprietarul ei să o schimbe ? Dacă de fiecare dată când ar fi pusă-n funcţiune un puls electromagnetic trimis de o bobină tensorială aflată cine ştie la câţi kilometri îi va arde tabloul electric, electronica de comandă şi motoarele, de câte ori credeţi că va aduce acel proprietar o nouă sondă, până ce, scârbit va renunţa ?…

Există soluţii de apărare împotriva acestor criminali fără a atenta la viaţa şi sănătatea lor, dar noi, poporul nu ştim de ele, şi datorită sărăciei chiar dacă am şti, extrem de puţini am avea acces la ele.

Deci după cum vedeţi, energia liberă nu este cunoscută şi se încearcă dezinformarea şi obstrucţionarea proliferării acestei tehnologii nu doar din perspectiva independenţei energetice pe care ne-ar oferi-o ci şi din aceea a faptului că ne-ar oferi şi mijloacele eficiente de luptă şi apărare împotriva criminalilor de deasupra noastră…

…….

…. Acum câteva luni, ţara asta a avut o iarnă normală… aşa cum nu a mai fost de mult…

Dar această iarnă normală s-a manifestat ca una extrem de grea pentru că în ultimii douăzeci de ani s-au distrus şi s-au lăsat în paragină toate amenajările destinate a proteja localităţile de urgia viscolelor… În jurul satelor care în iarna aceasta au fost îngropate în zăpadă, de-a lungul secolelor au existat păduri, resturi ale foştilor codri seculari ai Daciei, care ţineau zăpada viscolită departe de sate…

Aceste păduri au fost tăiate şi vândute sub formă de cherestea sau lemn de foc de ciocoii care s-au instalat în posturi în ultimii ani… şi chiar şi de bieţii ţărani, ajunşi într-un asemenea hal de sărăcie încât nu au mai avut la îndemână altă sursă de căldură decât pădurea de lângă sat… Şi aşa satele au rămas la discreţia şi la bunul plac al naturii dezlănţuite…

Acum câţiva ani au fost inundaţii masive… De ce ? Pentru că ceva ani mai înainte nişte nesimţiţi, tot ciocoi au pus mâna pe amenajările hidrotehnice construite cu sudoare de părinţii şi bunicii noştri şi parte din ele le-au distrus parte le-au transformat în iazuri personale de peşte…

Şi amintiţi-vă de reproşul de un tupeu şi o nesimţire totală a lui Călin Popescu Tăriceanu care i se adresa unei bătrâne sinistrate din vestul ţării „Ce vrei fă, să-ţi fac hotel ?!”…

Românul are o vorbă milenară, care este din ce în ce mai des folosită în ultimul timp… „De-aş avea, Doamne, puterea să…”

Puterea aceasta ne e la îndemână prin informare… dar nu acel surogat de informare numit televiziuni şi presă, şi nici acel surogat de învăţământ care se practică acum…

Tot ceea ce eu am învăţat în ultimii zece ani se află pe Internet… De pe internet am învăţat tot ceea ce a dus la scriere prezentei cărţi, a precedentelor precum şi a viitoarelor cărţi…

Deci atât timp cât cei de sus ne restricţionează prin jumătăţi de adevăr şi minciuni învăţământul şi informarea clasică, trebuie să căutăm să ne informăm din alte surse…

Şi informându-ne să aflăm adevărul, să ştim ce se întâmplă şi ştiind ce se întâmplă să aflăm cum putem contracara acest genocid generalizat care se întinde ca o plagă pe tot globul…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Atât timp cât aleşii ajung sus prin înşelătorie şi minciună, nu ne rămâne decât ca după ce au ajuns acolo, să luptăm cu ei, aşa cum în trecut luptam cu cotropitorii – neamuri migratoare, tătari, huni, turci, iar mai de curând cu trupele germane…

Dragi cititori vă rog să înțelegeți că de circa 50 de ani din momentul în care al doilea război mondial s-a încheiat a început un altul. Un tip de război mult mai pervers şi mai nemilos… Iată că nu mai e mult şi ne vom pierde patria şi identitatea națională şi dacă guvernul, cei de la Chevron şi cei de la firmele cărora li s-au „vândut” resursele țării îşi vor continua acțiunile criminale, în câțiva ani de acum încolo această țară va dispărea efectiv transformându-se într-un deşert…

Nu putem să declarăm război, căci războaiele se declară de conducători, ori tocmai ei sunt cei ce ne distrug… Dar putem pur şi simplu să ne considerăm în stare de război şi să procedăm ca atare. Chiar dacă țara asta nu mai are armată, marea majoritate a bărbaților trecuți de 30 de ani din această țară au apucat să depună un jurământ militar, jurământ prin care jurau credință poporului şi patriei…Cum îşi respectă ei acest jurământ ?... Acțiunile de împotrivire pe orice cale posibilă la desființarea poporului şi dispariția patriei sunt perfect justificate de acest jurământ.

Dacă conducătorii noştri ne distrug, puneți mâna pe orice armă vă stă la îndemână şi respectați-vă jurământul, luptați împotriva lor, pe toate căile posibile…

Apărați-vă patria şi poporul. Luptați pentru a avea ce lăsa moştenire copiilor şi nepoților voştri. Şi să ştiți că una din cele mai puternice arme cu care putem lupta în acest tip de război pervers este organizarea locală, pe grupuri mici, în cartier, între prieteni şi rude, asemenea trupelor de haiduci din vremurile apuse, asemeni partizanilor mai de curând…

Şi organizați căutați modalități inteligente de contracarare a acțiunilor distructive ale celor de la conducere…

Odată organizați, schimbați-vă optica, puneți mână de la mână şi sub pretextul că vreți să electrificați gospodăriile din satele neelectrificate începeți să construiți surse locale de energie liberă. Acestea apoi le plasați la început în satele neelectrificate. În acelaşi timp începeți şi întrețineți un program intensiv şi permanent de instruire în acest domeniu, în aşa fel încât din ce în ce mai mulți să ştie să construiască asemenea surse…

Şi la un moment dat se va ajunge la acea densitate a informației şi acțiunii care va aduce un salt, o desprindere definitivă de sistem…

Dacă în fiecare județ din țara asta s-ar organiza asemenea grupuri, în care să fie nu doar simpli electricieni şi lăcătuşi ci şi ingineri, jurişti, oameni de ştiință, în scurt timp pornind de la schimbarea tehnologiei energetice vom descoperi că la un moment dat ne vom fi recuperat țara din mâinile mafioților fie ei statali sau superstatali…

Şi atunci iernile ca cea de anul trecut nu vor mai fi grele, căci atunci poate că ne vom deplasa cu mijloace de transport care vor pluti gravitațional pe deasupra zăpezii, nu vor mai exista ambuteiaje, nu vor mai exista roți rupte şi maşini stricate în gropile de pe şosele…

Şi plecând de aici, se va trece la deplasări tot mai rapide şi mai economice nu doar între localități ci şi între state… şi de ce nu şi mai departe în cosmosul necuprins…

Şi atunci când vom fi reuşit să trecem la o nouă paradigmă energetică vom fi admişi în marele club al civilizațiilor stelare, responsabile… **»**

Pentru a vă recăpăta drepturile şi viitorul, dragi tineri nu e suficient să țipați reproşuri la televizor. Trebuie să puneți mâna şi să vă organizați, să învățați, să vă creați această nouă paradigmă energetică… ea este şi un instrument şi o armă… este arma eliberării şi instrumentul propăşirii.

Tehnologia energiilor libere este doar tehnologie… ea poate fi bună sau rea în funcție de cum este folosită…

Dar dacă organele propriului tău stat hotărăsc să folosească arme psihotronice împotriva ta, sau îți omoară copii şi bătrânii şi-ți desființează şi distrug spitalele, fabricile şi uzinele, tu ce faci ?...

Articol scris azi 14 aprilie 2012 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Vril

Există undeva în țara asta persoane care sunt fascinate de ocultism şi forțe oculte. Există persoane care consideră că forțele acestea oculte ar fi potențate de energii numite fie prana, fie chi fie qi. Aceste energii ar fi responsabile de reuşita lor în viață, de sănătatea şi bunul lor trai… Şi mai ales există persoane care consideră că cea mai supremă şi utilă dintre aceste forțe ar fi forța vril… potențată fireşte de energia cu acelaşi nume. Vril !

Vril este într-adevăr una din denumirile ancestrale din mitologiile planetare sub care e cunoscută forța vieții.

Dar vril nu înseamnă nimic decât o denumire a unei forțe subtile, denumire care nici măcar nu are o etimologie clară. Singura populație de pe planetă care a folosit acest termen pentru a denumi forța vieții este cea a unor triburi de amerindieni, şi anume Siox. Atât. În rest nici un dicționar mitologic, nici o lucrare ştiințifică serioasă fie din domeniul etnologiei fie din domeniul istoriei religiilor nu pomeneşte acest termen.

De ce ? Pentru simplul fapt că acest cuvânt a ajuns să fie cunoscut pe plan mondial, după ce un scriitor obscur pe la sfârşitul secolului nouăsprezece, fascinat de sonoritatea termenului folosit de vracii Siox l-a preluat şi l-a folosit într-o carte ştiințifico – fantastică despre o presupusă civilizație extraterestră, atotputernică care ar locui sub pământ… Scriitorul se numea Bulwer-Lytton iar cartea „VRIL:The Coming Race” (apărută dacă nu mă înşeală datele pe care le am, în 1871).

Deoarece teritoriul de azi al Germaniei este teritoriul unde s-au manifestat de-a lungul istoriei cele mai multe, mai ascunse şi mai puternice organizații secrete există o puternică legătură între acestea şi realitățile de azi ale lumii moderne. Aici şi au rădăcinile ordinul templierilor, precum şi scindarea bisericii de către Martin Luther King…

Cele mai puternice familii care conduc astăzi lumea sunt familii de origine germană, Rotchild fostă Bauer, casa regală britanică - Saxa-Coburg-Gotha, Iluminati bavarezi, etc. Există unele dovezi circumstanțiale care afirmă că Hitler ar fi fost de fapt fie membru al familiei Rotchild, fie prințul Albert, duce de Clarence şi Avondale, nepotul reginei Victoria. Cert este că există o mare asemănare între acesta şi Hitler şi mai ales certe sunt întrebări de genul, ce interes aveau atât casa regală britanică cât şi familia Rotchild şi alți mari bancheri de renume ai lumii să-l finanțeze pe Hitler, un caporal necunoscut …

Numai că încă din tinerețe, acesta a făcut parte din tot felul de societăți secrete, şi a fost fascinat de misticism şi ocultism.

Urmare a acestor fapte, odată ajuns la putere în ceea ce el spera să fie un imperiu mondial, Hitler avea să oficializeze legăturile strânse ale statului cu aceste organizații secrete care-şi alimentau moral existența din tot felul de mituri şi legende ale puternicilor istoriei, reale sau închipuite ale lumii. Printre aceste izvoare morale erau zeii antici din nordul îndepărtat Wotan şi Thor…

De aceea nu e greu de înțeles cum în acest mediu mistico-obscurnatist al puterii naziste o carte despre o civilizație extraterestră stăpânitoare a unei forțe şi energii misterioase care potențează totul, numită Vril, a fascinat şi chiar mai mult, a ajuns să fie considerată reală…

În jurul acestui melanj de misticism şi putere se dezvoltă cel mai puternic serviciu secret al Europei, în jurul acestui melanj de misticism apar organizații ca Thule, Vril şi Soarele negru. Vril ca organizație constituia de fapt centrul grupării Thule, şi a fost cea răspunzătoare de proiectele militariste ultrasecrete Vril. Sub egida Vril şi Soarele negru, vor fi construite în Germania nazistă, în numai câțiva ani cea mai puternică armată, cele mai secrete şi mai puternice arme, cele mai secrete şi mai de neînchipuit tehnologii. Printre ele sunt unele care chiar şi acum la aproape trei sferturi de secol distanță sunt de neimaginat pentru marea majoritate a locutorilor planetei şi în mod cert greu de înțeles de către mulți din oamenii de ştiință.

Au fost implicați ca membrii voiți sau cu forța ai societății Vril militari, oameni de ştiință şi inventatori de geniu cm ar fi Wilhelm Canaris, tot statul major SS, Viktor Schauberger, Hermann Oberth, Karl Schappeller, Rudolf Schriever, Hans Coler, Walter şi Reiner Horten, Werner von Braun şi mulți alții, mare parte din ei preluați ulterior de către statul american prin vestita

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

operaţiune „paperclip”, şi participanţi activi la dezvoltarea tehnologiei spaţiale americane, fie ea cunoscută – cea a rachetelor şi avioanelor clasice – fie cea ultrasecretă – a farfuriilor zburătoare.

Există mărturii şi documente care dovedesc că americanii au construit peste 50 de discuri zburătoare în anii 50.

Dar să ne întoarcem în Germania celui deal doilea război mondial. Toate tehnologiile secrete şi ultrasecrete ce s-au dezvoltat în acea perioadă au implicat multe din marile concerne industriale ale vremii de pe tot cuprinsul Europei, cele mai cunoscute fiind Skoda, Siemens, precum şi complexul de rachete Panemunde.

Discurile zburătoare pe care le-au construit nemţii atunci ajunseseră atât de avansate încât puteau atinge viteze de sute de mii de kilometri pe oră. Sunt acum cunoscute dovezi care atestă că ultimul dintre aceste discuri, şi cel mai mare, ar fi făcut mai multe călătorii circumterestre şi cel puţin una pe lună.

Fireşte veţi spune, că ce spun aici sunt braşoave, că dacă ar fi fost adevărat Hitler ar fi câştigat războiul. Poate… Dacă ar mai fi avut câteva luni la dispoziţie… tocmai de aici recunoştinţa umanităţii actuale pentru actul de la 23 august. Prin faptul că România a întors armele atunci a scurtat războiul cu circa jumătate de an, exact cât i-ar mai fi trebuit lui Hitler pentru a-şi termina planurile industrial – militare.

Dar am serioase rezerve că ar fi putut folosi tehnologia discurilor zburătoare pentru câştiga războiul, pentru simplul motiv că aceste discuri fiind vehicule gravitaţionale, funcţionau prin crearea unui câmp gravitaţional propriu, care se opunea celui terestru.

Orice armament clasic montat pe aceste vehicule, nu ar fi putut fi folosit pentru că având recul, ar fi făcut discul respectiv să aibă mari probleme de menţinere în aer.

De aceea poate că Hitler ar fi câştigat războiul dar cu alt tip de armament, la care de fapt chiar lucra şi pe care-l şi montase experimental pe unul din discuri, anume armament cu raze de înaltă energie.

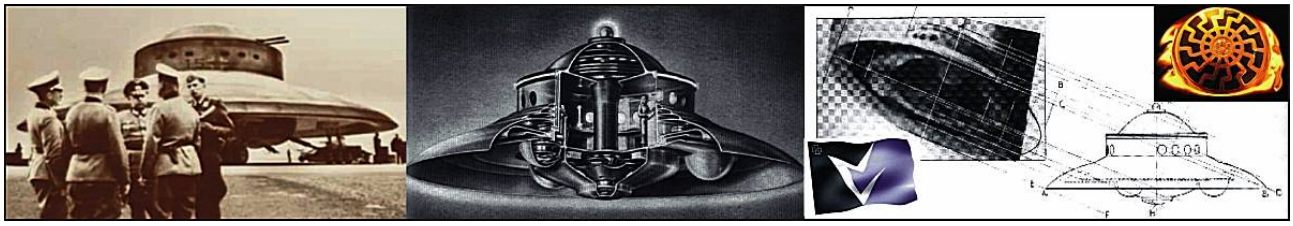

Vedeţi în imagine de la stânga la dreapta: O fotografie de epocă cu câţiva din înalţii ofiţeri SS implicaţi, fotografie ce se spune c-ar fi fost făcută în baza militară din Antarctica. În plan secund se vede modelul Haunebu II despre care tocmai am spus mai sus, alături un plan în 3D al acestui disc şi în dreapta o paralelă corespondentă între o fotografie de epocă a navei în zbor şi desenul dintr-un document SS strict secret ce reprezintă această navă. În dreapta jos e steagul şi sigla societăţii „Vril” iar sus este o siglă modernizată a societăţii „Soarele Negru”.

Ce are de-a face energia vril cu toate acestea ? Ei bine, cele mai performante discuri zburătoare construite sub patronajul societăţilor Thule – Vril sau Soarele negru erau bazate pe radiaţie electromagnetică de foarte înaltă frecvenţă, care modifica caracteristicile spaţiu – timp locale.

Pentru că la acea dată energia care e implicată aici, anume energia punctului zero, sau energia universală despre care am vorbit anterior în articolele precedente, nu avea un nume, şi dat fiind misticismul acestor societăţi s-a luat hotărârea ca această energie să fie numită Vril.

Trebuie să ştiţi că cantităţile de energie implicate într-o călătorie interplanetară la viteze de sute de mii de kilometri pe oră sunt imense, de ordinul a zeci de GWh şi nu pot fi obţinute decât prin tehnologiile energiilor libere.

De aceea, aveţi acum un argument în plus pentru care tehnologiile energiilor libere sunt întrepătrunse cu fenomenul OZN şi există în structurile „superioare” interesul major ca aceste tehnologii să nu ajungă niciodată să fie folosite de masele largi.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Vril est deci doar o denumire dată unei energii pe care azi o numim radiație universală, energie a punctului zero, energie orgonică, energie eloptică, etc.

E de fapt acea lungime de undă caracteristică oscilației naturale a materiei, lungime de undă care datorită frecvenței ultraînalte are comportamentul situat între cel al luminii şi cel al electricității clasice…

Şi pentru că gravitația poate fi stăpânită şi controlată doar la frecvențe ce depăşesc sutele de gigaherți, mai exact pe la 1 THz frecvență mult mai apropiată de oscilația naturală a materiei decât de undele electromagnetice radio cu care suntem obişnuiți, energia aceasta subtilă trebuia să aibă un nume…

Energia subtilă, cum mai e denumită, fiind energia oscilației naturale a materiei interacționează firesc cu natura, cu viața, e responsabilă de toate fenomenele naturale, şi a primit încă din străvechi diferite nume cum ar fi prana, chi, qi, eter, şi nişte vraci din neamul siox – care se pretindeau a fi urmaşii îndepărtați ai atlanților o numeau vril…

Energia vieții, indiferent că-i orgon vril sau prana este, încă odată o spun, energia universală care este atât forța cât şi cauza universului…

Articol scris azi 15 aprilie 2012 la ora 21 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dac-ai fi pasăre ?...

Ce-ai face ?!

Nu ți s-a întâmplat niciodată ca în acele scurte momente înainte de a adormi să te simți deodată fără greutate ? Atunci ți-ai imaginat că aşa ar trebui să se simtă un fluture, sau o pasăre…

De fapt libertatea, libertatea totală nu o au decât păsările… şi gâzele zburătoare… Numai că ele s-au născut aşa şi îşi închipuie că aşa se trăieşte, că aşa-i normal, ca atunci când un mamifer le atacă ele să se înalțe…

Noi… Ființăm târându-ne, meschini în suflet şi trăire, pe coaja pământului şi poate tocmai datorită neputinței noastre de a ne elibera din această stare, ne urâm şi ne mâncăm între noi…

V-ați gândit vreodată ce ați putea face dacă ați avea libertatea unei păsări ? Libertatea unei păsări cu imaginația şi rațiunea unui om ?... Ați putea trăi nestingheriți, oriunde. Ați putea călători nestingheriți, oriunde. Ați putea face tot ce vă doriți, ați putea vedea tot ce vă doriți, ați reuşi să trăiți cu propriile dumneavoastră simțuri libertatea de a atinge orice punct de pe glob… Ați simți cu propriile dumneavoastră simțuri cum e să atingi piatra piramidei pe care au înălțat-o nişte strămoşi acum multe zeci de mii de ani, ați putea să mergeți la pescuit în jungla amazoniană şi în acelaşi timp după ce v-ați plictisi de zăpuşeala de acolo ați putea merge să admirați aurorele polare… totul după bunul plac.

În acest fel ați putea să vă creşteți copiii liberi, acolo unde doriți, aşa cum doriți, şi mai ales, înainte de orice aceştia atingând cu propriile lor simțuri măreția planetei mamă ar învăța s-o iubească şi s-o respecte…

Ar învăța să ştie ce înseamnă a avea conştiința faptului că planeta nu e a lor, nu e nici a părinților lor, nu e menită a fi la discreția unor descreierați iresponsabili care ucid în jurul lor, fără măcar să conştientizeze faptul că sunt nişte criminali, aşa cum se întâmplă azi…

Ați putea face foarte mult bine ! Ați fi liberi să călătoriți oricând şi oriunde şi ați putea face foarte mult bine celor din jur, şi prin asta întregii planete şi urmaşilor voştri…

Ştiți, în momentul în care l-am văzut pe băsescu la televizor la investirea noului ministru al mediului, cum face presiuni asupra lui să semneze avizele pentru a da resursele țării pe mâna unor străini, invocând în acelaşi timp faptul că nu sunt locuri de muncă…

Mi-am amintit că el e cel care a semnat la intrarea României în Comunitatea Europeană, acordul prin care se obliga să distrugă cea mai mare pare a celor 5500 de fabrici, uzine, stațiuni de cercetare, de mecanizare a agriculturii, şi în general întreaga industrie, precum şi întregul sistem bancar românesc…

Şi acum, în 2012 are tupeul să invoce lipsa locurilor de muncă pentru a permite spolierea acestei țări de ultimele resurse ?

Ce-ați fi făcut în acel moment dacă ați fi locuit suficient de aproape de palatul acela unde se afla „dumnealui” în acel moment şi ați fi avut libertatea de a zbura şi a vă comporta asemenea unui uliu sau unei acvile ?

Nu cumva v-ați fi repezit o fugă până acolo, ați fi intrat pe una din ferestre şi l-ați fi ciufulit un pic… mai mult ?!...

La-ți fi îngherat şi l-ați fi ciocănit cu clonțul dur ca oțelul în capul acela al lui chel şi lipsit de orice urmă de patriotism ?... Probabil că până ce ar fi reacționat gărzile lui ați fi dispărut de mult tot pe fereastra pe unde-ați intrat !... Ha, ha, ha!...

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cum poți avea tupeul, după ce tu însuți eşti responsabil de distrugerea industriei şi sistemului bancar al unei țări să mai invoci lipsa locurilor de muncă ca motiv al neplății pensiilor ?!…

Pensia este un drept câştigat prin zeci de ani de muncă şi eşti obligat s-o plăteşti !!… Iar atunci când ai hotărât distrugerea sistemului bancar autohton şi a industriei naționale trebuia să te gândeşti că se va ajunge la asta !

Îți trebuie locuri de muncă ? Pune mâna şi reconstruieşte industria pe care ai distrus-o, nu da de pomană ultimele resurse minerale ale țării !!... Ce-ați face dacă ați fi pasăre cu minte de om ?!… Probabil că v-ați iubi semenii şi planeta şi nu ați ajunge să faceți ceea ce a făcut acest „om”…

Acest lucru e perfect posibil… Aşa cum, acum mergeți pe o bicicletă până la magazinul din capul străzii pentru a vă lua o pâine sau o bere, aşa ați putea călători cu o „bicicletă” zburătoare care ar fi suficient de mică pentru a încăpea pe o fereastră şi ar avea viteză suficient de mare pentru a vă permite să ajungeți pe cealaltă parte a globului în doar o oră, două…

Credeți că dacă ați avea un asemenea mijloc de transport, cei de la conducere ar mai avea tupeul să vă considere nişte nimicure bune doar să pună un vot în urnă odată la patru ani ?...

Cred că nu ! Iată un alt motiv pentru care tehnologiile energiilor libere „nu trebuie” să fie cunoscute de masele largi !

Ce ziceți ? N-ar fi bine să fii pasăre ?!...

Articol scris azi 16 aprilie 2012 la ora 10
de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Piramida

Ştiința oficială ne spune că istoria civilizației umane începe în urmă cu circa şapte – opt mii de ani odată cu sumerienii, cu egiptenii, etc. …

Dar adevărul este cu totul altul… Pe plaiurile noastre s-au dezgropat vestigii istorice care dovedesc că omul era cel puțin organizat social şi industrial foarte bine în urmă cu peste zece mii de ani… scrierea de la Tărtăria şi culturile Vința, Turdaş, Cucuteni, Hamangia şi altele fiind precedate de descoperirile de la Cuciulat, Cosăuți, Mitoc şi altele a căror vechime trece de cincisprezece mii de ani mergând până spre treizeci de mii de ani…

Artefacte tehnice inimaginabil de vechi, greu de reproduse chiar şi cu tehnologia actuală, au fost dezgropate în diferite locuri pe glob. Unele dintre ele au fost realizate atunci când viața pe pământ, conform ştiinței actuale, era dominată de trilobiți sau chiar mai înainte.

Nu intru în mănuntele descrierii acestora ci vă prezint aici doar o mică spirală a istoriei oficiale a Terrei care este înțesată cu descoperirile inexplicabile de care spuneam:

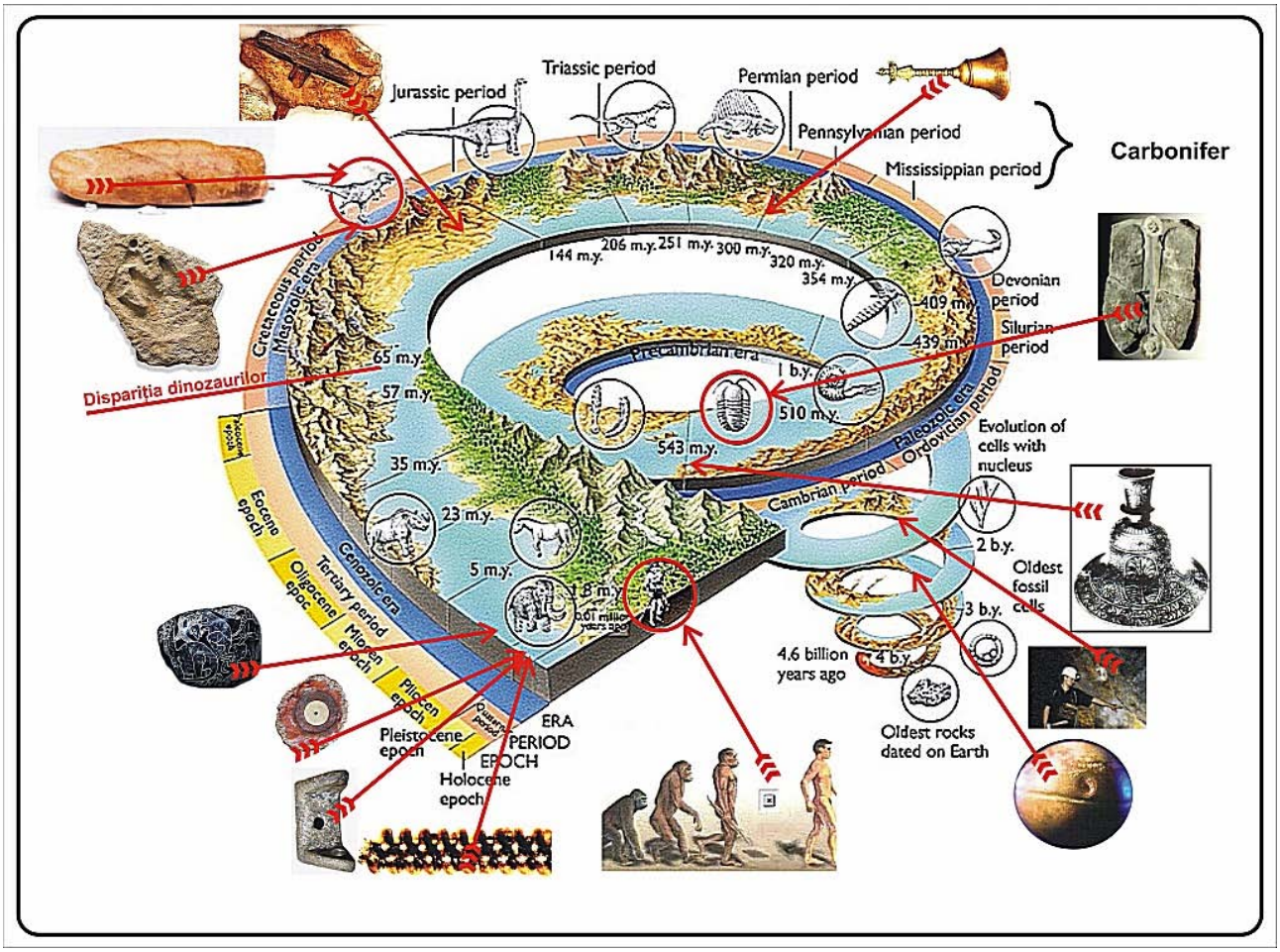

În vreme ce ştiința oficială spune că omul ar fi apărut în urmă cu circa opt – zece milioane de ani undeva în Africa, (cerculețul roşu de pe marginea cea mai apropiată a spiralei), întreaga istorie anterioară e presărată cu artefacte tehnice, unele de irealizat fără o industrie cel puțin egală cu cea de azi… Remarcați că primul artefact – sferele perfecte din fier din sudul Africii – au o vechime de 2,7 miliarde de ani, atunci când pe pământ cele mai evoluate ființe – conform ştiinței oficiale – erau celulele fără nucleu… iar următorul artefact este o centrală atomoelectrică a cărei vechime este de circa două miliarde de ani… când începuseră să apară primele celule cu nucleu… Şi atunci ?...

De fapt acest început al civilizației umane este începutul civilizației actuale… Înaintea ei au fost altele… Nu ştiu sigur câte, dar în mod categoric măcar una a existat…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Scrierile egiptene pomenesc de mai multe ori că piramidele lor erau aşa cum le cunoaştem noi azi înainte de naşterea civilizaţiei egiptene…

Doar profesorii noştri de istorie, oriunde pe glob, nu doar pe malurile Dunării de jos, continuă să afirme senini că piramidele au fost construite în urmă cu circa, patru mii de ani… de către sclavi care au cărat cu cârca trăgând de funii şi pârghii cele circa două milioane de blocuri de piatră ale fiecărei din cele mai mari piramide, blocuri a căror greutate medie este de peste două tone… Şi fiecare piramidă s-ar fi construit în circa douăzeci – treizeci de ani…

Şi ne mai mint ei că acele piramide ar fi mormintele faraonilor. Numai că în nici una, dar absolut în nici o piramidă nu s-au găsit nici inscripţii, nici picturi murale nici vreun mormânt…

Să fim serioşi ! Oare chiar atât de proşti ne pot considera ?!... Şi de fapt chiar suntem căci de peste o sută cincizeci de ani, de când ni se serveşte la orele de istorie această minciună nici unul din noi nu a protestat în vreun fel…

În urmă cu zece – cincisprezece mii de ani, pe întreaga planetă, exista o civilizaţie mult superioară celei actuale care se juca cu gravitaţia manipulând blocuri de piatră grele de sute de tone, uneori chiar de peste o mie (ex. Baalbek – Siria) aşa cum noi acum manipulăm banalul ciocan cu care batem cuie…

Şi cu toate acestea nici un profesor de istorie nu ne spune asta… Nimeni nu a învăţat la istorie despre felul cum au fost fasonate din carieră şi apoi transportate cele câteva blocuri de piatră de aproape o mie de tone care constituie temelia templului de la Baalbek.

Cum au făcut ? Cele mai mari macarale actuale abia reuşesc să ridice o sută cincizeci – două sute de tone. Şi asta cu un efort tehnic fantastic. Pentru a se ridica un asemenea bloc de peste o sută de tone, macaraua respectivă este pregătită cu zile poate chiar săptămâni înainte şi ridicarea în sine este o acţiune extrem de riscantă…

Iar strămoşii noştri ridicau blocuri de o mie de tone ! Şi profesorii de istorie nu ne pomenesc nimic de asta. Ne spun că piramidele au fost ridicate acum patru mii de ani, de către sclavi care au lucrat cu frânghii şi macarale improvizate din buşteni. Iar abaterea vârfului acestor piramide faţă de centrul geometric al bazei e aproape inexistentă – la marea piramidă de la Giseh, este de doar şase milimetri… în condiţiile în care piramida e construită din circa două milioane şi trei sute de mii de blocuri de piatră şi are aproape o sută cincizeci de metri înălţime…

O piramidă de aceleaşi dimensiuni, turnată din beton cu tehnologia actuală ar avea o abatere a vârfului faţă de centrul bazei de peste douăzeci de centimetri...

Şi cele tei piramide de pe platoul din apropierea capitalei Egiptului sunt doar cele mai cunoscute edificii monumentale de acest gen din lume. Nu sunt nici singurele nici cele mai mari.

Întreaga planetă a fost cândva plină de asemenea construcţii piramidale imense care erau amplasate în puncte strategice exact la fel cum un medic chinez plasează ace în puncte anume pe pielea unui bolnav… De fapt, reţeaua determinată de aceste piramide se asemănă oarecum reţelei energetice a corpului uman. Reţeaua energetică a planetei noastre este de mult timp evidenţă. Dar firesţe, profesorii noştri, la fel cum nu ştiu nimic despre civilizaţia care a construit piramidele, nu ştiu nici despre existenţa acestei reţele pe care acestea o marcau potenţând-o.

Mă veţi întreba poate de unde ştiu că piramidele au fost mult mai multe, au fost aşezate aşa cum zic într-o reţea, şi mai ales de unde ştiu că au fost construite de o civilizaţie mult mai avansată decât cea de azi…

Sunt evidenţe despre care unii arheologi ştiu dar cei care întocmesc curiculele şcolare din întreaga lume au hotărât că noi, masele, prostimea, nu trebuie să ştim… Priviţi imaginea următoare:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Veți spune că piramida din prima fotografie e una din multele piramide din Egipt. Dar nu e.

Vă atrag atenția că aceasta are intact învelişul exterior înveliş care nu mai există pe nici o piramidă egipteană, căci acolo a fost folosit de localnici ca material de construcție. Şi vă mai spun că este o piramidă aflată în cu totul alt loc pe glob. Nu am reuşit să aflu unde este căci fotografia face parte dintr-un grupaj de fotografii care sunt denumite „TT 001, TT 002, etc., aflate într-un dosar intitulat „Fotografii secrete” – dosar ce se regăseşte de ceva timp prin diferite locații pe Internet.

După analiza pe care am făcut-o privind promontoriul muntos din fundal cred că se află fie în America de nord fie undeva prin Asia, poate prin Mongolia sau China. Impresionantă e dimensiunea acestei piramide care este sensibil egală cu cea a marii piramide din Egipt. De altfel s-a recunoscut oficial de către guvernul chinez că prin zonele nelocuite din Asia există multe piramide de forme geometrice perfecte dar având dimensiuni superioare celor egiptene. O simplă căutare cu ajutorul instrumentului Google Eart vi le poate arăta…

Următoarele trei fotografii sunt piramide aflate acum pe fundul oceanului în diferite locuri pe glob. Unele seamănă cu cele în trepte caracteristice Americii Centrale, altele sunt de tipul celor egiptene. Aceste piramide submarine sunt cheia rezolvării misterului tuturor piramidelor de pe glob.

Căci prin stil şi tehnică aceste piramide se înscriu în acelaşi stil constructiv ca şi cele de pe sol şi ca urmare se poate concluziona că sunt făcute de aceiaşi civilizație. Dacă momentul când s-a format o piatră poate fi stabilit prin mijloace specifice geologiei, momentul când aceasta a fost fasonată şi pusă într-o construcție nu poate fi stabilit în nici un fel. Numai că piramidele de sub apă ne pot spune cel puțin data când au ajuns sub nivelul mării. Căci din acel moment, vietățile specifice marine, în special coralii vor începe să se stabilească pe suprafața ei. Analizând vechimea primilor corali crescuți pe suprafața acestor piramide s-a stabilit că toate, indiferent unde s-ar afla ele pe suprafața globului au ajuns sub nivelul mării acum exact unsprezece mii şi cinci sute de ani…

În plus având în vedere că piatra din care sunt construite prezintă şi urme de eroziune specifică condițiilor atmosferice, se poate trage concluzia că au fost construite cu încă cel puțin o mie de ani înaintea datei când au ajuns sub apă…

Dacă ne gândim puțin mai profund la data când aceste piramide au ajuns sub apă, şi facem legătura cu sfârşitul ultimei glaciațiuni, cu momentul când se consideră că ar fi dispărut Atlantida şi de asemenea cu afirmațiile egiptenilor care spun în diferitele lor scrieri faptul că primul lor civilizator zeul Toth sau Hermes Trismegistul era atlant, totul devine clar ca lumina zilei…

Civilizația care era cu mult superioară celei actuale şi care ajunsese în urmă cu zece – cincisprezece mii de ani să se joace cu gravitația manipulând blocuri de piatră enorme şi construind pe tot globul acelaşi tip de piramide copiate parcă la indigo, e civilizația atlantă…

Dar cam asta-i tot ! Nu ştim nimic sau aproape nimic despre această civilizație… Pentru că cei ce ştiu nu fac publice informațiile şi pentru că programele şcolare din întreaga lume ignoră total realitatea acestor civilizații anterioare …

Totul datorită faptului că întreaga istorie veche pe care o învățăm noi în şcoli se bazează pe o minciună imensă, şi pentru că mare parte a istoricilor cred încă cu tărie această minciună, e greu ca noi, cei mulți să avem acces la adevăr…

Dacă cineva te-a mințit douăzeci de ani în față spunându-ți ceva îi va fi extrem de greu să recunoască cu de la sine putere că a fost mincinos. De multe ori nu va recunoaşte nici atunci când îi vei aduce dovada că te-a mințit.

Cam asta-i situația istoricilor şi arheologilor de pe întreaga planetă… Nu pot să recunoască că au mințit o planetă întreagă pentru că ar însemna să-şi renege întreaga activitate profesională din ultimii o sută de ani, ar trebui să-şi recunoască incompetența în fața celor pe care i-au mințit…

Aşa că merg mai departe întinzând minciuna cât se poate de mult cu toate că în ultimii ani datorită posibilităților de informare în masă pe care le oferă internetul, a devenit din ce în ce mai evident că această minciună există şi chiar e uriaşă…

Iată de ce, printre altele, anumite cercuri au interesul ca internetul să fie controlat strict de către anumite agenții guvernamentale… Vă spun sincer, eu ca scriitor, aş avea tot interesul ca internetul să fie controlat. Căci eu deja am probleme cu faptul că cărțile mele au fost modificate,

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

legate într-un singur volum şi publicate pe internet pe serverul Sribd, care refuză să-mi şteargă acea carte modificată pusă de cine ştie cine acolo… Deşi Scribd sunt complici prin atitudine cu cel care mi-a şters parola fişierului, precum şi ştampila de identificare şi atenţionarea privind dreptul de autor după care a unit cele trei cărţi modificate şi astfel se face responsabil de un delict penal, anume de fals, uz de fals, precum şi de încălcarea legii drepturilor de autor, nu sunt dispuşi să intre în legalitate eliminând acel exemplar de 678 de pagini de pe serverul lor. Pretextează că nu au nici o dovadă că cartea aceea a fost scrisă de mine ci nu de cel care a plasat-o acolo…

Dar pe de altă parte dacă internetul ar fi controlat atât de strict cum doresc anumite agenţii guvernamentale în special din America, s-ar cam duce pe apa sâmbetei posibilitatea noastră de a afla anumite adevăruri … V-aţi întrebat vreodată de ce pe internet găsiţi o sumedenie de informaţii legate de energia liberă dar pe nici un post de televiziune de radio precum nici în presa scrisă nu se vorbeşte nimic concret despre acest domeniu ?… Dar să trecem mai departe căci acest aspect nu face obiectul articolului de faţă. Se desprinde din rândurile de mai sus o întrebare legitimă :

„Ce dumnezeu aveau dom’le piramidele astea aşa de grozav de s-au muncit oamenii ăia atunci să manipuleze zeci de miliarde de blocuri de piatră cu greutăţi de mai multe tone, pentru a ridica o grămadă de piramide pe tot globul ?!”

Părerea mea, dragi cititori este că de fapt aceste piramide erau foarte importante pentru acea civilizaţie. Amintiţi-vă ce am scris în articolele precedente privind rezonatorii şi condensatorii.

Eu cred că piramida ca formă geometrică este un rezonator şi în acelaşi timp un condensator al energiilor universale. Priviţi imaginea de mai jos:

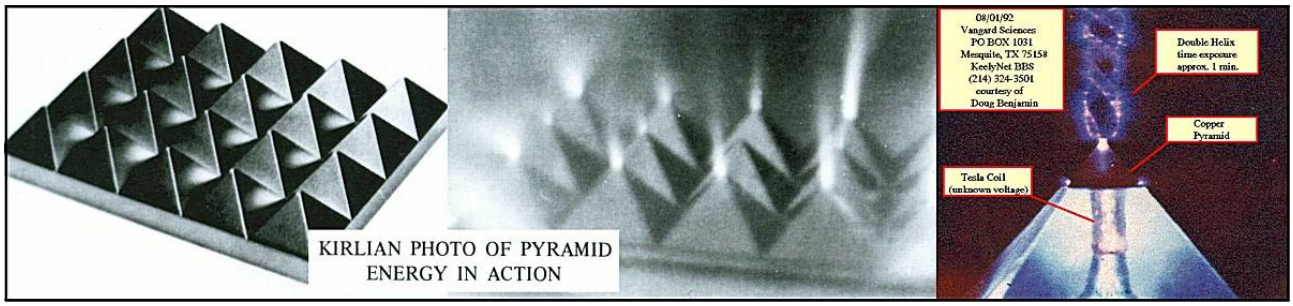

Grupul de piramide din cele două fotografii sunt reprezentative pentru ceea ce vreau eu să vă explic aici. La fotografierea lor prin tehnica Kirlian se vede clar în vârful fiecărei piramide o emisie sau o recepţie energetică… Este un vortex energetic…

În acelaşi timp dacă studiaţi un pic fotografia din dreapta vedeţi ceva şi mai interesant. Acolo, într-o piramidă de sticlă este aşezat central un transformator amplificator rezonant Tesla al cărui dom superior a fost înlocuit de apexul piramidei făcut din cupru. Rezultatul este că în momentul în care transformatorul funcţionează în apex apare o descărcare electrică de forma unei spirale duble foarte asemănătoare cu spirala ADN.

Unii dintre concetăţenii noştri, mai apropiaţi de vârsta de cincizeci de ani, care au apucat să se bărbierească timp îndelungat cu lamă de ras, îşi amintesc probabil că în tinereţea lor au experimentat şi ei ascuţirea lamelor uzate în piramide.

Despre ce e vorba. Prin anii optezi ai secolului trecut, s-a descoperit faptul că de fapt piramida nefiind nici mormânt nici cine ştie ce alt fel de monument megalomanic cum ne spuneau profesorii de istorie, este înainte de toate un dispozitiv energetic.

Se descoperise că în centrul geometric al unei piramide, adică la două treimi de vârf şi o treime de bază pe axa sa, acolo unde în marea piramidă se află „camera regelui” se manifestă energii universale ce au efecte nebănuite.

Astfel, se descoperise că în „camera regelui” nici un animal mort, nu putrezea ci se mumifica, în ciuda faptului că în acea cameră umiditatea este extrem de mare, căci datorită masivităţii piramidei, orice cameră din ea are un climat foarte umed asemănător celui din multe peşteri aflate zona temperată.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

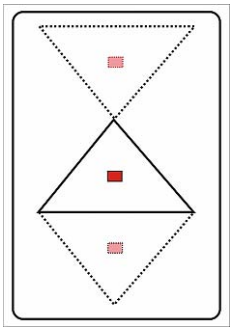

Au fost cercetători curioşi să afle cărui fapt se datorează acest fenomen şi s-a descoperit că piramida este concentrator energetic. O piramidă concentrează şi amplifică energia universală în zona centrului ei geometric precum şi în proiecția acelei zone. Cu alte cuvinte fenomenul se manifestă şi în afara piramidei puțin mai slab însă, la o distanță egală cu locul unde s-ar afla „camera regelui” dacă deasupra piramidei ar fi o altă piramidă aflată vârîn vârf cu cea de studiu, iar dedesubtul ei ar fi una aflată bază în bază cu cea de studiu.

Un alt fenomen care a surprins şi care s-a concretizat rapid într-un brevet de invenția a fost faptul că structura atât a viului cât şi a neviului se reface în perioada în care se află în influența forțelor universale concentrate în centrul piramidei.

Astfel piramida față de plante şi animale se comportă ca un dispozitiv care contribuie la regenerarea şi revigorareaființelor, putând fi folosită pentru prevenirea şi vindecarea unor boli.

În privința neviului, s-a constatat că structura cristalină deteriorată a metalelor se reface cu o viteză de circa zece ori până la o sută de ori depinzând de structura metalului şi de aliajul respectiv

Asta a făcut ca foarte rapid în acei ani ai tinereții mele mulți oameni să aplice brevetul cehului Karl Derbal. Acest brevet se referea la dispozitivul destinat ascuțirii lamelor de ras. Era o copie la scară redusă a piramidei lui Keops în centrul căreia se plasa lama care stând 24 de ore acolo se regenera refăcându-şi tăişul, care în mod normal se reface în mai multe zeci de zile de nefolosire a lamei.

Singura condiție era ca piramida să fie orientată cu laturile pe punctele cardinale şi în camera respectivă să nu fie poluare electromagnetică. Am folosit şi eu asemenea mici piramide şi vă spun că sunt chiar foarte eficiente.

Pentru cei care nu pot crede cele ce le spun au acum iată mai jos un citat din cartea „Efectul de piramidă” a lui Paul Liekens:

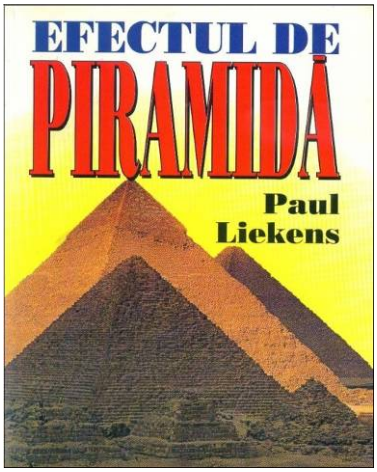

„Pe baza dispozițiilor legale din Cehoslovacia, nu este suficient să se dovedească faptul că ceva funcționează, ci trebuie să se ofere şi o explicație tehnică a procesului de funcționare.

Funcționarea a fost indubitabil demonstrată oficiului de brevete. Nu mai puțin prin faptul că unii dintre membrii comisiei de brevete, inclusiv preşedintele, au scos-o la capăt cu doar 2-3 lame de ras pe an. Până la urmă Karl Derbal a reuşit totuşi să ofere o explicație plauzibilă. Prin activitatea sa la Institutul pentru tehnica undelor de înaltă frecvență, el avea acces la întreaga literatură ştiințifică despre microunde, radiații cosmice şi terestre.

Oțelul de bună calitate dispune de o anumită elasticitate care îi permite să-şi schimbe forma temporar şi să revină apoi la starea inițială. Iată un exemplu: o lamă folosită o singură dată îşi va redobândi ascuțimea după ce va fi lăsată să stea o lună, doua. Vidul din piramidă, care constituie un spațiu gol de rezonanță, accelerează acest proces la numai 24 de ore.

Energia piramidei poate extrage moleculele de apă din metal mărindu-le propria rotație. în acest mod apa este îndepărtată chiar şi din cele mai mici spații goale. Energia necesară în acest scop este de l,6xl0^{-19}W/sec. Cavitatea piramidei poate să producă substanțial mai mult decât această energie. Pe de altă parte, energia din piramidă este vulnerabilă la perturbările, produse de câmpurile magnetice ale aparatelor electrice, ca de exemplu ale televizoarelor. De asemenea, şi masa mai mare de fier poate provoca astfel de dereglări.

Printre altele, se cuvin menționate aici două forțe:

1. una care accelerează procesul de deshidratare,

2. alta care acționează asupra microstructurii organismelor.

Sterilizarea sau uciderea microorganismelor, precum şi regenerarea oțelului ar fi câteva exemple.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Piramidele cu alt unghi de înclinaţie sau cu alte structuri având spre exemplu o cupolă, produc de asemenea energie. Modelul piramidei lui Keops se pare că ar avea totuşi cea mai mare putere de acţiune. Prin deshidratare rapidă pot fi omorâte chiar şi animale mici.

Acest efect se produce doar atunci când se ajunge la formarea - unui fascicol de energie cosmică, atras de magnetismul terestru. Piramida trebuie să stea exact pe axa nord-sud, deoarece câmpurile magnetice au aceeaşi orientare. Derbal a aşezat lama cu latura tăioasă pe direcţia nord-sud. Eu însumi mi-am aşezat lamele, la prima încercare, pe direcţia est-vest, după care am încercat şi poziţia nord-sud pentru a putea observa diferenţa.

*În momentul redactării acestui capitol m-am ras deja de 210 ori cu aceeaşi lamă, pe care am ţinut-o în piramidă.***”**

Aducându-vă în atenţie prin acest articol piramida ca formă geometrică, eu vă spun dragi cititori că o consider un acumulator energetic şi deşi nu cunosc structura internă a celorlalte piramide de pe glob, tind să cred în posibilitatea ca în camera regelui, adică în centrul geometric al tuturor acestor construcţii să se fi aflat odată, de mult, la data când au fost construite şi până ce constructorii şi administratorii lor au dispărut, un dispozitiv colector al acestei energii care o transforma cumva în energie utilizabilă, aşa cum acum alternatoarele noastre pentru a produce energie au nevoie de construcţii adiacente uriaşe, fie ele hidrocentrale, termocentrale sau centrale atomoelectrice…

Articol scris azi 8 mai 2012 la ora 21 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Speranțe ?...

Ceea ce vă voi prezenta în acest articol poate fi excepția care confirmă regula… Până acum în anii de când mă ocup de studiul energiilor libere nu am întâlnit nici o firmă care să producă în mod industrial în scopuri comerciale un colector de energie liberă care să fie destinat „marelui public”.

Noi cei mulți nu trebuie să ştim despre aceste dispozitive şi cu atât mai puțin să avem acces la ele sau să le găsim în magazine…

Până acum… Ştiam că undeva prin Ucraina o firmă mică produce „generatorul magnetic” al lui Donald Lee Smith. Dar fireşte acea producție e mai mult una manufacturieră, un fel de lucrătură subversivă de rezistență, un fel de fuşeraie…

Mai aveam ceva informații că se mai produc ceva dispozitive prin China, cum ar fi generatorul cu motor magnetic al lui Shen He Wang şi de asemenea mai găsisem cândva nişte referiri la cineva de prin India care ar produce ceva legat de energia liberă. Dar şi acestea erau tot lucrări manufacturiere, realizate în serie mică de firme şi mai mici…

Numai că dispozitivul despre care vă voi povesti acum se pare că e produs şi comercializat în serie mare şi poate fi comandat de oricine din întreaga lume, dacă dispune de banii necesari pentru a-l cumpăra…

Spuneam până acum… căci de curând am citit un articol într-o carte în format electronic intitulată „Electrical Inventions and Inovations Dosier”. Cartea de dimensiuni apreciabile, având cinci volume ce totalizează peste cinci mii de pagini, este o prezentare exhaustivă a celor mai multe din invențiile şi inovațiile legate de energie liberă ce s-au făcut de la începutul apariției acestui domeniu al tehnicii actuale.

În volumul doi al acestei cărți, la pagina 640 mi-a atras atenția un articol intitulat „Electromagnetic Energy Receiver / Elemental Rod Generator”.

Răsfoiam cu un interes moderat aceste cărți – fireşte electronic, adică navigând cu ajutorul şoricelului – când acest titlu mi-a trecut prin fața ochilor.

Cuvintele magice nu au fost primele trei ci ultimele trei : „Hopa ! Cum adică generator cu tije elementare ?! Stai aşa, că aici e ceva interesant ! Ce-o fi însemnând !?” – mi-am spus eu în gând şi atenția mea a devenit deodată maximă.

Imediat sub titlu era imaginea alăturată după care urma o pagină de text şi imaginile de mai jos:

După cum vedeți păreau a fi două tije de ferită care fiind înfipte într-un fel de soclu de bec cum erau odată cele cu glob de sticlă folosite în special în băi, produc energie electrică care alimentează unul sau mai multe becuri cu incandescență…

Pagina de text este lămuritoare şi am să încerc să v-o prezint într-o traducere aproximativă atât cât mă ajută cunoştințele mele de limbă engleză:

„O invenție care aminteşte unul din procedeele de captare a energiei radiante a lui Tesla, este o invenție prezentată de un necunoscut care oferă o demonstrație pe YouTube. O pereche de tije constituite dintr-un număr inegal de elemente, care dezvoltă un potențial prin capturarea undelor electromagnetice care fac un bec să lumineze : aşa numitul ***Generator cu tije elementare*** *(video 1 şi 2). Nu sunt cunoscute replici. Însuşi filmul e prea neclar şi conține prea puține informații. Tijele capturează ceea ce omul numeşte a fi neutrini… Citățm: „ circuitul neutrino*

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

constă în două tije de aproximativ 7,5 cm lungime. Dispozitivul constă în două prize, un postament din lemn, două terminale şi un întrerupător. ***O tijă conține 73 de elemente iar cea de-e doua 74.***

Pământul e bombardat permanent de particule din spațiu, numite neutrini (neutrinos). Când aceşti neutrini lovesc una din tije determină apariția unei tensiuni, polarități negative.” Al doilea film arată cum este alimentat astfel un grup de trei instalații de pom care luminează alimentate de la tije. „Aceste tije furnizează aproximativ 18 waţi de energie electrică. Acest dispozitiv a fost folosit pentru a încărca baterii, în peşteri la sute de metri sub nivelul solului.” Invenția arată ridicol de simplu: sunt două tije de metal pe un placaj cu un borcan deasupra şi care mai include un întrerupător şi două prize… Omul care a oferit această demonstrație se presupune că ar fi ***Don Smith,*** *despre care se spune că ar fi şi inventatorul, şi care ar fi contactat o firmă din Japonia* ***pentru a produce tijele care nu sunt aşa cum spune filmul formate din 73 respectiv 74 de elemente ci din metalele din tabelul periodic al elementelor situate la poziția 73 şi 74 adică din tantal şi wolfram*** *(tungsten). Există o broşură a firmei japoneze numită ERR Co. care comercializează acest tip de generator (vezi imaginea alăturată).* ***Tijele au 1 cm diametru şi zece centimetri lungime.*** *De asemenea comercializează baterii solare care constau în două tije* ***generator care produce 300 W energie electrică.*** *Compania oferă de asemenea combinații mult mai grele formate din aranjamente multiple de tije. Dispozitivele se încarcă cu radiații din domeniul undelor infraroşii până la ultraviolet. În broşură este numit* ***„receptor de radiații electromagnetice”*** *(ERR). Un brevet al acestui dispozitiv nu este cunoscut în S.U.A.. Tot în broşură este o imagine a brevetului lui Tesla privind energia radiantă care stă la baza funcționării acestui receptor. Tijele par a funcționa asemănător funcționării diodelor spațiale ale lui Moray anume lămpile Moray :* ***o combinație de metale care stransformă energia haotică a spațiului în polaritate ordonată.*** *E şi o traducere detaliată a descrierii tehnice a funcționării dispozitivului. Descrierea e semnată de inginerul* ***Ben Shuwalts de la fundația de cercetări Noazarc.***

Cineva cu cunoştințe în Japonia a contactat firma în 2003. Au avut dificultăți în a introduce în producție tijele şi au schimbat procedeul pe realizarea lor ***peliculară,*** *constatând că funcționează mai bine. Mai departe nimic nu a mai fost greu pentru companie****. Teoria seamănă cu cea a brevetului Mitsubishi numărul US 5364710 din 1992.*** *în care din lumină, prin intermediul unei compoziții chimice cristaline este generată electricitatea”*

Articolul din carte continuă pe încă câteva pagini, cu prezentarea unor fotografii reprezentând pagini din broşura de prezentare a firmei japoneze care produce generatorul cu tije elementare precum şi brevetul Mitsubishi al cărui număr apare în rândurile de mai sus.

Iată, în continuare priviți un grupaj în care am alăturat trei fotografii prezentând pagini din broşură:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În aceste pagini se văd clar tipurile de generatoare, care după cum remarcați produc între 250 şi 900 W cele cu capac transparent şi 5 sau 6 KW celelalte tipuri. Prețul celor cu capac transparent, de mică putere este între 1500 şi 4500 yeni (aproximativ 350 – 1000 Ron)

Fireşte că citind acest articol am fost interesat să aflu mai multe. Din păcate căutarea pe Internet nu mă trimite decât la situl „overunity” sau „peswiki”. De altfel de mult timp ştiu ca nu doar mijloacele de informare în masă (audio video şi presa scrisă) sunt cenzurate. Chiar şi internetul e cenzurat. Firește că cenzura aceasta nu poate atinge gradul de perfecțiune al mijloacelor „oficiale”… Am avut prima confirmare a acestui fapt atunci când in urmă cu nişte ani indicând prin scrisori cuiva aflat pe cealaltă coasta a Atlanticului o serie de pagini de internet mi-a comunicat că aceste pagini nu sunt afişate de motoarele de căutare de acolo şi dacă bagă direct adresele respective în bara de adresă a motorului de căutare primeşte un mesaj de eroare sau mesajul că pagina nu există…

Presupun că şi în acest caz, motoarele de căutare din Europa nu vor să accepte să mă trimită la paginile din Japonia…

Oricum, era cumva de aşteptat ca primii care să fie preocupați la modul comercial de energia liberă să fie japonezii. Gândesc că două ar fi argumentele. Unul că sunt un popor obligat să locuiască într-o țară insulară aproape lipsită de resurse naturale, şi al doilea e faptul că tocmai de aceea sunt un popor inteligent care gândeşte dincolo de beneficiul imediat…

Oricum ar fi, faptul că există acest articol în acea carte şi că „Peswiki” şi „Overunity” confirmă existența acestor tipuri de „generatoare” mă face să fiu optimist…

Poate că nu-i totul pierdut şi omenirea va reuşi totuşi să se scuture de jugul corporatiştilor şi structurilor superstatale ce o controlează acum…

Articol scris azi 9 mai 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Brățara magică...

Vă mai amintiți, dragi cititori, acei dintre dumneavoastră care ați copilărit în deceniul şapte, cu câtă bucurie alergați prin păduri, prin poiene pe lunci sau pe gârlă după ce terminați de făcut lecțiile sau cât e ziua de lungă în timpul vacanței mari? Vă mai amintiți cu câtă bucurie vă cocoțați în cireşi şi veneați acasă cu tricoul murdar dar plin cu cireşe proaspăt culese cu mânuța voastră de copii ? Vă mai amintiți cum din buzunarul dumneavoastră era nelipsită praştia şi un pumn de pietricele şi cum trăgeați la țintă după tot ce mişca, şi chiar dacă nu nimereați mereu erați fericit căci aveați cea mai grozavă armă ce se putuse inventa ? Vă mai amintiți cu câtă bucurie vă târați prin iarbă urmărind vreun guşter sau vreun şerpişor nevinovat care în imaginația voastră era deja un balaur din poveste ?

Vă amintiți cum plecați dimineața prin poiene debordând de mii de flori care mai de care mai frumos colorate şi mai frumos mirositoare pentru a prinde fluturi cu un fileu improvizat dintr-un cerc de sârmă şi un ciorap de damă furat din şifonierul mamei, pe care-l agățați în capătul unui băț de alun ? Vă mai amintiți cât de frumoşi erau acei sute de fluturi de toate culorile care zburau în stoluri sub razele calde ale soarelui ? Vă mai amintiți zumzetul continuu impresionant şi de neuitat al miilor de gâze din poieni ?

Vă mai amintiți cum pierdeați ore în şir pe pârâul din localitate prinzând „cuțitoaie” şi țipari cu mâna, prin bulboanele din spatele pietrelor ? Vă mai amintiți cumva cât de plăcută era acea senzație unică când simțeați sub talpa piciorului un peştişor pe care ați călcat, care se zbătea disperat să scape, vă amintiți cum țipați extaziați chemându-vă prietenii de joacă să vină să vă ajute să scoateți „monstrul” din apă ?

Vă mai amintiți că mergând în poiană la joacă de multe ori luați cu voi şi una din cele circa cincizeci de cărți pe care trebuia să le citiți în vacanța de vară ? Vă amintiți cât era de minunat să stați întins pe pătură în iarbă citind în ambianța zumzetului insectelor din jur ? Vă mai amintiți cu câtă plăcere citeați „Aventurile lui Tom Sawer”, „Vacanța mare”, „Amiralul şi piraţii”, „Ostrovul lupilor” şi câte şi mai câte alte cărți minunate ?

Vă mai amintiți cum după ce făceați vreo boacănă şi vreunul din vecini ieşea supărat că i-ați speriat porumbeii sau i-ați spart vreun geam cu praştia, cum doreați să aveți bagheta magică sau mantia fermecată a zânelor din poveste ca să vă facă instantaneu invizibili ?

Vă amintiți toate acestea ? Timpul era mult prea scurt pentru întreaga voastră bucurie de a vă trăi copilăria în armonie cu natura cu toată roata viului din jurul vostru.

Voi aveați toată natura la picioare. Voi aveați natura şi cărți cum ar fi „Amiralul şi piraţii” sau „Vacanța mare”. Copii de azi nu mai au nimic din toate acestea. Ei au calculatoare şi internet. Dar nu mai ştiu să citească ! Şi nici natură nu mai au. Ei nu mai văd decât extrem de rar câte un fluture… Iar florile din poiene sunt mult mai puține ca atunci… ei nu ştiu cum se numesc florile şi arborii pe lângă care trec căci nu le-a spus nimeni asta, iar pe internet nu ştiu să caute ce-i cu adevărat important pentru viața lor, căci nu ştiu să citească… şi le e frică de natură… De aceea o distrug cu sălbăticie şi cruzime…

Copii de azi, precum şi cei de mai înaintea lor, cei care s-au născut la ceva mai mult de un deceniu după noi, nu mai au copilărie, căci au internet…

Noi, copii de atunci, credeam în zâne şi-n bunătatea sufletului nostru. Firește mai târziu am aflat că nici zânele nici bunătatea nu există. Am aflat că bagheta magică nu există şi nici mantia fermecată care să ne facă invizibili atunci când dăm de greu…

Şi astfel ne-am lovit de întreaga mizerie a unei lumi care ne-a distrus toată fericirea şi toată inocența… Noi am rămas nişte străini într-o lume condusă de oameni care nu au avut copilărie şi care nu au nici respect nici iubire pentru nimic…

Noi, undeva, în adâncul sufletului nostru, mai credem în zâne şi-n bunătate… Noi mai avem, acolo într-o tainiță a sufletului nostru, credința că totuşi bagheta magică şi mantia vrăjită există.

Chiar dacă maturi fiind, nu am întâlnit pe nimeni care să ne spună că a văzut cu adevărat o zână cu o baghetă magică… sau un cavaler care se ascunde sub o mantie fermecată, noi mai credem cumva în ele, chiar dacă trăim într-o lume care bombardată cu mii de informații zilnice, nu mai crede în nimic, nici chiar dacă cineva le aduce mărturie…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În continuare am să vă redau un citat de pe internet, un citat care constituie povestea fascinantă a unui om, un om oarecare de pe planeta noastră care se luptă să spună o poveste, sprijinită de fotografii şi filmări pe care a apucat să le facă atunci când povestea s-a petrecut, mai ales susținută de un obiect pe care l-a găsit atunci…şi pe care nu-l crede nimeni… şi mai ales despre care mijloacele de informare s-au ferit în mod ciudat să spună ceva… Sursa este o pagină de internet care dezvăluie multe lucruri care nu sunt aşa cum ar trebui în lumea din jurul nostru - Active Information Media:

« *Dr. Jonathan Reed este unul dintre puținii oameni care au avut curajul să-şi declare public participarea într-un eveniment de tip extraterestru. Bineînțeles că pentru asta a avut parte de batjocură, amenințări, presiuni, discreditare, şi tot „tacâmul” de tehnici specifice care sunt desfăşurate la adresa sa cu singurul scop de a dezinforma sistematic publicul şi de a-i minimaliza impactul pe care-l are. Mai ales de când au apărut înregistrările sale pe internet, s-a pornit un adevărat război online împotriva sa: site-uri care se doresc a fi piese importante în dosarul extraterestru îşi dau în petec şi refuză să îl ia în considerare, ca şi cum nu ar exista!*

La adăpostul anonimatului, apar tot felul de comentarii care-l discreditează, coborând până acolo încât este aproape imposibil să le citeşti până la capăt. Din acest arsenal nu lipseşte batjocura, înjurăturile şi amenințările.

Alte site-uri celebre pentru implicarea lor în tema extraterestră se obosesc să facă aşa-zise analize „obiective” ale acestui caz, uitând însă de probele fizice pe care dr. Reed le aduce: brățara Link de teleportare, probe ADN ale extraterestrului, fotografii ale extraterestrului şi ale obiectului numit de el Obelisc.

Acest caz este unul extrem de important din moment ce astfel de site-uri au decis să fie împotriva dr. Reed, asumându-şi riscul de a se deconspira, şi arătându-se astfel că nu sunt decât marionete finanțate de CIA, NSA şi alte grupări mai mult sau mai puțin ascunse care sunt vizibil deranjate că dr. Reed nu a cedat amenințărilor şi torturilor la care a fost supus.

Iată mai jos întreaga desfăşurare a evenimentelor din ziua întâlnirii cu extraterestrul, aşa cum este prezentată în documentarul oficial de la ODISEALINK.COM.

Dr. Jonathan Reed mergea adesea împreună cu câinele său în munții Cascade, în apropiere de Seattle, S.U.A. În 15 octombrie 1996, într-una din aceste plimbări prin pădure, viața i-a fost schimbată definitiv. Câinele lui Jonathan alerga fericit prin pădure, printre copaci şi tufişuri. Apoi câinele a luat-o înainte, depărtându-se undeva în lateral şi dispărând din câmpul vizual al lui Jonathan, care îl putea auzi, dar nu-l vedea.

Curând câinele a început să latre, iar Jonathan l-a strigat, îngrijorat fiind că lătratul câinelui începea să fie disperat. Jonathan a început să alerge către zona unde se afla câinele, gândindu-se că s-a întâlnit cu vreun animal sălbatic. A ridicat o creangă de copac căzută pe jos, fiind pregătit să se apere de animalul sălbatic cu această „bâtă” improvizată. Ajuns la locul respectiv, ceea ce a văzut acolo aproape ca l-a împietrit. Câinele său se lupta acum pentru propria viață cu o creatură ciudată care a început pur şi simplu să rupă câinele în bucăți şi apoi să dezintegreze rămăşițele.

În câteva secunde, Jonathan s-a năpustit asupra creaturii, lovind-o puternic în cap cu „bâta” pe care o avea la el. Din acel moment, brusc lui Jonathan i s-a făcut rău, căzând jos. Se pare că acea creatură, care acum zăcea pe jos inconştientă, şi părea moartă, avea capacitatea de a-l face pe Jonathan să se simtă foarte rău instantaneu, poate ca o formă de apărare.

Jonathan povesteşte că în acele momente nu mai avea nici un control asupra muşchilor trupului, nu putea să respire coerent, şi nici să se ridice de la sol, fiind congestionat. În acel moment întreaga zonă din jur o simțea schimbată, străină, ca şi când timpul ar fi fost distorsionat.

Căuta să găsească ceva familiar în aceste condiții, dar fără succes. A încercat de multe ori să-şi recapete puterile ca să se ridice, dar a rămas aşa pentru câteva ore, deşi lui i se păruse că a durat doar câteva zeci de minute. Începea să se târască pentru a se depărta, dar nu reuşea.

La un moment dat, Jonathan a observat că se auzea de undeva un fel de sunet armonios, care părea că vine din apropiere, dar nu putea să-l localizeze. S-a hotărât că trebuie să ajungă acolo, crezând că ar putea fi vreun turist care să-l ajute. Dar nu a fost deloc aşa.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

A pornit cu greu în căutarea sursei acelui sunet armonios, şi agăţămu-se de copaci, a ajuns până la urmă în locul de unde vedea clar sursa sunetului: era un obiect mare (mai mare decât corpul omenesc), negru, lucios, cu 6 fațete, alungit, care plutea fără sprijin deasupra solului, şi pe care el l-a numit Obeliscul.

Obiectul nu avea ferestre, uşi sau alte particularități. Apropiindu-se de obiect, Jonathan s-a împiedicat şi a căzut cumva spre el, şi în acel moment el s-a simțit absorbit în interiorul spațiului din acel obiect. Ajuns acolo, se simțea ca aflându-se într-o imensă cameră neagră, iar în clipa următoare s-a trezit împins afară, constatând că se află lângă obiect, sprijinindu-se de obiectul care părea foarte rece, aproape că îi îngheța mâna, parcă era de gheață.

A fost un moment înfricoşător, mintea i se blocase şi nu-i venea să creadă că ceea ce trăieşte este real. Cu toate acestea, obiectul era acolo, real, în fața lui, şi continua să plutească deasupra solului, fără să se sprijine de ceva.

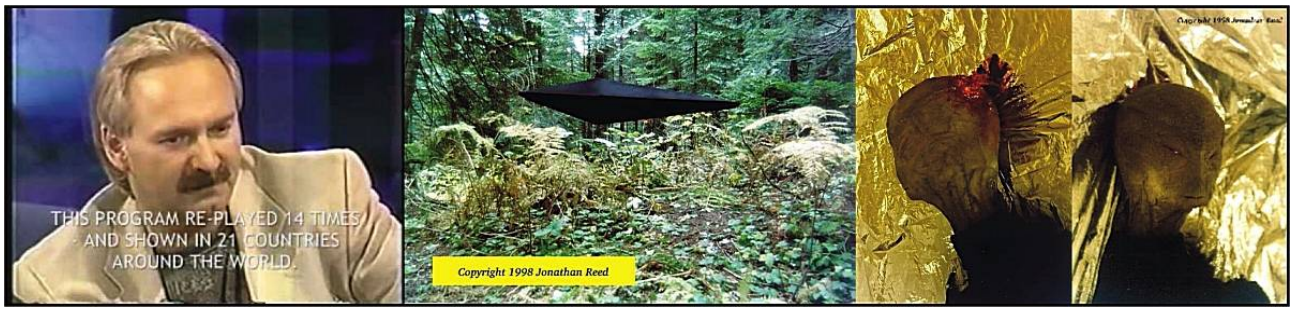

Jonathan spune că în momentul în care eşti implicat într-un astfel de eveniment, ştii fără dubiu că ceea ce vezi este real, este diferit de obişnuit, şi îți schimbă paradigmele vieții.

Viața lui Jonathan a fost radical schimbată. În urma acestui contact extraterestru, lui Jonathan i s-a arătat că în scurt timp va urma pe Pământ o perioadă de cădere economică, de mari schimbări; Jonathan a scris o carte despre toate acestea, publicată în 1999 („Link: o odisee extraterestră”).

Chiar el a descoperit cu uimire câțiva ani mai târziu că ceea ce îi fusese dezvăluit avea să devină realitate: criza economică mondială.

La început nu-i venea să creadă tot ceea ce îi fusese arătat, pentru că era incredibil. Cu toate acestea, faptele nu pot fi pur şi simplu ignorate, nu pot fi aruncate la gunoi. Tot ceea ce el a scris în acea carte, în 1999, este acum o cruntă şi deranjantă realitate.

Jonathan Reed spune că alte câteva zeci de oameni confirmă mărturia lui: şi ei s-au întâlnit cu această creatură extraterestră care uneori era însoțită şi de alți confrați. Evenimentul la care a participat Jonathan nu este deci izolat, şi nici nu este ceva inventat de el. Nu se poate ca atâția oameni din întreaga lume să aibă aceeaşi iluzie.

„Nu este obligatoriu ca toată lumea să mă creadă. Nimeni nu e obligat să mă asculte. Dacă nu mă crezi, foarte bine, poți merge în altă parte şi îți poți găsi o ocupație care-ți place” conchide Jonathan. Aceste experiențe sunt cutremurătoare, dar mai înfricoşător este existența acestui grup de oameni numit „forțele întunecate” care fac absolut orice pentru ca astfel de informații să nu fie publice.

Jonathan Reed subliniază că nu are altă alternativă decât să continue dezvăluirile şi conferințele publice pe acest subiect. Doar adevărul este capabil să ne transforme, să ne facă deschişi către o realitate nebănuită şi uimitoare.

Tehnologie extraterestră pentru teleportare *Brățara este un dispozitiv nanotehnologic fabricat de o civilizație aflată cu milioane de ani înaintea noastră, care permite teleportarea, amplificarea forței, invizibilitatea, levitația. Acest obiect a scăpat celor care doresc să mențină dogmele actuale, cu ajutorul unei mişcări mondiale (Alliance), formată din oameni care şi-au dat seama că omenirea trebuie să se trezească, că dezinformarea trebuie să înceteze.*

Legendele tuturor popoarelor vorbesc despre obiecte cu puteri magice primite de la zei şi care permiteau obținerea invizibilității, invulnerabilității sau a deplasării instantanee.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Aceasta brățară a fost examinata în laboratoarele din Osaka (Japonia) şi a fost prezentată la televiziunea din Mexic. Omenirea are dreptul să cunoască faptul că există multe astfel de obiecte, care sunt ascunse (in subsolurile Vaticanului) sau confiscate de cei ce vor să țină omenirea prizonieră a dogmelor actuale.

Nu vă cere nimeni să credeți, ci doar să vă informați. Majoritatea colaboratorilor dr. Jonathan Reed au fost ucişi (înscenarea cu studentul care şi-a ucis profesorii şi apoi s-a sinucis – în realitate a fost ucis de cei ce au asasinat şi pe cei ce au analizat ADN-ul entității interdimensionale).

Din păcate nu am putut include şi video-urile cu subtitrare în engleză cu emisiunea unde Reed a prezentat artefactul, dar puteți vedea la acest link: Jonathan Reed on Otro Rollo.

UPDATE: Înregistrarea emisiunii în care dr. Reed se teleportează sub privirile a 250 de spectatori prezenți în studio, în direct

Această înregistrare video nu a fost publicată de dr. Reed sau de echipa sa. Înregistrarea este reală şi a fost realizată după talk-show-ul canadian în care pentru prima dată în public a fost demonstrată funcționarea brățării Link.

Emisiunea respectivă a avut 25 de minute durată, dar această înregistrare (neautorizată de către proprietarii postului TV) are numai 8 minute. Din analiza specialiştilor se pare că această înregistrare a fost făcută cu o cameră video în fața televizorului care arată transmisiunea directă a experimentului. De aceea calitatea înregistrării este slabă şi apar desincronizări ale imaginii.

Dr. Reed explică înainte de experiment că brățara se fixează pe braț, şi este folosită ca factor de comunicație (ca interfață bio-electrică) între purtător şi proprietarul sistemului de teleportare (extratereştri). Pentru ca să aibă loc teleportarea trebuie ca proprietarul sistemului să accepte această cerere de teleportare transmisă automat de către brățară atunci când este fixată pe brațul purtătorului. De aceea nu totdeauna funcționează teleportarea, ci numai atunci când cererea este acceptată. Brățara trebuie privită nu ca un simplu instrument de lucru, ci ca ceva aproape sacru, ce impune respect, subliniază dr. Reed.

Dr. Reed continuă spunând că a învățat că trebuie să aibă grijă de această brățară având o mare responsabilitate, şi că a fost contactat de mulți alți oameni care au găsit astfel de brățări (unii chiar în urma cu peste 60 de ani) dar care nu au avut curajul să iasă în public, cedând presiunilor şi amenințărilor celor care doresc ca aceste fapte să rămână necunoscute publicului.

Cu adevărat tehnologia folosită în brățară este atât de avansată încât noi nici nu ne putem închipui.

Brățara conține pe interior 3 ace încastrate în safire sau pietre prețioase care străpung pielea odată ce brățara este fixată pe braț... »

Aceste ace le-am arătat în cele două fotografii din dreapta printr-o mărirea alăturată a detaliului şi prin săgeți roşii care le indică.

« Desigur că există o durere asociată procesului, dar aceasta diminuează deoarece brățara se răceşte puternic în scurt timp, aproape îngheață. Procesul de teleportare începe cu o percepție interioară, un fel de pulsație care apare în mijlocul pieptului şi care gradat creşte în amplitudine devenind din ce în ce mai puternică şi se dilată spre extremitățile corpului până când întreg corpul vibrează puternic în ritmul pulsației.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Înregistrarea arată cum în acest moment al explicației dr. Reed, brățara se luminează emanând o puternică lumină, ca un glob de lumină, care repede se dilată şi se poate vedea (la rularea cu încetinitorul) cum corpul dr. Reed devine translucid şi apoi se topeşte ca o ceață cu totul, dispărând, lumina mărindu-se şi urcând până dispare... **»**

Acum, probabil, dragi cititori îmi veți pune întrebarea : ce are a face subiectul cărții de față cu povestea aceasta ? Are dragii mei, şi încă o legătură foarte strânsă căci, aşa cum tot ce este legat de existența extratereştrilor şi navelor lor este negat cu vehemență pe toate mijloacele de informare în masă, tot la fel şi orice este legat de energia liberă are acelaşi regim din partea aceloraşi mijloace de informare în masă.

Povestea acestui om este doar una din sutele de poveşti asemănătoare despre care noi, imensa majoritate a locuitorilor acestei planete nu ştim. Nu ştim pentru că aşa cum se spune şi în citatul de mai sus se duce o activitate demnă de cauze mai bune, pentru a se induce în mentalul populației inexistența acestor lucruri. Numai că dacă încă nici un om matur nu a avut ocazia să dovedească existența zânelor şi a baghetelor lor magice, despre tehnologiile energiei libere şi despre existența extratereştrilor în imediata noastră apropiere există sute de mii de oameni care pot depune mărturie şi pot aduce mărturii susținute de obiecte în posesia cărora au intrat urmare a întâmplărilor pe care le-au trăit…

Acum ar trebui să spunem un lucru care să vă lămurească de ce subiectul tehnologiilor energiei libere este legat de cel al tehnologiei navelor gravitaționale ale extratereştrilor, şi implicit de existența extratereştrilor.

Administrația americană şi celelalte mari puteri economice şi militare ale lumii, continuă să subvenționeze cu banii contribuabililor un program de explorări cosmice învechit bazat pe arderea a milioane de tone de combustibil chimic, care pe lângă că este extrem de poluant, este şi un mijloc foarte primitiv, costisitor şi greoi de desprindere de suprafața pământului.

Într-o carte scrisă de William P. Sanders, fiul unui ofițer superior al armatei americane care a făcut parte din delegația de primire a emisarilor extratereştri cu care Statele Unite au semnat un contract de colaborare prin anii 50, se specifică în urma unor analize tehnice ale unor specialişti, că pentru ca o navă să poată călători până la cea mai apropiată stea ar avea nevoie de circa 20 GWh energie.

Toți suntem de acord că pentru desprinderea navetei spațiale americane de gravitația terestră energia consumată este imensă dar prea puțini dintre noi realizăm că tot spectacolul acela impresionant la care asistăm când vedem o lansare a navetei este un consum de doar câteva procente din necesarul de 20 GWh de care se spune acolo.

Asta pentru că tehnologia actuală învinge gravitația terestră prin forță brută. Dacă însă naveta ar avea un câmp gravitațional propriu, care să se opună celui terestru, atunci toată munca ar fi făcută de însăşi planeta noastră care ar respinge naveta aşa cum se resping doi magneți aşezați față în față cu aceiaşi polaritate.

Obținerea unei gravitații locale chiar dacă necesită foarte multă energie, aceasta-i mult mai puțină decât e cea consumată la lansarea unei navete spațiale cu ajutorul arderii combustibililor chimici.

Problema interesantă este faptul că printr-o tehnologie superioară se poate obține local o cantitate enormă de energie. Astfel, dacă la lansarea unei navete spațiale toată energia se consumă la lansare şi doar un mic procent pentru întoarcerea navetei, printr-o asemenea tehnologie această energie care se consumă în circa un minut două, s-ar putea obține nu doar pentru un minut, ci pentru oricât de multe minute… Asta ar însemna o cantitate de mai multe zeci de gigawați oră pe termen nelimitat.

Dar aşa ceva nu se poate obține decât prin tehnologiile energiei libere. Şi de fapt navele extratereştrilor care se află în jurul planetei noastre şi s-au aflat dintotdeauna, de-a lungul întregii istorii a planetei noastre, pe aceste tehnologii se bazează. Aşa numitele OZN-uri sunt nave gravitaționale.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Priviți imaginea de la pagina 62 – bătrânelul cu bască care stă pe o placă de lemn cu un ghidon ca de bicicletă – nu puteți spune că acea tehnologie este o tehnologie aerodinamică specifică aeronavelor actuale… Aceea este o placă gravitațională. Se numeşte gravitoplan, iar bătrânelul care a inventat-o şi a construit-o purta numele de Viktor Stepanovici Grebennikov. Era un entomolog.

Habar nu avea de electricitate sau de aeronautică… Totuşi placa acea de un sfert de metru pătrat i-a permis să facă deplasări oriunde a dorit pe glob, cu viteze de peste o mie şi cinci sute de kilometri pe oră… tehnologie gravitațională bazată pe energie liberă.

Este o dovadă că tehnologia gravitațională este una extrem de simplă pe care o poate înțelege şi aplica oricine şi trebuie să ştiți că acest om nu a fost şi nu este singurul care o cunoaşte.

Priviți acel „obelisc” din imaginea centrală de la pagina 74 şi spuneți-mi dacă credeți cumva că acel obiect poate pluti. Doar dacă e un balon. Dar dacă ar fi un obiect solid, masiv, mai greu ca aerul nu ar putea pluti… Deci e clar că doar o tehnologie gravitațională l-ar putea face să plutească – levitație gravitațională… Dovezi există atât privind tehnologia extraterestră cât şi privind tehnologia energiilor libere…

Doar că noi nu vrem sau nu suntem lăsați să le înțelegem şi să le acceptăm…

Articol scris azi 10 mai 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Deschizători de drum

Ca o legătură dar şi ca un argument în favoarea celor pe care le-am scris în articolul precedent vă voi prezenta în continuare, pe scurt atât cât o ştiu şi eu, povestea câtorva personaje extrem de importante care au avut sau au o contribuţie substanţială la înţelegerea şi mai ales la aplicarea tehnologiilor energiilor libere în domeniul propulsiei gravitaţionale şi a deplasărilor prin spaţiul imens al galaxiei şi de ce nu poate şi cel intergalactic.

Sunt persoane despre care nu v-a spus nimeni, despre care nu veţi învăţa niciodată la şcoală, cu toate că pe munca lor este posibil să se bazeze viitorul omenirii ca civilizaţie acceptată cândva în clubul civilizaţiilor superioare ale galaxiei noastre…

În primul rând, înainte de a vorbi despre ei, ar trebui să amintim pe cei despre care am vorbit deja în volumul precedent şi anume John Roy Robert Searl precum şi Paul Alfred Biefeld şi Thomas Townsend Brown şi fireşte nu în ultimul rând pe Victor Stepanovici Grebennikov.

Otis T. Carr.

Aproape sigur este faptul că nu aţi auzit niciodată până în prezent acest nume. Cei care au fost interesaţi de viaţa lui Nikola Tesla s-ar putea să fi întâlnit acest nume şi să şi-l amintească. Dar aceştia sunt extrem de puţini.

S-a născut în 7 decembrie 1904 şi a murit în data de 20 septembrie 1982. În tinereţe, nu am reuşit să stabilesc exact în ce an, dar e clar că undeva între anii 1925 – 1930 a venit din Baltimore, Maryland, la New York pentru a se înscrie la o facultate de arte plastice. Ca mulţi tineri pe atunci, întru-cât economia ţării sale era zdruncinată de criză, pentru a-şi plăti studiile s-a angajat la unul din hotelurile din marele oraş.

Întâmplarea a făcut ca acest hotel să fie unul din hotelurile în care locuia Nikola Tesla. Acesta, l-a oprit într-o dimineaţă pe tânărul om de serviciu şi l-a rugat să-i cumpere nişte arahide. Erau hrana preferată pe care o oferea porumbeilor. Tesla era un om extrem de zgârcit cu hotelierii pe care de obicei nu-i plătea. Considera că omenirea îi datorează prea mult şi probabil că astfel înţelegea el să se răzbune pentru faptul că întreaga omenire beneficia de invenţiile sale, în vreme ce guvernul S.U.A. deja îl înlăturase din viaţa socială, academică şi ştiinţifică. Dacă nu-l doreau şi puseseră stăpânire pe invenţiile lui fără să-i ofere o compensaţie considera de cuviinţă că are tot dreptul să locuiască undeva gratis, după tot ceea ce a dat omenirii.

Deci după cum spuneam, Tesla era extrem de zgârcit şi de aspru cu hotelierii, dar probabil că ceva din atitudinea şi aspectul tânărului Otis l-a făcut să apeleze la el.

Din acel moment timp de trei ani, zi de zi, Otis îi aducea marelui inventator arahide pentru porumbei şi petreceau împreună câteva ore. În general discuţiile dintre ei nu erau neapărat discuţii tehnice legate de activitatea lui Tesla. Otis nici măcar nu avea vreo pregătire tehnică la acea dată.

Dar avea o memorie excepţională şi o dorinţă de a învăţa pe măsură, fapt ce a făcut să-l asalteze pe Tesla cu mii de întrebări. Asta i-a atras din partea marelui inginer porecla de „Buretele”.

După ce şi-a terminat studiile, Otis nu l-a mai întâlnit pe Tesla. Dar a continuat să înveţe, pregătirea sa tehnică a ajuns să fie una de excepţie, şi chiar dacă nu a făcut niciodată o facultate de profil, era mai bine pregătit într-o multitudine de domenii tehnice decât marea majoritatea a universitarilor.

Ajutat de memoria sa fantastică a căutat să înţeleagă şi să aprofundeze toate aspectele tehnice ale discuţiilor pe care le avusese în acei ani de „ucenicie” pe lângă marele inventator.

Astfel se face că după nişte ani stăpânind perfect cunoştinţe pe care omenirea nici nu le bănuia, a înţeles cum trebuia construit şi cum ar fi trebuit să funcţioneze un motor gravitaţional şi o sursă de energie capabilă să-l alimenteze.

A pus la punct „bateria electrică „utorn”” – ceea ce noi azi am numi acumulatorul electric de energie liberă şi „generatorul electric gravitaţional” – generator de câmp gravitaţional, „motorul gravitaţional Carrotto „– motor gravitaţional interdimensional şi „tunul fotonic”. Nu intru acum în

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

amănuntele construcţiei şi funcţionării lor, nu e cazul aici. O voi face într-o carte dedicată special farfuriilor zburătoare.

În 1955 a pus bazele unei companii private care urma să construiască primul vehicul cu capacităţi gravitaţionale şi interdimensionale, ***OTC Enterprises*** în statul său de baştină.

Din păcate deja era în vizorul serviciilor secrete americane de mai mulţi ani, aşa că activitatea companiei sale, care acum este controversată şi negată de mijloacele de informare în masă a fost una cu pronunţat caracter clandestin, chiar dacă Otis T. Carr nu a făcut niciodată un secret din activitatea sa.

Practic atât el cât şi întregul grup de ingineri şi tehnicieni care au activat în acei ani în compania sa erau permanent supravegheaţi şi ameninţaţi. Aşa că pentru ultima fază a activităţii lor au fost obligaţi să caute o altă locaţie mai depărtată de capitală şi de oficialităţi. Întreaga echipă cu materiale şi tehnica aferentă s-au mutat în secret într-o locaţie din California.

Aici după o muncă susţinută grăbită de teama că oricând puteau apărea oficialităţile pentru a închide proiectul au construit primul disc gravitaţional multidimensional ***„OTC X-1”,*** care avea dimensiunea de 13,7 m. La scurtă vreme după ce au făcut primele „zboruri” de probă cu acesta, au apărut autorităţile, i-au arestat pe toţi, au închis şi dezmembrat atelierul şi i-au obligat pe toţi să semneze un acord e confidenţialitate prin care se obligau să nu mai intre niciodată în contact unul cu celălalt şi să uite definitiv despre acea perioadă din viaţa lor. Iată mai jos câteva fotografii din acea perioadă cu el, echipa sa, câteva machete ale farfuriei zburătoare, firma companiei şi farfuria zburătoare OTC X – 1 aflată în lucru:

WORK SCHEDULED TO BEGIN HERE JUNE 1960
OTC-XI SPACECRAFT
WITH NEW CONCEPTS IN AERIAL TRANSPORTATION UTILIZING GRAVITY, ELECTRO-MAGNETISM, ELECTRO-MOTIVE FORCE AND ELECTRO-CHEMICALS IN NEW DYNAMICS
Otis T. Carr and associates

Otis a continuat să activeze în ceea ce azi am numi domeniul energiilor libere, punând la punct tot felul de dispozitive colectoare de energie liberă, despre care fireşte că acum dacă am dori să aflăm ceva nu vom găsi nici o informaţie… Agasat de faptul că acest om continuă o activitate supărătoare pentru el, statul american l-a acuzat în 1961 de atentat la siguranţa naţională şi i s-a impus ca pedeapsă o amendă foarte mare pe care fireşte că nu a putut-o plăti. Urmare a fost condamnarea sa la 14 ani de închisoare. După efectuarea pedepsei a trăit în Pittsburgh până la moartea sa în 1982.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ralph Ring

Este poate, ultimul om în viață, din echipa cu care Otis Carr a lucrat atunci la acea farfurie zburătoare.

Ralph a făcut armata în Guam şi a participat la evenimentele din anii 50 din Coreea, unde a fost rănit. Fiind un pacifist a făcut parte din acei militari care nu a omorât nici un om în război, focurile de armă trase de ele pierzându-se spre cer…

În perioada cât a fost în Guam a căpătat pasiunea scufundărilor. Deşi în perioada stagiului militar a încercat de mai multe ori să facă o şcoală tehnică nu a fost acceptat şi după terminarea stagiului militar s-a văzut în situația de a nu şti să facă altceva decât scufundări. Aşa că şi-a deschis o şcoală de scafandri în San Francisco. Deoarece era plecat des pe mare a început să aibă neînțelegeri cu soția. Ca urmare a renunțat şi s-a angajat la o firmă care producea echipament de scufundare – US Divers. Fiind un bun meşter, pasionat de tot felul de aplicații tehnice, a fost repartizat la departamentul de cercetare dezvoltare, unde a inventat o serie de dispozitive şi îmbunătățiri aduse costumelor de scafandru. Pentru o scurtă perioadă a lucrat chiar şi cu marele oceanograf Jaques Yves Cousteau. Din păcate şi această slujbă presupunea deplasări departe de casă şi ca urmare, într-un târziu a renunțat iar şi a căutat o slujbă mai stabilă. Astfel s-a angajat la o firmă numită „Advanced Kinetics”. Aici s-a lovit prima dată de faptul că cercetările, subvenționate pe bani foarte mulți de către stat nu au în nici un caz scopul de a aduce progresul ci din contră acela de a împiedica dezvoltarea unor idei revoluționare, pentru a se menține în continuare statutul actual al societății. Practic aici făcea cercetări legate de electromagnetism şi gravitație. Înțelegând că direcția de cercetare ce se desfăşura aici e greşită, a început cercetările solitar, acasă, căutând o cale diferită de rezolvare. Şi deşi i-a luat foarte puțin timp să descopere că practic gravitația poate fi învinsă de ultrasunete cu frecvența de 35 KHz, i s-a impus să distrugă documentația cercetărilor privind acest fapt şi să renunțe la acea direcție de cercetare. Se întâmpla prin 1958-1959.

Dezamăgit şi revoltat a plecat de acolo. Cam în acelaşi timp în care lucra la Advanced Kinetics a întâlnit pe cineva Daniel Fry – preocupat de OZN-uri care avea legătură cu echipa lui Otis T. Carr. L-a cunoscut pe Carr, şi acesta impresionat de realizările sale solitare l-a cooptat imediat în echipa sa. Era exact perioada în care începea construcția farfuriei zburătoare OTC X – 1.

A avut privilegiul de a face parte din echipa care a construit-o fiind probabil cel mai tânăr membru al echipei. Şi a participat şi la unul din zborurile de probă cu această navă, zbor care s-a desfăşurat nu aşa cum suntem noi obişnuiți să vedem un vehicul deplasându-se de ici acolo.

Zborul respectiv s-a petrecut instantaneu nava dematerializându-se în locul de plecare şi materializîndu-se la destinație. Acest fel de deplasare lăsa urme asupra conştiinței ocupanților, al căror creier nu se putea adapta la aceste schimbări. Practic deşi ocupanții nu percepeau nici o schimbare, la întoarcere nu-şi mai aminteau să fi fost plecați. Ulterior aşa cum povesteşte domnul Ring într-unul din interviurile pe care le-a dat, memoria a început să-i revină şi să-şi amintească momentul sosirii la destinație la o distanță de circa 16 km.

După acel zbor , el personal nu a mai avut ocazia să se deplaseze cu nava, la scurt timp au apărut autoritățile, atelierul şi firma au fost desființate şi ştiți povestea din pagina precedentă.

Ralph Ring militează pentru publicarea tehnologiei folosite atunci de Otis Carr. El consideră informarea publicului legat de evenimentele de atunci şi de această tehnologie, ca o datorie de onoare şi o sarcină asumată printr-o moştenire morală pe care o are față de Otis Carr şi de Nikola Tesla.

Există mai multe pagini de internet pe care acesta publică informații precum şi mai multe interviuri şi documentare video. Din păcate, oficialitățile şi mijloacele media mențin o cenzură strictă asupra subiectului şi foarte puțini sunt cei care află şi au acces la aceste informații.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Arthur H. Matthews

Nu cunosc coordonatele temporale ale vieții sale…

Tesla l-a cunoscut pe Arthur H. Mattheus în Marea Britanie, atunci când făcând turneele de conferințe în Europa a fost invitat să de către lordul Kelvin. Tatăl lui Arthur, electrician care lucra pentru Kelvin a fost iremediabil sedus de activitatea lui Tesla şi de atunci a devenit unul din oamenii cei mai fideli ai marelui inventator. După moartea tatălui său în 1915, Arthur a preluat atribuțiile tatălui.

A fost omul cel mai de încredere al lui Tesla, cel căruia marele inventator i-a lăsat moştenire o mare parte din documentele secrete pe care acum le caută toată planeta. Printre cele peste o mie de documente importante pe care Arthur pretindea că le are în păstrare s-ar afla şi cele mai importante brevete ale lui Tesla.

Cel mai important lucru este faptul că Arthur a lucrat cu Tesla la concepția şi construcția armei antirăzboi, precum şi se pare că la o variantă modernizată a unui vehicul gravitațional pe care Tesla deja îl construise şi-l probase încă prin 1885.

Un alt aspect important al activității lui alături de Nikola Tesla este construcția controversatului său teslascop.

Ce-i teslasocpul ? Este un aparat de emisie recepție bazat cel mai probabil pe unde scalare destinat comunicațiilor interplanetare.

Tesla a pretins adesea că a comunicat prin intermediul lui cu navele extraterestre aflate în apropierea Terrei.

Arthur nu s-a mulțumit doar la activitatea pe care a desfăşurat-o alături de Tesla ci după ce a promis acestuia solemn că documentele primite de al acesta vor fi în siguranță, la foarte puțin timp a construit cu mâna sa o variantă mai bună a teslascopului lui Tesla, astfel că încă din 1947, la doar patru ani de la moartea marelui inventator avea la rândul său să intre în contact cu extratereştri. De atunci a modernizat permanent aparatul şi de asemenea a primit în mai multe rânduri vizitatori din spațiu pe proprietatea sa aflată undeva într-o zonă sălbatică din Canada.

La fel ca şi Carr şi Ring mai târziu simțind că are o datorie morală față de memoria lui Tesla a scris o carte „The Wall of Light - Nikola Tesla and Venusian Space Ship the X – 12” în care-şi povesteşte aventura vieții influențată de marele inventator.

De altfel există o carte care tratează atât povestea vieții lui Tesla cât şi a lui Carr şi a lui Matthews carte intitulată „Return of the Dove the Story of Freedom’s Star” publicată în 1959 de Margaret Storm.

Dezamăgit de faptul că omenirea continuă să nu folosească decât o foarte mică parte din invențiile lui Tesla, şi nici pe acestea nu le înțelege pe deplin, Arthur a păstrat până la moarte secretul absolut asupra documentelor lăsate de Tesla precum şi asupra armei antirăzboi şi a teslascopului.

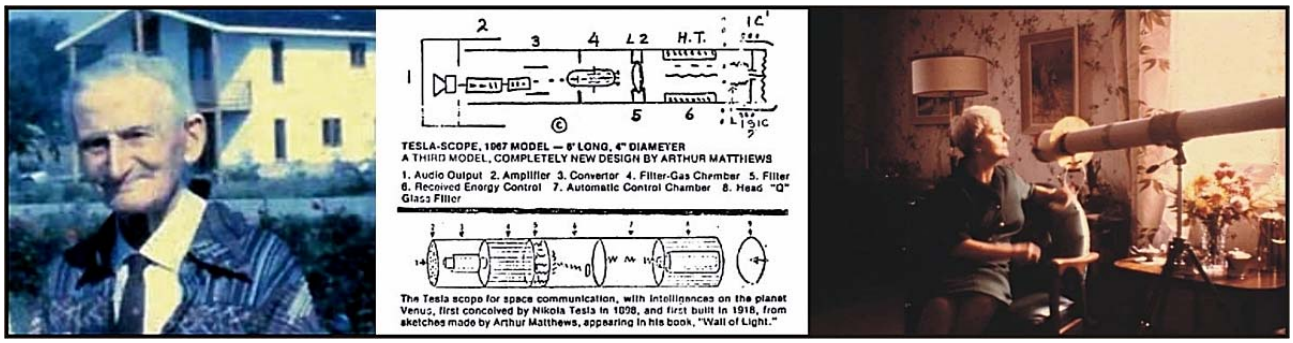
TESLA-SCOPE, 1967 MODEL — 8' LONG, 4" DIAMETER
A THIRD MODEL, COMPLETELY NEW DESIGN BY ARTHUR MATTHEWS
1. Audio Output 2. Amplifier 3. Convertor 4. Filter-Gas Chamber 5. Filter 6. Received Energy Control 7. Automatic Control Chamber 8. Head "Q" Glass Filter
The Tesla scope for space communication, with intelligences on the planet Venus, first conceived by Nikola Tesla in 1898, and first built in 1918, from sketches made by Arthur Matthews, appearing in his book, "Wall of Light."

Fiica sa, pe care o vedeți alături de ultima variantă a teslascopului a dat câteva interviuri filmate care pot fi vizionate pe Internet dar continuă cu străşnicie să respecte dorința marelui inventator de a nu divulga lumii nimic până ce aceasta nu-i pregătită să înțeleagă.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Howard Menger

S-a născut în 17 februarie 1922 şi a trecut în nefiinţă în 25 februarie 2009. Nici despre el nu se cunosc foarte multe lucruri. A fost, ca să spun aşa, unul dintre norocoşii planetei în sensul că în copilărie, împreună cu fratele său a avut ocazia să asiste la aterizarea în apropierea lor a unei farfurii zburătoare. Contrar celor mai mulţi, copilul nu s-a speriat ci s-a apropiat curios. Numai că înainte de a ajunge suficient de aproape de obiectul zburător acesta şi-a luat zborul dispărând în înaltul cerului.

Pentru copilul curios şi atât de curajos aceasta a fost o mare dezamăgire. Mai târziu Howard avea să fie contactat de ocupanţii acelei nave. Deşi ulterior avea să primească deseori vizite ale unor extratereştri în curtea sa din High Bridge – New Jersey, întâlnirea cu primul din ei l-a impresionat cel mai mult. A fost o blondă superbă, dar care, se observa imediat, nu semăna decât aparent cu noi, pământenii. Culoarea şi textura pielii, părul lung şi mai ales ochii erau diferiţi.

Urmare a numeroaselor vizite ulterioare, Menger a început să capete cunoştinţe tehnice din ce în ce mai avansate despre tehnologia şi civilizaţia lor. Numai că nu a putut ţine secret prea mult timp întâlnirile sale cu extratereştri. Astfel că inevitabilul s-a produs. A intrat în vizorul serviciilor secrete şi a început să fie supravegheat şi ameninţat. Asta nu l-a împiedicat totuşi să publice două cărţi: „*From Outer Space To You*” – Din spaţiu pentru tine şi „*The High Bridge Incident”* – Incidentul de la High Bridge. Se ştie că în tinereţe a inventat un motor magnetic.

Ulterior, în 1951, avea să construiască o navă gravitaţională, numită „***Electrocraft – X1***” de mici dimensiuni, telecomandată, pe care o va pierde după mai multe zboruri, datorită razei mici de acţiune a staţiei de telecomandă.

Există o oarecare similitudine între Menger şi Searl în privinţa acestor construcţii telecomandate. Numai că în vreme ce Searl a ajuns să facă puşcărie datorită farfuriilor zburătoare telecomandate pe care le-a construit, lui Menger pierderea acelei farfurii zburătoare i-a adus o colaborare cu statul. Deoarece resturile navei sale au fost recuperate din deşert de serviciile secrete, sub ameninţarea încălcării legislaţiei aeriene – nu ai voie să zbori fără autorizaţie la înălţime mai mare de 500 m – a fost obligat să lucreze pentru stat la dezvoltarea sistemului său de propulsie electrodinamic. O perioadă a visat la o replică mai mare a navei sale anume Electrocraft – X2 având 14 metri diametru, care însă nu ştiu dacă a ajuns să şi zboare. Iată-l pe Menger într-un grupaj de fotografii sugestive:

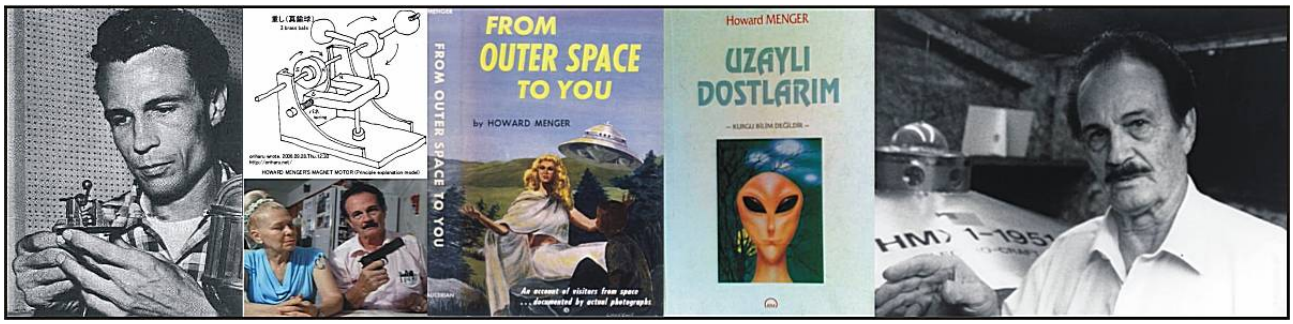

În prima este o fotografie din tinereţe ţinând în mână un mic model funcţional al motorului său magnetic. Iar alături sus este o schiţă a acestuia. Dedesubt, este Howard alături de soţia sa cu un pistol în mână pistol pe care a început să-l folosească în momentul în care refuzul de a mai colabora cu autorităţile i-au adus represalii din partea serviciilor secrete. Urmează prezentarea celor două cărţi ale sale şi la dreapta domnul Menger alături de o reconstituire a primului său model telecomandat.

Aş face aici o remarcă. La fel ca la mulţi alţii, situl oficial Wikipedia spune despre el doar faptul că se pretinde a fi un contactat accentuându-se această poveste în scopul de a fi declarat nebun care crede în extratereştri inexistenţi în schimb nu spune absolut nimic despre motorul său magnetic, despre Electrocraftul său… şi nici despre colaborarea cu statul. Reflectaţi la asta…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Bruce L. Cathie

Bruce Leonard Cathie pilot de linie neozeelandez, născut în 1930, este o revelaţie pentru lumea ştiinţei. Dar o revelaţie refuzată, denigrată, controversată, negată… O jignire la adresa comunităţii ştiinţifice internaţionale, căci a dovedit întregii lumi atât duplicitarismul şi făţărnicia cât şi incompetenţa acestei comunităţi ştiinţifice…

Încă de pe când era pilot, a făcut o descoperire impresionantă în urma căreia a scris prima carte. În prezent are şapte cărţi publicate şi toate referitor la această descoperire pe care a făcut-o atunci.

Descoperirea sa s-a petrecut ca urmare a observării zborurilor unor farfurii zburătoare. Primul OZN l-a văzut în anul 1952 şi firește că avea să constate că nu e singurul pilot care vedea aşa ceva şi mai ales faptul că fenomenul era unul destul de comun. Ca urmare a devenit interesat de fenomenul OZN şi a început să adune date despre aceste nave din întreaga lume şi de asemenea a observat la un moment dat un anumit număr de OZN-uri într-o perioadă scurtă de timp. Asta l-a ajutat să remarce că există un şablon al apariţiilor acestor obiecte, şablon legat atât de coordonatele geografice cât şi temporale. Şi-a dat seama că există un fel de reţea geografică care determină locuri precise unde aceste obiecte pot apărea la un moment dat şi a reuşit să înţeleagă că această reţea este determinată de armonici ale oscilaţiei naturale a materiei. A reuşit în timp să construiască o reţea globală pe care a pus-o în relaţie cu viteza luminii, gravitaţia şi masa. Astfel a pus la punct teoria reţelelor armonice universale.

A înţeles de asemenea că această teorie este aplicabilă întregului univers şi de asemenea a remarcat că nu doar funcţionarea motoarelor OZN-urilor este strict dependentă de aceste reţele armonice ci toate fenomenele din univers.

Astfel a putut face o corelaţie strânsă şi clară între numărul de explozii atomice şi erupţia unor anumiţi vulcani pe pământ. A reuşit să înţeleagă că bombele atomice nu pot exploda decât în anumite noduri ale reţelei armonice terestre şi doar în anumite momente.

Teoria sa are implicaţii fantastic de importante asupra întregii tehnologii actuale. De asemenea odată cu definitivarea teoriei matematice a reţelei armonice a lumii a înţeles că legile matematice care guvernează lumea sunt infinit mai simple decât matematica superioară pur teoretică ce se predă în şcolile de pe tot globul la ora actuală. Practic întreg universul se bazează pe ceea ce el avea să numească ulterior matematică armonică, adică pe multipli şi submultipli ai valorilor frecvenţei de rezonanţă a materiei, care determină, aşa cum a constat mai de curând şi Nassim Haramein sau Marko Rodin, o structură fractalică a universului.

Pe baza teoriei sale matematice a reuşit să înţeleagă şi să demonstreze în acelaşi timp posibilitatea existenţei universurilor multiple care sunt determinate de frecvenţele fundamentale de oscilaţie a materiei, fiecărui univers în parte fiindu-i caracteristică o anumită frecvenţă de oscilaţie sau de pulsaţie a materiei cu caracteristici de modul, amplitudine şi timp diferită.

Asta explică apariţia şi dispariţia bruscă a OZN-urilor, practic ele având capacitatea tehnică de a-şi schimba această frecvenţă fundamentală de oscilaţie a materiei din care sunt construite, ceea ce le face să treacă instantaneu dint-un univers în altul…

Firește că şocul cel mai mare l-a avut domnul Cathie atunci când a înţeles că teoria sa este cunoscută la niveluri înalte ale comunităţii ştiinţifice de mai mult timp, dar că nimeni nu predă aceste cunoştinţe în vreo facultate de pe glob… Asta l-a făcut să fie nu doar dezamăgit ci şi revoltat.

Căci, conştient că teoria sa este una fundamentală surclasând mult discutata teorie a câmpurilor unificate, a înţeles că la nivelul conducerii planetei există o voinţă malefică de a menţine omenirea la un grad limitat de cunoaştere atât teoretică cât şi practică, concomitent cu proliferarea unei atmosfere de ură şi teamă în rândul populaţiei planetare.

Înainte chiar de a publica prima carte a fost contactat de un agent CIA care i-au oferit posibilitatea de a lucra în cercurile secrete ale puterii ca om de ştiinţă. Cu această ocazie a înţeles că guvernele celor mai puternice state de pe planetă conlucrează în domeniul ştiinţific la un nivel nebănuit de avansat, şi că în vreme ce el prin mijloacele puţine avute la dispoziţie reuşise să

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

determine existența a circa patru dimensiuni posibile ale universului, aceste cercuri aveau siguranța că de fapt sunt în jur de cincisprezece dimensiuni.

Ce l-a deranjat foarte mult a fost că marele public nu ştie aceste lucruri şi asta l-a determinat să refuze orice colaborare cu aceste cercuri guvernamentale neacceptând ideea de a-şi pierde libertatea.

Ulterior a mai fost contactat şi s-a încercat în mod repetat racolarea sa, dar a refuzat de fiecare dată. Ca urmare după ce a publicat cărțile şi a devenit clar că teoria sa este nu doar o simplă teorie ci un adevăr tehnic verificat, convingerea sa că planeta e controlată de forțe malefice s-a întărit tot mai mult. Iată câteva cărți ale lui printre care singura care s-a tradus în limba română. În dreapta e o reprezentare globală a rețelei sale:

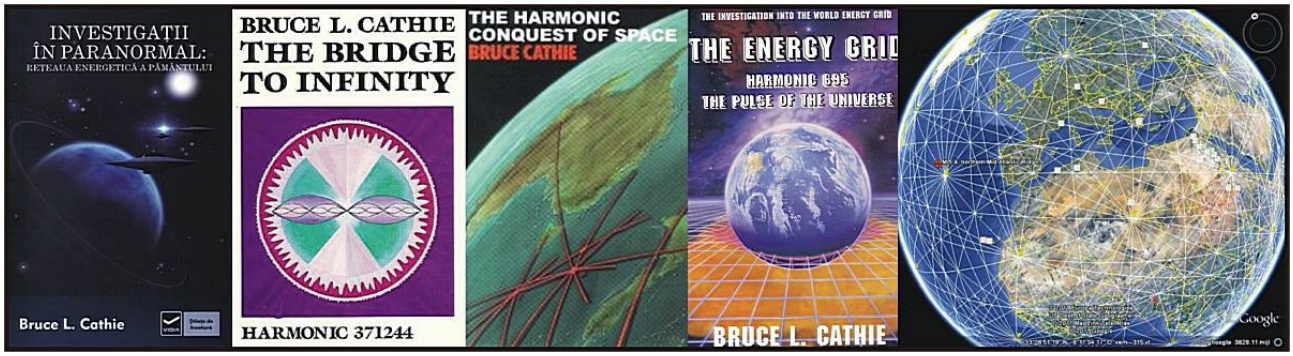

Aceiaşi matematică i-a permis să constate că toate marile monumente antice sunt aşezate pe noduri ale grilei sale ceea ce l-a făcut să tragă concluzia că de fapt anticii cunoşteau această matematică armonică pe care el abia acum o redescoperea…

Însă, aşa cum afirmă el, existența aceastei matematici elementare secrete este negată cu vehemență la orice nivel de către comunitatea ştiințifică….

Ulterior apariției cărților a fost supus deseori la presiuni şi amenințări. Dar, după părerea sa, l-a protejat o scrisoare de aprobare din partea primului ministru, scrisoare pe care a primit-o înainte de publicarea primei cărți…

Oricum, dacă amenințările nu au efect, faptul că asemenea oameni sunt total ignoraţi de comunitatea ştiințifică şi că ideile şi lucrările lor nu sunt predat în nici o şcoală are acelaşi efect…

Datorită acestui fapt, raportat la populația actuală a globului, numărul celor care află şi mai ales care înțeleg teoriile acestor deschizători de drumuri este atât de mic, încât se poate considera ca şi inexistent…

Au fost şi alții

Dacă despre aceştia de care am spus eu aici se mai poate afla câte ceva scurmând cu asiduitate prin Internet, există anumiți cercetători şi tehnicieni în acest domeniu despre care nu se poate afla nici de pe internet şi nici din altă parte. Aceştia sunt cei care lucrează pentru guvern.

Primii despre care în ultimii ani aflăm din ce în ce mai multe, sunt cei care au lucrat pentru guvernul german al lui Hitler. Acesta, aşa cum am mai spus în articolul precedent a adunat în jurul său, sub mantia cuprinzătoare a societăților secrete ştiințifico-mistice, o serie de minți strălucite care l-au ajutat să pună în practică primele farfurii zburătoare construite pe pământ, despre care am putut afla. Au fost oameni ca Hans Coler, Karl Schappeller sau Viktor Schauberger şi Andreas Epp şi mulți alții despre care probabil că nu am aflat şi poate nu vom afla niciodată.

Două au fost direcțiile de cercetare şi dezvoltare ale farfuriilor zburătoare ale celui de-al treilea Reich. Anume s-au căutat căi de creare a unor vehicule aerodinamice discoidale, pe principiul că discul este o formă geometrică mult mai eficientă în zbor decât orice fuzelaj cu aripi.

Practic o navă aeriană discoidală este prin ea însăşi o aripă fapt ce face ca atât manevrabilitatea cât şi portanța să fie mai mare – cel puțin la nivel teoretic. Din păcate chiar dacă

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

acest lucru e valabil pentru viteza de deplasare şi timpul considerabil scăzut de efectuare a virajelor, navele discoidale aerodinamice au probleme de stabilitate.

Cu toate acestea, din câte ştiu eu, au existat doi oameni care au reuşit să rezolve aceste probleme, astfel încât spre sfârşitul celui de-al doilea război, deasupra Germaniei, Poloniei şi Cehoslovaciei puteau fi văzute adesea nave aeriene discoidale care se deplasau prin aplicarea efectului Coandă. Nu insist acum asupra acestui efect. Orice elev care a terminat liceul ar trebui să ştie ce-i acest efect.

Unul din cei doi oameni despre care spuneam deci că a rezolvat problema aerodinamică a vehiculelor discoidale a fost pădurarul austriac Viktor Schauberger. Acesta efectua de mulți ani cercetări asupra hidrodinamicii. El constatase că principiile hidraulicii, adică în comportarea apei sunt similare şi-n aerodinamică datorită faptului că, în esență, e vorba de două fluide.

Viktor Schauberger deşi avea o vârstă destul de înaintată – 58 de ani – în 1943 este mobilizat pentru a pune umărul la cercetările privind dezvoltarea unor noi tipuri de aparate de zbor, cercetări ce aveau loc în zona industrială a lagărului Mauthausen.

Despre cel de-al doilea, un subofițer numit Andreas Epp ştiu doar că încă de la începutul războiului depusese planurile unor vehicule discoidale pe principiul efectului Coandă, dar nu primise nici un răspuns. Ulterior, spre sfârşitul războiului avea să constate că o parte din discurile construite la una din uzinele Skoda erau exact aplicația practică a planurilor sale.

Mai multe nu ştiu. În imaginea de mai jos îl vedeți pe Viktor Schauberger în partea stângă, alături de al său disc numit „Repulsin” iar în dreapta pe Andreeas Epp aşa cum arăta atunci în uniforma militară şi cum arăta acum câțiva ani când a dat un interviu cu foarte puțin înaintea morții, precum şi cele două tipuri de nave care erau construite după planurile sale:

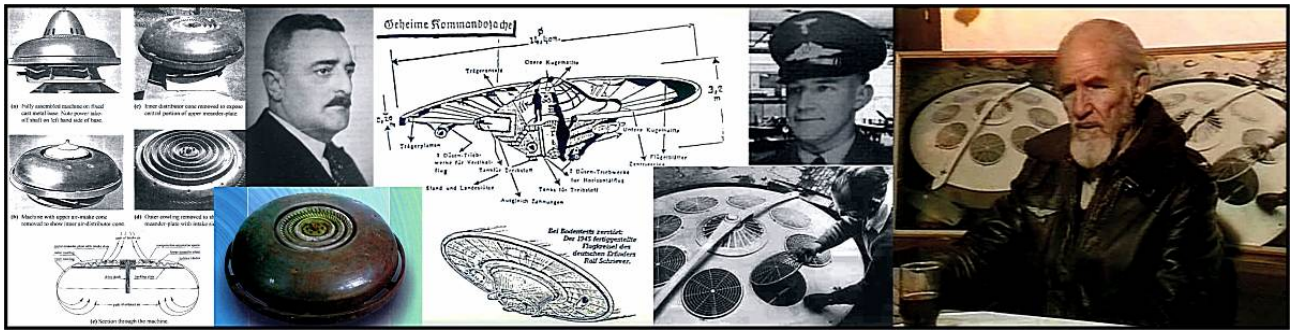

Cea de-a doua direcție de cercetare şi dezvoltare a vehiculelor aeriene discoidale s-a orientat pe propulsia şi controlul electromagnetic – gravitațional al acestora. În această categorie au intrat vestitele farfurii zburătoare Vrill şi Haunebu, care au avut, fiecare din ele mai multe generații constructive, şi care au ajuns la performanțe impresionante. Astfel ambele tipuri erau capabile să atingă viteze de zeci de mii de kilometri pe oră şi se pare că măcar una din fiecare categorie a ajuns pe lună.

E posibil şi mai mult ca sigur ca la realizarea acestor aparate să fi lucrat colective mari de oameni de ştiință. Dar datorită faptului că realizarea acestor aparate s-a făcut sub egida şi patronajul societăților secrete despre care am vorbit în articolul precedent, se ştiu puține lucruri despre echipele care au lucrat la ele. De altfel afară de faptul că au fost construite se pare la uzinele Skoda, şi că s-au realizat în condiții de securitate extremă nu se prea ştie mare lucru. Acum, după tot timpul trecut de atunci, au început să apară o sumedenie de fotografii vechi prezentând aceste aparate la sol sau în zbor, fotografii care sunt depuse pe internet de cei care le-au avut în păstrare fie ei oficiali sau nu.

Cert este că se ştie sigur despre doi oameni care ar fi contribuit prin cunoştințele lor la realizarea acestor vehicule. Unul din ei este Karl Schappeller (1875-1947). Ştiu despre el foarte puține lucruri. Ar fi fost un om de ştiință care provenea dintr-o familie modestă, şi care prin în jurul anului 1930 reuşise să conceapă şi să construiască un colector de energie liberă care putea furniza cantități impresionante de energie. Din păcate informațiile despre acest dispozitiv sunt extrem de

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

sărace. Se pare că ar fi fost un motor sferic, format dintr-un stator de oţel şi un rotor din ceramică în care se afla o reţea de conducte. Acest rotor se rotea într-un câmp electromagnetic. Eu bănuiesc că era vorba de fapt de un motor gravitaţional bazat pe mercur. Anume rotorul sferic era plin probabil cu mercur şi rotindu-se în câmpul electromagnetic puternic crea nu doar o mare cantitate de energie ci şi un câmp gravitaţional propriu variabil funcţie de viteza sa de rotaţie.

Cel de-al doilea despre care se ştie sigur că a contribuit la realizarea aparatelor Vrill şi Haunebu este căpitanul Hans Coler. Dispozitivul său este unul relativ simplu intrând în categoria colectoarelor de energie liberă bazate pe şase transformatoare cu miez magnetic legate serie - paralel. Brevetul acestui aparat cu numărul DE 680761 putând fi descărcat de pe internet de oricine.

De altfel se găsesc pe internet instrucţiuni detaliate cu explicaţii şi fotografii pentru construcţia lui. Deşi aparatul aşa cum a fost brevetat oferă un coeficient de performanţă destul de mic, se pare că el a fost perfecţionat în acei ultimi ani de război până la a fi făcut să ofere cantităţi de energie nelimitate.

Iată-i pe cei doi, în stânga e Karl Schappeller, iar în dreapta căpitanul Hans Coler, alături de aparatele la realizarea cărora au participat:

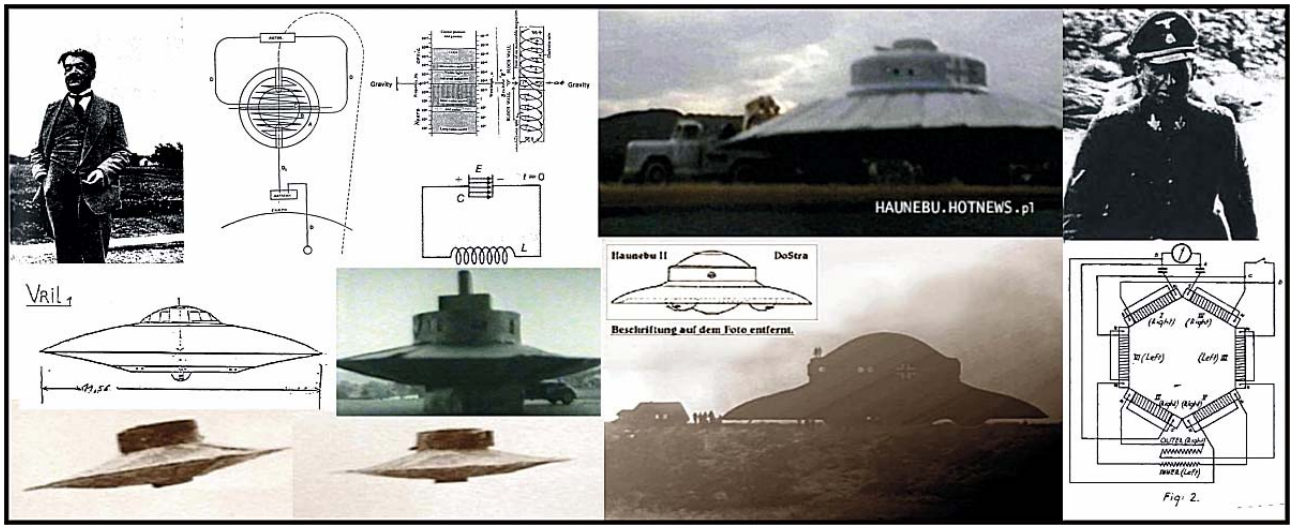

Dacă despre aceştia am aflat datorită faptului că a trecut ceva timp de atunci şi au făcut parte dintr-o naţiune învinsă într-un război, despre cei care au lucrat şi continuă să lucreze ca participanţi la programele secrete americane nu vom afla poate niciodată…

Articol scris azi 14 mai 2012 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Alte motoare magnetice

Scriind articolul precedent, în momentul în care am vorbit despre Howard Menger, m-am gândit că poate unii dintre dumneavoastră veți fi interesați să aflați mai multe despre motorul său magnetic. Şi pentru că ştiam că am pe undeva prin calculator un fişier despre motorul lui am început să-l caut. Cu această ocazie am mai dat de câteva brevete al unor motoare cu magneți, brevete despre care nu am vorbit până în prezent. Aşa că, înainte de a vă prezenta felul cum e construit şi cum funcționează motorul magnetic al lui Menger vă voi mai prezenta patru brevete ale unor motoare magnetice. Şi pentru început am să vă reamintesc celor care ați citit cărțile mele precedente că spuneam că orice motor cu ardere internă ar putea fi transformat într-unul cu pistoane magnetice.

Poate că unora li s-a părut ciudată ideea la momentul în care au citit acel articol pe care l-am publicat la pagina 167 din volumul intitulat „Motoare magnetice - aplicații”, dar iată că acum câteva luni am găsit brevetul din al cărui cuprins am extras imaginile cu care am făcut grupajul de mai jos:

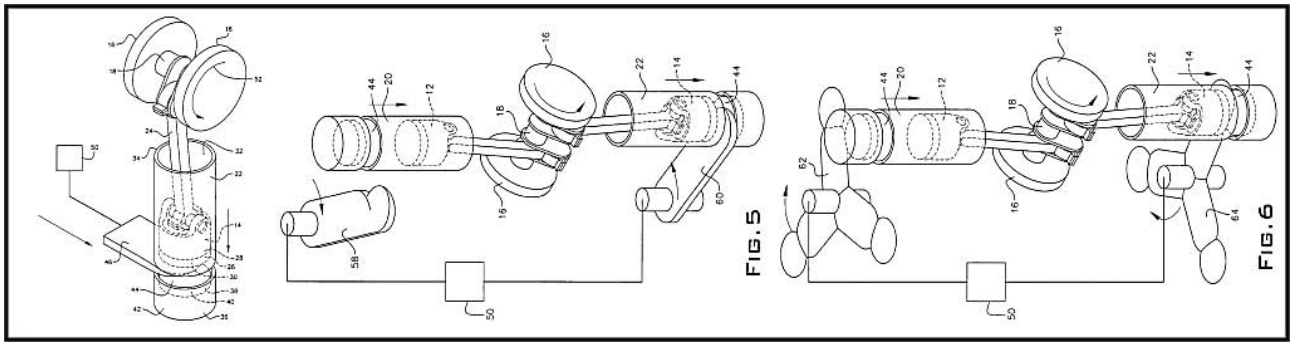

Brevetul poartă numărul U.S. 7330094 din data de 12 februarie 2008 acordat lui Michael Patrick McCarthy din Florida. Titlul brevetului este „Energy Producing Apparatus Utilizing Magnetic Pistons” – adică „Aparat pentru produs energie cu ajutorul pistoanelor magnetice”.

Invenția se referă la un motor cu pitoane magnetice repulsive, utilizabil pentru acționarea unor generatoare electrice sau pentru folosirea ca motor în transporturi.

Textul brevetului descrie funcționarea acestui motor la fel cum scriam eu acum doi ani că între cei doi magneți din capul pistonului respectiv plasați în chiulasă se introduce periodic un ecran feromagnetic, acționat la fel precum camele sistemului de distribuție, de la axul motorului. Acest brevet vine să-mi confirme că nu am fost singurul care s-a gândit la această soluție tehnică, iar cârcotaşilor le va da apă la moară să spună că ideea pe care am expus-o eu atunci în carte nu-mi aparținea ci era furată din textul acestui brevet…

Oricum, eu atunci, nu ştiam de existența acestui brevet, dar cunosc mecanica motoarelor cu ardere internă încă din adolescență şi… Crede fiecare ce vrea !

Voi vorbi în continuare de două brevete acordate în luna iunie 1976, firește tot brevete americane. Primul se referă la un motor format din doi magneți potcoavă situați față în față între care se introduce periodic un ecran feromagnetic semicircular acționat de la un mic motor. Cei doi magneți potcoavă se vor respinge periodic şi fiind legați prin intermediul câte unei biele manivele cu un angrenaj cu roți dințate vor transmite mişcarea către un ax comun. Viteza de rotație a axului este reglabilă prin viteza cu care e acționat ecranul feromagnetic dintre cei doi magneți.

Brevetul poartă numărul U.S. 3967146 din data de 29 iunie 1976. Numele invenției este „Magnetic Motion Conversion Device” – Dispozitiv magnetic de conversie a mişcării”, iar numele inventatorului este Gerald T. Howard. Vedeți un extras din acest brevet în partea stângă a imaginii de mai jos.

Următorul brevet poartă numărul U.S. 3935487 din 27 iunie 1976. titlul Brevetului : „Permanent Magnet Motor” acordat lui Leonard C. Czerniak.

Este un motor în care un număr de mai mulți magneți potcoavă montați ingenios în ansambluri pe nişte axe rotative produc lucru mecanic prin respingerea dintre ei şi alte grupe de magneți

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

potcoavă fixați pe carcasa motorului. Între fiecare din aceste grupe de magneți potcoavă se interpun periodic ecrane feromagnetice aşezate la rândul lor pe aceleaşi axe rotative. Priviți desenele din centrul imaginii de mia jos:

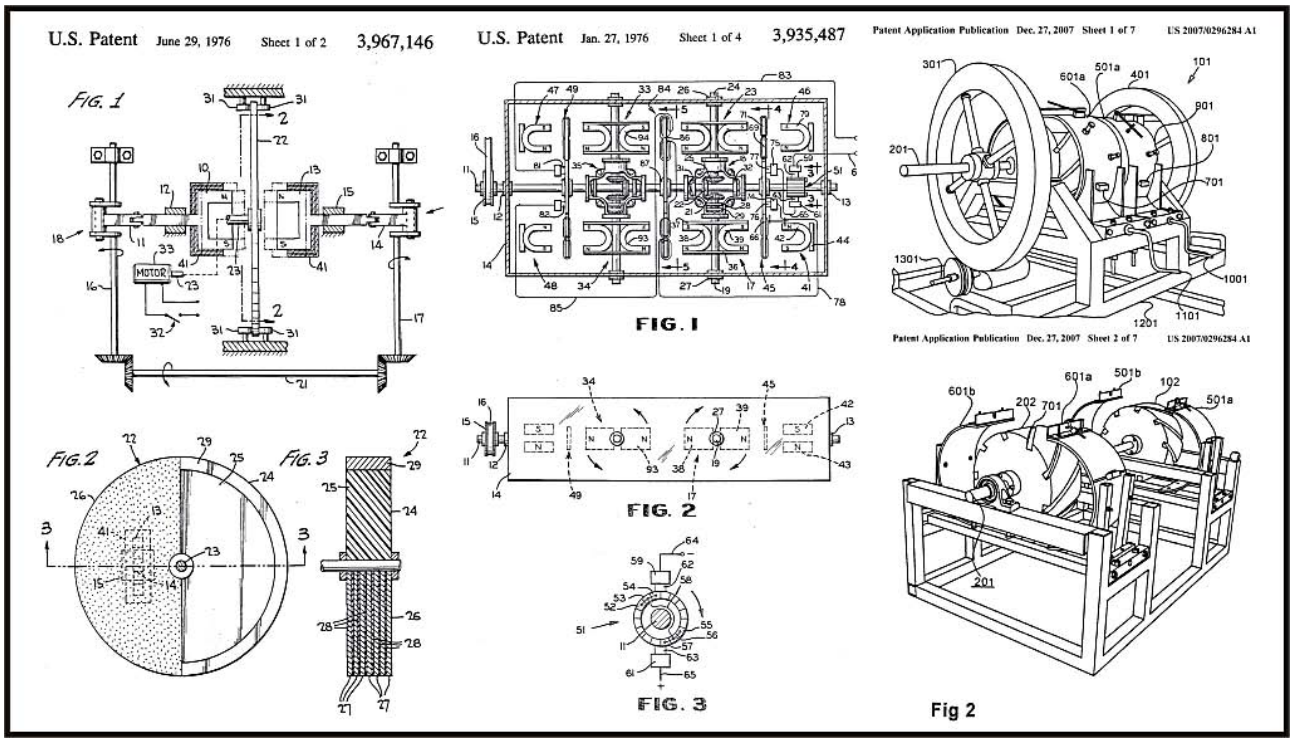
U.S. Patent June 29, 1976 Sheet 1 of 2 3,967,146
FIG. 1
FIG. 2
FIG. 3
U.S. Patent Jan. 27, 1976 Sheet 1 of 4 3,935,487
FIG. 1
FIG. 2
FIG. 3
Patent Application Publication Dec. 27, 2007 Sheet 1 of 7 US 2007/0296284 A1
Patent Application Publication Dec. 27, 2007 Sheet 2 of 7 US 2007/0296284 A1
Fig 2

Următorul brevet este un brevet nou şi anume U.S. 2007/0296284A1 din 27 decembrie 2007 acordat lui Victor Duduck din California. Numele invenției este „Magnetic Motor”.

Acest motor de mare putere îl puteți vedea în partea dreaptă a imaginii. Aminteşte oarecum de motorul repulsiv al lui Brady în sensul că are statorul format din două jumătăți îmbinate printr-o balama, care permite închiderea în jurul rotorului care-i format din doi cilindri masivi – având şi rol de volant – pe circumferința cărora se află magneți aşezați oblic. Este tot un motor repulsiv care poate ajunge la puteri impresionante ca şi motorul lui Brady.

Iar acum haideți să vă arăt cum e construit şi cum funcționează motorul lui Howard Menger, cu specificația că acest motor construit cu doar doi magneți nu a fost brevetat – sau cel puțin, eu nu am reuşit să găsesc vreun brevet pe numele lui Menger.

Priviți imaginea următoare:

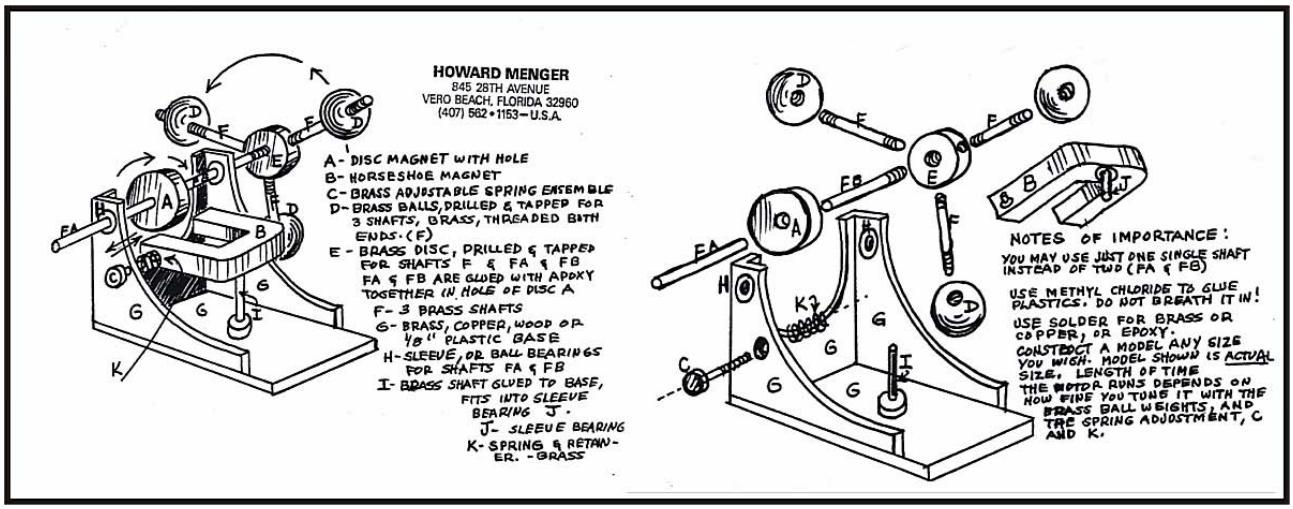
HOWARD MENGER
845 28TH AVENUE
VERO BEACH, FLORIDA 32960
(407) 562-1153-U.S.A.
A- DISC MAGNET WITH HOLE
B- HORSESHOE MAGNET
C- BRASS ADJUSTABLE SPRING ASSEMBLE
D- BRASS BALLS, DRILLED & TAPPED FOR 3 SHAFTS, BRASS, THREADED BOTH ENDS. (F)
E- BRASS DISC, DRILLED & TAPPED FOR SHAFTS F & FA & FB FA & FB ARE GLUED WITH ADDXY TOGETHER IN HOLE OF DISC A
F- 3 BRASS SHAFTS
G- BRASS, COPPER, WOOD OR 1/8" PLASTIC BASE
H- SLEEVE, OR BALL BEARINGS FOR SHAFTS FA & FB
I- BRASS SHAFT GLUED TO BASE, FITS INTO SLEEVE BEARING J.
J- SLEEVE BEARING
K- SPRING & RETAINER. - BRASS
NOTES OF IMPORTANCE:
YOU MAY USE JUST ONE SINGLE SHAFT INSTEAD OF TWO (FA & FB)
USE METHYL CHLORIDE TO GLUE PLASTICS. DO NOT BREATH IT IN!
USE SOLDER FOR BRASS OR COPPER, OR EPOXY.
CONSTRUCT A MODEL ANY SIZE YOU WISH. MODEL SHOWN IS ACTUAL SIZE. LENGTH OF TIME THE MOTOR RUNS DEPENDS ON HOW FINE YOU TUNE IT WITH THE BRASS BALL WEIGHTS, AND THE SPRING ADJUSTMENT, C AND K.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

E interesant nu-i aşa ? Şi pare destul de uşor de construit. Chiar e uşor. Iar după ce vă voi spune care sunt părţile componente şi voi explica cum funcţionează oricare dintre dumneavoastră va fi în măsură să-l reproducă.

Deci, după cum se poate vedea avem de-a face cu un soclu notat cu G care are două găuri în partea superioară prin care trece un ax. La mijlocul acestui ax este montat un magnet discoidal A, cu gaură centrală magnetizat radial. Axul se termină prin trei braţe filetate F pe care se pot înşuruba trei greutăţi D, care pot fi trei piuliţe. Pe soclu se mai află într-una din părţi o gaură prin care intră un şurub C care poartă un arc K. tot pe soclu se află o tijă care intră într-o gaură J făcută în centrul magnetului potcoavă B. În imagine se vede că acolo e lipit cu adezivi corespunzători un mic rulment.

Rotaţia axului F împreună cu magnetul A care se roteşte între braţele magnetului B face ca acesta din urmă să oscileze, atras pe rând de cele două polarităţi ala magnetului A. Momentele de inerţie sau timpii morţi ai mişcării se reglează prin cele trei greutăţi D. Astfel se dovedeşte că de fapt acest motor nu e unul pur magnetic ci un motor magneto – gravitaţional. Punctele moarte din rotaţia axului fiind suplinite de gravitaţie care trage pe rând cele trei greutăţi în jos.

E un motor extrem de simplu constructiv şi mai ales unul foarte ingenios. Ar putea fi făcut la orice scară, folosindu-se în loc de magnetul potcoavă, o potcoavă din material ne metalic pe care se vor lipi pe interior magneţi discoidali sau plachetă. Pentru un motor de dimensiuni şi putere mai mare se poate înlocui magnetul discoidal cu un disc din material nemetalic pe care se montează prin lipire sau în două sau patru găuri un număr corespunzător de magneţi disc sau cilindru .

Se vor folosi în această situaţie mai mulţi magneţi înlocuindu-l atât pe cel discoidal cu gaură magnetizat radial cât şi pe cel potcoavă. Se vor folosi magneţi din NdFeB astfel ca motorul să poată fi unul foarte puternic, în funcţie de mărimea şi puterea magneţilor folosiţi.

Poate fi folosit pentru angrenarea unor generatoare electrice, a unei pompe de acvariu, a unei pompe mari de grădină, şi în general pentru orice este folosit de obicei un motor…

Cred că printr-o construcţie îngrijită şi adaptată scopului ar putea fi folosit şi pentru a pune în mişcare o bicicletă un scuter sau chiar o maşină…

Nu uitaţi totul depinde de mărimea şi puterea magneţilor. Şi iar nu uitaţi că fiind un motor magneto – gravitaţional o jumătate din puterea sa e dată de gravitaţie… adică de greutatea celor trei greutăţi reglabile de la capătul axului.

O remarcă: Pentru o mai rotundă funcţionare a lui i-ar prinde bine un volant.

Baftă meşterilor !...

Articol scris azi 15 mai 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Filmulețe cu magneți

Pentru că vorbirăm mai devreme despre magneți iată că mi-am amintit că undeva în acest calculator în care se zbate în chinurile facerii această carte, există nişte filmulețe luate de pe internet care au ca subiect magneții. M-am gândit că poate v-ar interesa şi pe dumneavoastră dragi cititori să aflați despre ele.

Unul din filmulețe este intitulat „MAGNET MOTOR 6000 RPM” este după cum se vede despre un mic motor magnetic care poate atinge viteza de rotație de circa 6000 de rotații pe minut.

Este un motoraş extrem de simplu, care e realizat de un amator oarecare din lumea largă dintr-o roată de bronz, un ax de motor de hard disc pe post de lagăr o placă suport din aluminiu gros în care este executată o gaură în care intră acel ax al motorului, trei piese metalice dintre care două sprijină placa de aluminiu iar una reprezintă suportul pe care sunt montați şase magneți discoidali de ferită ce reprezintă statorul. Rotorul este executat prin lipirea pe circumferința roții de bronz a unui număr de opt magneți din NdFeBo de formă unei plachete pătrate. Priviți:

Vedeți deci roata de bronz montată pe placa de aluminiu. În a doua fotografie se vede momentul pornirii motorului, moment în care operatorul aduce suportul cu cei şase magneți din ferită în apropierea roții rotor. Remarcați poziția statorului adiacent la circumferința rotorului şi faptul că în vreme ce patru magneți sunt fixați în capul barei suport, doi se află pe o placă metalică deasupra suportului, cea pe care operatorul tocmai o atinge cu degetul arătător.

Ei bine aceasta este cheia funcționării acestui motor cu putere şi turație variabilă. Motorul porneşte în momentul în care suportul stator este apropiat de rotor, dar pe măsură ce operatorul împinge mica placă cu cei doi magneți, apropiind-o de capătul suportului, turația motorului creşte, ca urmare a însumării câmpului acestor doi magneți cu cel al celorlalți patru aflați în capătul suportului. Acum priviți grupajul următor:

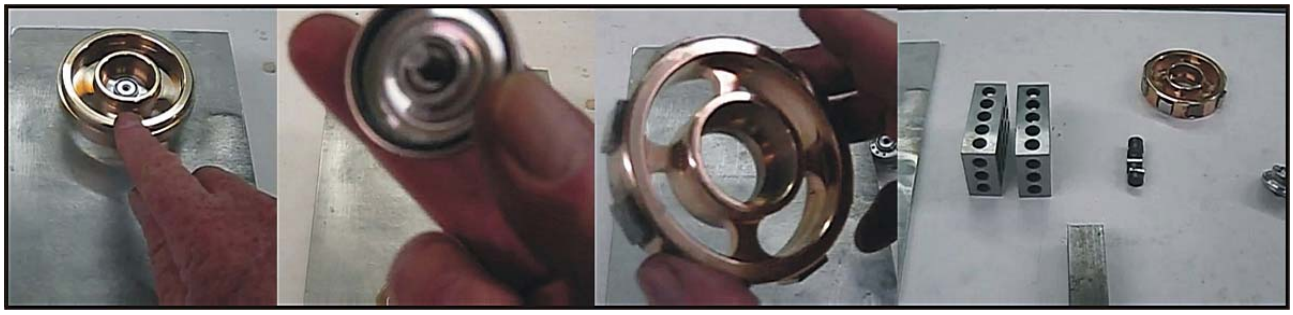

În stânga vedeți cum operatorul opreşte rotorul de bronz atingându-l cu degetul arătător, după ce a îndepărtat statorul. Fotografia următoare ne arată lagărul care-i de fapt un lagăr de motor de hard disc iar fotograma următoare e un plan apropiat al roții din bronz. În ultima fotogramă se văd părțile componente demontate.

Un aspect interesant este că pe acest principiu s-ar putea construi un motor foarte puternic dacă în loc de un suport cu magneți pe post de stator s-ar folosi trei asemenea suporți care să fie

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

acţionaţi simultan. Iar dacă magneţii de pe stator ar fi de asemenea tot magneţi din NdFeB, atunci forţa motorul ar fi pe măsură. Deci un aranjament adecvat care să respecte principial aranjamentul din acest filmuleţ se poate constitui într-un motor magnetic foarte puternic care ar putea fi folosit fără nici un fel de problemă ca motor pentru acţionarea unui biciclete sau a unui scuter, având în vedere faptul că această configuraţie permite creşterea sau scăderea treptată a turaţiei prin variaţia distanţei dintre stator şi rotor…

Baftă celor care se vor apuca să pună această idee în practică… Sincer chiar mi-aş dori să văd cât mai multe biciclete sau scutere propulsate de motoare magnetice construite pe acest principiu.

Un alt filmuleţ interesant este postat pe internet de unul din concetăţenii noştri şi poartă titlul următor: „FREE ENERGY POWER GENERATOR HOMEMADE (100% SAVING ELECTRICITY)”

Ideea concetăţeanului nostru este de a modifica rotorul unui alternator auto care este constituit dintr-o bobină electromagnetică şi două piese polare metalice în formă de stea. Se va înlocui bobina rotorică cu doi magneţi din ferită demontaţi de pe două difuzoare identice. Deoarece alternatorul funcţionează prin alimentarea acestei bobine de la bateria auto, constituind un electromagnet de excitaţie, eliminarea ei şi înlocuirea cu magneţi duce la renunţarea completă a oricărui consum de energie electrică. Practic alternatorul funcţionând, ulterior acestei modificări, ca orice dinam adică producând curent electric prin simpla lui rotaţie… Priviţi imaginea următoare:

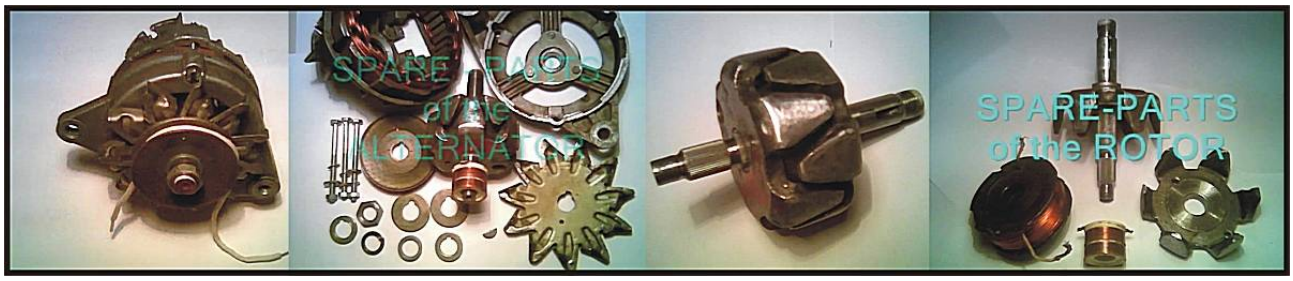

După cum vedeţi se demontează alternatorul şi ulterior după separarea sa în stator şi rotor se trece la demontarea completă a rotorului. În grupajul următor se văd paşii ce trebuie urmaţi în continuare:

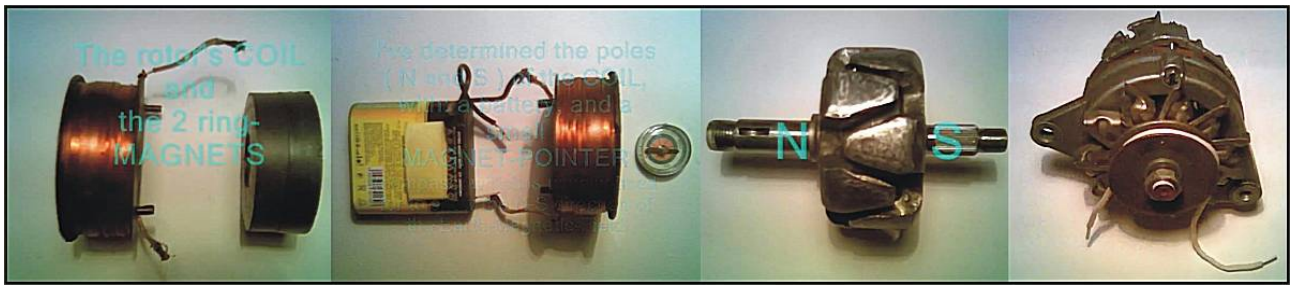

Se vede cum arată cei doi magneţi din ferită scoşi din demontarea unor difuzoare mari. Au fost aşezaţi unul peste celălalt şi se vede cum împreună au cam aceleaşi dimensiuni cu bobina originală. Următoarea fotogramă ne arată o metodă simplă prin care se va determina polaritatea acestei bobine (se foloseşte o baterie şi o busolă) pentru ca magneţii ce o vor înlocui să fie aşezaţi în aceiaşi poziţie polară.

Aici trebuie să fac remarca că această operaţie nu e obligatorie, căci dacă magneţii vor fi montaţi invers alternatorul va funcţional la fel de bine doar că polaritatea curentului scos va fi inversă faţă de cea originală.

Următoarea fotogramă arată rotorul după ce magneţii au fost montaţi în el iar ultima alternatorul montat definitiv. Aici trebuie să fac o remarcă extrem de importantă. Dacă magneţii din

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

ferită vor fi înlocuii cu unii din NdFeB, puterea alternatorului astfel obținut va creşte cam de zece ori.

Şi încă o remarcă foarte importantă. Acest alternator, funcționează după modificarea asta reversibil. Deci poate fi folosit foarte bine ca motor dacă la ieşire se aplică tensiune de putere maximă pe care o scoate el. fireşte că aici e foarte important ca magneții să fie din NdFeB căci atunci puterea motorului va fi foarte mare.

Acest motor obținut astfel este unul ideal pentru acționarea unei biciclete sau a unui scuter electric.

Vă comunic astfel dragi cititori faptul că dacă aveți un colector de energie liberă static ca cel descris în volumul „Generatoare fără mişcare – principii şi utilizare” care să producă o putere superioară celei a motorului o parte din energie se poate întoarce în bateria care-l ține-n funcțiune iar restul poate alimenta motorul. Acest ansamblu poate fi montat pe orice biciletă sau trotinetă mai mărişoară obținând astfel un scuter electric. Ca ambreiaj se poate utiliza ambreiajul rac făcut din țeavă pe care-l propun în cartea „motoare magnetice – aplicații”.

Pentru cei ce nu au citit această carte iată cum arată acel ambreiaj:

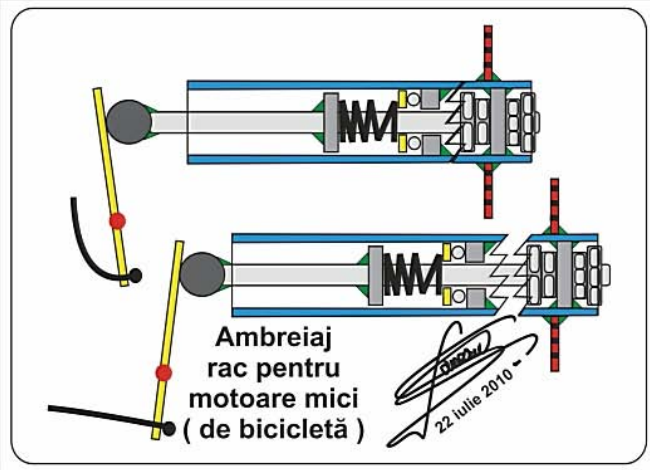

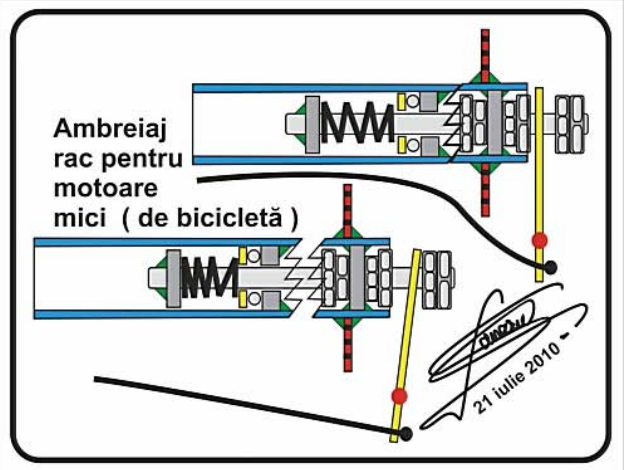

Este, fireşte, doar o propunere. Fiecare meşter fiind liber să adopte ce soluție tehnică consideră că-i e mai la îndemână.

Articol scris azi 18 mai 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Transformatoare şi bobine Tesla

Şi pentru că tot am vorbit de filmulețe ce se găsesc pe internet, iată, vă prezint în continuare ceva extrem de interesant. Este un filmuleț care poartă numele următor : „Tesla Radiant Energy, Highest Energy Gain From the Bifilar Spiral Coil”.

În acest filmuleț, un amator oarecare din lumea largă ne arată practic ce se poate face cu un transformator amplificator rezonant Tesla şi cu mai multe bobine pentru electromagneți – bobina plată – inventate tot de Tesla.

În esență este vorba de o aplicație practică a oscilatoarelor de frecvență şi tensiune ridicată despre care am vorbit eu în articolele precedente. Pentru a înțelege mai bine despre ce e vorba în filmulețul din care v-am selectat opt fotograme, trebuie să priviți imaginea următoare care este schema de principiu a montajului:

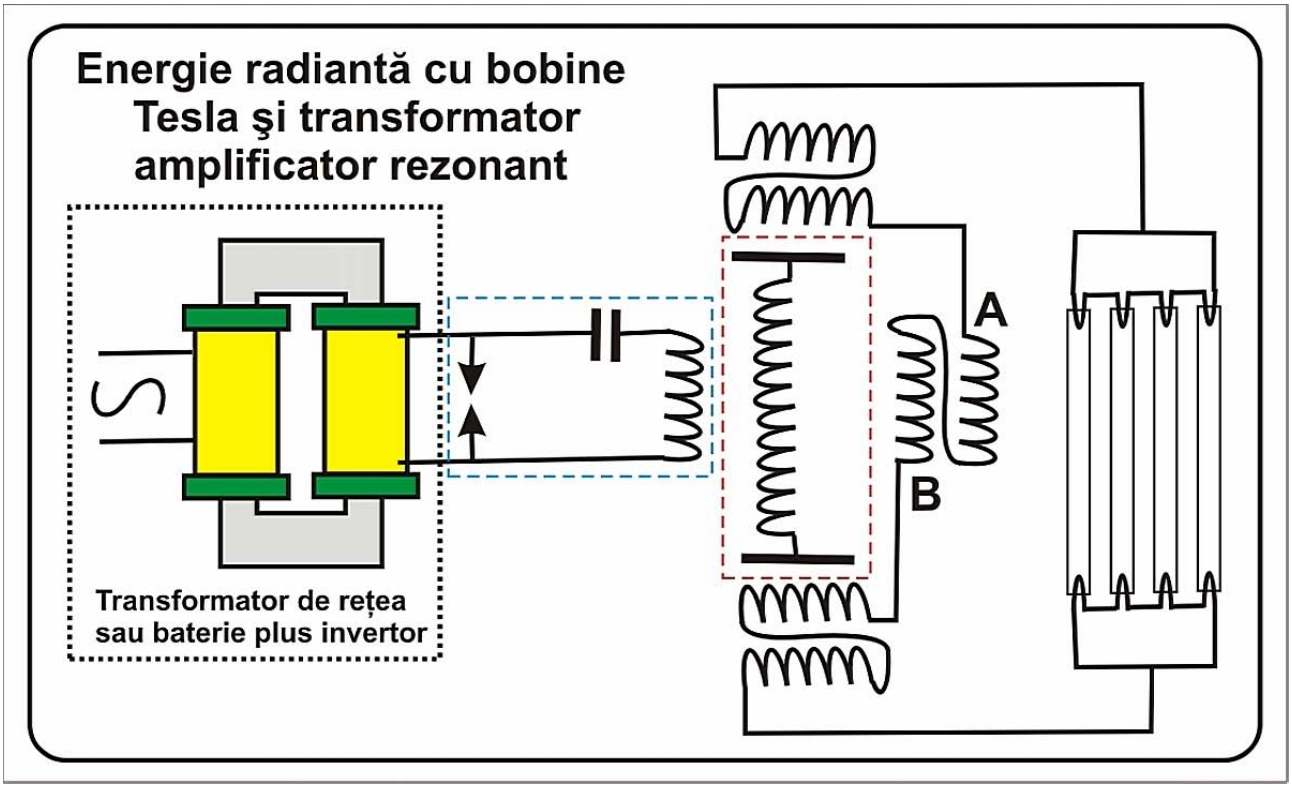

După cum se vede montajul e format dintr-un bloc alimentator – cel încadrat în chenar negru cu linie punctată – care poate fi un transformator de rețea sau o baterie auto urmată de un invertor.

Partea interesantă a montajului este că transformatorul amplificator rezonant, deşi este constituit din două circuite oscilante la fel ca orice transformator, aceste circuite sunt independente.

De altfel aceasta-i caracteristica principală a acestui tip de transformator, doar că la cele normale al doilea oscilator nu e evident căci un capăt al bobinei secundare este de obicei terminat într-un dom sau un covrig metalic iar cel de-al doilea cap este împământat.

Deci să explicăm mai simplu. Un prim oscilator este cel format din eclator, bancul de condensatori şi bobina primară a transformatorului amplificator rezonant – adică circuitul din chenarul albastru.

Al doilea oscilator este cel cuprins în chenarul cu linie punctată de culoare roşie şi e format în esență din bobina secundară a transformatorului şi două armături cuplate la capetele ei. Aceste armături constituie de fapt un condensator. Dacă primul oscilator este cunoscut de toată lumea şi poartă numele de oscilator închis, al doilea este extrem de rar întâlnit şi poartă numele de oscilator deschis. Cele două armături ale condensatorului acestui oscilator pot fi fie un dom şi o placă de

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

împământare – la marea majoritate a transformatoarelor amplificatoare rezonante, fie două domuri, fie două toroide, doi covrigi din tablă goi prin interior.

Indiferent cum ar fi construit condensatorul acestui oscilator, reţineţi că aceasta-i caracteristica principală a transformatorului amplificator rezonant, anume că e format din două oscilatoare care deşi lucrează la rezonanţă sunt oscilatoare armonice, adică pot lucra independent unul de altul la frecvenţe diferite, dar care sunt armonice între ele.

De aceea transformatorul amplificator rezonant Tesla prezintă ciudăţenia că lucrează cu o frecvenţă la intrare şi cu o cu totul altă frecvenţă la ieşire…

Alte tipuri de oscilatoare deschise sunt antenele, de orice tip ar fi, în sensul că ele împreună cu circuitul acordat şi cu o eventuală împământare formează tot un oscilator al cărui condensator are armăturile fixate la capetele bobinei…

La capetele transformatorului amplificator rezonant la o distanţă de cinci – şapte centimetri, se află două bobine pentru electromagneţi care sunt legate în felul următor. Un capăt al lor merge către consumator, iar celălalt capăt spre o a treia bobină. În schema de mai sus cea de-a treia bobină este tot o bobină pentru electromagneţi.

Priviţi imaginea care prezintă montajul fără cea de-a treia bobină remarcaţi spaţiul gol de pe placajul dintre tuburile de neon şi transformatorul amplificator:

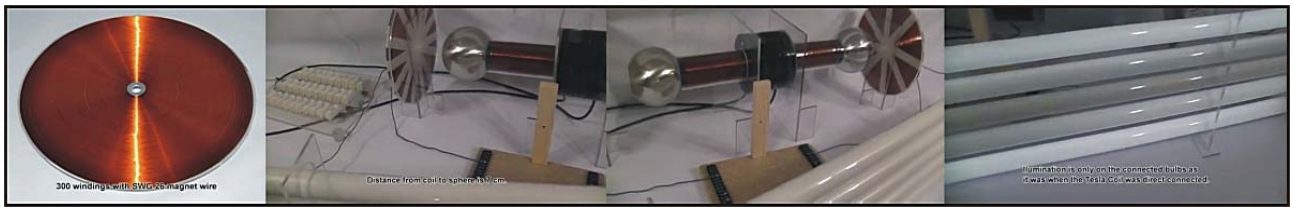
300 winding's with SWG 28 magnet wire
Distance from coil to sphere 12" cm
Illumination is only on the connected bulbs as it was when the Tesla Coil was direct connected

Filmuleţul despre care facem vorbire dovedeşte practic faptul că bobina pentru electromagneţi este cu adevărat un amplificator de putere. Într-o primă parte a filmuleţului cea de-a treia bobină este una normală tip solenoid. Priviţi imaginea următoare:

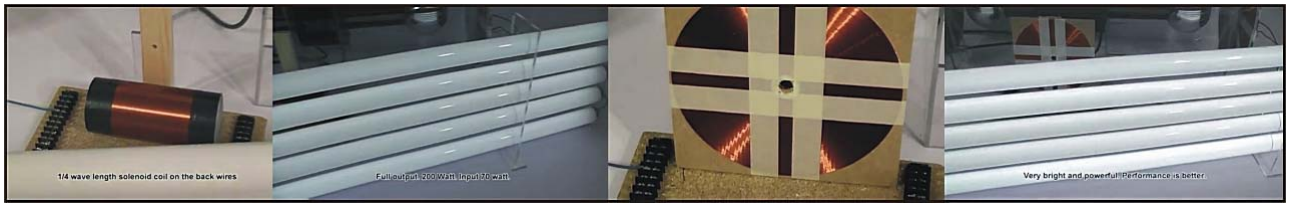
1/4 wave length solenoid coil on the back wires
Full output 200 Watt input 70 watt
Very bright and powerfull Performance is better

După cum vedeţi lumina dată de cele cinci tuburi de neon este modestă în cazul folosirii acestei bobine cilindrice, în vreme ce în momentul în care aceasta e înlocuită cu una identică cu cele aflate la capetele transformatorului amplificator lumina creşte foarte mult. Priviţi în continuare:

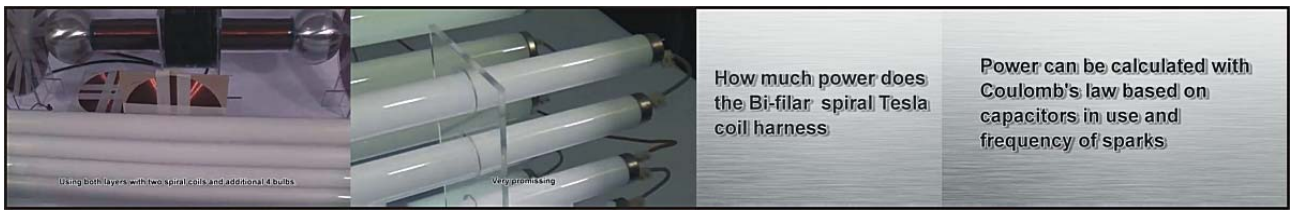
Using both layers with two spiral coils and additional 4 bulbs
Very promissing
How much power does the Bi-filar spiral Tesla coil harness
Power can be calculated with Coulomb's law based on capacitors in use and frequency of sparks

În acest caz se observă o modificare majoră faţă de ultimele fotograme din imaginea precedentă, anume alături de cea de-a treia bobină plată a mai apărut una iar alături de cele cinci tuburi de neon au mai apărut încă patru şi cu toate acestea lumina a rămas la fel de intensă. Ce-a de-a patra bobină este înseriată cu a treia şi amândouă cu cele aflate la capetele transformatorului amplificator Tesla.

Trebuie să ştiţi că toate aceste manevre deşi au adus rând pe rând un plus substanţial de putere, nu au făcut ca consumul de la intrarea circuitului să crească vreun pic. Ultimele două

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

fotograme spun că puterea care poate fi culeasă la ieşirea acestui montaj este dependentă de frecvența la care lucrează oscilatorul primar, adică depinde de capacitatea bancului de condensatori şi de frecvența la care se descarcă aceştia prin eclator. Priviți:

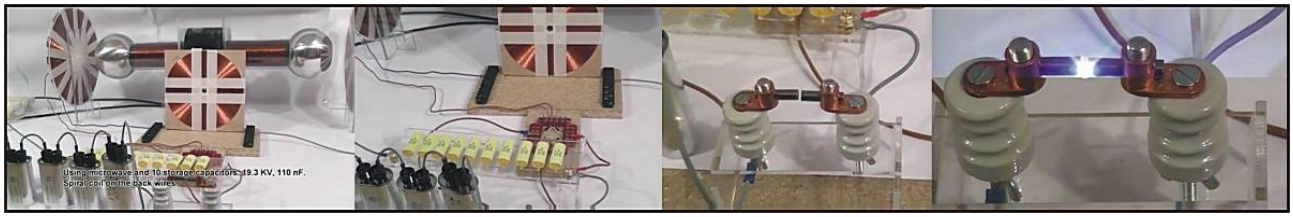

Acest montaj este construit cu un banc de condensatori care totalizează 110 nanofarazi la 19 KV. Frecvența de oscilație a oscilatorului primar este dată atât de capacitatea condensatorilor cât şi de distanța dintre electrozii eclatorului. Cu cât aceasta-i mai mare oscilațiile vor fi mai rare.

Montajul acesta conform cu informațiile din filmuleț este alimentat cu o putere de circa 70W şi a scos la ieşire o putere cam de nouă ori mai mare.

Fireşte că acest montaj poate fi făcut total independent dacă o parte din puterea de ieşire ar fi întoarsă pentru încărca sursa de alimentare…

În acest sens se poate construi cu alimentare de la o baterie auto şi un invertor, iar o bobină pentru electromagneți va fi plasată în imediata apropiere a celei de-a treia, practic lipită de ea. În felul acesta, prin rezonanță aceasta ar furniza curentul necesar menținerii încărcării bateriei…

Atenție fotogramele din ultimul montaj nu au legătură directă cu schema de principiu de la începutul articolului ci sunt independente de aceasta, demonstrând variația puterii din bobinele plate odată cu variația frecvenței de descărcare a bancului de condensatori prin electrozii eclatorului. Aici bancul de tuburi de neon a fost înlocuit cu bancul de condensatori şi cu eclatorul pentru a se demonstra funcționarea acestora în funcție de energia înmagazinată şi de distanța dintre electrozii eclatorului. De aceea acolo apare în plan secund în capătul bancului de condensatori şi o punte redresoare montată într-un patrulater format din riglete de culoare roşie.

Cei care vor căuta filmulețul pe internet vor vedea, vizionându-l, că e vorba de un montaj separat de cel cu tuburi de neon destinat exemplificării afirmației din cele două fotograme din imaginea precedentă.

Un montaj simplu din punct de vedere al schemei de principiu, dar, atenție mare la tensiunile mari cu care se lucrează !

Articol scris azi 19 mai 2012 la ora 20 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Reversibilitatea transformatorului amplificator rezonant Tesla

Am vorbit în articolul precedent spunând că secundarul transformatorului amplificator rezonant Tesla împreună cu condensatorul format de domul său şi de împământare constituie un oscilator deschis, iar că primarul său este un oscilator închis.

Deşi există şi altfel de oscilatoare, cum ar fi de exemplu sistemul electromagnetic terestru sau oscilatoarele electronice cu semiconductori sau cu lămpi, în esență toate se pot încadra într-un din aceste două tipuri de oscilatoare. Anume oscilatoare deschise sau oscilatoare închise.

Astfel, în vreme ce sistemul format din ionosferă şi pământ constituie un oscilator deschis, tot la fel şi antena unui aparat radio constituie la fel un oscilator deschis, pe când oscilatoarele electronice cu lămpi sunt oscilatoare închise… Am spus în articolele, precedente că există şi altfel de oscilatoare şi anume cele rezonante, sau cutiile de rezonanță. Acestea sunt şi ele pasibile a fi încadrate într-un din aceste categorii fie că sunt rezonatori electronici – spre exemplu antena sub formă de bobină a unui aparat radio, sau mecanici cum ar fi cutia de rezonanță a unui instrument muzical sau corzile ce vibrează rezonând la vibrația inițială a cutiei de rezonanță atunci cînd bătem în ea…

Toți sunt oscilatori, şi toți sunt rezonanți căci ei, totdeauna vor intra în rezonanță cu alți oscilatori care vor fi fie surse, fie receptori ai oscilațiilor rezonante respective. Priviți imaginea următoare:

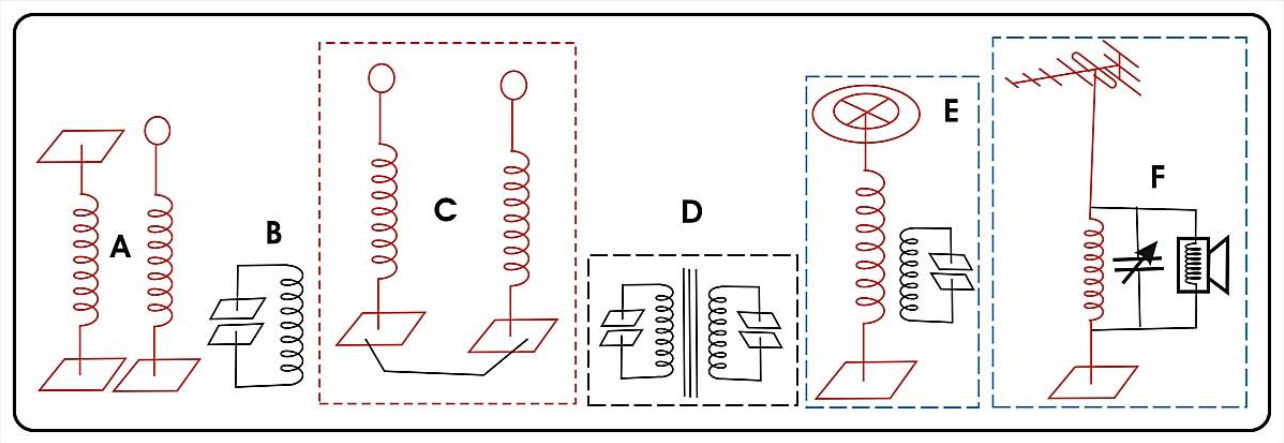

La **A** avem reprezentat cu roşu două tipuri de oscilatoare deschise. Sunt după cum observați două variante ale secundarului unui transformator amplificator rezonant Tesla. La **B** avem exemplul clasic al unui oscilator închis. Prin alăturarea a două oscilatoare deschise, ambele împământate obținem un transformator, adică un ansamblu format dintr-un oscilator emițător şi un oscilator receptor. Indiferent dacă între plăcile de împământare ale lor există legătură electrică formată dintr-un fir sau nu, datorită faptului că pământul e un destul de bun conducător de electricitate, va exista totdeauna o legătură galvanică între cele două împământări.

Acest fenomen a fost observat prima dată de operatorii de telegrafie acum mai bine de o sută de ani când s-a constatat adesea că liniile telegrafice funcționau chiar şi atunci când cablul de legătură dintre ele era întrerupt accidental sau când sursa de alimentare cu energie electrică – bateria – era consumată…

Fireşte că nu era o regulă generală, căci această comportare depinde de mai mulți factori, printre care puterea de emise, compoziția fizico – chimică a solului, etc.

Deci ceea ce vedem la punctul **C** reprezintă o linie telegrafică – care aşa cum am zis e un transformator format din două oscilatoare deschise.

Prin alăturarea a două oscilatoare închise, între care există un cuplaj magnetic obținem aşa cum se vede la **D** un transformator de rețea.

Veți face imediat remarca că transformatoarele de rețea nu au în componența lor condensatori.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Mai staţi un pic şi mai gândiţi şi amintiţi-vă ce aţi învăţat odată la orele e fizică prin şcoală: anume că orice conductor electric, orice bobină, orice funcţionează cu curent electric prezintă şi o anumită capacitate proprie. Deci un transformator de reţea este un dublu oscilator închis format pe de o parte din bobina primară şi capacitatea ei şi a liniei electrice de alimentare precum şi din capacitatea alternatorului care furnizează energia, (nu mai vorbim aici de staţiile de transformare care există înaintea transformatorului nostru) şi de asemenea din bobina secundară împreună cu capacitatea ei şi a consumatorului care se foloseşte de energia furnizată de ea.

La **E** avem un transformator format din alăturarea unui oscilator deschis cu un oscilator închis, între care nu există miez magnetic, deci cuplajul electromagnetic este asigurat exclusiv de conductorul bobinei, fapt ce permite acestui tip de transformator să lucreze total diferit de celelalte de până acum. Dacă transformatoarele precedente lucrează la rezonanţă strictă între cele două oscilatoare componente, acesta neavând miez metalic şi fiind format din două tipuri diferite de oscilator va lucra la o rezonanţă armonică adică cele două oscilatoare vor avea libertatea de a rezona, însă nu doar pe aceiaşi frecvenţă ci şi pe armonici ale unei anumite frecvenţe. Cu alte cuvinte dacă primarul emite să spunem o frecvenţă X, secundarul pe lângă că va recepţiona rezonant această frecvenţă, va avea libertatea de a „ieşi din bandă”. Adică va oscila pe armonici ale frecvenţei X ceea ce-l va face nu doar un simplu receptor ci va emite la rândul său armonici ale frecvenţei de bază, care vor fi recepţionate de primar, care fireşte că le va transmite înapoi, şi se va intra astfel într-o cascadă a emisiei de armonici ale frecvenţei de bază, emisie care se va însuma în cele două oscilatoare şi în special în secundar ducând la un rezultat spectaculos al comportării transformatorului respectiv, şi anume acesta va fi un ***transformator amplificator rezonant armonic…***

Aceasta-i explicaţia pentru care transformatorul amplificator rezonant Tesla încalcă toate legile termodinamicii şi în general ale electrotehnicii…

La **F** avem iarăşi o formă particulară a unui transformator şi anume aparatul de radio, fie el de emisie sau de recepţie. Acesta e format tot din două oscilatoare diferite – unul închis şi unul deschis, dar în vreme ce cel deschis poate emite sau rezona pe mai multe frecvenţe, cel închis format din condensatorul variabil şi bobina traductorului electromagnetic – care poate fi microfon sau difuzor – nu va rezona decât pe o frecvenţă fixă stabilită de capacitatea condensatorului variabil.

Aici ar mai trebui să mai fac o remarcă. Deoarece oscilatoarele deschise pot rezona pe orice frecvenţă transformatorul format exclusiv din ele – cel de la punctul **C** – adică linia telegrafică, dacă va avea în circuit un condensator variabil, va putea fi acordat pe o anumită frecvenţă. Astfel se poate transmite un semnal electric de o anumită frecvenţă prin mediul natural reprezentat de pământ şi atmosferă. Acum priviţi imaginea următoare:

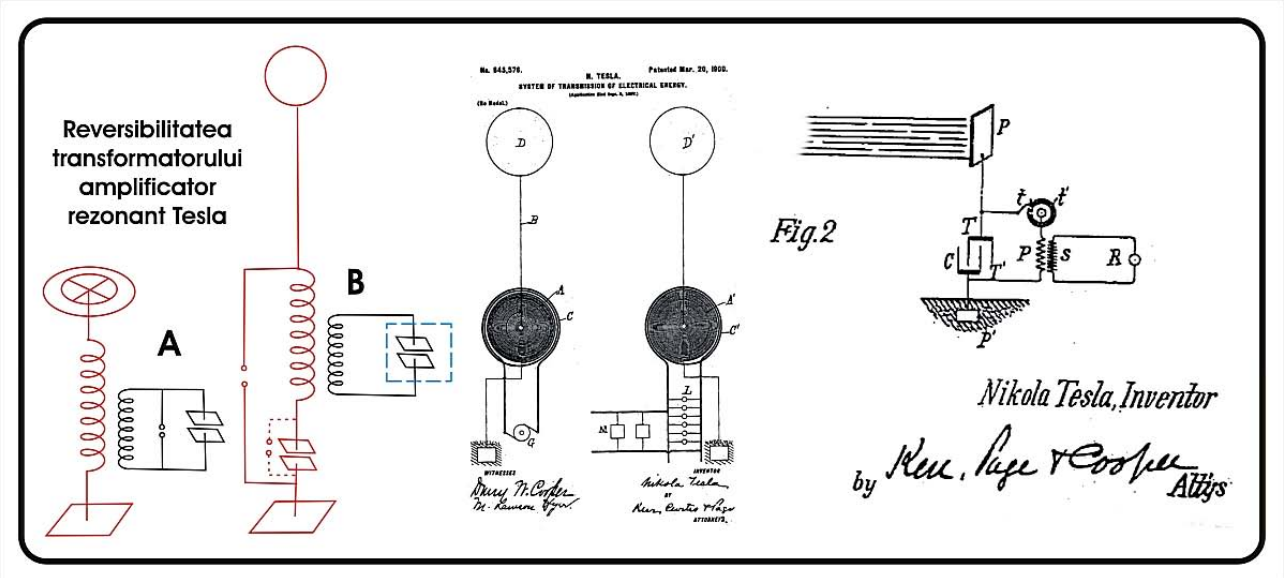

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Din cele spuse până aici rezultă clar un aspect extrem de interesant, şi anume faptul că transformatorul amplificator rezonant Tesla este nu doar un transformator ci mai mult decât atât este un amplificator armonic.

Şi tot de aici se mai desprinde un fapt important anume că acest transformator poate lucra atât ca emiţător de energie cât şi ca receptor, asemenea unui aparat de radio. Dar având în vedere faptul că el însuşi e un amplificator armonic cantitatea de energie cu care poate lucra este mult mai mare decât ce cu care lucrează cel mai puternic post de emisie de unde radio existent.

Şi dacă oscilatorul închis al lui, adică primarul, va fi controlat printr-un eclator, care am văzut anterior cum lucrează, rezultă că acest transformator poate deveni nu doar un amplificator rezonant armonic ci va fi şi un colector de energie din mediul înconjurător, energie pe care fireşte, după ce o va colecta, va face ce ştie el mai bine să facă, o va amplifica armonic rezonant.

Pe de altă parte dacă în configuraţia lui normală de la **A** acest transformator este un emiţător amplificator de energie, în configuraţia alăturată, **B** – el devine un colector amplificator rezonant armonic de energie pe care o preia din atmosferă cu ajutorul eclatorului (cu linie punctată e o a doua variantă posibilă de montare) împreună cu condensatoarele, cel deschis format din sfera metalică şi placa de împământare şi cel mic de sub bobină, şi pe care după ce o amplifică rezonant o predă prin intermediul oscilatorului format din bobina secundară şi capacitatea consumatorului (cu chenar albastru) către consumator, sub formă de energie utilă.

Energie culeasă de el va fi cu atât mai mare cu cât armătura aeriană a condensatorului mare va fi amplasată la o înălţime mai mare. Câştigul în tensiune este aproximativ de 150 V pentru fiecare metru de înălţime. În acest caz particular, transformatorul amplificator rezonant armonic Tesla este un colector de energie radiantă de sute de ori mai eficient şi mai ieftin decât orice sistem de celule fotovoltaice realizat de industria actuală a semiconductorilor, la preţuri impresionant de mari, căci el va colecta nu doar mult mai multă energie, dar o va face douăzeci şi patru de ore pe zi tot timpul anului, indiferent dacă va fi soare ploaie sau zăpadă…

Aceasta-i baza tehnică a funcţionării sistemului global de transmise a energiei electrice fără fir la care visa marele inginer istro-român Nikola Tesla.

Dovadă stau o parte importantă a brevetelor sale, dar cele mai importante sunt câteva. Cinci din aceste câteva sunt relevante pentru ceea ce am spus aici şi din două din ele am extras câte o imagine pe care vi le-am prezentat mai sus.

Aceste cinci brevete sunt ***US Nr. 512340*** intitulat ***„Coil for Electromagnet”*** din data de ***9 ianuarie 1894***, ***US nr. 593138*** intitulat ***„Electrical Transformer”*** din data de ***2 noiembrie 1897***, ***US nr. 685012*** intitulat ***„Means for Increasing the Intensity of Electrical Oscillations”*** din ***22 octombrie 1901***, ***US. Nr. 645576*** intitulat ***„System of Transmission of Electrical Energy” 20 martie 1900*** şi ***US. Nr. 685958*** intitulat ***„Method of Utilizing Radiant Energy”*** din ***21 martie 1901***

Citind aceste brevete după ce veţi fi citit acest articol poate că veţi avea revelaţia înţelegerii genialităţii unui sistem energetic global nu doar extraordinar de eficient dar şi extrem de simplu constructiv…

Şi poate că retorica întrebare **„DE CE… ?”** va apărea pe buzele dumneavoastră odată cu o lacrimă în colţul ochilor…

Articol scris azi 20 mai 2012 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Râsu’ – plânsu’…

Acum câțiva ani am dat întâmplător peste un articol de ziar, articol relevant atât pentru situația dezastroasă a învățământului actual cât şi pentru situația energetică precară a multor zone din țara noastră. Iată articolul:

« Învățătoare într-un sat rupt de lume

O tânără învățătoare se încăpățânează să-şi facă datoria într-un sat de munte din Hunedoara, unde nici turiştii pasionați de natura sălbatică n-ar sta mai mult de doua-trei zile. Octavia Medrea, în vârstă de 19 ani, a terminat anul acesta Liceul Pedagogic din Deva. În luna august s-a prezentat la repartizarea posturilor vacante şi a primit postul de învățătoare din satul Ursici.

„Le-am zis părinților: am luat post la Ursici. Nici nu ştiam exact unde e satul. Am venit în sat, cu ei, vara. Era frumos. Apoi, am intrat în şcoală. Era destul de întuneric. Am dat să aprind lumina, dar n-am găsit nici un întrerupător. Atunci am aflat că-n sat nu exista curent electric”, povesteşte Octavia Mendrea.

În primele două săptămâni, până când primăria comunei Boşorod a reuşit sa-i aranjeze cât de cât camera de locuit din scoală, a fost găzduită de o familie din sat. Nela Fărău (?), femeia de serviciu a şcolii, crede ca tânăra învățătoare este mai mult decât dedicată meseriei şi speră să nu plece din Ursici la fel de repede ca şi ceilalți dascăli. „De-ar sta măcar pana cresc şi copiii mei să-i învețe carte, măcar vreo trei ani”, spune tânăra mamă, al cărui băiat este în clasa Octaviei Medrea.

Trei ore de navetă

După ce s-a mutat, tânăra învățătoare a fost nevoită să-şi aducă de acasa pat, masă, scaune, covoare, suporturi pentru veselă şi chiar soba de încălzit. Părinții au ajutat-o să se instaleze în noua locuință şi îi poartă şi acum de grijă: la sfârşit de săptămână vin şi o iau cu tractorul pentru a o duce acasă, la Simeria Veche. Drumul până acasă durează trei ceasuri şi jumătate, iar tractorul nu are cabină.

Familia Medrea nu are o maşină 4x4 cu care să poată urca până în Ursici, aşa că se descurcă cum poate: tatăl la volan, iar Octavia şi mama sa în remorca în care au pus burete şi pături pentru a suporta mai uşor o asemenea „călătorie”. „N-am vrut s-o las să meargă la Ursici, dar a început să plângă, să spună că dacă refuză nu va mai primi alt post şi că şi copiii din satul ăla merită să învețe carte”, mărturiseşte tatăl învățătoarei, Iovu Medrea.

Bărbatul povesteşte că a făcut un efort financiar şi a cumpărat un generator electric, un redresor şi o baterie de maşină şi a pus la punct o instalație electrică. Astfel, fiica sa Octavia nu este nevoită să stea la lumina lămpii cu petrol, la fel ca localnicii din Ursici, ci se poate bucura de beneficiile curentului electric cu ajutorul unui bec luat de la un far de maşină.

Apa de băut o aduce de la Banpotoc, de lângă Simeria, iar apa de spălat şi gătit o cară de la un izvor. Lemnele de foc i le taie tatăl, o dată pe săptămână. Deşi în Ursici a început să ningă din octombrie, primăria nu a trimis încă transportul de lemne pentru şcoală. În aceste condiții, părinții celor patru micuți ce urmează cursurile şcolii primare din Ursici sunt cei care se îngrijesc de stocul de lemne atât de necesar pe timp de iarnă.

„Cu energia e mai greu”

Octavia Medrea nu şi-a primit încă prima de instalare (900 de lei, echivalentul unui salariu), deşi a cheltuit mult mai mult de atât pentru cele necesare amenajării odăii unde locuieşte la Ursici.

Soba din cameră e prea mică pentru a ține cald peste noapte, însă tânăra învățătoare, cel mai mult îşi doreşte, să aibă curent electric.

„Chestiunea cu prima de instalare ține de o serie de acte care trebuie întocmite pe la inspectoratul şcolar. Cu energia electrică e mai greu. Investiția ar fi două milioane de lei, iar

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

comuna Boşorod are un buget total de 120.000 de lei pe an”, explică Ioan Grecu, primarul comunei Boşorod.

Îşi încarcă mobilul la baterie

Învăţătoarea Octavia Medrea recunoaşte că mai are „de tras” până se va obişnui cu traiul din Ursici. „Mă trezesc la 7.30. De la 9.00 până la 13.00 am ore, apoi îmi fac un ceai cald şi mă pun pe lucru, tot pentru şcoală. Seara, citesc pentru cealaltă şcoală (n.r. - este studentă la geografie, la cursuri la distanţă). Când mă pregătesc de culcare, am grijă să-mi pun telefoanele să sune din două-n două ore ca să mă trezesc şi să mai pun lemne pe foc. Altfel se face foarte frig în cameră”, spune Octavia Medrea.

În programul ei zilnic îşi mai fac loc şi micile hârjoneli cu Turcu, un ciobănesc mioritic, şi din când in când, vizitele pe la familiile din sat. Însă, gospodăriile din Ursici sunt la kilometri distanţă una de cealaltă, iar odată cu venirea iernii, după ora 17.00 e mai bine să stai în casa. „Numai săptămâna trecută au venit lupii la două case mai încolo de şcoală”, spune şocat Iovu Medrea, tatăl învăţătoarei. 28 noiembrie 2007 **»**

Articolul nu este semnat şi l-am preluat de pe internet unde nu se specifică în ce ziar a apărut, iar eu, firește că nu-mi mai pot aminti acum în ce ziar l-am citit.

Vedeți dumneavoastră dragi cititori, dacă nu ar fi de plâns te-ar cuprinde râsul ! Într-o țară care se pretinde a fi o țară modernă integrată Uniunii Europene, să existe așa ceva, e de tot râsul. E de tot râsul nu doar pentru noi cei implicați direct, ci mai ales e de tot râsul pentru cei care ne-au condus în ultimii douăzeci şi doi de ani, şi continuă să o facă.

Şi marea tragedie nu este că acea învățătoare se confruntă cu așa ceva sau că satul acela este locuit de oameni care nu ştiu ce-i curentul electric, acum la început de mileniu trei. Nu. Marea tragedie, dragii mei este că acel sat nu e singurul, mai sunt la fel ca el încă o sută de sate în țară.

Vedeți dumneavoastră, la ultimul congres al PCR al RSR dinainte de 1989 s-e raportase că sistemul energetic național este terminat. Şi așa şi era, căci în 1990 investițiile care nu fuseseră încă efectuate şi care ar mai fi trebuit făcute, adică electrificarea acelor o sută de sate care mai erau neelectrificate, reprezenta sub 1% din totalul lucrărilor energetice la nivel național.

Dar vă amintiți ce a spus Nicu Ceauşescu acum vreo douăzeci de ani ? A spus cam așa : „ Voi n-o să fiți în stare nici să zugrăviți ce-a făcut tata !”

Şi Doamne, câtă dreptate a avut !… Conducătorii instalați la putere după 1989 nu doar că nu au mai terminat nici o investiție începută înainte de 1989 – cu excepția centralei „Nuclearelectrica”, la care au mai reuşit să dea în folosință un grup energetic – dar au distrus întreaga economie şi agricultură a țării…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Privind imaginea de mai sus, constatăm un lucru interesant. Anume faptul că pentru a-şi încărca un telefon şi pentru a avea lumina unui bec la care să poată să citească această tânără a fost obligată să cheltuiască cam 1500 – 2000 de lei.

Atât costă un generator electric ca cel din imagine, plus o baterie auto, plus un redresor necesar încărcării acestei baterii. Priviți imaginea de mai jos :

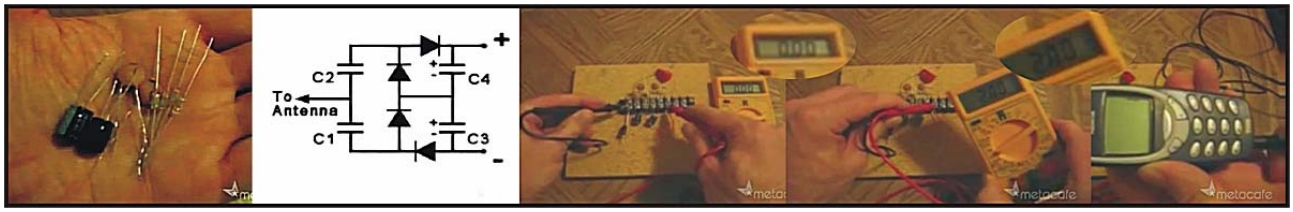

După cum se vede, în palma cuiva se află doi condensatori electrolitici, doi condensatori ceramici nepolarizați şi patru diode. Schema după care sunt montați se vede în fotografia a doua şi pot face o remarcă că montajul poate fi dublat prin oglindirea lui într-o oglindă virtuală aşezată pe dreapta sa. În vreme ce pe un aparat de măsură se poate vedea că acest montaj nu furnizează nici o tensiune fără antenă se vede mai departe că dacă este legat la o antenă (un simplu fir de liță) poate furniza o tensiune de 200 V.

E drept că e un curent de intensitate mică. Dar iată că în ultima fotografie se observă că e suficient pentru a încărca un telefon…

Pentru iluminat se pot folosi trei – patru asemenea montaje puse în paralel şi vor da suficientă putere pentru alimenta un bec… Cele opt piese din palma acelui om costă exact 10 lei…

Deci la un calcul simplu şi rapid se poate concluziona că ceea ce a făcut tatăl acestei tinere învățătoare cu sacrificii materiale cheltuind undeva pe la 1500 – 2000 de lei se putea face cu maximum 40 de lei.

Acest montaj se bazează pe un brevet destul de vechi, anume pe brevetul cu numărul ***US 4628299*** din data de ***9 decembrie 1986*** brevet intitulat ***„Seismic Warning System Using RF Energy Monitor”*** acordat lui ***Joseph B. Tate***. Firește că brevetul e mai amplu. Dar schema aceasta electronică este cunoscută de aproape toți electroniştii din lume…

Nu spun acum neapărat că tehnicile prin care se poate colecta energie liberă ar trebui să se învețe în şcolile primare sau măcar în licee, deşi aşa ar fi normal, spun doar că, iată o dovadă a ce înseamnă pentru noi, prostimea, necunoaşterea acestor tehnologii, şi în acelaşi timp ce înseamnă pentru producătorii şi comercianții de grupuri electrogene cu motoare cu ardere internă, pentru industriaşii petrolului, pentru constructorii de baterii şi încărcătoare de baterii… adică pentru corporațiile energetice actuale.

Faceți un raport între cele două sume de bani şi veți vedea cât a pierdut tatăl acestei fete şi cât au câştigat cei de unde a cumpărat el toate cele înşirate în acel articol…

Cred că nu ar mai fi nimic de comentat…

Articol scris azi 20 mai 2012 la ora 19 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Becul

Acum circa jumătate de an, în navigările mele pe Internet, mi-a atras atenţia o notă despre un film intitulat „The Light Bulb Conspiracy”. Imediat am devenit atent căci, în urmă cu douăzeci de ani am lucrat într-una din cele două fabrici de becuri ale ţării – Romlux.

Am bănuit că filmul tratează conflictul dintre sistemul de iluminat incandescent aşa zis mare consumator de energie şi cel fluorescent mult mai eficient şi economic…

După ce am descărcat filmul şi l-am văzut mi-am dat seama că implicaţiile acestui film sunt mult mai adânci şi tratează o situaţie gravă prezentă în toată industria mondială actuală…

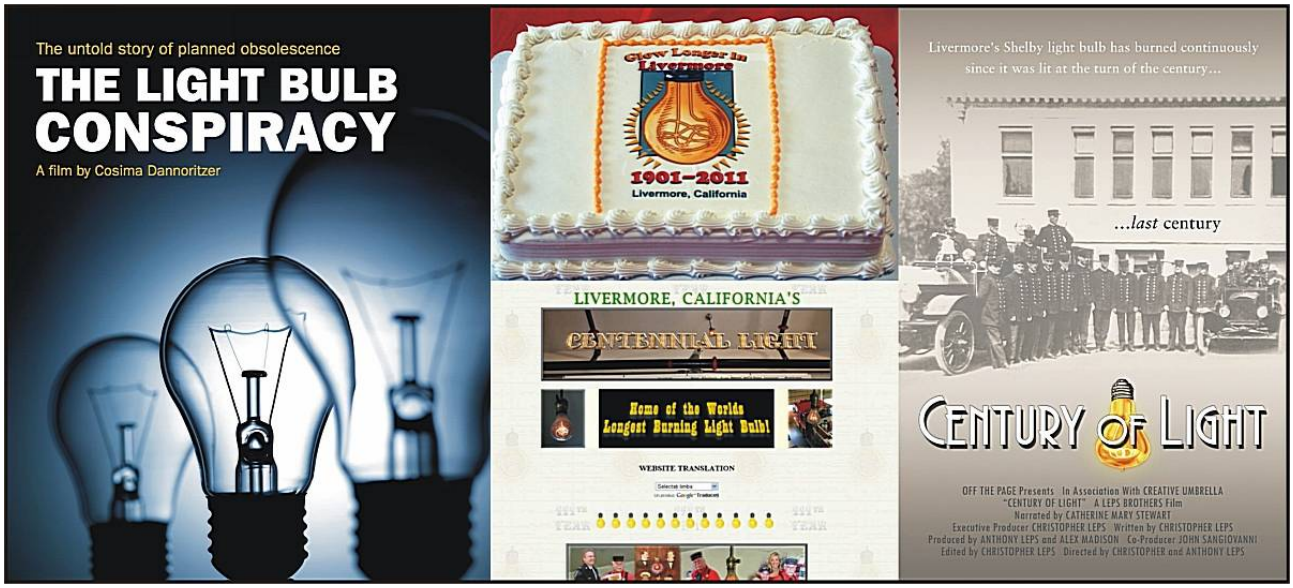
The untold story of planned obsolescence
THE LIGHT BULB CONSPIRACY
A film by Cosima Dannoritzer
Glow Longer in Livermore
1901–2011
Livermore, California
LIVERMORE, CALIFORNIA'S
CENTENNIAL LIGHT
Home of the Worlds Longest Burning Light Bulb!
WEBSITE TRANSLATION
Livermore's Shelby light bulb has burned continuously since it was lit at the turn of the century...
...last century
CENTURY OF LIGHT

Filmul, este unul deosebit şi-l recomand cu căldură tuturor, căci spune nişte adevăruri dureros de cutremurătoare…

După cum vedeţi din imaginea de mai sus în acelaşi timp cu „Conspiraţia becului” a mai fost făcut un film documentar intitulat „Un secol de lumină”.

Ce vedeţi în imaginea centrală de sus este un tort. Este tortul aniversar care sărbătoreşte împlinirea frumoasei vârste de o sută zece ani de viaţă a unui BEC.

În localitatea Livermore din California, la efectuarea unor lucrări în staţia locală de pompieri s-a descoperit că unul din becuri este mult mai vechi decât ar fi putut careva să-şi închipuie. Era unul din primele becuri construite încă pe vremea când Edison era în viaţă. Becul a cărui an de fabricaţie este 1901 se încăpăţânează să funcţioneze chiar şi acum la peste o sută de ani de la montarea sa în acel loc. Condiţiile de funcţionare nu au fost prielnice, căci becul este montat în garajul staţiei de pompieri, deci un loc unde sunt variaţii dese de temperatură şi curenţi de aer precum şi vibraţii de la maşinile de pompieri. Cu toate acestea… Iată-l:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cele două imagini de la capetele grupajului sunt desenele extrase din brevetele celui care a conceput şi a construit becul respectiv, anume Adolphe A. Chaillet cu brevetul numărul ***US 625321*** din data de ***23 mai 1899*** intitulat ***„Soket for Incandescent Lamp”*** şi respectiv brevetul numărul **US 33421** din data de ***23 octombrie 1900*** intitulat ***„Design for a Filament for Incandescent Lamp”***.

Becul acesta care acum e vestit în întreaga lume în urma realizării celor două filme documentare, a ajuns să aibă chiar şi un sait al lui – fotografia de sub cea cu tortul. A devenit o vedetă locală cu câțiva ani înaintea realizării celor două documentare, şi pentru că odată devenit vedetă exista riscul să fie furat s-a decis montarea unei camere de supraveghere în imediata lui apropiere. De la data luării acestei decizii, becul centenar a reuşit să asiste cu deplin succes la moartea mai multor camere de luat vederi, în vreme ce el, sfidând în continuare timpul şi toate declarațiile sforăitoare ale industriaşilor din domeniu, continuă să lumineze la fel ca pe vremea lui Edison…

Veți spune mirați : Ce are deosebit acest bec, față de celelalte ? Am să vă spun că deşi e un pic deosebit de becurile actuale, în linii mari e construit şi funcționează la fel ca şi becurile incandescente de azi. Adică, un filament format dintr-un fir de wolfram (tungsten) aflat într-o incintă de sticlă vidată, se înroşeşte la trecerea curentului electric. Fenomenul este identic cu cel ce se petrece atunci când curentul electric trece prin rezistența unui reşou sau a unui radiator electric.

Diferența este că în vreme ce rezistența unui reşou este foarte mare şi produce o temperatură de câteva sute de grade, rezistența becului – filamentul – este foarte mică şi produce o temperatură de peste o mie şi cinci sute de grade…

Pentru ca filamentul să nu se ardă, este necesar ca în incinta de sticlă să nu existe nici un pic de oxigen. La temperaturi înalte oxidarea are loc într-un ritm accelerat şi distructiv care duce la ruperea filamentului.

Cunoaştem toți povestea miilor de ore în care Edison a făcut şi mai multe mii de experiențe cu tot felul de materiale pentru a reuşi să găsească cel mai potrivit material pentru realizarea filamentului. Iată câteva detalii ale filamentelor unor becuri de atunci, becuri aflate prin diferite muzee ale lumii:

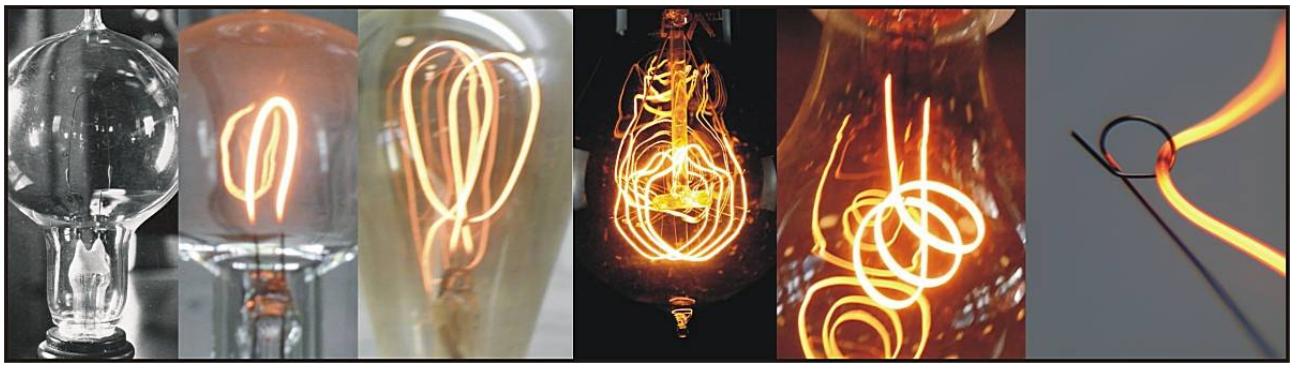

Ei bine, insuccesele sale s-au datorat în parte şi datorită oxigenului rămas în balon, şi fireşte şi materialelor inadecvate folosite.

Din momentul în care a ajuns să construiască filamentul dintr-un fir de wolfram totul s-a rezolvat. Dacă până atunci becurile sale experimentale funcționau între câteva ore şi câteva zeci de ore, din acel moment viața lor a devenit matusalemică…

Şi totuşi – veți întreba – de ce becurile acelea aveau viață atât de lungă iar cele actuale nu merg decât circa un an doi ?

În imaginea de mai sus în primele două fotografii vedeți primul bec comercial realizat de Edison. În prima imagine unde becul e stins, filamentul său aproape că nu se vede. Asta pentru că spre deosebire de becurile de azi, acele becuri aveau filamentul realizat dintr-un fir de wolfram drept, nu ca cele de azi spiralat. Priviți detaliul din fotografia din dreapta.

Acum, priviți grupajul de fotografii următor :

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

După cum vedeți am pus şi fotografii cu detalii mărite foarte mult ale unui filament de bec, pentru ca cei care nu ştiau cum e făcut un filament să afle acum. Filamentul becurilor incandescente moderne este format prin dubla spiralare a firului de wolfram. Se fac dintr-un fir tras mult mai subțire decât era firul becurilor de acum o sută de ani, dar acest fir este spiralat iar spirala rezultată este la rândul ei spiralată din nou

Asta duce la economie de material, (Oare ?!) în sensul că materialul care intră în compoziția filamentului este mult mai puțin, firul fiind foarte subție, filamentul ca parte componentă a becului fiind foarte scurt de numai doi – trei centimetri. Această spirală dublă este întinsă între cei doi electrozi şi sprijinită pe suporturi din sârmă răsucită aşezate la distanță egală între cei doi electrozi.

Acum să explicăm pentru cei care nu şi-au dat încă seama de ce becul din garajul pompierilor încă funcționează iar cel pe care l-am cumpărat noi de la magazin acum un an s-a ars deja. Dacă firul de wolfram este gros şi este întins uniform în interiorul becului, temperatura la care ajunge el este una moderată. Lumina dată poate fi mai slabă un pic ca la un bec modern la acelaşi consum energetic, dar, viața acelui bec va fi practic nelimitată.

În schimb prin faptul că firul tras este foarte subțire şi este înfăşurat dublu spiralat, temperatura la care ajunge filamentul este foarte mare, lumina pe măsură, dar riscul ca acest filament făcut dintr-un fir foarte subțire să se rupă este mult mai mare. În plus oricât ar fi de bine executată spirala din wolfram, în momentul în care aceasta va fi întinsă la montare, între cei doi electrozi, va fi absolut sigur că într-un anumit loc din lungimea filamentului distanța între spire va fi diferită de distanța medie de pe restul filamentului. În acel loc filamentul va lucra la o temperatură mult mai mare decât temperatura medie de lucru şi pentru că acolo firul se va apropia de consistența vâscoasă dinainte punctului de topire, chiar şi vibrațiile produse de trecerea unei maşini pot duce la un moment dat la rupere lui.

În plus se ştie exact – sunt calcule făcute – că un fir de o anumită grosime dintr-un anumit material poate funcționa un anumit număr de ore la trecerea unui curent electric foarte intens. Cum filamentul este o rezistență care funcționează în regim de supra alimentare, se poate calcula cu destul de multă precizie care va fi viața acelui filament.

Acum ar fi cazul să vă explic ce caută acea paranteză „(Oare ?!)”. Şi pentru a înțelege deplin să luăm cazul becului nostru care iată, are acum fix 111 ani. Becurile incandescente moderne funcționează cam doi, trei ani. Deci becul nostru centenar ar putea fi înlocuit cu patruzeci, cincizeci de becuri moderne. Cantitatea de energie electrică consumată de bec în funcționarea lui ar putea fi aceiaşi, dar în mod categoric consumul de materii prime şi materiale şi de energie necesare construcției acestor cincizeci de becuri ar fi enormă în comparație cu ce s-a consumat pentru construcția bătrânului bec.

Şi atunci veți întreba firește : de ce ?... Pentru că nişte oameni bogați care stăpânesc industria, în lăcomia de a vinde mereu, mereu mai multe şi tot mai multe becuri, au născocit găselnița de a înlocui filamentul gros din fir drept de wolfram cu fir subțire dublu spiralat. S-a spus că se face economie. De asemenea peretele balonului de sticlă s-a hotărât că trebuie să fie mult mai subțire, tot din considerente de economie…

Dar vedem că în vreme ce un bec cu firul nespiralat şi peretele balonului gros a putut trăi o sută de ani şi continuă să funcționeze e clar că becurile moderne fragilizate prin tehnologia de construcție fac ca toate vorbele cu economia să fie nimic altceva decât doar minciuni sfruntate.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Practic costurile şi consumurile energetice de producţie ale becurilor moderne sunt mult mai mari decât ale primului bec. Deci faptul că becul incandescent este unul neeconomic este o minciună. Dacă s-ar fi menţinut tehnologia de construcţie a primelor becuri, becul incandescent ar fi fost unul foarte economic. Dar pentru ca nişte mafioţi din industrie să aibă tot timpul buzunarul gras în urma foarte deselor schimbări ale becurilor din casele noastre, se consumă resursele planetei fără discernământ şi cu o nepăsare criminală.

Comparaţia este similară şi între becurile incandescente actuale şi mai modernele şi economicele becuri ce se impun prin politicile actuale folosind o culpabilizare a consumatorului care, vezi Doamne !, nepăsător faţă de natură consumă multă energie electrică prin utilizarea unor becuri ieftine şi prea hulpave energetic…:

După cum vedeţi sunt nişte ansambluri tehnice foarte complexe care se spune că funcţionează cam de zece ori mai mult decât un bec normal cu un consum energetic de funcţionare cam tot de zece ori mai mic… Din nou spun eu cât se poate de răspicat: **OARE ?!**

Să analizăm cazul fiecărui dintre fotografiile care constituie grupajul de mai sus. Primul bec este unul fluorescent. În capetele tubului fluorescent respectiv se află câte un filament dublu spiralat identic constructiv cu cel de la becurile incandescente, supus aceloraşi riscuri tehnologice în funcţionare…

În plus în interiorul acestui tub fluorescent sunt introduse gaze rare sau vapori de mercur şi de asemenea pereţii acestui tub fluorescent sunt acoperiţi cu o fluorură care produce lumină sub acţiunea excitării gazului din tub. Nimic deosebit, este principiul de funcţionare al lămpilor fluorescente din totdeauna. Numai că lămpile fluorescente vechi, acele tuburi mari erau de multe ori mai economice decât aceste becuri compacte din următoarele motive.

Erau mari şi deci produceau o mare cantitate de lumină distribuită pe suprafaţă mult mai mare, la aceleaşi consumuri ca şi actualele beculeţe fluorescente.

Partea de alimentare a lor era compusă dintr-un transformator special, un fel de bobină de inducţie, numit drosel şi dintr-un circuit de excitare format dintr-un condensator şi un eclator, ambele montate într-un ansamblu mic numit starter. Majoritatea schemelor mai aveau şi un condensator cu rol dublu de a netezi curentul alternativ şi de a constitui un tampon de înaltă energie pentru buna funcţionare a tubului,. Aceste trei componente, împreună cu tubul constituiau într-adevăr nişte ansambluri economice căci dacă tuburile se mai ardeau din când în când partea de alimentare funcţiona foarte mulţi ani fără probleme. Ca electrician mi s-a întâmplat să intru în case unde să găsesc lămpi fluorescente produse de Romlux la înfiinţarea fabricii adică acum peste cincizeci de ani, care funcţionau încă perfect.

Acum unde-i minciuna becurilor fluorescente compacte moderne ? Deşi în condiţii de laborator strict supravegheate, şi perfect neschimbate aceste becuri ar putea funcţiona numărul de ore înscris pe ambalaj, datorită faptului că sistemul electronic de alimentare al lor încorporat în soclu este un invertor destul de complex şi sensibil cu multe piese electronice, aceste becuri nu vor ajunge decât extrem de rar să funcţioneze atât cât scrie pe ambalaj. Ele îşi vor înceta funcţionarea cu mult înainte datorită defectării uneia din multele piese electronice din soclu, piese electronice foarte sensibile la variaţiile de tensiune, de intensitate sau de frecvenţă ale curentului de reţea. De

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

asemenea nici specificațiile tehnice ale lămpii propriu zise (cantitate şi rapoarte de materiale din care sunt construite) nu sunt respectate din varii motive, dar în special tot din considerente „comerciale”, fapt care duce la defectarea lor înainte de vreme…

În plus consumul energetic şi de materiale necesar construirii unui singur astfel de bec este echivalent în valoare absolută cu cel al construirii a circa o sută de becuri cu incandescență normale… Deci unde-i economia ? Nicăieri ! Din contră… Se consumă nejustificat resursele planetare, tot pentru ca nişte mafioți de industriaşi să-şi umple conturile şi buzunarele pe baze faptului că noi schimbăm nedumeriți un bec care ar trebui să meargă zece mii de ore după ce a funcționat doar vreo câteva sute de ore… „ E un accident ! Se mai întâmplă ! O fi avut vreun defect de fabricație, sau l-am lovit eu şi nu-mi mai amintesc…” – vom spune şi vom cumpăra altul, de astă dată mai scump, pentru a ne asigura că acesta chiar va merge atât cât scrie pe ambalaj…

Cel de-al doilea bec, cel cu leduri din următoarea imagine precum şi cele două din cele alăturate, suferă de aceleaşi neajunsuri căci şl ele au în interiorul lor montaje electronice complexe.

Doar cele tip spot din ultimele două fotografii sunt cu adevărat economice căci ele funcționează la tensiune redusă şi deci sunt lipsite de invertoarele electronice complicate prezente la cele dinainte.

Practic becurile aşa zis economice, prin faptul că sunt de mult ori mai scumpe decât cele cu incandescență fiind în acelaşi timp şi foarte complexe din punct de vedere tehnic, doar ne creează iluzia că sunt economice. Sunt economice în privința consumului energetic pe perioada funcționării, dar datorită prețului şi numărului mare al materialelor care intră în componența lor precum şi al consumului energetic tehnologic din timpul realizării lor, nu sunt de loc economice, ba din contră sunt surse prin care cei ce le produc bagă şi mai adânc mâna în buzunarele noastre concomitent cu o din ce în ce mai sălbatică şi criminală distrugere a resurselor planetare…

Tocmai acesta-i adevăratul subiect al filmului „Conspirația becului”. Pornind de la industria becurilor, această mentalitate de a înşela populația globului culpabilizând-o în acelaşi timp nejustificat, s-a instaurat în toate domeniile industriei mondiale ceea ce a făcut ca noi inconştient, neştiind ce jaf şi distrugere se ascunde în spatele produselor pe care le cumpărăm, iluzionați de faptul că sunt nişte produse înalt tehnologizate, şi economice din punct de vedere energetic, îi facem pe corporatiştii industriali şi mai bogați decât se puteau spera vreodată, şi asta secundă de secundă, în vreme ce ei distrug tot secundă de secundă resursele planetare, menținând iluzia economiei pe care noi o facem folosind produsele lor…

Numai că această mentalitate a început să se răzbune nu doar pe ei ci şi pe noi consumatorii căci toate aceste produse industriale schimbate cu regularitate de metronom mereu, mereu cu altele mai noi şi aşa zis mai performante şi mai economice, nu mai ajung decât într-un mic procent să fie reprocesate. Marea lor majoritate se adună în gropi de gunoi şi deşeuri imense, pe care, aceiaşi industriaşi care ne alimentează mereu cu produse noi şi mai performante au grijă să le depoziteze undeva unde noi să nu le vedem. Şi aşa la fel ca gospodina leneşă care ascunde gunoiul sub covor, şi aceştia au ales să depoziteze aceste miliarde de tone de materiale şi produse „expirate” în zonele sărace ale lumii sau în oceanul planetar.

Astfel s-a ajuns ca țări întregi de pe continentul african şi cel asiatic să fie pur şi simplu îngropate în gunoaie industriale care vin, aduse zi de zi de convoaie imense de cargouri cu capacități an de an mai mari…

Iar noi, trăind în apartamentul nostru cald, privim la televizorul nostru ultimul răcnet – super HD o telenovelă sau un film războinic şi conducem ultima realizare în materie de auto, fără să ştim că în jurul nostru planeta moare, tocmai pentru că noi privim la un televizor ultimul răcnet după ce am coborât din cea mai modernă maşină a firmei favorite!...

Articol scris azi 28 mai 2012 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

„Neon veşnic”

În timp ce scriam la articolul de ieri mi-am amintit de faptul că în tinerețe pe când răsfoiam des revista tehnico – aplicativă „Tehnium” întâlneam adesea în paginile ei diferite montaje pentru alimentarea tuburilor de neon de mici dimensiuni, la baterie sau acumulator…

Romlux-ul producea încă de prin anii 80 câteva modele de tuburi fluorescente de putere şi dimensiuni reduse.

Acestea erau fascinante pentru tinerii de atunci prin faptul că constituiau o sursă ideală de iluminare a cortului în excursii.

Soluțiile tehnice adoptate de electronişti pe acea vreme erau de a se transforma curentul continuu al bateriei sau acumulatorului în curent pulsatoriu sau alternativ, curent a cărei tensiune era apoi crescută cu ajutorul unor mici transformatoare până la câteva sute de volți, tensiune suficientă pentru alimentarea acelor tuburi fluorescente mici.

Iată câteva din soluțiile acestea, soluții ale căror imagini le-am extras din trei reviste Tehnium din ani diferiți:

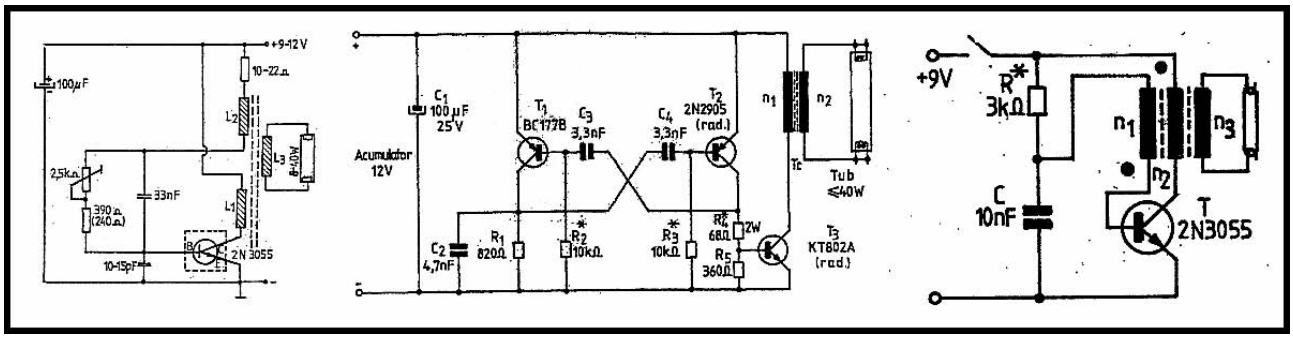

După cum vedeți toate duc fireşte la o descărcare destul de accelerată a bateriei sau acumulatorului respectiv…

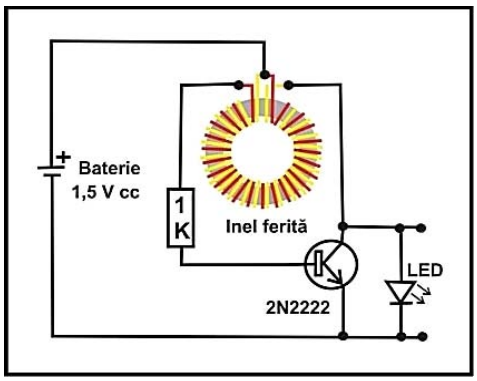

Înainte de a trece mai departe atrag atenția asupra unui fapt interesant.

Schemele de la capetele acestui grupaj, sunt după cum se vede, scheme care folosesc un singur tranzistor şi la o analiză se observă că sunt destul de asemănătoare cu montajul FLEET (Forever Lead-out Existing Energy Transformer) despre care am mai vorbit în cărțile mele, montaj întâlnit pe internet şi sub numele de „joules thief” şi care montaj este un oscilator simplu care oscilează la o frecvență situată undeva în plaja de 40 – 60 KHz..

Bun, deci amintindu-mi eu de aceste lucruri am făcut legătura cu cele ce le-am scris anterior şi mi-am mai amintit de biata învățătoare Octavia Medrea, condamnată de neştiință la un trai fără lumină electrică. Atunci s-a produs declicul care a stat la baza acestui articol.

În urmă cu circa doi ani am găsit pe internet un fişier despre principiile de bază ale funcționării generatoarelor fără mişcare, fişier pe care după ce l-am studiat atunci, am uitat de el…

În acel fişier, printre alte scheme interesante de „generatoare” statice, undeva, pe la jumătatea acelui fişier, se afla şi un montaj care avea în componența sa un tub fluorescent.

Este o schemă de alimentare a unui tub fluorescent de la un acumulator auto sau moto, prin intermediul unui releu, a unui transformator de rețea şi a unei diode redresoare obişnuite.

Caracteristica specială a acestui montaj este că acest neon nu va consuma curentul din acumulator ci datorită specificității montajului aceasta se va menține în permanență încărcat, sau dacă se va descărca se va descărca extrem de încet…

Iată cam cum arată montajul:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

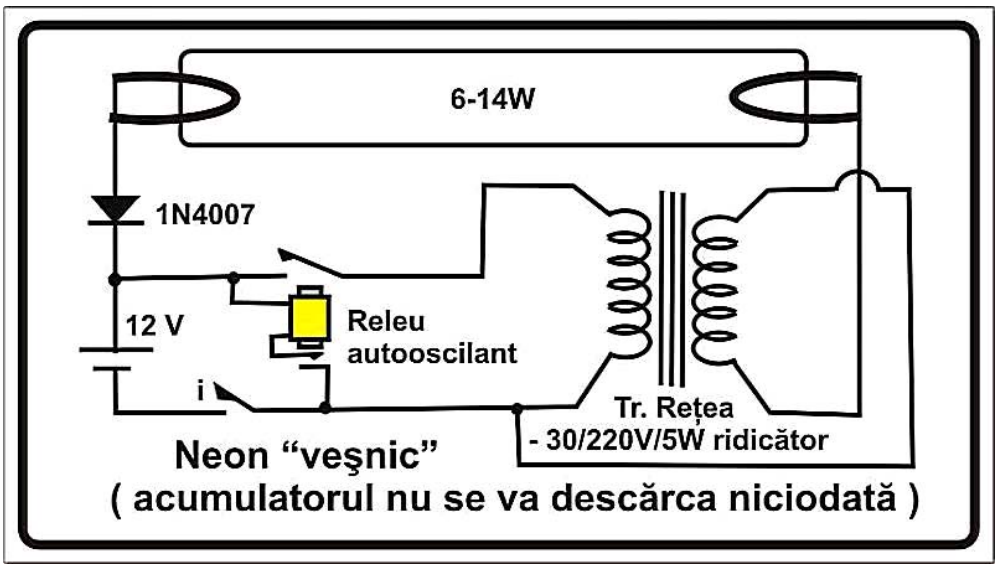

Acum hai să explicăm ce vedem aici. La acumulator este montat un releu în regim auto – oscilant. Acesta alimentează cu impulsuri electrice primarul unui transformator de rețea de 30 V cu 5 W, transformator care e montat invers în regim de transformator ridicător de tensiune. Tubul fluorescent se află legat între secundarul transformatorului şi plusul acumulatorului. Între plusul acumulatorului şi electrozii tubului fluorescent se montează o diodă redresoare normală.

Funcționarea acestei scheme este extrem de interesantă. Amintiți-vă articolul despre eclator în care spuneam că orice descărcare electrică prin scânteie constituie o supratensiune care se petrece nu pe baza consumului de la sursa de alimentare ci pe o colectare a energiei din mediul înconjurător după mecanismul pe care l-am explicat deja acolo.

Orice releu electromecanic obişnuit, atât la anclanşare cât şi la declanşare formează între contactele sale scântei electrice. Astfel înțelegem că contactele alimentate ale oricărui releu constituie prin felul cum se comportă nişte eclatoare.

Cei care mi-au citit cărțile precedente ştiu că am explicat în anexa volumului „Întoarcerea la natură” felul cum se montează şi cum funcționează un releu în regim de auto – oscilator.

Din perspectiva aceasta, circuitul de mai sus funcționează în felul următor: pe de o parte scânteia electrică de circa 40 – 50 V apărută la anclanşarea şi declanşarea contactului prin care bobina releului e legată la baterie se va scurge prin bobină. La anclanşare asta face ca bobina să atragă foarte puternic contactul mobil, dar în acest fel se va întrerupe circuitul, şi curentul autoindus în bobină înainte de întreruperea circuitului se va întoarce spre acumulator. În acest fel practic din acumulator se consumă energie doar la închiderea circuitului prin întrerupătorul **„i”**. Imediat după deschiderea lui, prin contactul normal închis al releului, deoarece curentul indus de scânteie e mai mare de 2 – 3 ori decât cel al acumulatorului în prima parte a revenirii contactului în poziția normal închis, diferența de tensiune se va întoarce în acumulator, iar imediat după acea ciclul se va relua printr-o nouă anclanşare a releului, anclanşare care va însemna o nouă scânteie care va induce o nouă supratensiune care se va întoarce în baterie după ce mai întâi va fi format câmpul magnetic direct ce va trage contactul mobil.

Pe de altă parte, cel de-al doilea contact mobil al releului va lucra identic doar că nu va lucra cu bobina releului ci cu primarul transformatorului. Şi de astă dată o parte din energia indusă de scânteia din contactul mobil se va întoarce în acumulator după ce va fi indus un impuls magnetic foarte puternic în primarul transformatorului.

Acest impuls va induce în secundarul transformatorului un impuls de curent de foarte înaltă tensiune, care se va scurge tot spre baterie prin tubul fluorescent şi diodă pe la plus şi prin întrerupătorul **„i”** pe la minus.

În felul acest deşi tubul fluorescent nu va lumina poate la întreaga sa putere de iluminare, el nu va consuma curent din acumulator decât pentru prima fază a ciclului de alimentare, atunci când curentul din baterie **inițiază** apariția scânteii, în cea de-a doua fază după ce scânteia s-a produs,

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

energia culeasă de ea din mediul înconjurător, va alimenta bobinele şi tubul fluorescent şi se va scurge în baterie pentru a reface încărcarea bateriei…

Deoarece tensiunea ce revine spre baterie după descărcarea scânteii prin bobine şi tub este mult mai mare decât cea a bateriei, bateria se va afla în permanență într-un proces de descărcare recuperat imediat de o reîncărcare cu energia culeasă de scânteie…

Acum, pentru cei care nu mi-au citit volumele precedente am să reiau aici textul şi imaginea despre felul cum se montează şi cum funcționează un releu în regim de auto – oscilație:

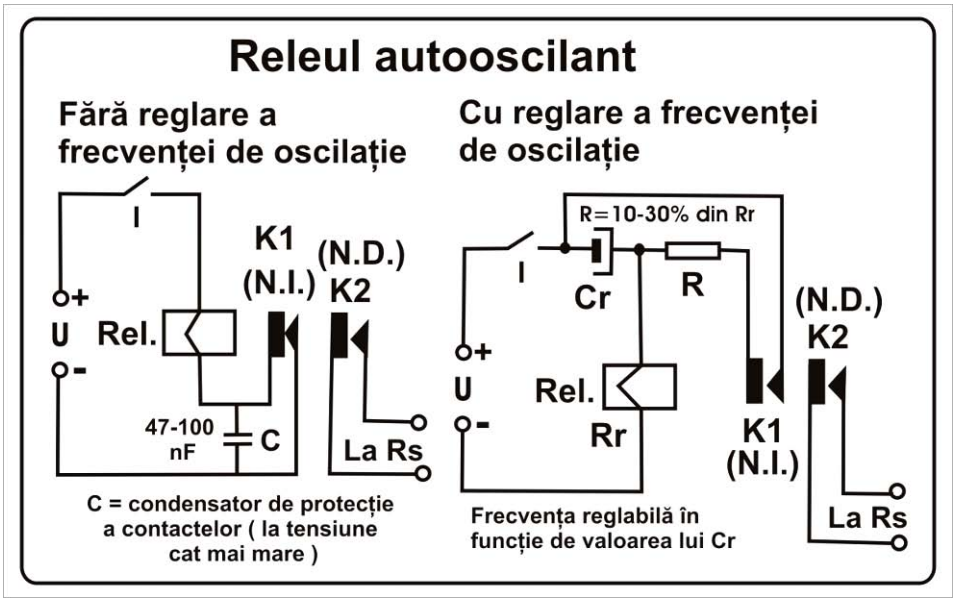

«Un releu poate funcționa în regim de auto-oscilație prin alimentarea bobinei sale prin intermediul unuia din contactele sale normal închise. În momentul în care este alimentat, bobina atrage contactul şi întrerupe circuitul. Întreruperea circuitului înseamnă oprirea alimentării bobinei, deci dispariția câmpului magnetic şi ca urmare revenirea contactului în poziția normal închis, ceea ce duce la realimentarea bobinei şi se intră în regim de auto-oscilație. Frecvența de auto-oscilație a releului depinde de rezistența electrică a bobinei, de mobilitatea pieselor sale mobile şi de dimensiunea lor. Astfel releele de dimensiuni mari oscilează la frecvența de 150 – 200 Hz în vreme ce cele de dimensiuni foarte mici pot avea frecvența de auto-oscilație mai crescută de peste 200 Hz. În regim de auto-oscilație releul lucrează în condiții de stres. De asemenea datorită întreruperilor repetate ale contactelor sale, la acestea apar scântei electrice, care agresează suprafața acestora. De aceea e indicat a se proteja contactele prin montarea în paralele pe ele a unor condensatori de capacitate mică la tensiune cât mai mare.»

(asta în cazurile în care folosirea în regim de auto-oscilație a releului nu face necesară utilizarea efectului de eclator apărut în contacte. În cazul de față nu se vor monta aceste condensatoare căci funcționarea „neonului veşnic” tocmai pe scânteile acestea se bazează)

«Dacă vrem să micşorăm frecvența de auto-oscilație a unui releu putem înseria cu bobina sa un condensator de ordinul microfarazilor. Orice releu de dimensiuni mari poate fi obligat să oscileze la frecvența de 50 Hz sau chiar mai mică, prin această metodă. Deoarece frecvența de auto-oscilație depinde de cuplul bobină – condensator trebuie folosit un condensator variabil pentru stabilirea frecvenței dorite, după care se va pune unul fix. Atenție, condensatorul trebuie să aibă tensiunea de lucru egală sau puțin mai mare decât tensiunea de lucru a bobinei releului.»

Deoarece, aşa cum se observă din paragrafele precedente funcționarea unui releu electromagnetic în regim de auto – oscilație este o funcționare în condiții de stres care poate duce mai devreme sau mai târziu la defectarea releului, şi mai ales deoarece schema aceasta funcționează la un randament scăzut datorită frecvenței reduse de lucru, propun o îmbunătățire substanțială a montajului prin înlocuirea releului cu un oscilator electronic de înaltă frecvență şi a transformatorului de rețea cu unul cu miez de ferită care lucrează la frecvențe superioare. Firește că

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

se impune introducerea separată a unui eclator care să înlocuiască scânteile din contactele mobile ale releului. Priviți :

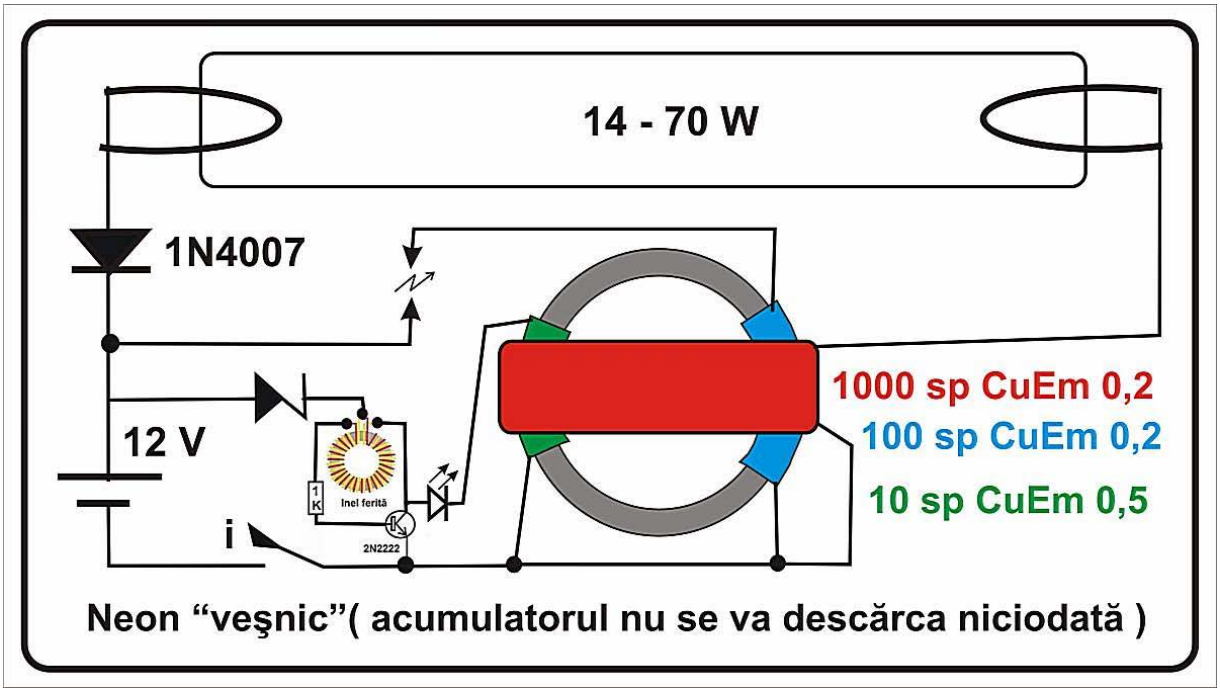

Să analizăm un pic. Prin înlocuirea releului cu un montaj FLEET, am realizat o frecvență de lucru superioară. FLEET – ul lucrează la circa 50 KHz. După redresarea monoalternanță făcută de dioda led curentul alternativ de 50 KHz devine unul pulsatoriu de 50 KHz. Acest curent pulsatoriu este aplicat primarului transformatorului. Acest transformator este construit pe un miez de ferită cu diametrul exterior de 5 – 6 cm. Primarul va induce pulsația celor două secundare. Primul, secundar va determina apariția în eclator a unor descărcări prin scânteie cu valoare de circa 150 – 200 V care vor mări inducția magnetică din miezul de ferită ceea ce va duce la apariția în cel de-al doilea secundar, cel cu roşu, care e înfăşurat peste celelalte bobine, o tensiune foarte ridicată peste o mie de volți. Datorită scânteilor din eclator, în cel de-al doilea secundar, curentul va fi unul alternativ cu o frecvență mixtă cu numeroase armonici determinată strict de distanța dintre cei doi electrozi ai eclatorului Acest curent având frecvența de peste 10 KHz va face ca randamentul funcționării tubului fluorescent să crească exponențial. Asta ne va permite înlocuire lui fie cu un tub mai puternic fie cu mai multe tuburi mici. În acelaşi timp impulsurile de curent continuu de înaltă tensiune vor duce la o încărcare superioară a bateriei.

Pentru protecția oscilatorului față de curentul pulsatoriu de înaltă tensiune ce se întoarce la baterie am prevăzut o diodă Zener de 12 volți.

Montajul este după părerea mea unul care eficientizează foarte mult schema astfel încât ar putea permite ca folosind un acumulator de motocicletă ca sursă pentru pornirea sistemului să se poată ilumina cu tuburi fluorescente mai multe camere. Atât timp cât circuitul va funcționa cu tuburi a căror putere va fi mai mică decât cea culeasă de montaj din mediul înconjurător, acumulatorul nu se va descărca şi veți avea lumină fluorescentă. Puterea tuburilor trebuie determinată experimental, măsurându-se dacă acumulatorul se descarcă sau nu. În momentul în care acumulatorul începe să se descarc înseamnă că puterea e prea mare şi se procedează la o scădere a ei. Tranzistorul FLEET-ului ar putea fi înlocuit cu unul de putere medie, montat pe un radiator. Schema nu e perfectă dar consider că e o îmbunătățire substanțială față de cea cu releu electromagnetic… Electroniştii pricepuți sunt invitații mei în încercarea de a pune în practică acest concept…

Articol scris azi 29 mai 2012 la ora 18 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Magia celor două roți…

…E străveche. Încă de la inventarea roții, primul mijloc de transport pe roți a fost cel cu două roți pe o osie. Era şi normal ca popoarele antice să descopere rapid imensele avantaje pe care le are carul cu două roți tras de o pereche de cai. Iată:

Aveți în stânga o superbă statuetă reprezentând un car de luptă roman, urmat la centru de o pictură a unui car de luptă trac iar în dreapta este fotografia unei fresce antice egiptene reprezentând un arcaş egiptean în carul său de luptă. Toate armatele antice s-au folosit de carul de luptă, chiar dacă nu ne-au rămas reprezentări sau resturi ale acestor care.

Ar fi fost şi anormal ca acest mijloc de transport echivalent al tancurilor actuale să nu fi fost răspândit în întreaga lume antică. Şi am mai spus de ce. Pentru că de fapt primele mijloace de transport pe roți nu au fost cel cu patru roți ci cele cu două. De aici vine şi atracția deosebită pe care mulți din noi, oamenii de azi o avem pentru biciclete şi motociclete.

Mi-amintesc cât am fost de surprins în urmă cu câțiva ani când am văzut undeva, în centrul Târgoviştei un vehicul neobişnuit. Era o trotinetă cu motor. Motorul era unul cu ardere internă, foarte mic, asemănător cu cel al drujbelor. Era rezemată în uşa unui magazin şi m-am oprit din drumul meu pentru a vedea a cui e şi cum funcționează „năzbâtia”. Contrar credinței mele că proprietarul trebuia să fie un tânăr, din magazinul respectiv a apărut un om între două vârste, cu părul puțin grizonat şi nici nu am apucat să-l văd bine că era deja departe. Mica maşinărie era mult mai silențioasă decât o drujbă şi a dispărut cu o viteză pe care eu atunci am estimat-o a fi de peste 35 Km/h.

În toți aceşti ani m-am gândit adesea amintindu-mi de acea mică trotinetă de ce oare nu se găsesc şi pe la noi şi mai ales de ce nu se găsesc mai des asemenea vehicule motorizate. De atunci am mai avut ocazia să mai văd doar o singură asemenea trotinetă. Poate părea o copilărie, dar nu e deloc. Este un mijloc de transport individual estrem de eficient şi de practic. Firește veți spune poate : Nu sunt bune scuterele ? Ei bine, am să vă spun un lucru care o să vă mire. Nu. Nu sunt bune. Scuterele sunt vehicule extrem de grele. Marea lor majoritate depăşesc greutatea de 70 – 100 Kg şi necesită spații de parcare adecvate, ceea ce în oraşe nu e mereu un lucru la îndemână. Şi în pus consumul de carburant este pe măsura mărimii motorului şi a vehiculului.

Trotineta pe care am văzut-o atunci avea în mod categoric un consum de carburant extrem de mic şi din câte-mi amintesc ghidonul rabatabil, oarecum asemănător cu cel al trotinetelor pentru copii. Asta făcea din ea un mijloc de transport foarte comod. Era mică putea fi luată la sub-braț şi putea fi depozitată oriunde într-un colț de cameră, fără probleme.

De altfel chiar dacă la noi asemenea mijloace de transport nu există, în occident multă lume a înțeles marele avantaj al trotinetei ca mijloc de transport urban. Ce e mai interesant este faptul că nu doar tineretul aderă la aceste mici maşinării, ci toate categoriile de vârstă. Şi multe din aceste scutere minuscule sunt electrice. Şi cum spuneam magia celor două roți nu cunoaşte limite.

Privind grupajul următor de fotografii, în prima fotografie vedeți o pereche de tineri deplasându-se pe câte o trotinetă cu pedale, în imaginea următoare vedeți o altă trotinetă cu pedale.

Firește că par ciudate aceste pedale, dar remarcați că permit o utilizare a picioarelor asemănătoare mersului normal, ceea ce reduce enorm stresul muscular şi măreşte randamentul deplasării.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În a treia imagine avem cu adevărat o ciudățenie. Este o motocicletă inventată de un canadian. După cum se vede e vorba de aşezarea celor două roți alăturat într-un început de întoarcere spre carele de luptă antice. Cele două roți însă nu sunt aşezate pe acelaşi ax ci sunt decalate cu câțiva centimetri ceea ce permite menținerea mai uşoară a echilibrului acestui mijloc de transport motorizat. Probabil că mulți vor considera că e imposibil să te menții în echilibru pe o asemenea ciudățenie.

Eu am ajuns la concluzia că noi, oamenii, ca ființe bipede suntem adaptați de la natură să putem folosi mijloace de deplasare pe două roți. Ce vreau să spun. Noi, spre deosebire de celelalte animale de pe planetă, cu excepția struților şi cangurilor, avem creierul adaptat să facă mii de corecții ale poziției în vederea menținerii echilibrului. Chiar şi atunci când stăm în picioare în poziția de drepți noi nu suntem conştienți că creierul nostru comandă permanent muşchilor să facă o sumedenie de mişcări de echilibrare, mişcările acestea sunt foarte mici şi noi nu le simțim dar ele se petrec.

De aceea şi reuşim să învățăm să mergem pe bicicletă în câteva minute şi odată ce am învățat nu mai uităm toată viața. Creierul nostru nu trebuie decât să se adapteze la un nou mod de a calcula aceste mişcări de echilibrare, nou mod care nu diferă substanțial de cel natural…

În fotografia din dreapta apare un mijloc de transport poate la fel de ciudat. Este un fel de bicicletă cu o singură osie… Şi acum priviți grupajul următor:

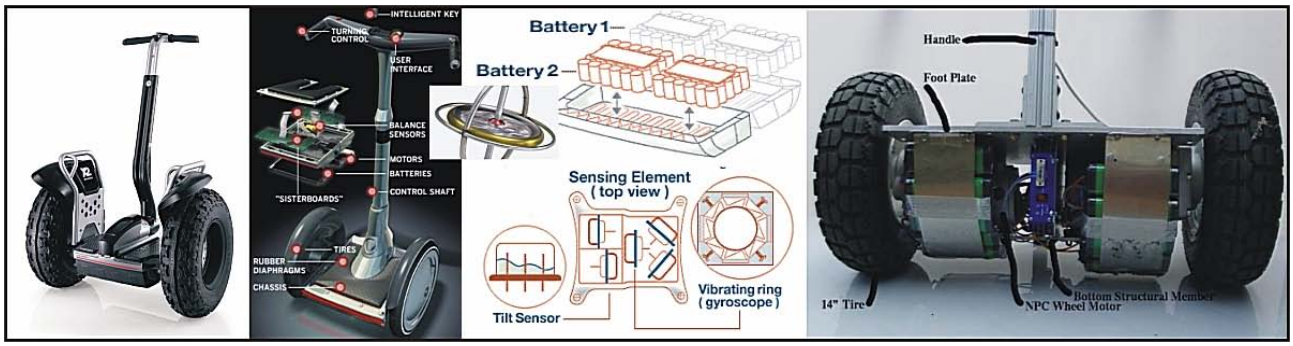

Este ultima găselniță a unor constructori de vehicule mici. Un mijloc de transport un pic cam inutil care însă a prins de minune la tineretul snob şi bogat de pe tot globul.

De ce am spus „un pic cam inutil” vă voi lămuri imediat. Dar mai întâi hai să vedem cum e construit şi cum funcționează acest mijloc de transport.

Are două roți masive, destul de grele. Mai are două motoare electrice pas cu pas, comandate electronic. Aceste motoare sunt alimentate de două mari bancuri de baterii litiu – ion, care sunt foarte grele foarte costisitoare şi la construcția cărora se folosesc tehnologii scumpe şi materiale rare. Motoarele sunt comandate de un grup de cinci giroscoape. Aceste cinci giroscoape, sub controlul unui calculator electronic destul de complex mențin permanent echilibrul vehiculului pe care se află un om în picioare.

De ce e necesară această complexitate tehnică ? Vă spun eu de ce. E total inutilă. Ea e impusă de faptul că platforma pe care stă ocupantul se află deasupra osiei celor două roți motrice.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Deşi vehiculul este foarte greu datorită bancurilor de baterii, motoarelor electrice şi roţilor masive, el nu poate să-şi menţină echilibrul fără asistenţă electronică.

Asta pentru că cei care l-au conceput au fost cel puţin inculţi dacă nu cumva proşti de-a binelea, căci toată această complexitate ar fi putut fi evitată foarte simplu prin folosirea unor roţi cu diametrul un pic mai mare, mai uşoare, şi mai subţiri, la fel ca cele de bicicletă, a căror osii să se afle deasupra platformei pe care stă ocupantul. Priviţi imaginile următoare:

Primele două fotografii ne spun că cei care au inventat acest mijloc de transport aşa zis revoluţionar şi foarte, foarte snob, nici măcar nu au fost originali. Un mijloc de transport oarecum asemănător, nemotorizat există de secole în câteva zone din Asia. Este un vehicul cu ghidon şi pedale făcut din lemn.

Acum priviţi fotografia a treia. Vă rog să mă credeţi că mi-au trebuit foarte multe ore de căutări până ce am reuşit să găsesc pe internet această fotografie. Cei de-o seamă cu mine probabil că-şi amintesc. Au recunoscut imediat obişnuitele căruţuri ale măturătorilor de stradă dinainte de 1989. Acest căruţ nu se răsturna decât extrem de greu căci centrul său de greutate se afla mult sub nivelul osiei roţilor.

Deci prin adoptarea acestui sistem tot ansamblul de giroscoape calculatoare electronice şi alte găselniţe ultramoderne ale inventatorilor Segwaiului devine inutil…

În plus aceiaşi viteză de deplasare poate fi obţinută cu o pereche de roţi de bicicletă aşezate asemănător cu cele ale căruţului măturătorilor, şi cu două mici motoare electrice alimentate de la două baterii de maşină. Şi poate surprinzător dar vehiculul astfel obţinut, chiar dacă ar fi avut două baterii de maşină, datorită faptului că are roţile mai subţiri sunt şanse serioase să fie mai uşor decât sofisticăria tehnologică atât de snoabă a unor ingineri care se cred grozavi cu invenţia lor care a prins la puştimea bogată şi proastă de pe tot globul…

Şi ca o confirmare a celor ce le spun am introdus în grupajul de mai sus din nou bicicleta acea ciudată cu două roţi alăturate foarte mari. Nu are nici un fel de sistem de echilibrare. Nu are nevoie, căci bancheta pe care stau cei doi ciclişti pedalând de zor este menţinută în poziţie orizontală, indiferent de viteza de deplasare şi de neregularităţile solului de către gravitaţia terestră…

Deci acum aveţi explicaţia pentru acel „un pic cam inutil” pe care l-am folosit… Nu era nevoie decât de aplicarea uneia din legile fizicii veche de când s-a inventat primul car de luptă…

Trebuie însă să închei afirmând că tot trotineta fie cu pedale fie motorizată electric – dacă se poate cu energie liberă – este cel mai eficient mijloc de transport individual, căci o poţi plia şi o poţi lua la sub – braţ pentru a o depozita frumos după uşa de la intrare…

Articol scris azi 30 mai 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ciudățenie ?...

Vă mai amintiți de ora de fizică în care ați învățat despre gravitație? Despre experiența lui Newton cu mărul ?...

Vă mai amintiți care-i viteza de cădere liberă a corpurilor ? Eu, ca să fiu sincer nu mai sunt foarte sigur care-i aceasta. Pare-mi-se că 9,18 m/s. Deci dacă ne urcăm pe un bloc sau pe un turn înalt sau dacă ne oprim pe marginea unui pod şi dăm drumul unei pietre aceasta va cădea la fel de repede indiferent dacă cade de pe pod, sau de pe bloc. Acum vă întreb : Cu ce viteză cade un magnet cu neodim căruia îi dăm drumul din mână ? Firește că veți rămâne o fracțiune de scundă blocați şi veți spune că aici e vreo capcană. Probabil că magnetul cu neodim are vreo proprietate aparte care-l face să cadă diferit de celelalte corpuri ?!… Chiar are, numai că această proprietate al lui nu se manifestă decât în condiții speciale.

Care ar fi proprietatea aceasta ? – veți întreba dumneavoastră acum. Iar eu am să vă răspund simplu. E magnet !

Dacă dați drumul din mână unui magnet puternic, iar acesta se întâmplă să alunece pe lângă un obiect ferometalic suficient de mare, traiectoria lui de cădere va fi modificată. Ba chiar dacă la momentul lansării magnetul e destul de aproape de acel obiect ferometalic, e foarte probabil ca magnetul să renunțe la a se mai îndrepta spre pământ şi să facă un salt neaşteptat lipindu-se de acel obiect metalic…

Dar ați încercat vreodată să dați drumul unui magnet puternic printr-o țeavă de fier ? Cei care au încercat vor spune imediat că e imposibil căci magnetul se va lipi instantaneu de peretele interior al țevii. Problema devine ciudată atunci când veți încerca să dați drumul unui magnet puternic să cadă printr-o țeavă de cupru sau de alamă…

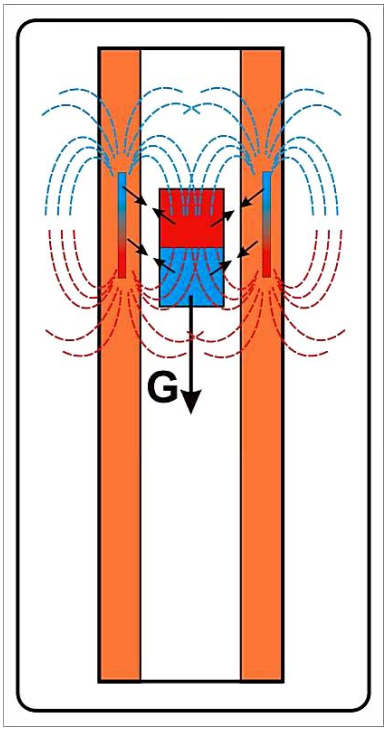

Imaginați-vă că aveți un magnet de NdFeB de formă cilindrică cu diametrul de 15 mm şi lungimea de 20 mm. Şi dispuneți de două țevi de cupru sau de alamă cu diametrul interior de 30 mm. Ştiți ce se întâmplă în momentul în care printr-una din țevi, aşezată vertical, dați drumul magnetului ? Probabil că unii dintre dumneavoastră ştiți, dar cel mai sigur majoritatea habar nu aveți. Magnetul nu se va lipi de peretele interior al țevii dar nici nu va cădea normal spre sol.

Şi cu cât grosimea peretelui acelei țevi va fi mai mare, cu atât magnetul va cădea mai încet.

Ce se întâmplă de fapt aici ? Orice câmp magnetic variabil induce în metalele neferoase curent electric. Acest curent electric este însoțit şi de un câmp magnetic care este opus câmpului magnetic care a indus curentul respectiv.

Acest fenomen se întâmplă şi cu țeava noastră. Pe măsură ce magnetul se deplasează prin țeavă căzând spre sol, în pereții țevii apare un electromagnet virtual format de curentul electric indus de magnetul în cădere. Acest electromagnet având polaritate opusă magnetului nostru care culisează prin țeavă îl va atrage spre pereții țevii.

În felul acesta, cu cât pereții țevii vor fi mai groşi, cu atât mai puternic va fi acest electromagnet care va atrage magnetul spre pereți. Dar pentru că pereții sunt dintr-un metal neferos, câmpul magnetic nu poate învinge greutatea magnetului ca urmare acesta nu se poate lipi de țeavă dar nici nu e lăsat să cadă cu viteză normală. În imaginea alăturată se vede clar ilustrat fenomenul acesta.

Articol scris azi 30 mai 2012 la ora 19 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Motorul magnetic atractiv

Cu circa un an, un an şi ceva în urmă într-una din căutările mele pre Internet mi s-a întâmplat ca o legătură să mă arunce spre o pagina dintr-un sait intitulat inventatori.ro.

Textul pe care l-am citit acolo a fost extrem de interesant şi de incitant. Marele defect era acela că cel care se adresa prin intermediul acestui text nu semna textul şi cum eu de obicei nu acord prea mare credit celor care vorbesc fără să aibă minimul simț al răspunderii de a-şi semna cuvintele, nu am dat mare importanță. Consider că, de cele mai multe ori asemenea texte sunt pură intoxicare. Cu atât mai mult cu cât am credința că cel care cunoaşte cum e construit şi cum funcționează un dispozitiv şi doar se laudă cu asta fără a dovedi măcar printr-o imagine sau o schiță e şi mai probabil că e un „gargaragiu” un om care intoxică…

Cu toate acestea, gândul mi-a rămas la acel text care avea legătură cu motoarele magnetice tocmai pentru că în acea perioadă eu terminasem de scris cartea despre motoare magnetice…

A trecut timpul şi eu am uitat de acel text… Doar că acum câteva luni, am dat peste un articol, într-o revistă străină intitulat „Nicolae Moraru's Magnetic Energy Engine” . Îmi părea cunoscut numele dar destul de rapid mi-am amintit că singurul cetățean român de pe teritoriul țării care câştigase un premiu Nobel era Ion Moraru. Am considerat că e o coincidență şi m-am apucat să citesc acel articol.

Citindu-l mi-am dat seama că de fapt e vorba despre un motor electric, dar ceva a făcut să-mi amintesc de articolul pe care-l citisem cândva pe situl inventatorilor.

M-am dus pe Internet şi am încercat să găsesc iar acel articol. Am dat de el dar în acelaşi timp l-am găsit şi pe altă sursă unde era citat ca fiind semnat de scriitorul Lucian Cozma.

Pentru că este relevant pentru ceea ce am să vă spun în continuare am să vă redau câteva pasaje din acel articol şi anume cele care se referă exclusiv la motorul respectiv:

« *Voi discutați aici despre „motoarele magnetice”...Să ştiți că în România a fost realizat un astfel de motor cu începere din anul 1973, pentru ca în anul 1983-1984 să fie motorizată o Dacie 1300 cu acest motor deosebit. Rezultatele au fost atât de spectaculoase încât toata documentația şi modelele experimentale au fost imediat confiscate de către Securitate. Doar o parte din aceste materiale au mai putut fi recuperate cu începere din anul 1992 şi după moartea inventatorului, in 1993.*

……

În ceea ce priveşte motoarele magnetice cu scuturi sau deflectoare de câmp - dragii mei, vă amăgiți: adevăratele motoare magnetice nu sunt făcute pe baza de „scuturi” sau „ecranare de câmp magnetic” ci printr-o anumita configurare a pieselor polare şi dispunerea în postura de „întrefier” a unui element rotoric de reacție, a cărui geometrie nu seamănă cu nimic din ceea ce ştiți în electrotehnica clasică; acesta este segmentat (golurile de aer dintre segmente provocând variația reluctanței) şi configurat de aşa-natură încât fiecare segment să formeze un vector care prin însumare să genereze deplasarea circulară.

…….

Cel care la începutul anilor '70 a inventat acest motor magnetic, secretizat iată - de atâta vreme deja, a pornit de la tehnica clasică şi fără scopul de a obține... ceea ce a obținut pâna la urmă. El făcuse studiile superioare în Paris (perioada interbelica) fiind pregătit taman în electrotehnica (L'Ecole Superieure d'Electrotecnique) iar in timpul unor conferințe internaționale ale vremii, avusese în mai multe rânduri ocazia de a discuta şi a se consulta cu Nikola Tesla.

Izbucnirea celui de-al doilea război mondial l-a adus înapoi în țară, unde a şi rămas chiar şi după venirea regimului comunist.

Pe la mijlocul anilor '60 el a pornit un program de cercetare pentru ameliorarea electrotehnicii clasice; in acest scop el a luat fiecare element al electrotehnicii clasice şi l-a analizat în briefing – principiul de funcționare şi dezavantaje.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În final, ,pe marginea studiului individual al fiecărui element, a stabilit cauzele generale care limitează performanţele „motoarelor electrice” (aici luat termenul cu înţelesul său general) indiferent de categoria sau tipul acestora. În concluziile acestui scurt studiu analitic el a făcut o listă cu marile impedimente tehnologice de care se izbeşte toată gama motoarelor electrice, după care, pe rând a studiat fiecare impediment în parte şi de-a lungul anilor a testat mai multe soluţii.

După un număr de ani de cercetare şi experimentare practic permanentă, a ajuns să pună la punct câte o soluţie practică şi simplă pentru fiecare problemă cu care se confrunta tehnica clasică a motoarelor electrice.

Aşadar, el a pornit de la încercarea de ameliorare a tehnicii existente, fără să prevadă rezultatele impresionante la care va ajunge... Tot ameliorând şi aducând modificări la schema motorului electric de curent continuu, el a obţinut un motor ale cărui componente au o configuraţie complet atipică, modificând nu doar geometria componentelor motorului ci şi principiul de funcţionare, dinamica ansamblului, modul de aplicare a câmpurilor magnetice, felul în care închide liniile de câmp în cadrul sistemului de forte magnetomotoare, etc., etc.

Iniţial, acest motor a fost realizat din piese polare excitate electric (electromagneţi) dar ulterior, mergând pe noua schemă obţinută, el a reuşit s-o aplice şi cu magneţi permanenţi, aceştia fiind STATORICI şi neexistând în schemă nici un fel de deflectoare de câmp magnetic, scuturi, etc.

De fapt, el a înţeles că ideea sau principiul interacţiunii dintre câmpuri magnetice adverse situate pe stator şi rotor, este din start o gravă greşeală conceptuală care nu are cum să scoată un randament bun indiferent de dispunerea magneţilor sau alte metode aplicate, – şi-a dat seama că piesele polare sau magneţii,trebuiesc lăsaţi într-o poziţie statică, fixă, în cadrul unui dispozitiv care să asigure o perfectă închidere a liniilor de câmp, iar intr-o anumita poziţie faţă de acest dispozitiv magnetic să fie dispus un fel de „turbină magnetică” adică un element de reacţie faţă de câmpul magnetic generat de ansamblul magneţilor ficşi, statorici. Rotorul devine deci un simplu element de reacţie, care nu poartă pe el magneţi, electromagneţi şi nici nu produce câmpuri (electro) magnetice de interacţiune ; el nu interacţionează ci REACTIONEAZĂ.

Aşadar, din start toate problemele pe care le ridică ăştia de pe internet sunt nişte inepţii... Componenta rotorică nu trebuie să conţină pe ea (electro) magneţi iar dinamica maşinii rotative nu trebuie să aibă la baza sa INTERACTIUNEA dintre doua sau mai multe surse de câmp magnetic, ci reacţia unor elemente susceptibile magnetic faţă de câmpul magnetic creat de surse statice, fixe.

Faceţi daca va place o similitudine cu turbina hidraulica sau eoliană, care este un element reactiv introdus in „liniile de forţă” ale curentului fluidic, – turbina va transforma energia potenţială a fluidului în energie cinetică a elementului rotativ ; ar fi mai eficient daca asupra axului rotoric ar interacţiona tangenţial un număr mare de jeturi fluidice ?! Evident ca nu ! Axul rotoric abia de s-ar putea mişca iar cheltuiala de energie fluidica ar fi uriaşă... Cam asta este cazul actualelor motoare electrice... – pachete masive de miez magnetic şi bobinaj pe stator şi rotor, care cu mari cheltuieli de curent electric se căznesc să interacţioneze cinetic, dar cu mari pierderi datorate histerezei, curenţilor Foucault, retardului de demagnetizare şi forţelor contra electromotoare care apar intre stator şi rotor, momentelor de inerţie de care suferă greoiul rotor clasic, etc., etc., etc. ...

***Andreic** este uimit de ce soluţiile obţinute în cadrul activităţii secrete de cercetare nu sunt aplicate...*

Exista un joc al intereselor aici. Din fericire (...) Romania contemporană este confruntata cu grave probleme economice iar acestea reclamă soluţii imediate şi de mare eficienţă, care totodată să fie şi ieftine, accesibile d.p.d.v. tehnologic, etc. … **»**

Am rămas pentru o lungă perioadă de timp cu impresia că s-ar putea să fie vorba despre Henri Marie Coandă. Dar apariţia numelui subliniat mai sus – Andreic – mi-a confirmat că se pare că nu-i nici o legătură cu Coandă. Totodată nici despre Nicolae Moraru nu e vorba căci motorul său este unul electric şi diferă clar din punct de vedere constructiv de descrierea de mai sus. Iată cum arată motorul lui Nicolae Moraru:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

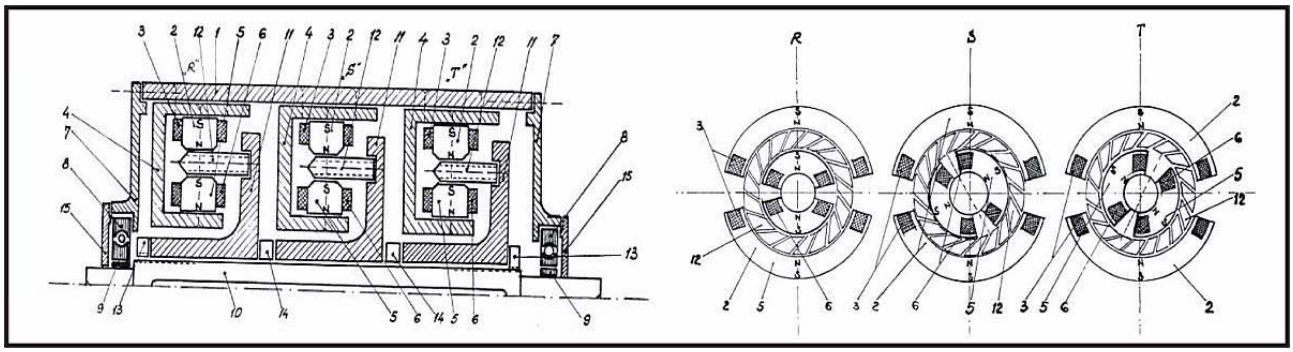

Se vede clar că motorul din aceste desene nu poate fi cel din descrierea de pe saitul inventatorilor. Pentru cei interesaţi deşi eu nu am găsit brevetul original pe nicăieri, în revista respectivă este textul în limba engleză a brevetului şi aceste două desene. Numărul brevetului este RO 109504.

Deci de vreme ce motorul Moraru este unul electric iar despre Andreic nu am găsit nimic pe Internet, am rămas doar cu o mare nelămurire şi cu descrierea din textul de mai sus care mi-a bântuit zilele şi nopţile luni de zile…

Vă amintiţi cum vă povesteam în volumul precedent la pagina 28, că mi-a venit ideea rezolvării motorului magnetic repulsiv ca motor cu ralanti şi posibilitate de accelerare, într-o dimineaţă aşa… deodată ?

Deşi acea idee la prima vedere mi-a venit de pe o zi pe alta, după ce cu o zi înainte scrisesem un articol despre posibilitatea montării unui motor magnetic în locul unuia cu ardere internă, ideea nu a venit totuşi chiar de azi pe mâine.

De fapt undeva, în subconştientul meu această idee s-a dospit luni de zile… Acum, dragi cititori, priviţi imaginea următoare:

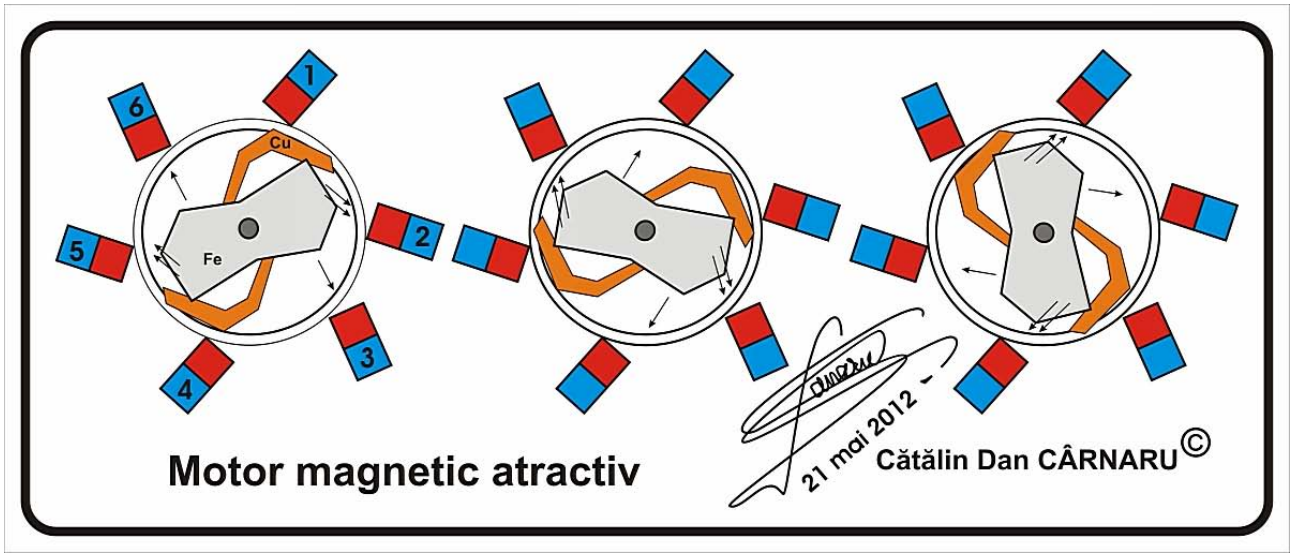

Ce vedeţi acum aici este un motor magnetic pur atractiv care nu are magneţi decât pe stator şi care îndeplineşte toate condiţiile descrierii din citatul de pe saitul inventatorilor chiar dacă rotorul poate că nu are chiar forma descrisă acolo (dar care formă poate fi îmbunătăţită până la inutilitatea ecranelor pe care le-am foloisit eu în această primă schiţă).

Să analizăm un pic cum e construit şi cum funcţionează. Rotorul acestui motor este făcut din fier moale. Pe o jumătate din suprafaţă, respectiv pe partea din spate sus şi faţă jos, precum şi pe capete, este acoperit cu un ecran din cupru, ecran care însă nu este în contact direct cu metalul feromagnetic al rotorului ci între acesta şi ecran e un spaţiu de câţiva milimetri până la câţiva centimetri de aer, funcţie de mărimea motorului. Deci ecranul e montat pe nişte distanţiere. După

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

cum vedeți rotorul se află sub influența magneților montați pe stator. Dar datorită ecranului este atras doar de magneții care sunt poziționați în fața capetelor sale neecranate. Magneții trebuie să fie montați neapărat cu aceiaşi polaritate spre interior pentru ca liniile de câmp ale lor să nu se poată închide prin rotor ducând la blocarea acestuia prin scurt circuit magnetic.

După cum se vede fiind atras în față sus şi în spate jos va bascula. Astfel rotorul atras fiind inițial puternic de magneții 2 şi 5 şi mai slab de magneții 3 şi 6. În momentul în care basculare se produce, în fața magneților 2 şi 5 se interpune partea de capăt a ecranului care blochează atracția şi rolul magneților puternici e luat de magneții 3 şi 6 iar cei care atrag mai slab sunt 1 şi 4. Rotorul continuându-şi basculare se va aşeza de astă dată cu capetele în fața magneților 3 şi 6 blocându-le atracția şi fireşte că rolul magneților puternici va fi luat de 1 şi 4 iar cei care vor atrage mai slab vor fi 2 şi 5 şi apoi ciclul continuă tot aşa. În acest fel rotorul acestui motor nu interacționează ci reacționează.

Acum să explicăm un pic de ce acest tip de motor este mult mai bun decât cel repulsiv. Când doi magneți se află față în față cu aceiaşi polaritate, cu cât sunt mai apropiați cu atât forța cu care se resping este mai mare. Deoarece respingerea dintre doi magneți e mai puternică decât atracția, în masa magneților respectivi are loc o tendință a magneților elementari de a-şi inversa sensul de magnetizare sub influența puternicei forțe de respingere.

Inversarea polarității, înainte de a se putea petrece efectiv are o fază în care forța magnetului respectiv scade aproape de zero prin faptul că polarizarea sa devine una aleatoare şi izotropă.

De aceea orice motor magnetic repulsiv lucrează sub stres permanent fapt ce-l poate face să-şi piardă forța la un moment dat mai repede decât ar fi normal să se petreacă printr-o demagnetizare naturală.

În schimb în momentul în care un magnet este atras de un alt magnet sau de o piesă metalică magnetizarea sa rămâne neschimbată, particulele magneților elementari din componența sa nefiind supuse nici unui stres.

Articolul de pe saitul inventatorilor are perfectă dreptate, un motor cu adevărat magnetic trebuie să fie unul atractiv având magneți ficşi doar pe stator.

Şi iată că acum vă propun un ***motor magnetic atractiv cu viteză şi putere variabilă şi cu frânare automată după decelerare***, motor integrat unei jante de roată. Priviți:

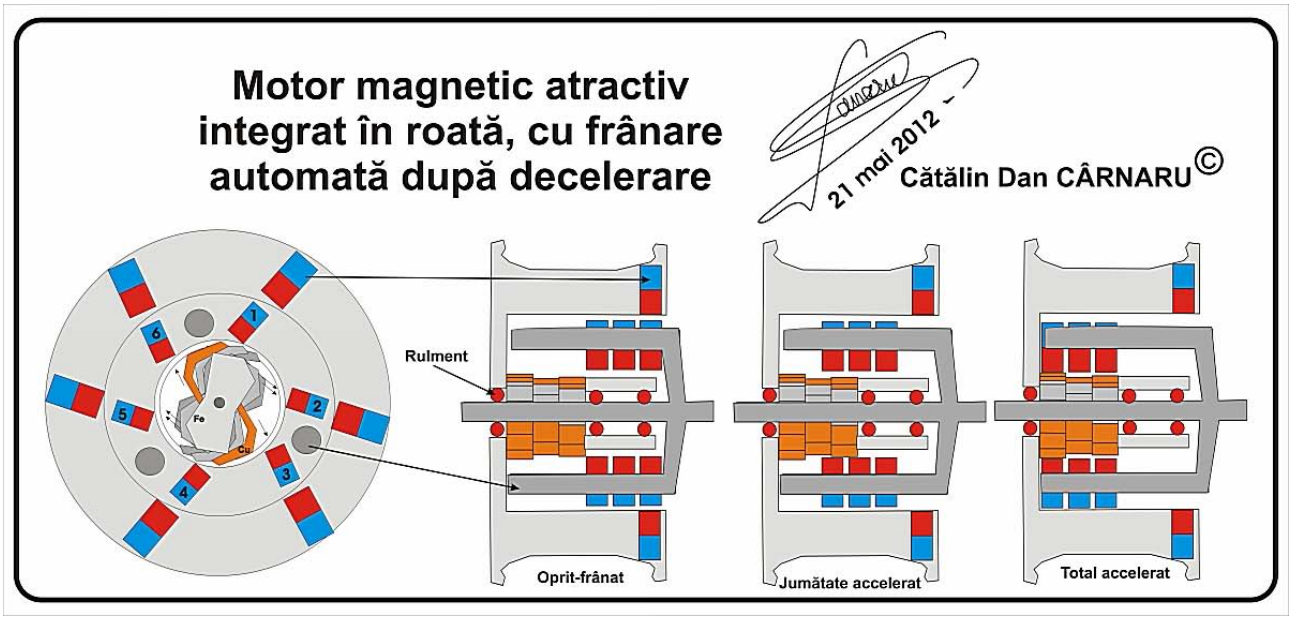

Rotorul va fi format din trei sau mai multe secțiuni rotite decalat cu 10 – 20 de grade de cerc şi va face corp comun cu janta roții. Pe axul roții, se vor fixa solidar trei sau şase axe perfect paralele pe care va culisa statorul. Acest stator va fi format fie din trei sectoare a câte şase magneți aşezați cum am arătat mai sus fie din şase magneți paralelipipedici de lungime egală cu rotorul. De

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

asemenea pe marginea jantei opusă rotorului se vor monta şase magneţi mai mari şi mai puternici care vor fi aşezaţi atractiv în aşa fel ca atunci când statorul va culisa spre poziţia în afară de rotor, acesta, împreună cu janta se va frâna datorită atracţiei dintre aceşti magneţi mai mari şi cei din marginea externă a statorului.

Deci motorul în poziţia oprit este totodată şi frânat. Pentru pornirea sa, cu ajutorul unei pârghii solidară cu axul şi cu furca roţii se va împinge statorul pe cele trei axe paralele, el va ieşi de sub influenţa celor şase magneţi mari ai rotorului/jantei, şi vor porni spre partea activă a rotorului formată din cele trei secţiuni, care vor începe să se rotească şi viteza şi puterea lor de rotaţie va fi împreună cu janta din ce în ce mai mare până se va ajunge la o accelerare maximă atunci când statorul se va afla complet deasupra rotorului.

Aceasta-i calea prin care mijloacele de transport pot renunţa la motor, cu toată complexitatea mărimea şi greutatea lui şi la întregul lanţ de transmisie. În acest fel se câştigă spaţiu util în mijlocul de transport care totodată devine mult mai uşor.

Astfel dacă acest tip de motor este ataşat unei roţi de bicicletă, putem renunţa la un motor fixat pe cadru şi la lanţ. Şi pentru că tot vorbeam acum câteva pagini mai în urmă despre trotinetă imaginaţi-vă că acest tip de motor e ideal pentru a fi adaptat unei roţi de trotinetă. Astfel pentru asemenea situaţii se va folosi cel mai lung ax de roată de bicicletă spate care se găseşte. Janta roţii va fi sudată perfect centrat pe rotorul făcut dintr-o ţeavă cu capac după modelul descris mai sus. În celălalt capăt se va suda de secţiunile rotorului o altă ţeavă prelucrată conic în care să se sprijine cea de-a doua chiuvetă a rulmentului de bicicletă şi se va centra totul aşa fel ca după conul care strânge rulmentul să fie suficient loc pentru contrapiuliţă, urmată de furca pe care să culiseze suportul port magneţi al statorului şi apoi altă contrapiuliţă după care loc pentru furca bicicletei sau trotinetei respective şi pentru ultima piuliţă.

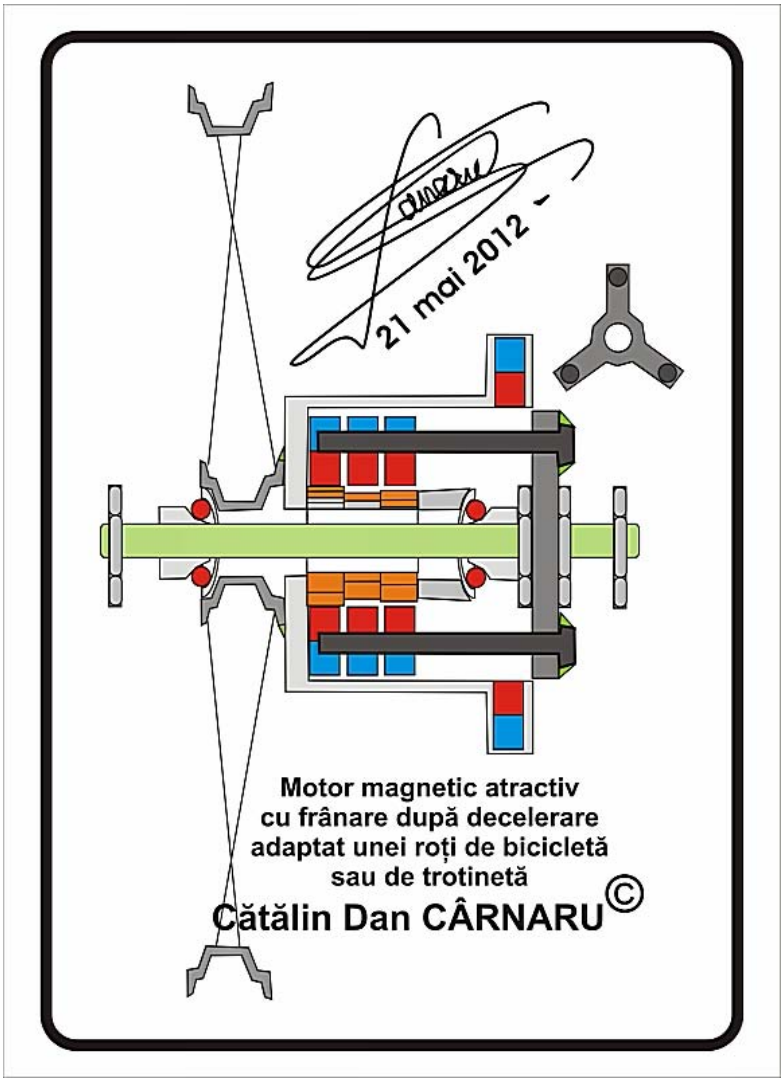

Furca cu cele trei axe pe care culisează statorul poate fi făcută din tablă groasă pe care se sudează trei cuie groase retezate – se vede alături cu nuanţe de gri închis. Atenţie mare la centrarea axială a secţiunilor rotorului cu ţeava sudată cu capac astfel ca suportul port magneţi al statorului să culiseze lejer iar rotorul să se rotească frumos când acesta-i deasupra lui şi să blocheze ferm când se află spre capătul exterior. Fac remarca că pentru biciclete se poate construi câte un asemenea motor pe fiecare roată şi se poate, eventual, renunţa la partea de frânare a motorului păstrându-se frânele originale ale bicicletei. Desenul alăturat sper să fie suficient de lămuritor. De aceea urez baftă celor care se vor apuca să-l construiască !

Articol scris azi 4 iunie 2012 la ora 19 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ion Motorga…

Priviți imaginea de mai jos. Partea stângă reprezintă desenele brevetului românesc numărul RO 119158B1 intitulat „Mecanism magnetic de amplificare a cuplului motor”acordat în data de 30 aprilie 2004 lui Motorga Ion din Craiova. Pentru tinerii din ziua de azi care nu mai studiază desen tehnic, s-ar putea ca acest desen să nu spună absolut nimic. Dar pentru cei care au fîcut carte aşa cum trebuie…

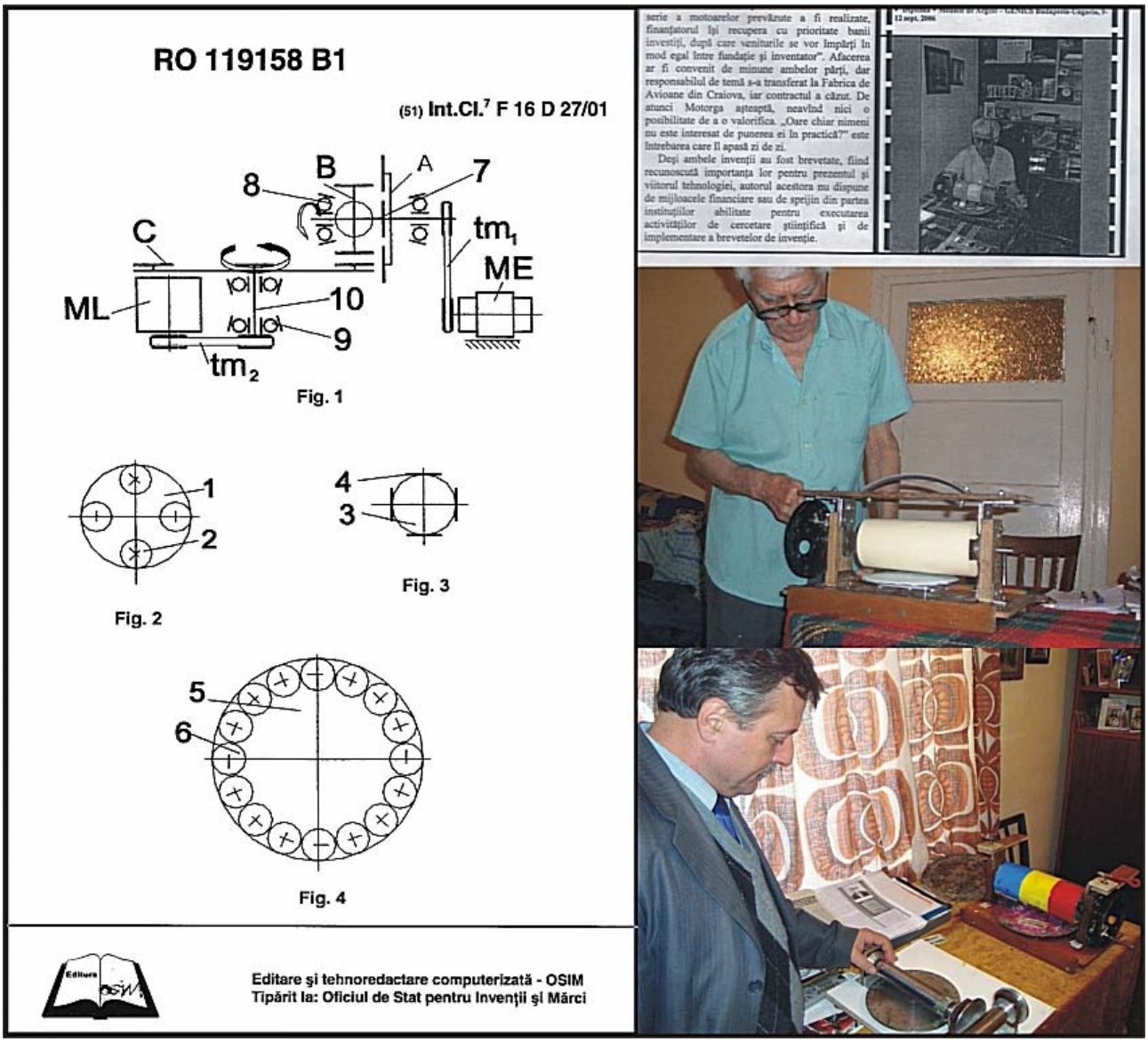

Iată şi rezumatul brevetului:

„Invenția se referă la un mecanism magnetic, de amplificare a cuplului motor destinat transmiterii şi amplificării cuplului motor. Mecanismul, conform invenției este prevăzut cu un subansamblu (A) format dintr-un disc (1), pe suprafața căruia sunt fixați nişte magneți(2) permanenți, precum şi un subansamblu (B) care are un disc (3), pe care sunt fixați, pe circumferință, nişte magneți (4) permanenți; subansamblul (A) şi subansamblul (B) sunt fixate pe un arbore (7) primar, montat pe nişte lagăre (8) radial axiale, un subansamblu (C) format dintr-un disc (5) care are fixați pe suprafață nişte magneți (6) permanenți şi care este fixat pe un arbore (10) secundar, având axa perpendiculară pe axa arborelui (7) şi este montat pe nişte lagăre (9) radial axiale, similare cu lagărele (8) radial axiale.”

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Pentru cei care nici în urma lecturării acestui mic text explicativ nu au înțeles despre ce e vorba, am să spun pe înțelesul tuturor că e vorba de o cutie de viteze integral magnetică….

Ce avantaje prezintă ? Imense, față de orice cutie de viteze clasică. Nefiind construită din pinioane în contact intim unele cu altele, nu mai există frecările şi toate pierderile ce le însoțesc.

Nemaiexistând frecări nu mai este încălzire nu mai e nevoie de ungere. Nu mai e nevoie de un carter perfect etanş… Asta înseamnă că este practic aplicabilă oricărui mijloc de transport sau dispozitiv tehnic unde este necesară transmiterea cuplului motor cu variație de viteză şi putere, şi implicit costuri de producție şi de instalare de zeci de ori mai mici.

Domnul Ion Motorga, actualmente un om foarte în vârstă este multiplu premiant al unor saloane internaționale de inventică, şi în afara acestei „cutii de viteze” magnetice a mai inventat şi un motor magnetic şi multe alte dispozitive. Nu e inginer. A fost strungar lucrând de-a lungul vieții sale la mai multe întreprinderi de construcții de mașini din țară. În perioada 1933 – 1937 a fost ucenic la o fabrică de conserve din Bucureşti, iar între 1937 şi 1939 este elev la Şcoala Industrială de Ucenici nr. 5 din Bucureşti timp în care lucrează şi la uzinele Wolf ca strungar. Între 1942 şi 1943 lucrează tot ca strungar la uzinele Sadu Gorj după care între 1943 şi 1945 va fi militar în termen. Între 1945 şi 1948 va lucra la Atelierele Grivița, iar între 1948 şi 1961 la Uzinele Electroputere Craiova tot ca strugar pentru ca din 1961 până în 1980 să îndeplinească funcția de controlor tehnic de calitate. Câteva din brevetele sale:

„Maşină de forță plutitoare pentru transformarea energiei apelor curgătoare în energie mecanică” – RO 51272 din 11 aprilie 1966, invenție furată de americani, şi pentru care nu a primit nici un fel de interes sau sprijin din partea statului pentru a-şi revendica întâietatea brevetului.

„Mecanism pentru transformarea mişcării rectilinii alternative în mişcare de rotație prin intermediul unor câmpuri magnetice” – RO 112049 din 11 aprilie 1995, cunoscută şi ca magneto-generatorul electric este un motor magnetic… medalia de argint la Salonul de inventică de la Geneva în 2001.

„Mecanism magnetic de amplificare a cuplului motor” – RO 119156 despre care tocmai am vorbit mai sus.

Am să vă redau un mic extras din revista de unde am luat informațiile despre el. Practic nici nu ştiu ce revistă este aceasta, căci pe internet nu sunt accesibile decât şase fotocopii ale paginilor revistei respective, la o rezoluție destul de proastă şi fără a se specifica pe undeva din ce revistă provin.

În pagina trei şi următoarele este următorul fragment:

« Deşi ambele invenții au fost brevetate (se referă la 112049 şi 119156) fiind recunoscută importanța lor pentru prezentul şi viitorul tehnologiei, autorul acestora nu dispune de mijloacele financiare sau de sprijin din partea instituțiilor abilitate pentru executarea activităților de cercetare ştiințifică şi de implementare a brevetelor de invenție.

Lucrurile au bătut pasul pe loc în ciuda promisiunilor, nu puține la număr: de la Antonie Solomon, primarul municipiului Craiova, de la Cornel Mondea, fostul prefect al județului Dolj, director la Electroputere, dar şi de la Valentin Cristea, preşedinte al Consiliului Local al Întreprinderilor Mici şi Mijlocii din Craiova.

Discuțiile purtate cu Valentin Cristea nu s-au finalizat cu contractul mult aşteptat, din cauza unui articol, potrivit căruia chiar inventatorul ar fi trebuit să suporte cheltuielile necesare executării activităților de cercetare ştiințifică şi implementare a brevetului.

„De unde să pot eu suporta aceste cheltuieli din resursele mele atât de mici ? Dar motorul nici măcar nu este atât de scump. Cu vreo zece milioane de lei s-ar putea face o machetă” – a răbufnit Ion Motorga.

Domnul Motorga a adresat un memoriu chiar şi preşedintelui Ion Iliescu, cerându-i ajutorul pentru punerea în practică a invenției. De la Preşidinție memoriul a fost trimis la Oficiul de Stat pentru Invenții şi Mărci (OSIM). Din răspunsul OSIM-ului reiese că instituția respectivă nu poate face nimic pentru aplicarea invenției, acest lucru este de competența Centrului Regional pentru Promovarea Proprietății Industriale Craiova. Inginerul P. Andronache de la departamentul Apeluri – Strategie al OSIM scria că: „Luând legătura cu domnul profesor Gh.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Manolea, directorul Centrului Regional pentru Promovarea Proprietății Industriale Craiova, acesta ne-a confirmat, faptul că invenția dumneavoastră se află în atenția acestui centru, şi ea va fi aplicată în momentul în care mecanismul respectiv se va dovedi util pentru a fi folosit în cazul vreunei maşini. (…)

Statul nu mai are nici dreptul şi nici obligația de a impune modul în care să fie exploatată o invenție, decât în condiții cu totul speciale.”

Conform „condițiilor speciale” o invenție poate fi subvenționată cu până la 80% din costurile de producție doar în cazul în care este inclusă în programul „Invent” .Pentru a primi aceste fonduri inventatorul, ajutat de departamentul de specialitate al Ministerului Educației şi Cercetării trebuie să găsească mai întâi o întreprindere interesată de proiect. Dar cum s-o găsească bătrânul inventator ? A bătut la toate uşile, a întrebat peste tot, dar n-a primit nici un răspuns.

Totuşi la insistențele lui, direcția Generală pentru Transfer Tehnologic şi Inovare a MEC a desemnat Centrul de Inginerie şi Transfer Tehnologic Craiova să găsească o soluție pentru aplicarea în practică a magento-generatorului.

Au fost contactate câteva întreprinderi dar nici una nu a venit cu o propunere concretă de colaborare. „Electroputere” a răspuns că nu consideră utilă construirea unui astfel de motor.

(stupefiant răspuns, nu-i aşa !?)

Uzina de Maşini Electrice Bucureşti a scris că doreşte o descriere detaliată a invenției, fără să facă vreo ofertă. Tot fără vreun rezultat a fost şi legătura cu „Ana IMEP” Piteşti, „IAME” Sfântu Gheorghe, „Electroprecizia” Săcele, şi „TCM” Filiaşi…»

Câteva rânduri mai jos articolul se încheie cu rumătoarea frază:

« Poate că peste ani, ne vom muşca buzele de ciudă că, încă odată, o invenție pur românească este cunoscută în lume ca fiind americană, franceză sau germană, aşa cum s-a întâmplat de atâtea ori în istorie. …»

Aşa cum am mai spus, în nenumărate rânduri atât în cărțile mele cât şi ca răspuns unor scrisori ale cititorilor mei, legislația internațională şi națională, precum şi normele ei de aplicare este în aşa fel concepută încât inventatorii săraci să nu aibă nici o şansă să-şi poată implementa invențiile în producție. În aceste condiții doar sprijinul statului poate rezolva problema.

Dar ce să aştepți de la un stat care a permis acum vreo cincisprezece ani dispariția a opt camioane cu brevete de invenție, camioane aparținând Bibliotecii Naționale a României…

Ce să aşteptăm de la un Ion Iliescu şi ceilalți care i-au urmat care de fiecare dată când au ajuns la putere, prima vizită au făcut-o la americani unde au pupat condurul şi s-au linguşit vânzând țara… Credeți că Ion Iliescu nu ştia că nu e de competența OSIM-ului implementarea invenției ?...

Dragii mei, aşa cum am mai spus, trăim într-o societate a hoției şi a înşelăciunii generalizate… şi dacă însăşi organele statului tău nu te sprijină şi nu te apără, ba din contră te vând pe nimic …

De altfel am mai afirmat-o şi continui s-o afirm cu tărie şi cu întreaga răspundere a vorbelor mele. Acum nu mai există state. Există doar organizații mafiote, formate din împletiri strânse ale politicienilor şi organizațiilor militariste superstatale, cu grupări ale crimei organizate şi mafiei industrial bancare, rețele clădite pe interes material şi pe lăcomie…

Cei ce ne conduc nu ne reprezintă absolut de loc interesele. Ei nu sunt interesați în lăcomia lor nemăsurată, decât doar şi numai doar de putere şi de beneficiile lor materiale imediate.

Până ce nu vom deveni conştienți toți de lucrul acesta societatea planetară, şi odată cu ea şi a noastră va continua să decadă …

Articol scris azi 23 iunie 2012 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Şi alții

Probabil că n-ați auzit nici unul dintre dumneavoastră, dragi cititori, de Ion Motorga. Țara asta, este, însă, plină de asemenea oameni, cărora autoritățile statului şi cei care au datoria să-i sprijine, nu le acordă nici o atenție. Priviți imaginea următoare:

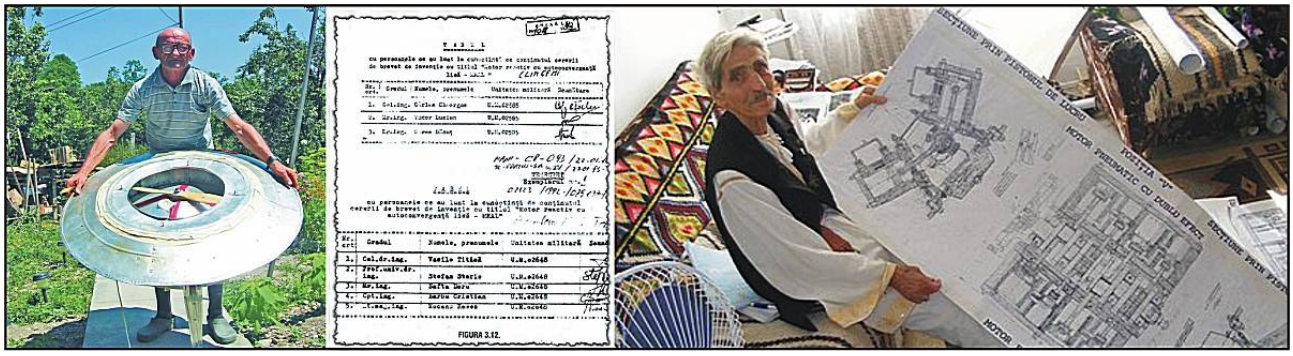

În partea stângă este iarăşi un necunoscut. Dar acest necunoscut, bătrânelul care ține în brațe o farfurie zburătoare cu o elice de lemn, este unul din cei mai mari specialişti ai acestei țări în fizica fluidelor. Am să vă redau mai jos integral textul, luat de pe Internet ziarul Libertatea.

« A trimis o rachetă în cosmos

25 Octombrie 2008

Fiind o legendă în domeniul fizicii fluidelor, profesorul Constantin Bursuc a inventat un motor care a trimis o rachetă românească în cosmos. Evenimentul s-a petrecut în poligonul militar de la Orăştie, în 1993.

„Vreau să realizez un aparat de zbor, ca o farfurie zburătoare, pe care să montez motorul MRAL. Va revoluționa modul de deplasare pe calea aerului. Apoi voi face public modul în care orice om poate să-şi construiască asemenea aparat acasă”

Profesorul Constantin Bursuc

Constantin Bursuc e considerat o legendă a inventicii în domeniul motoarelor pentru rachete.

Fost profesor universitar de mecanică a fluidelor la Universitatea din Iaşi, azi pensionar, omul şi-a dedicat viața studierii unui tip de motor cu reacție care revoluționează aerodinamica. În 1980 publică primele lucrări în care, pe scurt, explică cum se poate realiza un fel de motor cu reacție care să dezvolte o putere mai mare decât cele clasice şi care ar putea atinge viteza luminii.

Profesorul Constantin Bursuc a inventat un motor cu reacție care nu face zgomot. Armata Română vrea neapărat brevetul

Apoi brevetează motorul MRAL. „Autoritățile s-au arătat interesate de idee, dar în 1993, când urma să ies la pensie, încă nu se materializase nici o colaborare. Am făcut un memoriu preşedintelui Ion Iliescu, unde ceream sprijin. Nu am primit nici un răspuns, iar după câteva luni m-am trezit cu o invitație în Franța pentru a semna un contract privind realizarea motorului cu autoconvergență.

După ce am primit viza de Franța, am fost vizitat de o persoană care mi-a spus că pot uita de francezi, deoarece mi s-a aprobat colaborarea cu Armata Română", îşi aminteşte profesorul Bursuc.

Pe acest document se află numele ofițerilor superiori care au scos de la OSIM brevetul profesorului Bursuc şi i-au dat o aplicație militară

Motorul a fost testat în poligoane militare

Motorul MRAL a fost realizat şi montat pe rachete de tip RT3. Au fost lansate trei asemenea rachete, la poligonul din Orăştie. "MRAL a depăşit cu mult puterea motoarelor obişnuite şi, lucru care i-a uimit pe toți, nu a scos zgomot. Ulterior, la un poligon din Făgăraş, o rachetă a ieşit în spațiul extraterestru. Aici s-a întrerupt colaborarea.

Militarii au vrut să facă şi ei un asemenea motor, dar nu-l puteau ține sub control, exploda, pentru că siste-mul de răcire a ansamblului era un secret al meu. În 1997, mi-au cerut să cesionez brevetul pentru a realiza motoare care să fie montate pe MIG 21. Am refuzat, deoarece nu eram

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

mulțumit de termenii contractuali. De atunci, nu mai colaborez cu nimeni. Vreau să realizez un aparat de zbor, ca o farfurie zburătoare, pe care să montez motorul MRAL. Vreau să revoluționez aeronautica”, a adăugat profesorul Bursuc.

«O invenție demnă de premiul Nobel»

"Profesorul Constantin Bursuc este o somitate în domeniul motoarelor de rachetă. Din câte ştiu eu se caută o cale de colaborare cu domnia sa pentru a materializa ideea motorului cu autoconvergență, care merge practic cu plasmă, o invenție, zic eu, demnă de premiul Nobel”, ne-a spus generalul de brigadă dr. Emil Străinu, consilier al Parlamentului României pe probleme de amenințări neconvenționale şi asimetrice. **»**

Ați auzit de domnul Bursuc ? Probabil că, la fel ca şi mine până acum câteva luni, habar nu aveați de existența dumnealui. Oare de ce ? Pentru simplul motiv, că la comanda unor interese foarte veroase situate mult deasupra voinței poporului român, presa românească nu are voie să ne informeze despre asemenea oameni. Presa română e destinată a ne intoxica douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru cu fetițe cu sâni mari şi chiloți mici şi cu scandaluri mondene…

Şi iată un alt exemplu luat de pe net (Cotidianul) care se referă la fotografia din dreapta din grupajul făcut de mine mai sus:

« Motorul cu aer, inventat de un nonagenar din Balta Albă

13 Septembrie 2008

Alexandru Roşu locuieşte în Bucureşti, într-un cartier muncitoresc, a trăit pe propria piele cele mai importante evenimente din istoria recentă a României, iar acum vrea să scrie el istorie cu un vehicul ecologic.

“Uite… Pe-aici intra aerul… Aici e sistemul de micro-compresoare, se duce la butelii, de unde pleacă pe acolo, ajunge la pistoane şi pune în funcțiune motorul. Presiunea o reglezi de la şurubul ăsta şi aşa controlezi puterea motorului”, îmi explică Alexandru Roşu modul în care merge invenția sa. Un motor pneumatic cu dublu efect. De fapt, un motor de maşină care foloseşte aer comprimat în loc de benzină.

Câțiva ani s-a chinuit să calculeze dimensiuni şi presiuni, să reducă mărimea drăciei care va scăpa traficul de poluare, astfel încât să încapă în maşina ce a rămas pentru el punct de referință: Dacia. **»**

Sunt doar două exemple peste care am dat eu întâmplător în căutările mele pe internet. Dar stau şi mă întreb: Câți asemenea români or mai exista, despre care nu ne spune nimeni nimic nici prin presa oficială nici prin cea de pe internet ?!

Ştiți că se consideră că 20 % din geniile planetei sunt români ? Unde-s ?... De ce nu ştim nimic de ei ?...

Pentru mine este o dovadă-n plus pentru faptul că undeva, din afara țării, este condus, cu complicitatea clasei politice de la noi şi a nesimțirii multora dintre cetățenii acestei țări, un plan de desființare a acestei nații.

Nu aveți decât să mă combateți care cum vreți… Prea multe cazuri de acest gen există în sânul acestui neam. Prea multe cazuri în care vedem că valorile acestui neam, fie ele umane sau materiale nu numai că sunt ignorate, dar de cele mai multe ori se duce o campanie furibundă de discreditare şi distrugere a lor…

Articol scris azi 23 iunie 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Şi nu doar ei

V-aţi întrebat vreodată de ce aflăm mereu, din presa oficială, de apariţia unui nou sau mai deosebit artist, fie el pictor, sculptor sau scriitor de poezii şi romane sau despre unii sportivi şi nu aflăm nimic sau prea puţin despre inventatori şi oameni de ştiinţă ? De vreme ce există genii în artă şi sport, e de la sine înţeles că trebuie să existe cam în acelaşi procent în toate domeniile activităţilor umane.

Eu mi-am pus această întrebare, şi nu de acum şi nici de ieri de alaltăieri ci de pe când eram copil. Aşa că am avut destul timp să caut şi să găsesc şi un răspuns rezonabil acestei întrebări. E simplu. Pentru că în vreme ce artiştii şi sportivii asigură poporului circ („Poporului, pentru al stăpâni, trebuie să-i oferi pâine şi circ!” cum spunea împăratul Nero), inventatorii îi asigură progresul. Ori un popor prea progresist nu mai este un popor „guvernabil”. Nu mai e obedient, nu mai e ascultător, nu mai înghite orice i se oferă şi nu mai dă orice i se cere.

De aceea de când există omul pe pământ, şi cu precădere în ultimii două – trei sute de ani, clasele conducătoare au avut tot interesul ca inventatorii să nu fie cunoscuţi iar operele lor să nu devină realitate…

V-am spus, dragi cititori, şi nu doar odată, de-a lungul cărţilor mele, faptul că Nikola Tesla a lăsat în urma sa aproape douăzeci de tone de documente şi peste şapte sute de invenţii. V-am spus de asemenea că din acest imens bagaj tehnic – documentar, nu este cunoscut populaţiei globului decât un procent de doar 0,025%.

Asta în ce priveşte un inventator revendicat în prezent de întregul mapamond. Dar ştiţi dumneavoastră că şi noi, românii avem nu unul ci cel puţin doi inventatori care au lăsat în urma lor cam acelaşi număr de brevete ca şi Tesla ? Unul din ei este Gogu Constantinescu altul este Henri Coandă. Despre Gogu Constatinescu am mai vorbit în cărţile mele. Coandă a fost un om care chiar l-a cunoscut pe Tesla.

Ce ştiţi dumneavoastră despre Coandă ? Aţi învăţat ceva despre el în şcoală ? Sunt convins că, chiar şi atunci când la ora de fizică vi s-a spus despre efectul care-i poartă numele, dacă vi s-a spus, acest fapt a constituit doar o informaţie tangenţială peste care profesorul a trecut foarte grăbit, mânat parcă de teama că vreunul dintre dumneavoastră, elevii lui veţi voi să cunoaşteţi mai multe despre acest om… N-avea timp să lungească vorba despre un inventator despre care nu avea voie să vorbească. El avea de respectat o programă de învăţământ strictă, o programă în care oameni ca Tesla, Coandă, Karpen, şi alţii nu aveau ce căuta.

De fapt despre astfel de oameni şi operele lor, toate sistemele de învăţământ de pe planetă, ar trebui să vorbească. În fiecare programă gimnazială de pe glob ar trebui să existe o disciplină intitulată cumva istoria ştiinţei sau istoria tehnicii sau ceva de genul acesta, în care fiecare elev să înveţe în principal despre cei mai mari inventatori şi oameni de ştiinţă ai ţări sale, despre opera şi activitatea acestora şi în subsidiar despre cei mai mari inventatori de pe plan mondial.

Noi nu ştim nimic aproape despre nimeni. Chiar şi despre cei pe care-i cunoaştem am prins din zbor câte o informaţie desprinsă din referiri tangenţiale sau fugitive, şi în general nu din şcoală ci din presă, şi nimeni nu ne-a spus concret cine au fost oameni ca Tesla, Vuia, Vlaicu şi alţii.

Istoria ştiinţei ca disciplină nu există în nici o programă de învăţământ şi cei care o cunosc sunt istorici sau ingineri care s-au specializat ulterior terminării studiilor, prin activitatea lor personală…

De aceea noi, elevii de pe toată planeta, terminăm şcoală cunoscând un melanj de minciună şi adevăr despre istoria patriei noastre, cunoscând apoi ceva geografie şi cu crierul îmbibat de tot felul de teoreme politice, economice, matematice şi fizice inutile care ne-au dat de-a lungul anilor iluzia că am învăţat ceva. Atât. În scurtă vreme, sub presiunea confruntării cu societatea, vom uita şi puţinul cu adevărat valoros şi util pe care l-am învăţat în şcoală.

Vom rămâne însă cu o mentalitate, pe care anii îndelungaţi de şcoală ne-au sădit-o atât de puternic încât ea nu are cum să mai dispară. Vom rămâne cu câteva convingeri cum ar fi că organele statului ne reprezintă interesul, că aleşii noştri sunt cei care ne vor reprezenta în sistemul legislativ şi executiv, că profesorii sunt oameni deştepţi care ştiu totul despre lume, că pentru a putea avansa în societate trebuie să participăm întreaga noastră viaţă la un concurs absurd pentru

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

orice poziţie cât de mică pe scara socială şi economică, că pentru ca funcţionarea statului şi prin ea viaţa noastră să fie una corespunzătoare, trebuie să plătim nişte procente importante din câştigurile noastre sub formă de taxe impozite şi facturi…

Şi mai ales că trebuie să ne supunem legii şi reprezentanţilor ei. Nu contează ce spune acea lege… nici măcar nu vom şti să gândim pentru a ne da seama cu propriile noastre creiere că de fapt imensa majoritate a legilor în orice ţară de pe glob sunt astfel întocmite încât noi trebuie să le respectăm iar cei care au putere şi bani pot să le încalce…

Şi trăim întreaga noastră viaţă neştiind că de fapt fiecare dintre noi suntem reprezentanţii poporului nostru care de-a lungul istoriei a dat omenirii tot felul de valori, valori despre care însă s-a avut grijă să ni se spună cât mai puţin, iar despre acele valori care au militat cu adevărat pentru progresul omenirii în general se are o grijă deosebită pentru a nu fi informaţi.

În schimb ni se bagă în faţă, tot felul de personaje prezentate ca fiind spirite iluminate şi progresiste, care însă în realitatea vieţii lor au făcut parte din tot felul de societăţi secrete societăţi secrete care niciodată de când este istoria acestei planete nu au militat decât pentru „progresul şi propăşirea” claselor conducătoare.

Cei cu adevărat progresişti care au luptat pentru traiul decent al omenirii ca întreg, pentru propăşirea maselor largi au fost şi sunt, mai ales în ultimul secol catalogaţi drept infractori, anarhişti, instigatori şi se are grijă a se prezenta maselor doar părţile negative din vieţile lor, iar dacă acestea nu există, sunt inventate. Iar noi, pe care sistemul de învăţământ ne-a format a crede orbeşte în presa oficială, neavând cum verifica informaţiile prezentate de imensele trusturi de presă, înghiţim orbeşte minciuni menite a ne crea o imagine total falsă a lumii în care trăim…

Deci vin şi vă întreb acum. Ce ştiţi despre Coandă ? Dar despre Traian Vuia ? Despre Aurel Vlaicu ? Sau despre Nicolae sau Constantin Văideanu ? Şi lista e lungă…

Dacă despre Vlaicu, Vuia sau Coandă poate că mai ştiţi câte ceva, sunt ferm convins că despre Văideanu nu ştiţi absolut nimic. Nici măcar nu aţi auzit de el. Nici nu veţi găsi prea multe informaţii.

Dar trebuie să ştiţi că dacă nu ar fi existat Conrad Haas prin secolul 16, americanii poate că nu ar fi reuşit să plece de pe pământ cu imensele lor rachete. Şi mai ales trebuie să ştiţi că cele mai puternice, mai mari şi mai performante rachete spaţiale ruseşti anume rachetel Buran, au fost şi continuă să fie construite conform specificaţiilor brevetelor lui Văideanu.

Şi pentru exemplificare şi o minimă informare am să vă povestesc câteva lucruri, atât cât ştiu şi eu despre trei din marii noştri inventatori şi oameni de ştiinţă. Voi vorbi despre Traian Vuia, despre Henri Marie Coandă, şi despre Nicolae Văideanu.

Multe din datele pe care vi le voi prezenta pot fi găsite şi pe internet, de unde am luat şi eu aceste informaţii. Dar sunt lucruri legate de ei, despre care vă voi spune care nu sunt făcute publice, şi chiar dacă se găsesc şi acestea pe internet, nu se găsesc de loc uşor.

Traian Vuia

S-a născut pe 17 august 1872 în comuna Bujoru din fostul comitat Caraş Severin, azi Traian Vuia judeţul Timiş. Afară de faptul că pe data de 18 martie 1906 folosindu-se de avionul său în formă de liliac s-a înălţat de la sol autopropulsat pe o câmpie (Montesson) de lângă Paris, nu mai ştim nimic de el.

Dar adevărul este că Traian Vuia chiar a fost unul din pionierii aviaţiei mondiale. El nu a construit doar acel mic avion a cărei machetă la scara 1/1 o vedem acum în faţa aeroportului care-i poartă numele din Timişoara, ci contribuţia sa la aviaţia mondială este infinit mai mare şi vom vorbi aici şi despre asta.. După ce a urmat şcoala primară în comuna Bujorul şi Făget, a mers la liceu în Lugoj. Acolo în cursul liceului în perioada 1884 şi 1892 va face cunoştinţă cu familia lui Coriolan Brediceanu care-i va rămâne prieten şi sprijinitor întreaga viaţă.

Deşi avea un talent înnăscut pentru mecanică pentru care se înscrie în 1892 la Politehnica din Budapestea, e nevoit să renunţe la studiile tehnice pentru a se întreţine şi a se îndrepta spre studii juridice, unde de altfel va da dovadă ca în tot ce a făcut în viaţă de talent şi dăruire. Va fi un jurist

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

de excepție pentru acea vreme dovadă fiind teza sa de doctorat luată la 6 mai 1901. Dar nu va renunța la tehnică. După terminarea studiilor se întoarce la Lugoj unde începe construcția avionului cu care mai târziu avea să zboare. Nu are bani să-l termine şi pleacă la Paris unde speră să găsească sprijinitori ai proiectului său. Aici, printre alte persoane şi foruri la care se adresează este şi Academia de Ştiințe de la Paris – căreia îi adresează un memoriu tehnic pe data de 16 februarie 1903. Răspunsul primit din partea prestigiosului for ştiințific este memorabil şi a intrat în folclorul aviației de pe întreaga planetă:

„Problema zborului cu un aparat care cântăreşte mai mult decât aerul nu poate fi rezolvată şi nu este decât un vis.”

Cu toate acestea el nu renunță şi-şi va breveta aparatul prin cererea de brevet depusă la data de 17 august 1903 care va fi acordat şi publicat la data de 16 octombrie 1903 cu numărul ***FR332106 (A)*** şi numele ***„Automobilul aeroplan”***. Ce nu ştim noi despre el este faptul că a lucrat întreaga sa viață pentru perfecționarea motoarelor cu aer cald în ciclu închis (azi sunt cunoscute ca motoare Stirling) aducându-le la performanțe fantastice. De asemenea una din preocupările principale ale vieții lui au fost şi motoarele cu abur. Motorul său cu aburi, cel puțin varianta finală fiind cel mai performant motor cu aburi după turbina Tela căci avea raport putere greutate de 1CP/1,15kg față de cele mai bune motoare diesel sau Otto ale vremii care aveau raportul 1/1,24 respectiv 1/0,6. după cum se poate vedea se situa între motorul cu benzină şi cel cu motorină. Avea însă față de motorul pe benzină un avantaj extraordinar. Atingea viteze de rotație fantastic de mari de ordinul a zeci de mii de rotații pe minut. De altfel se pare că motorul cu aburi în circuit închis construit de Vuia pentru aviație atingea 30 000 rot/min la o putere de 1200 CP. Unii dintre noi mai ştiu despre Vuia că ar fi construit un cazan minune pentru instalațiile de încălzire. E vorba de generatorul de aburi care prin felul cum e construit face ca flacăra arzătorului să bată pe o rețea de țevi subțiri prin care circulă apă. Datorită faptului că țevile sunt subțiri ele se încing extrem de puternic astfel încât apa când pătrunde în ele se vaporizează instantaneu. Aşa cum am mai spus, Traina Vuia a avut contribuții al aviația mondială mai mari decât ne putem noi închipui. Afară de motoarele cu abur sau cu aer cald în circuit închis pe care le-a perfecționat pentru a le aduce la caracteristicile necesare utilizării lor în aviație, el a mai brevetat şi construit şi două elicoptere.

Noi învățăm în şcoală sau din presa oficială că elicopterul ar fi fost inventat şi construit de un inventator rus imigrat în Statele Unite anume Igor Sikorski în 1939. Ei bine aflați că de fapt primul elicopter din lume a fost inventat, construit şi folosit la data de 13 noiembrie 1907 de către Paul Cornu. Paul Cornu este declarat ca fiind un inventator francez. Eu nu am găsit însă pe nicăieri o referire la localitatea sa de naştere şi am bănuiala că e vorba tot despre un concetățean român care s-a stabilit în Franța.

Următorul constructor de elicoptere după Cornu a fost Traian Vuia al nostru care a construit şi folosit două elicoptere în anii 1918 şi 1922. Atât elicopterul lui Cornu cât şi cele două ale lui Vuia erau vehicule aeriene cu două sau mai multe rotoare şi semănau amândouă extrem de mult cu avionul aeroplan al lui Vuia în privința construcției şasiului şi trenului de aterizare. Priviți grupajul următor:

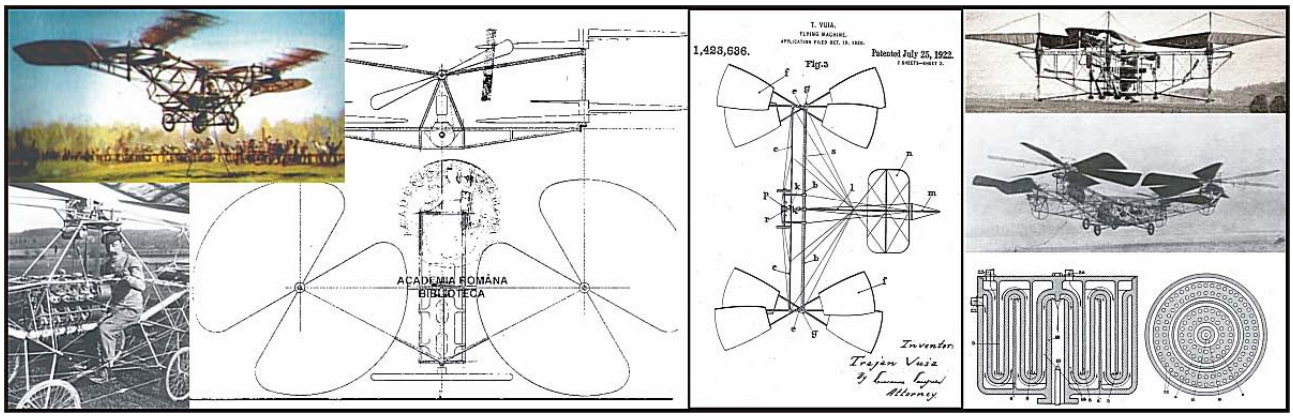

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Privind imaginea aceasta vedem în stânga pe domnul Paul Cornu instalat în elicopterul său iar deasupra o fotografie color a unei picturi de epocă care-i înfăţişează elicopterul în zbor. Dacă aruncaţi o privire la fotografiile din partea dreaptă, veţi remarca imediat asemănarea. Numai că fotografiile din dreapta sunt cele două elicoptere ale lui Vuia.

Între ele vedem planuri ale elicopterelor lui. Pe centru este un decupaj dintr-un document aflat la Biblioteca Academiei Române iar alături este un extras din brevetul american numărul ***US 1423636*** din data de ***25 iulie 1922*** intitulat ***„Flying Machine”*** şi acordat inventatorului Traian Vuia. Sub fotografiile din dreapta sunt două extrase din desenele brevetului american ***US.1841230*** din data de ***18 ianuarie 1929*** acordat tot lui Traian Vuia şi având titlul ***„Steam generator”***

Traian Vuia a murit la data de 3 septembrie 1950 la Bucureşti şi e înmormântat la cimitirul Bellu. Pentru curioşi iată o listă a brevetelor lui Traian Vuia. Din păcate nu am avut acces decât la două din ele.

1. HOT-AIR ENGINE WITH CLOSED CIRCUIT US1169308 (A) 1916-01-25
2. SYSTEM OF HOT AIR ENGINES WITH CLOSED CIRCUITS CA118376 (A) 1909-05-18
3. Perfectionnements aux générateurs de vapeur FR918590 (A) 1947-02-12
4. Moteur à vapeur à cylindres à simple effet et à distribution par soupapes FR784112 (A) 1935-07-22
5. Carburateur. CH173664 (A) 1934-12-15
6. Perfectionnements aux dispositifs de carburation pour combustibles liquides FR775513 (A) 1934-12-31
7. Dispositif de carburation pour toutes applications, mais plus spécialement pour combustion continue en vase clos FR764474 (A) 1934-05-22
8. No title available GR3880 (B1) 1932-11-10
9. Générateur de vapeur à vaporisation accélérée, à très haute pression, avec surchauffe CH165252 (A) 1933-11-15
10. Générateur de vapeur FR740226 (A) 1933-01-23
11. Steam generator US1841230 (A) 1932-01-12
12. Générateur de vapeur CH137309 (A) 1929-12-31
13. Générateur de vapeur FR680567 (A) 1930-05-02
14. Générateur de vapeur FR661254 (A) 1929-07-23
15. Flying machine US1423636 (A) 1922-07-25
16. Machine volante FR516838 (A) 1921-04-26
17. Propelling, tractive, and supporting apparatus US1347424 (A) 1920-07-20
18. Improvements in Propelling, Tractive and Supporting Apparatus. GB123765 (A) 1920-05-25
19. Perfectionnements aux moyens de propulsion, de traction et de sustentation FR516364 (A) 1921-04-18
20. Système de plans sustentateurs et propulseurs aériens à haut rendement FR474215 (A) 1915-02-12
21. An Improved System of Hot Air Engine with Closed Circuit GB190827033 (A) 1909-12-13
22. Moteur à air chaud, à cycle fermé FR395754 (A) 1909-03-17
23. Procédés et perfectionnements à la vaporisation des gaz liquéfiés et à leur emploi comme force motrice et force hydraulique FR349493 (A) 1905-05-30
24. Aéroplane automobile FR332106 (A) 1903-10-16
25. STEAM GENERATOR CA346926 (A) 1934-12-18
26. STEAM GENERATOR CA300258 (A) 1930-05-20

Deci aşa cum am spus se poate vedea clar din această listă că activitatea lui Traian Vuia a fost una foarte complexă şi importantă. Noi nu ştim nimic şi poate că nici nu ar trebui să ştim prea multe, dar faptul că a fost alături de primul om care s-a ridicat de la sol cu un avion ce se deplasa cu forţe proprii şi printre primii inventatori şi constructori de elicoptere ar fi trebuit să-l ştim. Şi

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

poate ce-i mai important este faptul că el a conceput motoare cu abur care sunt mult mai bune decât cele Diesel.

Aici trebuie să facem o paranteză. Motorul cu explozie sau cu ardere internă, fie el Otto sau Diesel este un motor care consumă aceiaşi cantitate de hidrocarburi pentru fiecare ciclu de funcţionare pe întreaga perioadă de funcţionare.

Motoarele cu aburi în ciclu închis însă, consumă o cantitate de carburant pentru iniţiere funcţionării, adică pentru aducerea aburului la temperatura şi presiunea de funcţionare, iar ulterior pentru menţinerea funcţionării sale cantitatea de carburant utilizată scade drastic prin faptul că cea mai mare parte a căldurii şi energiei aburului se recuperează…

De aceea un motor cu abur este, raportat la timpul de funcţionare şi puterea sa de multe ori mai eficient decât unul cu ardere internă.

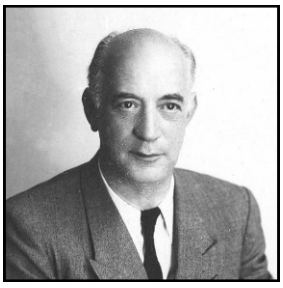

Henri Marie Coandă

Am să spun foarte puţine despre el cu toate că având în vedere numărul impresionant de brevete (707 – reprezentând 250 de invenţii) s-ar putea trage concluzia că viaţa şi activitatea sa au fost una de excepţie. Adevărul este chiar acesta, numai că datorită secretomaniei practicate de structurile statale şi administrative, informaţii despre viaţa şi activitatea lui nu prea există.

S-a născut pe 7 iunie 1886 fiind fiul generalului Constantin Coandă şi a Aidei Danet fiica medicului francez Gustave Danet. După tată familia se înrudea direct cu Iancu Jianul şi Tudor Vladimirescu. A fost crescut în cultul responsabilităţii faţă de valorile naţionale şi faţă de faptele ce ne conduc în viaţă. Mama sa i-a încredinţat încă de mic scrisorile lui Louis Pasteor către bunicul său. A urmat şcoala primară la Petrache Poenaru şi ulterior liceul la Sfântul Sava din Bucureşti. Aici nu s-a dovedit a fi un elev strălucit şi urmare tatăl sau l-a transferat la Liceul Militar din Iaşi, unde şi va manifesta din plin aptitudinile pentru tehnică.

Termină liceul strălucit şi urmează şcoala de Ofiţeri de Artilerie, Geniu şi Marină din Bucureşti.

În timpul unei detaşări în Germania este recomandat pentru universitatea Tehnică din Charlottesburg, Berlin. În această detaşare află prima dată de zborul fraţilor Wright. Cam în aceiaşi perioadă a construit un planor. A fost încă din tinereţe un om multidisciplinar. Un foarte bun sculptor – fusese elevul lui Rodin – un la fel de bun muzician – cânta foarte bine şi frumos la violoncel. În afară de aceasta era un bun sportiv, juca rugby era un bun călăreţ şi vânător, iubea câinii.

La vârsta de 19 ani, reîntors pentru un scut timp în ţară, la vârsta de numai 19 ani va construi în atelierele Arsenalului Armatei un avion propulsat de un motor reactiv de tip rachetă, avion care a fost testat pe Dealul Spirii.

După ce termină studiile de la Charlottesburg cu rezultate remarcabile un an înaintea colegilor săi va pleca într-o călătorie iniţiatică spre Palestina, dar alături de un preot misionar catolic călătoria se va prelungi astfel că va ajunge până în China la Pekin, pe ruta Isfahan – Teheran – Tibet.

Această călătorie va avea o însemnătate deosebită pentru tot restul vieţii sale. În 1906 va afla cu mare entuziasm de zborul lui Vuia. Preocupare sa pentru zbor fiind una constantă de-a lungul întregii sale vieţi căci încă de mic copil fusese fascinat de vânt şi comportarea lui.

Deoarece ajunsese la concluzia că ideile ce-l frământau nu pot fi puse în practică decât de cineva care are o specializare multiplă îşi va continua studiile la Institutul Superior de Electricitate din Liege Belgia. În această facultate se va împrieteni cu Giani Caprini, viitorul constructor de avioane cu reacţie cu care va colabora mai târziu în repetate rânduri.

Preocupat fiind în continuare de aeronautică va considera necesar să urmeze şi cursurile Şcolii Superioare de Aeronautică şi Construcţii din Paris. În această perioadă pe lângă că-şi va pune în practică o serie de idei se va împrieteni cu câţiva din marii ingineri ai vremii cum ar fi Gustave Eiffel, Paul Bainleve, sau Bleriot.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Tot în acea perioadă concepe primul laborator de studiu aerodinamic şi începe studiile asupra comportării aripii în tunelul aerodinamic conceput de el.

Sprijinit în continuare material de tatăl său va începe construcţia primului avion cu reacţie pe care-l va prezenta la al doilea Salon Internaţional Aeronautic din Paris în 1910. Motorul Cleriget de 50 CP la 4000 rot/min propulsează un tip de avion cu totul nou care e plin de inovaţii cum ar fi rezervoarele în aripi, bordul de atac al aripii cu fantă, comanda mult simplificată iar materialele de construcţie de tip compozit.

Cu ocazia acestui zbor va suferi un accident ce-i va distruge avionul dar va face o mare descoperire, anume tendinţa de alipire a curgerii fluidelor la suprafeţele convexe efect pe care după mai mulţi ani de studii îl va înţelege perfect şi care ulterior va căpăta numele de efect Coandă.

Deşi reuşita zborului i-a adus prestigiu şi recunoaştere internaţională, recompensele materiale vor lipsi căci aşa cum se întâmplă adesea industria de profil avea să introducă în producţie noile sale idei fără ca el să aibă vreun beneficiu material din asta. Aşa că la scurt timp datorită greutăţilor materiale prin care trece e nevoit să-şi vândă atelierul şi cea mai mare parte din proprietăţi.

Deşi sunt puţini familiarizaţi cu opera şi viaţa lui Henri Coandă, trebuie spus aici că foarte puţini dintre aceştia cunosc faptul că avionul cu reacţie a lui Coandă a avut o soră mai mică.

E vorba de sania cu reacţie numită „Ghiocelul” pe care Coandă a construit-o în numai două sau trei luni pentru Marele Duce Chiril al Rusiei care a participat cu ea în 1911 la un concurs de sănii motorizate. Motorul acestei sănii era mult îmbunătăţit faţă de cel al avionului şi performanţele acestei sănii erau extraordinare pentru orice vehicul motorizat al vremii. Astfel deşi motorul era mai mic decât cel al avionului, motorul Gregoire avea 40 CP, turbina mult îmbunătăţită făcea ca sania care totaliza încărcată circa 300 Kg să atingă viteze de 80 – 100 Km/oră.

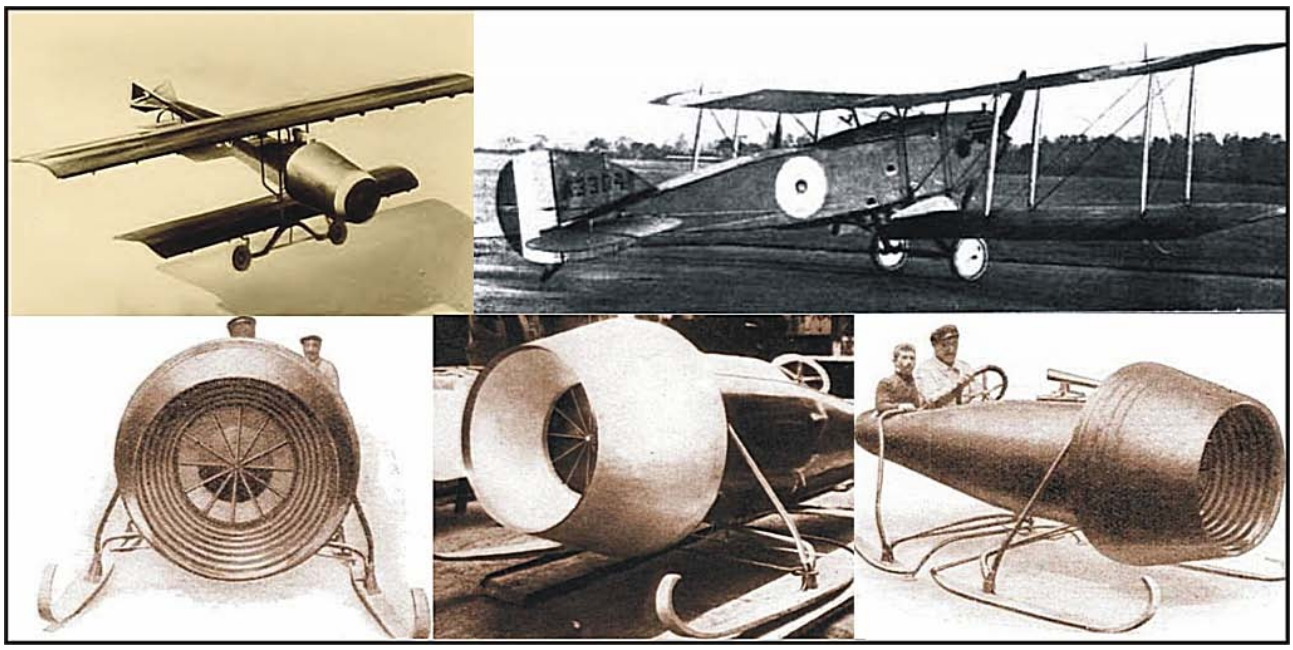

Datorită rezultatului strălucitor obţinut cu avionul său, în curând, la numai 25 de ani este numit director la uzinele de avioane din Anglia, Bristol. Aici va aduce o sumedenie de îmbunătăţiri tehnicii aviatice, şi va concepe noi modele revoluţionare de avioane. Printre acestea va fi şi avionul Bristol – Coandă care va intra în dotarea majorităţii armatelor lumii de la acea vreme şi pe care-l vedeţi în dreapta sus. Fireşte că armata română va fi printre principalii beneficiari ai acestui avion, fiind de fapt prima armată care a folosit avionul în scopuri militare în războaiele balcanice din 1912 – 1913.

În momentul izbucnirii primului război mondial demisionează de la uzinele engleze şi se întoarce în Franţa unde construieşte noi modele de avioane printre care unul deosebit. Acest avion avea o autonomie imensă pentru vremea respectivă şi era dotat cu un tun fără recul, conceput fireşte tot de Coandă.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Deoarece, să ne amintim că Coandă era ofițer al armatei române, se fac demersuri pentru chemarea sa în țară însă guvernul francez refuză să-i permită repatrierea.

După război se implică în industria civilă participând activ la reconstrucția Franței. Astfel în acea perioadă Coandă inventează şi pune în practică metode revoluționare de construcție folosind prefabricatele din beton normal şi diferite tipuri de betoane speciale, printre care betonul – lemn pe care-l utilizează cu succes şi pe care material îl putem vedea la Palatul Culturii din Iaşi. Alte invenții revoluționare ale lui sunt marmura artificială şi diferite tipuri de rezervoare din beton armat.

Tot atunci construieşte instalația solară pentru desalinizarea apei. Invenția era una revoluționară, şi va fi prezentată elogios în numărul din 10 ianuarie 1954 al revistei franceze „Radar”. Prototipul instalației, pe care Coandă a prezentat-o în fața comisiei de specialişti avea suprafața de opt metri pătrați şi furniza o cantitate de 1600 de litri de apă potabilă în 12 ore.

Randamentul şi producția acestui tip de instalație era şi atunci dar este şi în prezent mult mai mare decât instalațiile industriale folosite peste tot în lume. Instalația lui Coandă are avantaje nete şi de necontestat față de cele industriale folosite în prezent. În primul rând este complet nepoluantă, în al doilea rând are o producție net superioară, şi în al treilea rând fiind o instalație solară nu are nevoie de consumuri energetice din rețeaua energetică globală.

Pentru cei care sunt curioşi am să redau aici descrierea funcționării sale aşa cum am găsit-o şi eu pe internet.

Energia solară este focalizată de-a lungul unei conducte cu aer. Aerul care este în prealabil filtrat atinge în această conductă, temperatura de 500º C. De aici el pătrunde în camera de vaporizare unde intră în contact cu apa de mare pulverizată. Urmare este vaporizarea instantanee a apei de mare. Vaporii sunt colectați prin condensare iar sarea e colectată separat în rezervorul de saramură.

Apa dulce rezultată prin condensare este apoi trecută printr-o procedură de purificare microbiologică după care e gata de consum.

Sarea de mare cu compoziție complexă ia calea industrializării. Procedeul acesta deşi era aşa cum am mai spus extrem de eficient şi de ecologic a fost interzis încă de pe atunci când Coandă a făcut primele demonstrații deoarece ar fi amenințat monopolul comerțului cu sare al Franței către statele din Orientul Mijlociu. Este firesc de neînțeles de ce nu este folosit în prezent acest procedeu.

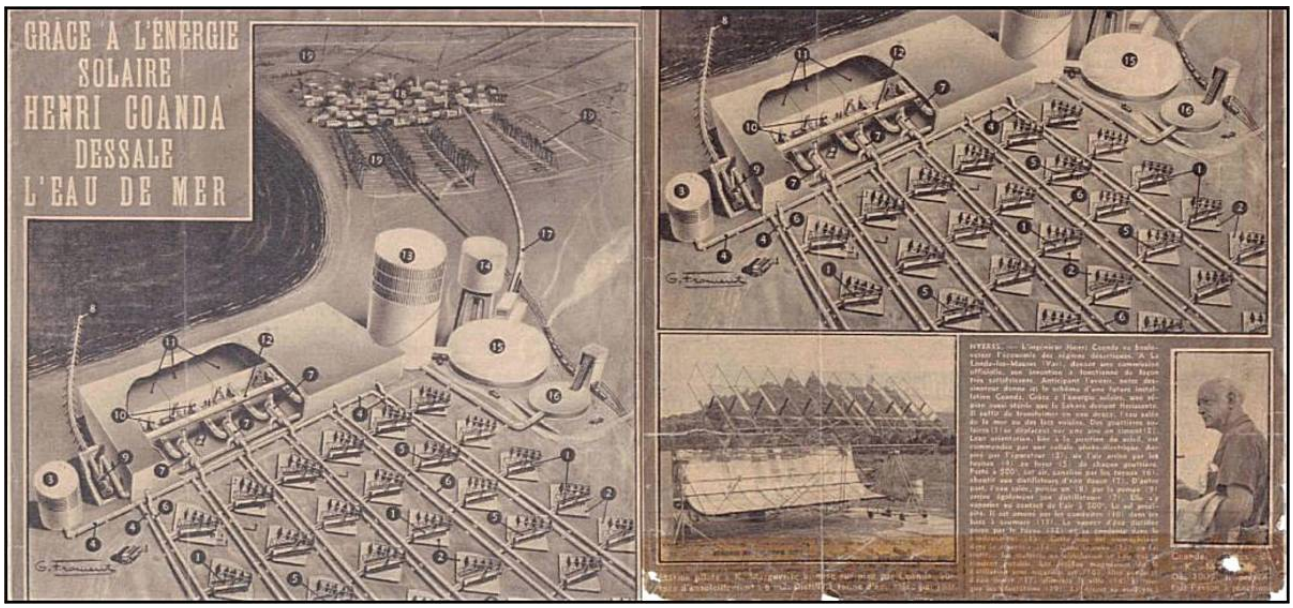

Tot în perioada interbelică, Coandă concepe trenul aerian care ar fi fost compus din vagoane etanşe asemănătoare fuzelajelor avianelor moderne, şi care ar fi atins viteza de circa 400 Km/oră deplasându-se pe perne de aer. Acel proiect a fost însă abandonat datorită fraudării fondurilor firmei constructoare de către unul din administratori.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Totuşi Coandă nu a abandonat ideea şi ulterior după întoarcerea în țară a construit un prototip care a funcționat câțiva ani într-o instalație experimentală construită la Măneciu pe valea Teleajenului, între 1969 – 1971, proiect ce a purtat numele de „Aerotubexpres”. Deşi experimentele de atunci nu au avut rezultatele scontate, ulterior, adică în prezent ideea este preluată de americani care au dezvoltat-o şi pare că au aduso la parametri prevăzuți de inventator.

Urmare a pierderilor financiare pe care le-a suferit în urma cestui proiect Coandă a abandonat domeniul acesta şi s-a orientat spre domeniul geofizicii unde a pus la punct procedee şi instalații de foraj revoluționare. De asemenea a pus la punct un procedeu de detectare a lichidelor în subsol procedeu care, ulterior a uşurat depistarea zăcămintelor petroliere.

A pus la punct şi procedee performante de foraj marin procedee folosite în exploatările petroliere din golful Persic.

În 1934 obține brevetul francez cu titlul „Procedeu şi dispozitiv pentru devierea unui curent de fluid ce pătrunde într-un alt fluid” care avea să fie cunoscut pe plan mondial cu denumirea de efect Coandă. Cea mai cunoscută şi spectaculoasă aplicație a acestui brevet este aerodina lenticulară.

O analiză atentă a desenelor extrase din brevetul acesteia vă arată dragi cititori o asemănare uimitoare între ea şi discurile aeronautice ale lui Andreas Epp sau Viktor Schauberger.

Brevetul francez al aerodinei lenticulare a lui Coandă poartă numărul ***1156516*** din data de ***19 mai 1958*** şi se referă la o aerodină de forma unui disc iar cele americane numărul ***US 2988303*** din ***13 iunie 1961*** intitulat ***Jet Sustained Aircraft*** şi respectiv ***US 3261162*** din ***19 iulie 1966*** intitulat ***Lifting Apparatus***.

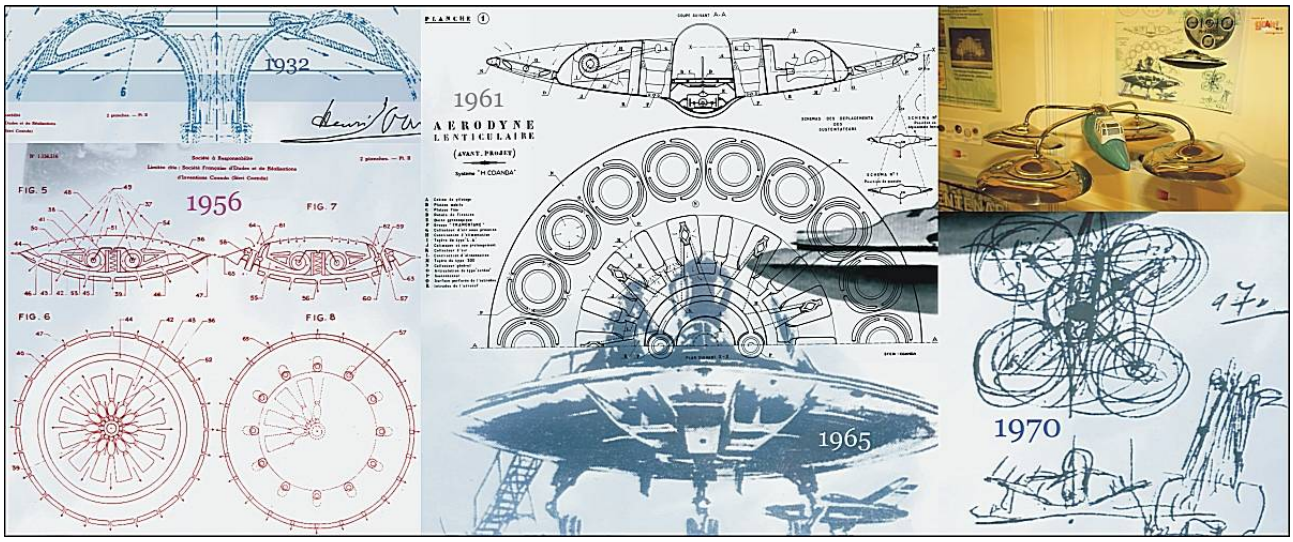

Coandă a gândit acest concept mai bine de treizeci de ani aşa că la momentul în care a brevetat-o rezolvase perfect atât problemele de stabilitate cât şi pe cele de guvernare ale aparatului care era capabil să zboare cu mari viteze, să efectueze viraje cu unghiuri strânse sau să planeze la punct fix. Din păcate deşi ideea aşa cum spuneam a fost folosită atât de nemți cât şi ulterior de americani, aerodina lenticulară a făcut totdeauna parte din tehnologiile strict secrete acaparate de cercurile militariste ale planetei.

Trebuie să fac o remarcă aici. E foarte posibil ca ideea aerodinei lenticulare să nu-i fi aparținut exclusiv lui Coandă. Henri Coandă l-a cunoscut îndeaproape pe Nikola Tesla cu care a fost prieten şi despre care spunea la un moment dată că „vorbea o foarte frumoasă limbă românească”. Ori Tesla concepuse şi experimentase un asemenea vehicul încă din ultimii ani ai secolului 19.

Efectul Coandă pe care se bazează funcționarea aerodinei a fost folosit la multe alte invenții şi aplicații cum ar fi oscilatorul pneumatic, amplificatorul pneumatic şi alte aparate pneumatice, propulsia şi ghidarea vaselor de suprafață sau a submarinelor, ghidarea sateliților artificiali, etc.

În 1969 Coandă revine definitiv în țară şi activitatea lui din ultimii ani de viață deşi ne este foarte puțin cunoscută a fost una la fel de prodigioasă ca şi întreaga sa viață. Astfel în afara experimentării aerotubexpres-ului, şi a perfecționării permanente a aerodinei lenticulare, a pus

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

bazele INCREST-ului (Institutul de Creație Științifică şi Tehnică) pe care l-a şi condus până la moarte. Era proiectul său pentru România, căci în cadrul acestui institut au fost cooptate şi au activat cele mai luminate minți ale științei şi tehnicii româneşti. Pe activitatea acestui institut se bazează întreaga dezvoltare tehnico – economică a țării noastre din toți anii de până în 1989. Din păcate una din primele acțiuni ale noii conduceri de după 1990 a fost să desființeze acest institut.

După el au fost desființate aproape toate institutele de cercetări ale țării noastre.

Acțiunea pe care eu o consider una criminală intrând în sfera înaltei trădări, a avut ca urmare nu doar decăderea științei şi tehnici româneşti dar pe lângă desființarea industriei țării lipsa de reacție a comunității științifice atât cât a mai rămas ea, la toate tentativele de destructurare şi desființare a patriei şi poporului nostru.

Henri Coandă a murit în Bucureşti la vârsta de 86 de ani pe data de 25 noiembrie 1972 şi este înmormântat cimitirul Bellu.

Moştenirea tehnico – științifică rămasă de la el este comparabilă cu cea rămasă de la Nikola Tesla. Din păcate deşi atât el cât şi fiica sa au lăsat moştenire statului român întreaga sa operă şi documentație științifică, precum şi clădirea familiei în care a funcționat muzeul Coandă, statul Român şi-a bătut joc de această moştenire. Muzeul a fost desființat, mobilierul a ajuns să fie preluat de diferite muzee din țară sau de tot felul de persoane particulare, iar documentația în care intră toate cele 707 brevete precum şi opera tehnico – științifică şi notele sale de laborator au ajuns să fie depozitate într-o cameră insalubră din subsolul muzeului aviației. Clădirea a ajuns să fie împărțită în două o parte fiind în administrația Regiei Autonome Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat (RAAPPS) parte în proprietatea privată a statului.

După ce nu a mai fost muzeu clădirea a servit ca ambasadă sau pur şi simplu a rămas părăsită cum este în prezent. Acum nu mult timp în urmă s-a încercat să fie trecută în proprietatea unor rechini imobiliari ceea ce ar fi constituit un dezastru, căci ştim toți că multe din clădirile acaparate de aceştia sunt imediat dărâmate şi ulterior în locul lor apar impozante clădiri multietajate fie ele blocuri de birouri, hoteluri sau cine ştie ce alte „minunății” arhitectonice.

Ce e cu adevărat trist este că nu mai departe decât acum circa o lună când ministrul culturii Mircea Diaconu, a încercat să refacă integritatea patrimonială şi juridică a clădirii în vederea reînființării muzeului Coandă, s-a lovit de refuzul Muzeului Aviației de a preda arhiva Coandă şi la foarte scurt timp a fost demis la presiuni politice.

Proiectele culturale ale lui Mircea Diaconu, care cuprindeau, repatrierea osemintelor lui Brâncuşi (să nu uităm că ultima lui dorință a fost să fie înmormântat în pământul strămoşesc), refacerea din punct de vedere turistic şi cultural a insulei Ada Kaleh, reînființarea muzeului Coandă, intervenția pentru lămurirea situației siturilor arheologice de la Roşia Montană, precum şi a întregii zone Sarmisegetuza Regia, au supărat desigur pe vânzătorii de neam şi țară şi s-a procedat urgent la înlăturarea lui.

Moştenirea lui Coandă este însă una de excepție şi iată am să redau aici câteva citate găsite firește tot pe internet reprezentând fraze prin care acesta-şi exprima crezul vieții şi operei:

“Preocuparea mea de atunci, astfel după cum a rămas şi rămâne continuu pentru mine, era să caut şi să înțeleg cum vibrațiunile de toate felurile, electromagnetice ca lumina, ca sunetele, electrochimice ca gustul şi mirosul, se transformă toate prin organizarea simțurilor într-un flux nervos de frecvențe diferite care ajung la creier”

“În conştiința oamenilor trăieşte convingerea că tot ce are viață e necesar să fie un corp solid. S-ar putea însă ca lucrurile să se prezinte şi altfel. Să nu uităm bunăoară toată acea taină care se păstrează încă în molecula de apă şi care ne dă de gândit continuu că viața ar putea avea şi alt conținut, în alte forme în existența ei“

“Tot ce-am întreprins, tot ce-am realizat nu a fost decât o chemare a noului, pentru cunoaştere, în scopul aflării a ceea ce mi-ar fi permis să desluşesc omul, condițiile lui de viață, posibilitățile lui de creație într-un univers ce se dorea mereu mai larg, mai mare, mai altfel decât până atunci, mereu mai bine dotat, mai echilibrat azi, adică atunci, față de trecut, de un ieri al acelor timpuri de alaltăieri, în care să-mi pot aduce contribuția nu a unui ambițios, a unui

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

egocentric, ci a unui devotat ideii de ridicare a omului prin acele mijloace pe care le oferă tehnica în era noastră, interes si obiective care mă animă şi astăzi, care persistă”.

Ideile, ideile nu se comandă. Pentru mine viitorul nu e o succedere a prezentului, ceea ce urmează în ciclu actualului, ci e diferit de acest prezent”

Eu nu consider cu adevărat autentic decât imaginația, care nu e defel un joc dereglat al imaginilor, ci o disponibilitate a spiritului ce se refuză unei delimitări, unei încorsetări în existent, în cea ce avem“

George (Gogu) Constantinescu

Un alt mare inventator român căruia omenirea, fără a şti îi datorează enorm este Gogu Constantinescu. El este, la fel ca şi Coandă un monument al inventivității şi geniului românesc.

Pentru a nu pierde prea mult timp acum voi prezenta aici numai ceea ce se afirmă despre el pe cunoscuta enciclopedie virtuală Wikipedia:

« George (Gogu) Constantinescu (n. 4 octombrie 1881, Craiova, d. 11 decembrie 1965, Coniston, Cumbria, Marea Britanie) a fost un savant, om de ştiință şi inginer român.

A fost responsabil pentru crearea unui nou domeniu al mecanicii, numit sonicitate, care descrie transmiterea energiei prin vibrații în corpurile fluide sau solide. A aplicat noua teorie în numeroase invenții: motorul sonic, pompa sonică, ciocanul sonic şi altele. Printre alte realizări ale sale se mai numără şi un dispozitiv de tragere printre palele elicei indiferent de turația acesteia şi primul schimbător de viteze automat. A participat activ la construcția de avioane engleze, tipul Bristol, în perioada cât a locuit în Anglia.

A fost primul care a folosit betonul-armat în construcția clădirilor din România - printre clădirile construite de acesta: Cazinoul din Constanța, Castelul de apă de la Periş, podurile de peste râul Siret de la Adjud, Răcătău, Roman, Palatul Patriarhiei, Hotelul Athénée Palace, Marea Moschee din Constanța (Moscheea Carol I).

Gogu Constatinescu a fost unul dintre acele minți geniale, ale cărui idei au devansat cu mult timpul existenței sale fizice, dar care astăzi îşi păstrează actualitatea, surprinzând prin acuratețe, inventivitate şi aplicabilitate.

În contul lui Gogu Constatinescu figurează peste 317 brevete de invenție, parte patentate în SUA, Danemarca, Elveția, Austria, Germania, Marea Britanie, Franța, România etc., precum şi altele, care nu au fost niciodată publicate. Un mic calcul ne arată că de la apariția primei invenții (1907), până la data trecerii în eternitate (1965), în medie, la fiecare 4 luni a fost realizat un brevet, iar dacă socotim doar anii săi cei mai prolifici, rezultă o invenție pe lună.

Multe dintre prezicerile lui Gogu Constatinescu au apărut şi au dispărut, multe se folosesc astăzi sau retrezesc interes. A cucerit faimă academică şi onoare profesională atât acasă cât şi în străinătate, dar a fost mai puțin răsplătit pentru ceea ce a făcut în domeniul materialelor. Ca şi cei mai mulți inventatori, a suferit dezamăgiri în străduințele sale de a convinge industria şi oficialitățile de valoarea ideilor sale.

Omul de ştiință şi inginerul Gogu Constatinescu a fost cel care a dezvoltat şi aplicat Teoria Sonicității, o nouă ştiință referitoare la transmiterea puterii prin lichide, solide sau gaze. Dar Gogu este încă comemorat cu stimă de publicul general şi piloții din Serviciul Aerian, ca omul care a inventat dispozitivul de tragere sincronizată pentru avioanele din Primul Război Mondial. În acest context, la 29 martie 1920, renumitul ziar „The Times” publica: „Vice Mareşalul Sir John Maitland a prezidat sâmbătă o prelegere a domnului Gogu Constatinescu în Sonicitate (transmiterea puterii prin vibrații), dată la Politehnică, sub auspiciile unei serii de prelegeri pentru profesori ai Consiliului Ținutului Londrei. Sir John Maitland a spus că datorită d-lui Constatinescu şi dispozitivului de tragere pe care l-a inventat, noi am deținut supremația peste germani în aer, aşa cum am făcut-o”.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Cu toate că opera lui Gogu Constatinescu este de o valoare inestimabilă, ea nu a fost cunoscută îndeajuns, în bună parte datorită caracterului secret dat de utilizările preponderent militare, iar pe de altă parte puținelor publicații referitoare la aceasta. Astfel, primul volum publicat în 1918 la Londra, într-un număr limitat de exemplare, a fost declarat secret de către guvernul Marii Britanii, din cauza explicațiilor pe care le avea noua teorie în domeniul armelor şi mijloacelor de război.

Cu ocazia împlinirii a 125 de ani de la naşterea ilustrului nostru compatriot, s-a încercat umplerea golului de informare privind realizările sale prin apariția a trei lucrări semnificative:„Inventeurs de genie. Gogu Constantinescu.”, Editura Mediamira, Cluj-Napoca 2006, „Tratat de Teoria Sonicității”, (600 pagini) şi „Integrala Invențiilor” (4 volume, peste 2000 pagini), Editura Performantica a Institutului Național de Inventică, Iaşi 2006 (lucrări apărute cu sprijinul Autorității Naționale pentru Cercetare Ştiințifică).

Recunoaşterea lui Gogu Constantinescu pe plan internațional este atestată printr-un tablou publicat de revista britanică „The Graphic” în anul 1926, în care sunt prezentate ilustre personalități ştiințifice ale vremii, începând cu Einstein, Edison, Kelvin, Gogu Constantinescu (primul pe rândul al doilea), Rutherford, Marie Curie etc.

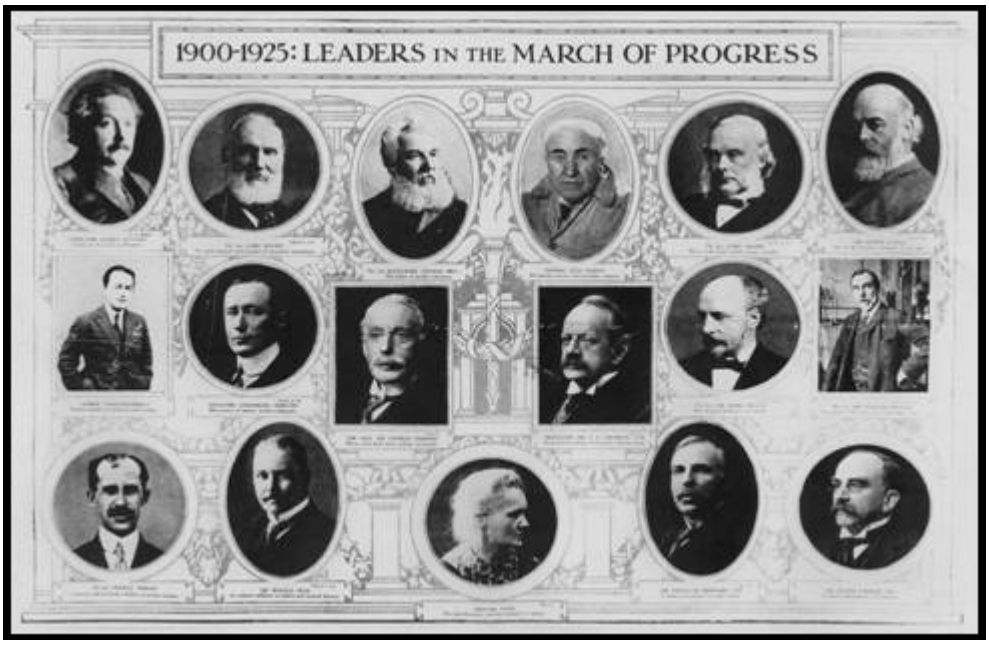

Domeniile atinse de geniul lui Gogu Constatinescu au fost foarte diverse, realizările practice fiind impresionante, dintre acestea menționăm o mică parte:

* A promovat utilizarea betonului armat. Era o sarcină grea deoarece metoda dăduse rezultate dezastruoase în alte părți ale Europei, cum ar fi podul „Celestial Globe” de la Expoziția Universală din Paris din 1900 şi hotelul „Black Bear” din Basle din 1903. A construit primul pod de beton armat cu traverse drepte din România, 1906, a consolidat cupola Palatului Parlamentului (care suferise deplasări şi fisurări), a realizat cupola minaretului Moscheii din Constanța etc., cu toată opoziția fostului său profesor, marele Anghel Saligny. Aceste lucrări dăinuie şi astăzi.

* A elaborat „Teoria Sonicității” (metoda de transmitere a puterii, prin unde de presiune, utilizând proprietatea de compresibilitate a lichidelor).

* A construit cel mai performant sistem de sincronizare a tragerii la avioane, prin spațiul lăsat de palele elicelor acestora.

* A materializat primul tun sonic.

* A proiectat şi construit „Convertorul Gogu Constantinescu”, prima cutie de viteze automată, pentru automobile şi locomotive, fără ambreiaj şi roți dințate, bazată pe efectul inerțial al maselor în mişcare.

* A gândit primul Hidroglisor care a fost materializat în jurul anilor 1970 de către ruşi.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

* A demonstrat efectul termic al sonicității prin realizarea primului calorifer sonic. »

Trebuie să spun că cele patru cărți pomenite aici se găsesc putând fi comandate pe internet la librăriile virtuale cum ar fi „Libris” sau „Jovis”. E suficient să căutați cu motorul de căutare Google titlul lor şi le veți găsi. Sunt extrem de interesante şi recomand oricui să le citească

Văideanu şi alții

Dacă despre Henri Coandă spuneam că voi spune foarte puține, şi totuşi am umplut aproape cinci pagini, despre un alt compatriot de-al nostru care are poate o contribuție cel puțin egală la dezvoltarea astronauticii, chiar că nu pot spune decât extrem de puține. De fapt au fost doi Văideanu. Nicolae şi Constantin. Dacă despre Nicolae am mai putut afla câteva lucruri extrem de puține, despre Constantin nu am reuşit să aflu absolut nimic. Nici măcar nu ştiu dacă a fost vreo relație de rudenie între el şi Nicolae şi de ce tip ar fi putut fi aceasta. Nimic… Absolut nimic.

Iată ce informații se pot găsi pe internet despre Nicolae Văideanu şi aceste sunt luate de pe saitul primăriei din Orăştie unde acesta a activat :

« S-a născut la 3 martie 1911, în localitatea Pricaz, județul Hunedoara, într-o familie de țărani cu şase copii. Studii: - şcoala primară în satul natal, - Liceul "Decebal" din Deva,

- Universitatea Bucureşti, a cărui absolvent devine la jumătatea deceniului 1930-1940.

Întreaga viață şi-a dedicat-o cercetărilor în domeniul rachetelor, având ca obiectiv conceperea şi construirea unui vehicul aerian capabil să zboare cu viteze superioare celei a sunetului. A fost autorul rachetei UDOVILUL, fiind un pionier în acest domeniu, într-un moment în care nemții încă nu obținuseră asemenea rezultate. A întocmit planuri de execuție pentru rachete cu camere de ardere multiple, precum şi mai multe tipuri proprii de turbine de gaze. În mai 1942 şi octombrie 1944 a reuşit să breveteze rachete sale. În casa din Orăştie (demolată în anii 1982-1986) se puteau vedea şi examina rachetele şi „farfuriile” sale zburătoare, precum şi dosare voluminoase de calcule, studii şi cercetări în acest domeniu. A donat casa statului român, cu tot materialul, pentru amenajarea unui muzeu aeronautic. »

A murit în 1981. Ce pot eu să vă mai spun despre Nicolae Văideanu este faptul că nu a avut nici un fel de studii tehnice. El, de meserie a fost jurist. Dar pasionat fiind întreaga sa viață de rachete, a pus la punct şi în anii patruzeci chiar a brevetat, rachetele cu combustibil lichid.

Trebuie să ştiți că programul spațial american s-a bazat pe rachete cu combustibil solid. Racheta Saturn V care a fost baza programului american a fost construită de acelaşi inginer german, Verner von Braun , discipol al sasului din Sibiu, Herman Obert, care construise în timpul războiului vestitele rachete V 1 şi V2.. De altfel acesta după război, a devenit în urma operațiunii „paperclip” prin care americanii au preluat toată elita ştiințifică nemțească, unul din şefii principali ai agenției spațiale americane – NASA, rachetele Saturn nefiind altceva decât nişte V-uri supradimensionate.

Ce a fost un şoc pentru americani a fost faptul că Iuri Gagarin a ajuns în aprilie 1961 pe orbita circumterestră. Nu-şi puteau închipui cum de a fost posibil acest lucru.

Acest fapt s-a datorat aplicării de către ruşi a brevetelor româneşti ale lui Nicolae Văidenu: RO33354/19.05.1942, RO33269/05.12.1941, RO37723 din 23.12.1944, RO38083/10.10.1945 şi perfecționării rachetei sale numite „Udovil”

Sistemele propulsive ale lui Văideanu sunt sisteme care lucrează cu combustibili lichizi, care sunt un carburant şi un agent oxidant. La contactul dintre ele acestea se aprind instantaneu şi asigură o viteză de ardere şi o propulsie cu mult mai puternică decât orice combustibil solid. De aceea rachetele ruseşti au fost dintotdeauna mult mai puternice decât cele americane.

De altfel, eu însumi, ca soldat am fost, în calitate de şofer într-o unitate de rachete antiaeriene în anul 1984, unul din cei care au luat contact cu rachetele ruseşti. Trebuie să ştiți dragi cititori că aceste rachete cu combustibil lichid sunt extrem de periculoase de aceea este cu atât mai de admirat rezolvarea tehnică la care a ajuns Văidenu prin faptul că a reuşit să controleze extrem de sigur şi de

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

exact arderea combustibilului lichid al rachetelor sale. Şi nu uitaţi că nu avea studii tehnice. Subliniez încă odată faptul că era jurist…

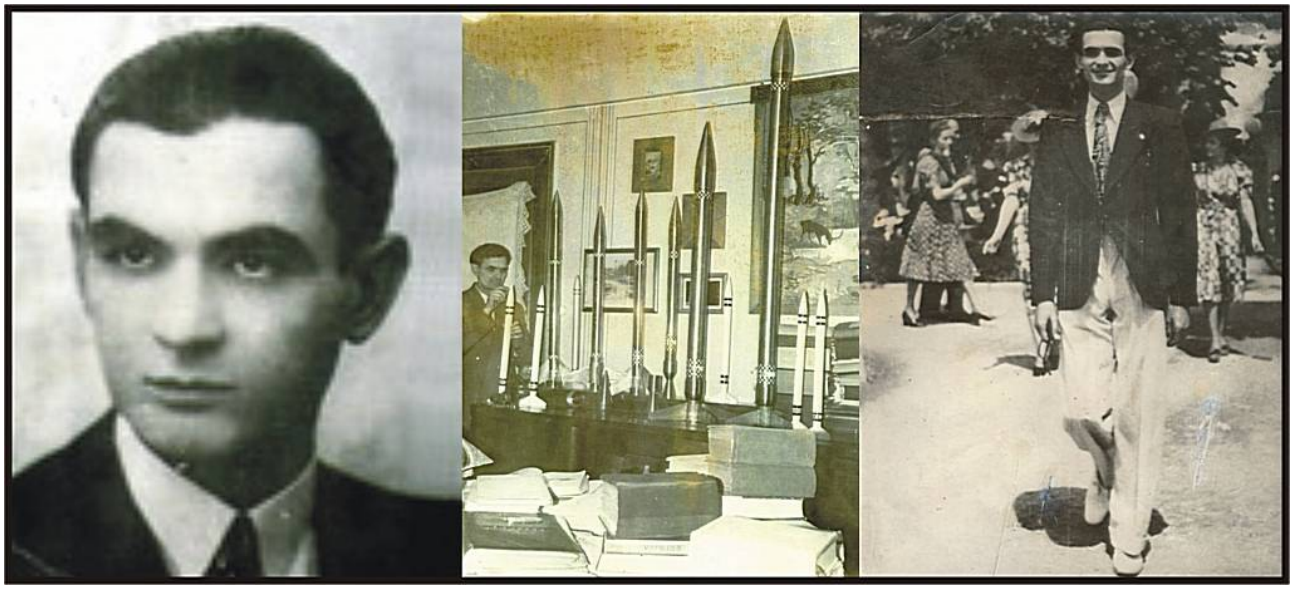

Cert este doar un lucru: dacă nu ar exista secretomania practicată de structurile de stat şi militariste atât invenţiile lui Vuia, cât şi cele ale lui Coandă, Văideanu sau ale altora ca ei, cum ar fi Tesla, Gogu Constaninescu, etc., ar fi fost de mult timp publice şi aplicate iar omenirea s-ar afla cu câteva sute de ani înainte din punct de vedere tehnico ştiinţific. Din păcate toate aceste invenţii sunt ţinute secret, folosite doar de cercurile militariste iar populaţia nu ştie nimic sau aproape nimic despre înaintaşii lor de care ar trebuie să fie, pe drept cuvânt mândri.

Noi, habar nu avem cine au fost şi ce-au făcut cei cărora le datorăm mult mai mult decât ne-am putea imagina.

Şi pentru a contracara cumva unele atacuri sau afirmaţii făcute de necunoscători care spun că de vreme ce nu se ştie despre unii dintre aceşti mari inventatori datorită faptului că nu au avut o activitate notabilă am să vă conjur dragi cititori să aflaţi cine au fost şi în ce a constat viaţa şi opera unor alţi români total necunoscuţi azi. Spre exemplu am să vă spun de un alt mare inventator român care nu avea studii tehnice, fiind lăutar, anume Rudolf Liciar. Sau despre Nicolae Moraru, Rodrig Goliescu, Gheorghe Popoiu, Constatin Văideanu şi Ion Bazgan, precum şi cel pe care unii dintre noi l-am mai prins în viaţă căci a murit de curând, Radu Manicatide…

Dacă veţi avea suficientă ambiţie şi răbdare să aflaţi tot ce se poate afla despre ei, căutând nu doar pe internet cât mai ales prin biblioteci prin revistele ştiinţifice publicate în timpul vieţii lor, veţi fi stupefiaţi să constataţi cine au fost şi mai ales veţi fi dezamăgiţi că nu ştiaţi nimic despre ei.

Toţi aceştia şi mulţi alţii care nu-mi vin acum în minte au fost genii ale acestui popor, care au avut o contribuţie extrem de importantă la dezvoltarea ştiinţei aeronautice şi cosmonauticii mondiale, despre care nouă nu ni se spune nimic, nici în şcoli nici prin presă, nici prin alte mijloace de informare…

Şi trebuie să ştiţi că cercetările şi rezultatele muncii lor nici măcar nu sunt aplicate, căci programele spaţiale publice sau de faţadă, atât cele ruseşti cât şi cele americane se folosesc de ceea ce aş numi fără să greşesc rebuturi tehnice alte tehnologiei spaţiale, căci tehnologia rachetelor cu ardere chimică este o tehnologie extrem de veche şi depăşită de mai bine de 70 – 80 de ani.

Cercetările cu adevărat importante ale celor ca cei pomeniţi mai sus sunt ţinute departe de cunoştinţa publicului larg şi sunt folosite în cel mai strict secret doar de cercuri obscure care controlează omenirea şi nu cu scopuri benefice…

Articol scris azi 7 iulie 2012 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Baterie veşnică

Acum ceva timp în urmă am primit o scrisoare electronică de la un cititor care cerea mai multe lămuriri despre cele ce le-am scris eu în volumul „Întoarcerea la natură” la pagina 77 unde vorbesc despre un ingenios sistem de colectare a energiei din mediul înconjurător sistem bazat pe folosirea unui mosor de cablu coaxial de televiziune. Teflonul care constituie cămaşa interioară a acestui cablu în anumite condiţii poate să se transforme într-un electret. Fireşte că ideea nu-mi aparţine ci am preluat-o şi eu de pe internet. Prin supunerea acelui mosor de cablu unei încălziri la o anumită temperatură şi răcire lentă întregul cablu se transformă într-o baterie cu electret.

Dându-i cititorului lămuririle cerute, mi-am aminti că în tinereţea mea am citit într-un număr al revistei „Tehnium” despre ce este şi cum poate fi construit un electret.

Am căutat deci în arhiva mea electronică şi după destul de mult timp am reuşit să găsesc articolul, intitulat „**Confecţionarea electreţilor**” care a apărut în numărul trei din 1980 şi pe care vi-l reproduc aici:

« *Este puţin probabil ca vreunul dintre cititorii noştri să nu fi auzit, fie şi în treacăt, de electreţi – analogii electrici ai binecunoscuţilor magneţi permanenţi. Pentru aceia care doresc să se familiarizeze cu proprietăţile fascinante ale „magneţilor electrici” prezentăm în continuare un procedeu simplu de obţinere a electreţilor. Începem cu precizarea că materialele utilizate trebuie să fie curate şi perfect uscate. Cu excepţia liantului ele vor fi sub formă de pulbere foarte fină.*

Cantităţile indicate se cântăresc din pulberea uscată după care se păstrează (până la efectuarea amestecului) în vase închise ermetic. Materialele necesare sînt:

- *150 g de oxid de zinc;*
- *50 g de pulbere de ferită – obţinută prin spargerea unei bare de ferită şi pisarea fină;*
- *20 g de sulfat de cupru anhidru;*
- *150 g de parafină sau ceară de lumînare, de preferinţă colorată (pentru a da un aspect plăcut).*

Pentru efectuarea amestecului se pregăteşte o cutie paralelipipedică din tablă cu volum de circa 500 ml, în care se introduce parafina. Ţinînd cutia într-un vas mai mare cu apă caldă, se aşteaptă pînă la topirea completă a parafinei, după care se adaugă şi celelalte componente şi se amestecă energic cu ajutorul unei baghete de sticlă.

Se opreşte încălzirea cutiei şi se continuă agitarea pînă când consistenţa amestecului nu mai permite. După răcire se scoate „cărămida” rezultată, care, deocamdată, nu are proprietăţile dorite. Electrizarea permanentă se face aplicînd două plăci metalice pe două dintre feţele opuse ale paralelipipedului şi conectând aceste plăci la bornele unei baterii de lanternă de 4,5 V.

Cîmpul electric fiind slab, electrizarea maximă se va produce într-un interval de timp de cca. 30 de zile, ansamblul baterie viitor electret fiind ţinut la întuneric într-un loc răcoros.

Nu se recomandă utilizarea unor tensiuni mai mari, şi nici a unor surse de altă natură, (redresoare, etc.) deoarece componentele alternative ale acestora, chiar de ordinul milivolţilor, pot compromite reuşita. În încheiere menţionăm că electretul astfel preparat poate fi utilizat ca sursă de polarizare în orice circuit electric de curent mic, (de ordinul miliamperilor) : amplificatoare pentru microfon, voltmetre electronice, etc. O aplicaţie deosebit de interesantă o constituie construcţia „motoarelor magnetice” însă în acest caz electretul trebuie turnat în formă de „U”. **»**

Ulterior, şi anume chiar a doua zi după ce am regăsit articolul din „Tehnium”, am găsit pe internet un fişier pdf. intitulat „Capacitors That Recharge Themselves – Build an Experimental Electret Cell ”

Mi-a atras atenţia numele fişierului şi cum nu ştiam să existe vreun tip de condensator care să se încarce singur am descărcat fişierul curios să aflu despre ce-i vorba. Şi poate coincidenţă sau nu, am constat surprins că e vorba despre un tip de condensator care are ca dielectric un electret.

Acest condensator e format din două armături din tablă tăiată în formă de disc. În centrul fiecăreia se află sudată o mică piuliţă în care se înşurubează un şurub ce permite conectarea unui conductor.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Între cele două armături se află un electret, care poate fi preparat conform formulei din „Tehnium”.

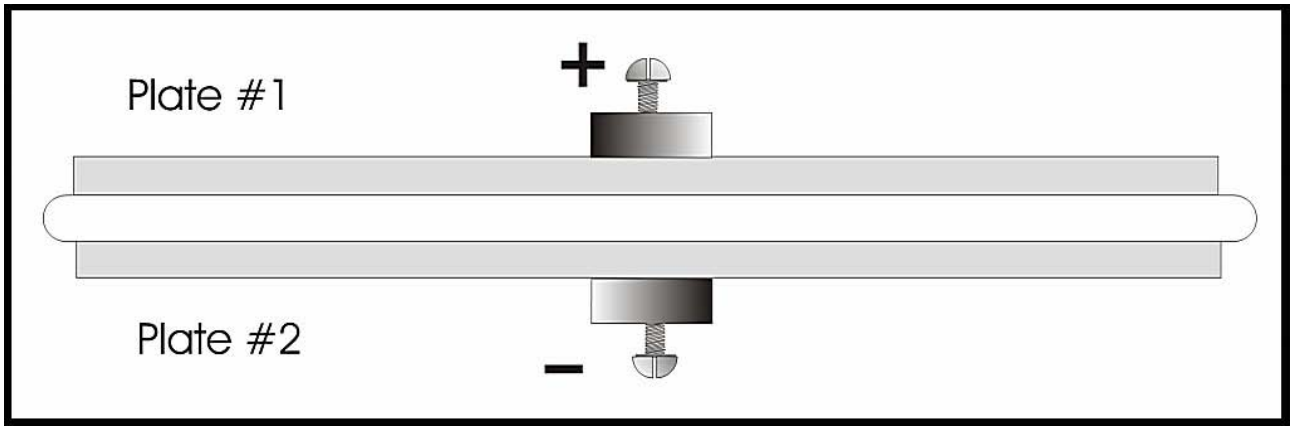

De fapt care-i treaba ? Condensatorul cu electret furnizează tensiune descărcându-se însă mult mai încet decât un condensator, la fel ca o baterie. Doar că surpriza e că după descărcare, sunt suficiente câteva secunde de repaus pentru ca condensatorul să se reîncarce de la sine.

Plecând de aici se pot concepe baterii care să fie compuse la fel ca bateriile de acumulatori auto, din mai mulți asemenea condensatori legați serie sau paralel, sau chiar serie paralel în funcție de câtă tensiune și intensitate se dorește a se obține.

Avem astfel un tip de baterie care va furniza tensiune la fel ca orice baterie chimică dar care se va reîncărca de la sine în perioadele de repaos.

Celor care doresc să abordeze o asemenea construcție le recomand să caute să descarce şi fişierul de care pomenesc care poate fi găsit la www.fuellesspower.com şi să-l studieze.

Doresc succes celor ce vor construi aşa ceva, căci sunt convins că, cel puțin pentru aplicații de mică putere e o soluție fiabilă.

Articol scris azi 7 iulie 2012 la ora 17 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Condensatori, transformator → curent alternativ...

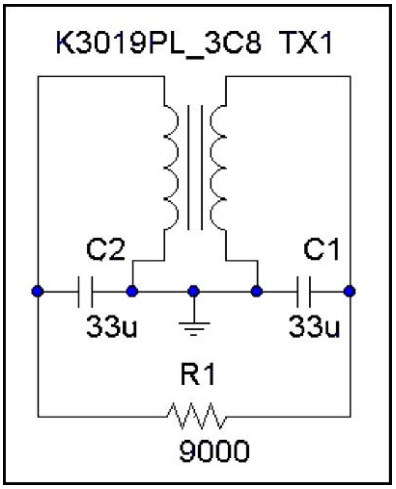

Şi pentru că tot vorbirăm de condensatori şi de unul din cititori, iată altă chestie interesantă asupra căreia mi-a atras atenți tot un cititor…

Numele fişierului : **„Free Energy AC Generator”**

Dacă priviți imaginea alăturată veți observa că avem de-a face cu un transformator care are înseriat pe fiecare înfăşurare câte un condensator de 33 microfarazi iar între cele două înfăşurări este o rezistență de sarcină care poate avea între 9 şi 900 de kiloohmi. Cele două bobine ale transformatorului au L1 = 8900 de spire, respectiv L2 = 100 de spire. Unul din condensatori va fi încărcat la o tensiune de 12 volți. Iar cel de-al doilea nu.

Acest transformator este de fapt un generator de curent alternativ format din două oscilatoare care lucrează alternativ. Frecvența de lucru este de 50 Hz.

În cadrul fişierului sunt şi câteva capturi de ecran ale osciloscopului care arată cum funcționează montajul, capturi pe care vi le redau mai jos:

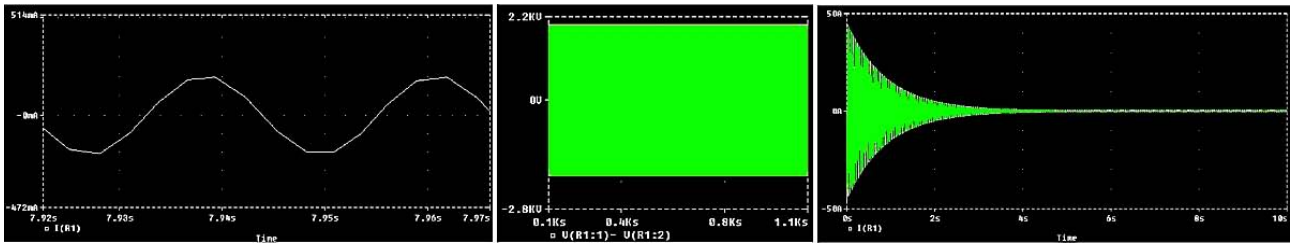

Felul cum funcționează e foarte interesant. Acest dispozitiv nu lucrează doar ca un transformator deoarece pe una din laturi prin intermediul condensatorilor şi a rezistorului de sarcină cele două înfăşurări sunt înseriate. Practic oscilațiile sunt întreținute de descărcarea condensatorilor rând pe rând dintr-o latură în cealaltă. Tocmai acest montaj este unul care confirmă ceea ce am spus eu anterior că condensatorul nu e doar un simplu acumulator de sarcini electrice ci este în acelaşi timp şi un amplificator. Şi deoarece condensatorul este un acumulator de tensiune iar bobina unul de curent, conlucrarea acestor două etaje oscilatoare paralele duce la o autoîntreținere a oscilațiilor declanşate de descărcarea unui condensator spre cel de-al doilea. Practic în momentul în care primul condensator se descarcă, în bobine va apare autoinducția care va facilita menținerea în continuare a procesului. Astfel curentul electric trece rând pe rând dintr-o parte în cealaltă iar simpla încărcare a unui condensator face ca întregul montaj să poată funcționa independent mai multe zeci de minute.

Curentul apărut în acest dispozitiv e unul de sub un amper dar de înaltă tensiune, până la 2kV suficient însă pentru a menține în funcțiune rezistorul de sarcină.

Practic dacă primul din cei doi condensatori va fi alimentat permanent de baterie prin intermediul unei diode țener, iar înalta tensiune apărută în cea de-a doua înfăşurare ar fi întoarsă printr-o redresare monoalternanță (curent pulsatoriu) spre baterie, acest montaj ar putea fi făcut să funcționeze mii sau chiar zeci de mii de ore doar cu curentul furnizat de o singură baterie.

E un montaj interesant şi destul de simplu constructiv. Recomand cu căldură celor care au posibilități materiale să-l verifice, şi în funcție de rezultate, folosirea lui peste tot unde se poate căci prin faptul că oferă tensiune alternativă la frecvența rețelei se recomandă a fi folosit pentru alimentarea tuburilor fluorescente, a reşourilor, a boilerelor, a plitelor electrice şi în general a tot ceea ce suportă curentul furnizat. În plus este categoric un dispozitiv foarte fiabil şi sigur.

Articol scris azi 7 iulie 2012 la ora 18 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Altă medicină

Articolul de faţă s-a născut în urma unei scrisori primite de la unul din cititorii mei care-mi reproşa că în volumul precedent, atunci când am scris despre Wilhelm Reich, nu am specificat că ferma pe care familia a avut-o înainte de primul război mondial era de fapt situată în Bucovina.

Cititorul cu pricina îmi dădea ca sursă a informaţiei un film documentar despre viaţa lui Reich şi argumenta că producătorul filmului trebuie să se fi documentat serios înainte de a face filmul şi deci informaţia e credibilă. Nu neg. Văzusem şi eu filmul. Dar din punctul meu de vedere faptul că acel film este singura sursă în care am întâlnit informaţia privind localizarea fermei, în ciuda faptului că am citit tot felul de texte despre viaţa şi opera lui Reich, am considerat să nu fac publică informaţia până ce nu o voi găsi şi în altă sursă. Dar de la această scrisoare primită de la cititorul respectiv gândul meu a fugit din nou la viaţa şi opera lui Wilhelm Reich şi mi-am amintit că au fost şi alţi medici în istoria modernă a omenirii care au avut o soartă asemănătoare cu a lui.

Practic toţi medicii care au luptat pentru tratarea bolilor prin înlăturarea cauzei ci nu a efectului au avut soarta lui Reich – sub diferite aspecte – adică au fost denigraţi, hărţuiţi, nedreptăţiţi şi în cele din urmă eliminaţi din mediul socio-profesional în care activau…

De ce s-ar întâmpla asta ?! Pentru că prin eliminarea cauzei unei boli, se elimină orice posibilitatea de revenire a bolii atât asupra persoanei respective cât şi în mediul biologic în care aceasta activează. Cu alte cuvinte nu se elimină doar boala unui individ ci boala unei întregi comunităţi… Asta duce în timp la eliminarea completă a bolilor şi la crearea unei societăţi perfect sănătoase care are premizele unei vieţi lungi fără medicamente şi medici…

Ori ce sistem medical sau farmaceutic din ziua de azi ar permite asta ? Ştiţi că după industria petrolieră, cel mai mare producător de bani este industria farmaceutică ?

De aceea industria alimentară şi farmaceutică (sunt strâns legate între ele) au interesul financiar de a nu permite tratarea reală a bolilor şi nici un sistem alimentar sănătos. Dacă sistemul alimentar ar fi sănătos iar tratarea bolilor ar elimina cauzele, câştigurile celor care controlează aceste două industrii s-ar duce rapid spre minim…

Royal Rife

Unul din medicii care prin activitatea lor au intrat în conflict cu acest sistem a fost medicul american **Royal Raymond Rife.**

Veţi spune acum, că ce are viaţa şi opera lui Rife cu energia liberă ?! Amintiţi-vă cum spuneam că în univers totul este radiaţie electromagnetică. Aici este legătura. Dar înainte am să vă recomand să citiţi pe Wikipedia, în original, în limba engleză articolul despre Royal Rife. Deşi eu am să traduc mai jos pentru dumneavoastră o parte (aşa cum mă pricep), am să vă atrag atenţia asupra unei expresii care revine obsesiv în acest articol, expresie pe care am întâlnit-o la fel de obsesiv şi la descrierea vieţii şi operei altor personalităţi care nu convin sistemului ocult care conduce omenirea.

Expresia este : **„Rife claimed”** sau **„Rife's claims”** – adică Rife declară, sau declaraţiile lui Rife. Cu alte cuvinte noi, cei ce scriem acest articol, ne desolidarizăm de declaraţiile acestui om, care pot fi false. Se induce astfel cititorului ideea că e vorba doar de nişte declaraţii, privind ceva ce nu e verificat ştiinţific, şi ca urmare nu e sigur şi poate nici sănătos şi chiar e periculos pentru dumneavoastră să apelaţi la asemenea tratamente…

Este una din metodele favorite ale celor ce controlează sistemul informativ planetar, de a induce în mentalul colectiv neîncrederea în acele personalităţi. Nu o să vedeţi folosită obsesiv

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

această expresie în descrierea vieţii şi operei lui Edison, cum de altfel a oricărui om de ştiinţă sau inventator agreat de cei ce conduc planeta.

În schimb toţi cei care au militat în vreun fel împotriva lor şi pentru adevărata propăşirea a umanităţii vor fi descrişi prin folosirea unor asemenea expresii menite a induce neîncrederea. Nu mai spun că sunt unii care nici măcar nu sunt prezenţi în bazele de date ale enciclopediilor informative digitale mondiale, cum ar fi unii din cei despre care pomeneam în articolul precedent, marii oameni de ştiinţă folosiţi de către regimul nazist la dezvoltarea aviaţiei şi astronauticii, pe a căror muncă se bazează întregul progres ulterior al aeronauticii şi cosmonauticii mondiale…

Şi acum să vă prezint traducerea unei părţi din articolul despre viaţa lui Royal Rife:

*« **Royal Raymond Rife** (16 mai 1888 – 5 august 1971) a fost un inventator american şi pionier al microscopiei de mare putere, a filmării cu încetinitorul şi a „cine-micrografiei” (filmărilor la microscop). În anii 930 el a declarat că folosind un microscop optic de construcţie specială a putut observa un număr de microbi mult prea mici pentru a putea fi vizibili cu tehnologia clasică de până atunci.*

Rife, de asemenea a raportat că a construit un dispozitiv cu un fascicul de raze concentrate extrem de exact care poate slăbi sau distruge agenţii patogeni prin acţiunea rezonantă asupra constituenţilor lor chimici.

Aceste declaraţii ale lui Rife nu au putut fi verificate de terţi independenţi şi ca urmare în ultimă instanţă au fost discreditate de comunitatea medicală în anii 1950. Rife a învinuit respingerea ştiinţifică a declaraţiilor sale clamând că la baze ei e o conspiraţie a Asociaţiei Medicale Americane - AMA şi a Departamentului Sănătăţii Publice precum şi a altor elemente a „medicinii organizate” care au „spălat creierele” potenţialilor suporteri ai tehnologiei sale.

Interesul asupra declaraţiilor lui Rife a fost reînviat în unele cercuri ale medicinii alternative de publicarea în 1978 a cărţii „Vindecarea cancerului funcţionează” (The Cancer Cure That Worked) care declară că Rife a avut succes în tratarea cancerului dar că munca sa a fost suprimată de o puternică conspiraţie condusă de AMA.

După publicarea acestei cărţi o varietate de dispozitive purtând numele lui Rife au fost comercializate în scopul tratării unor variate boli, printre care cancerul şi sida. O analiză făcută de „Electronics Australia” a constatat că dispozitivul Rife tipic constă într-o baterie de 9 volţi care alimentează un temporizator şi două tuburi de cupru scurte prin care este livrat un curent aproape nedetectabil care penetrează pielea. Unii din comercianţii acestor dispozitive au fost condamnaţi pentru fraudă medială şi în unele cazuri pacienţi bolnavi de cancer care le-au folosit au murit.

Dispozitivele lui Rife sunt în mod curent clasate ca un subset al dispozitivelor radionice care în general sunt văzute ca pseudomedicină de către experţii oficiali… »

Acum permiteţi-mi câteva mici comentarii, dragi cititori.

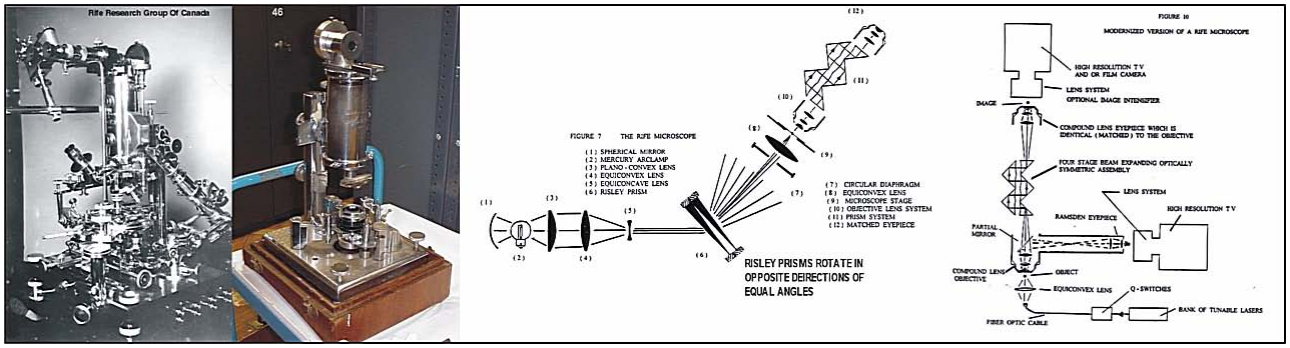
Rife Research Group Of Canada
46
FIGURE 7 THE RIFE MICROSCOPE
(1) SPHERICAL MIRROR
(2) MERCURY ARC LAMP
(3) PLANO - CONVEX LENS
(4) EQUICONVEX LENS
(5) EQUICONCAVE LENS
(6) RISLEY PRISM
(7) CIRCULAR DIAPHRAGM
(8) EQUICONVEX LENS
(9) MICROSCOPE STAGE
(10) OBJECTIVE LENS SYSTEM
(11) PRISM SYSTEM
(12) MATCHED EYEPIECE
RISLEY PRISMS ROTATE IN OPPOSITE DEIRECTIONS OF EQUAL ANGLES
FIGURE 10
MODERNIZED VERSION OF A RIFE MICROSCOPE
HIGH RESOLUTION T V AND OR FILM CAMERA
LENS SYSTEM OPTIONAL IMAGE INTENSIFIER
IMAGE
COMPOUND LENS EYEPIECE WHICH IS IDENTICAL (MATCHED) TO THE OBJECTIVE
FOUR STAGE BEAM EXPANDING OPTICALLY SYMMETRIC ASSEMBLY
LENS SYSTEM
HIGH RESOLUTION T V
RAMSDEN EYEPIECE
PARTIAL MIRROR
COMPOUND LENS OBJECTIVE
OBJECT
EQUICONVEX LENS
Q - SWITCHES
BANK OF TUNABLE LASERS
FIBER OPTIC CABLE

Microscoapele construite de Rife au fost toate microscoape optice, dar care aveau performanţe funcţionale care le depăşesc pe unele din cele electronice din ziua de azi. Din păcate aceste microscoape erau deosebite constructiv, abia de curând putând fi înţeleasă funcţionarea lor, şi ca urmare tocmai tehnologia neînţeleasă şi performanţele lor fantastice au creat suspiciuni, invidie şi ură din partea multora din colegii de breaslă ai lui Rife.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În plus la o dată când medicina era încă cumva la începuturile ei, el a pus la punct tratarea majorității bolilor prin unde electromagnetice de frecvență specifică. El a reuşit atunci să stabilească că la baza oricărei boli, inclusiv a tuturor formelor de cancer stă un organism patogen şi a determinat strict pentru fiecare tip de asemenea organism patogen care-i frecvența specifică care-l distruge. Astfel există o listă a frecvențelor pentru câteva sute de boli, listă întocmită de Royal Rife şi de cei care i-au continuat studiile. A reuşit astfel folosind tehnici radionice să vindece toate bolile pe care şi le-a propus să le vindece, distrugând agentul care le provoca ci nu simptomele bolii.

Este normal că această combinație de tehnică neînțeleasă la acea dată şi de reuşită totală a născut şi mai multe suspiciuni şi resentimente care au avut ca urmare represalii împotriva sa din partea comunității științifice oficiale. Aceste represalii nu au încetat nici în prezent tocmai datorită faptului că el trata cauza ci nu efectul…

În ce priveşte faptul că unii comercianți au fost acuzați de fraudă e foarte posibil ca aceştia să fi comercializat nişte aparate piratate, care doar arătau ca un generator „Rife”. Doar lumea e plină de „chinezisme”, şi falsuri, nu ? În ce priveşte moartea unor bolnavi de cancer în urma folosirii aparatelor respective… Iar vin şi întreb: oare nu cumva aceştia au folosit nişte falsuri ? Sau oare nu cumva au apelat la electroterapie când deja era mult prea târziu. O fi electroterapia un mijloc de tratament, dar probabil, ca orice tratament are succes dacă este aplicat în anumite faze ale bolii.

Dacă eu, bolnav de cancer, sunt în fază finală şi mai am o oră până mor, nici cel mai grozav aparat din lumea asta nu mă mai poate vindeca. Ca o paranteză am să vă spun un lucru interesant pe care l-am trăit eu însumi. Aşa cum am mai scris prin cărțile mele eu ştiu sigur că cânepa indiană este declarată drog şi este interzisă pentru că este poate singura plantă care are capacitatea de a vindeca orice formă de cancer. Pentru cei ce au dubii asupra afirmației mele am să le lansez următoarea provocare. Găsiți-mi măcar un singur caz de fumător de canabis care a murit de cancer !

Am avut un vecin, care odată, în tinerețea lui a fost coleg de muncă cu tatăl meu. Acum doi ani, în toamnă a fost diagnosticat cu cancer pulmonar. L-am sfătuit să facă pe dracu în patru şi să facă rost de cânepă indiană şi să se apuce să fumeze zilnic două – trei țigări cu canabis. S-a uitat la mine ca la un nebun dar nu a spus nimic. La câteva zile familia l-a dus la Bucureşti, l-au pus pe chimioterapie şi în primăvara anului trecut a murit.

Ce ar fi pierdut dacă încercat să facă cum i-am spus eu ? Când ai cancer, aproape sigur eşti condamnat la moarte. Aşa că aflându-te într-o asemenea situație e bine să încerci căci nu ai de pierdut nimic… Dar să continuăm…

În 1929 a obținut brevet de invenție pentru o lampă pentru microscop de mare intensitate. Pe 20 noiembrie 1931 Rife a participat alături de patruzeci şi patru de medici, la un dineu în cinstea sa, care s-a desfăşurat la Northwestern Medical School sub egida „Sfârşitul tuturor bolilor”, unde a prezentat tehnica sa de studiu fotografic la microscop al țesuturilor umane atacate de agenți patogeni şi tratamentele sale electrice revoluționare.

La câțiva ani mai târziu toți participanții la acest dineu au negat vehement că l-ar fi cunoscut pe Rife.

După o muncă de aproape 20 de ani desfăşurată pe perioada deceniilor 20 şi 30 în San Diego, el va reuşi să izoleze şi să găsească o metodă de anihilare pentru majoritatea virusilor şi bacteriilor responsabile de bolile umane. În această perioadă determină faptul că cancerul ca diviziune haotică a celulelor are la origine un virus pleomorfic, pe care-l izolează, îl denumeşte virusul BX şi căruia îi determină frecvența la care poate fi distrus – 11,78 MHz.

Această descoperire a sa a fost posibilă grație observației directe cu ajutorul supermicroscoapelor sale care, aşa cum am mai spus, erau superioare multora din microscoapele electronice din ziua de azi. Aceste supermicroscoape erau cuplate optic cu aparate de filmat şi de fotografiat care i-au permis în acelaşi timp lui Rife să acumuleze date şi mărturii fotografice de necontestat privind existența fiecărui tip de agent patogen care determina majoritatea bolilor umane.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Se ştie că toți cei care au intrat în contact cu el au declarat unanim faptul că era un geniu ştiințific multidisciplinar şi de asemenea că laboratorul său era poate cel mai avansat din lume la acea dată. În acel laborator se putea concepe, construi şi utiliza orice tip de aparat ştiințific necesar.

Grație acestor condiții el era capabil să întreprindă cercetări şi experiențe pe care nimeni la acea dată nu le putea efectua. Aceste condiții i le datora lui Henry Timken Junior, unul din cei mai prosperi industriaşi ai vremii, patronul companiei „Timken Roller Bearing Company” din Canton Ohio, care recunoscând-i potențialul i-a pus la dispoziție fondurile, spațiul şi condițiile tehnice de care avea nevoie. De unde venea acest interes al industriaşului care practic susținea prin rulmenții săi întregul progres tehnic industrial al vremii ?

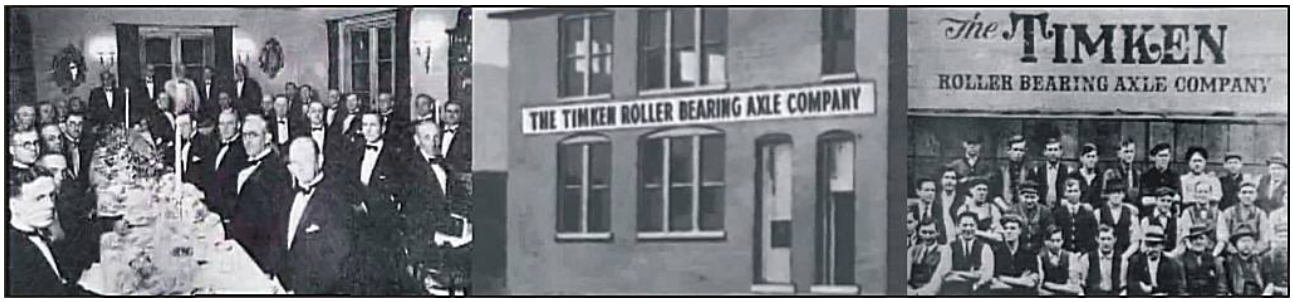

De la faptul că Rife i-a conceput şi construit un scanner cu raze x pentru determinarea calității oțelului care a adus firmei economii de zeci de milioane de dolari. Din acel moment Rife a locuit şi a lucrat pe proprietate lui Timken din San Diego, unde i s-a pus la dispoziție absolut tot ceea ce a avut nevoie pentru cercetările sale. În imaginea de mai sus, în stânga vedem imaginea cu cei patruzeci şi patru de medici de la banchetul pomenit mai sus şi alături fabrica de rulmenți a lui Timken. În aceste condiții s-au născut cele cinci microscoape virale, microscoapele optice, care nu au putut fi reproduse nici până în prezent. Aveau un mare avantaj față de microscoapele electronice, anume că la ele se vedeau viruşii vii, mişcând, trăindu-şi viața în vreme ce la cele electronice doar se puteau obține fotografii ale lor. Lucrând la o asemenea scară Rife s-a lovit de imposibilitatea marcării microorganismelor cu coloranți chimici ale căror particule erau mult mai mari decât microorganismele respective ca urmare a fost nevoit să recurgă la marcarea cu lumină monocromă care provoca fluorescența microorganismului respectiv. Categoric era un geniu al tehnicii şi cu atât mai mult al opticii. Ordinul de mărirea al microscoapelor sale era de 50 000 - 60 000 de ori iar grație tipului de iluminare şi faptului că razele de lumină nu se încrucişau niciodată în aparatul său contrastul şi rezoluția erau extrem de ridicate.

Cu ajutorul acestor microscoape a descoperit microorganismele pe care apoi le-a distrus cu fascicule de raze electromagnetice emise de un tub vidat pe frecvențe specifice pentru fiecare tip de virus. Practic el ucidea viruşii cu impulsuri electrice şi avea la dispoziție microscoapele care puteau să-i arate concret dacă frecvența respectivă are sau nu efect asupra virusului respectiv. Orice structură cristalină fie ea amorfă sau vie poate fi distrusă prin rezonanță electromagnetică ce duce la ruperea legăturilor sale atomice.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Datorită specificității frecvențelor respective, organismul bolnavului era pur şi simplu curățat de agentul patogen fără nici un fel de efecte adverse.

A colaborat mulți ani cu cele mai mari somități ale vremii în medicină, bacteriologie, fizică sau electronică, şi această colaborare nu ar fi existat dacă toți aceştia nu ar fi apreciat într-adevăr munca sa.

Şi pentru a înțelege mai deplin implicațiile muncii sale trebuie să aflați, dragi cititori că, urmare a cercetărilor sale Rife a ajuns la convingerea că teoria clasică a medicii conform căreia bolile noastre sunt urmare a unor atacuri ale diferitelor tipuri de microorganisme, este una greşită.

De fapt microorganismele aflate în interiorul corpului nostru pot evolua în anumite condiții de stres cauzat de poluare, mediul intern al corpului nostru creat printr-o alimentație şi un trai nesănătos, în variante diferite cu mare grad de periculozitate, cu alte cuvinte agenții patogeni care ne declanşează boala sunt în corpul nostru într-o variantă neutră până ce condițiile noastre de trai le transformă în agenți patogeni. Adică starea de sănătate depinde exclusiv de echilibrul metabolic al organismului.

Această teorie a sa intră în flagrantă contradicție cu cele statuate de medicina clasică şi amenință să dărâme tot eşafodajul acesteia…

Dar părerea mea este că adevărata condamnare a sa de către comunitatea ştiințifică a venit atunci când terminând experiențele de laborator asupra cobailor bolnavi de cancer, a trecut, sub auspiciile Universității California de Sud la tratarea a 16 oameni bolnavi de cancer în stadiu terminal. În urma tratamentelor efectuate cu raze cu frecvența specificată anterior, a reuşit vindecarea completă a tuturor pacienților tratați într-o perioadă de trei luni. Fireşte că asta a arătat comunității farmaceutice şi medicale care câştigă sume enorme din tratamentele chimice paleative, că le este amenințată poziția şi câştigurile şi au trecut la contraatac.

Practic în ciuda faptului că imediat după aceea un număr dintre cei mai buni medici ai vremii au preluat aparatul modernizat şi metoda de tratament, totul s-a dus de râpă rapid. Era nevoie de o firmă care să construiască aparatul şi astfel s-a înființat firma „Beam Ray Corporation”care inițial a avut patru membri finanțatori care ulterior sub conducerea ultimilor doi va deveni o firmă total diferită cu nouă finanțatori principali care a pus câştigul înaintea interesului medical. În esență maşina lui Rife era un generator de frecvențe, aparat care era nepatentabil căci era foarte uşor de replicat. Singurul secret al lui erau frecvențele de lucru pentru fiecare agent patogen, dar în acelaşi timp odată cu vânzarea lui către terți trebuiau divulgate şi frecvențele de lucru. În momentul în care s-a venit cu ideea construcției aparatului în aşa fel încât să nu afişeze frecvențele, ci să le genereze în funcție de poziția anume a unui comutator, aparatul a devenit susceptibil la o proastă funcționare.

Din acel moment noile aparate au început să lucreze diferit de aparatele originale ale lui Rife şi urmare a fost că nu mai aveau efectele pozitive.

Din acel moment firma care se extinsese mult a început să aibă probleme juridice şi financiare şi totul s-a prăbuşit.

Situația aceasta a fost rezultatul unui cumul de factori cum ar fi o proastă conducere a afacerilor, interese obscure din partea industriei farmaceutice, şi a comunității medicale care-şi vedea astfel amenințată supremația… şi ce-i mai grav lăcomia celor care conduceau firma.

S-a ajuns în 1939 la un proces în care s-a implicat avocatul Aaron Sapiro, care fusese asociat al lui Al Capone, şi care era de fapt plătit de Asociația Medicală Americană. Datorită acestui proces Rife a pierdut timp şi oportunități de afaceri. În plus o seamă de întâmplări tragice au contribuit la a-i pecetlui soarta. Laboratorul principalului său colaborator şi prieten doctorul John Burnett a fost distrus prin incendiere. Asta s-a întâmplat în timpul unei vizite a familie Burnet la Rife, în San Diego.

Vizita era pricinuită de faptul că de curând patroana lui Rife, Amelia Bridges, sora lui Henry – Timken şi a Corei Burent, tocmai decedase. Deci soarta lui Royal Rife este din acel moment pecetluită. Procesul şi faptul că datorită începerii războiului maşinile sale cu raze ce fuseseră vândute în Anglia nu au mai fost plătite, l-au ruinat. Devine alcoolic de teama procesului şi în acest timp la accentuarea decăderii lui intervine şi acțiunea AMA care forțează pe toți medicii care foloseau maşina cu raze a lui Rife să scape urgent de ea dacă vor să nu-şi piardă licența. Asta a dus

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

la îngreunarea situației atât pentru firma „Beam Ray Corporation” cât şi pentru Royal Rife. Deşi sentința procesului, din data de 6 decembrie 1939, era în favoarea sa şi prevedea recuperarea cheltuielilor de judecată nu s-a recuperat nici un ban. Datorită faptului că era sătul de procese şi că slăbirea vederii îl împiedica să mai lucreze normal, a ajuns să renunțe la luptă. În 1946 Rife e obligat să închidă laboratorul ceea ce a fost devastator pentru el. În ciuda unor colaborări ulterioare prin înființarea unei firme „Life Lab” destinată comercializării invențiilor sale anterioare, datorită faptului că nu mai avea la dispoziție nici finanțarea şi nici condițiile asigurate de Timken, totul se dovedeşte un eşec. A murit în 5 august 1971 într-un spital dintr-un oraş de graniță cu Mexicul.

Pe 23 decembrie 1971 preşedintele Richard Nixon a semnat legea „National Cancer Act” care a permis situația actuală la nivel mondial în privința tratamentului medical al acestei boli. Practic sunt mult mai mulți cei care „luptă” cu această boală decât numărul de bolnavi.

După moartea sa întreaga avere este moştenită de John Crane principalul acționar al firmei „Life Lab” . Acesta e cel care a modificat aparatul inițial a lui Rife, eliminând tubul şi montând în locul lui doi electrozi independenți prin care curentul electric pătrunde direct în organism prin piele.

Aparatul deşi se pare că acum nu mai are exact acelaşi efect ca aparatul cu raze, este în continuare suficient de eficient.

Din păcate după 1950 aparatele de acest gen au fost declarate de oficialitățile medicale americane drept şarlatanii şi în general folosirea lor era destul de riscantă pe teritoriul Statelor Unite. De altfel 1961 Agenția pentru Medicamente şi Alimentație (FDA) a efectuat un raid la firma lui Crane de unde a confiscat tot echipamentul deținut de acesta. Atât John Crane cât şi asociatul său John Marsh au fost condamnați la zece ani de închisoare pentru practicarea ilegală a medicinii şi fraudă medială. În închisoare Crane a studiat legislație şi a reuşit rejudecarea procesului în urma căruia au fost eliberați după doi ani.

Ulterior, pe la începutul anilor 1990, Crane a dat agenția în judecată şi a reuşit să câştige şi să recupereze echipamentele…

Georges Lakhovsky

Căutând pe internet, imagini şi date noi despre Royal Rife, căci trebuie să ştiți că informațiile despre el sunt destul de puține, repetându-se într-o sumedenie de surse, am dat peste cel al cărui nume apare în titlul de mai sus.

Pentru că într-una din surse, o pagină despre energoterapie (http://www.energobiologie.ro/) am găsit o foarte frumoasă prezentare a vieții şi operei sale – scrisă de Gabriel Sabin Mateucă pe întâi noiembrie 2010, îmi voi permite aici să o citez şi să fac câteva comentarii pe marginea ei. Deci :

« **Georges Lakhovsky** (1869-1942), inginer şi biofizician francez de origine rusă – născut la Moscova, a emigrat în Franța în 1913, în ajunul primului război mondial. Prin 1920 a făcut observații asupra dezorientării porumbeilor voiajori în vecinătatea emițătoarelor de unde electromagnetice din gama de radiotelegrafie (TSF). A elaborat o teorie conform căreia păsările se orientează în spațiu datorită recepționării anumitor unde (savanții în domeniu au făcut multe experimente şi au ajuns la concluzia că păsările călătoare şi mai ales porumbeii voiajori au o mare sensibilitate la câmpuri magnetice).

Lakhovsky a început să cerceteze influența undelor hertziene asupra celulelor vii şi a undelor de proveniență cosmică asupra vegetalelor. A stabilit o legătură clară între calitatea şi buchetul unic al vinurilor de Bordeaux şi intensitatea activității magnetice datorate erupțiilor solare.

Urmare a cercetărilor sale, el a emis ipoteza că celula vie funcționează ca un circuit electromagnetic oscilant, ipoteză absolut uluitoare şi astăzi pentru oamenii de ştiință atât de dogmatizați. Lakhovski a imaginat un model electric echivalent, circuit şi elemente de circuit (rezistență R, inductanță L, capacitate C) şi a postulat că *toate* celulele vii posedă atributele asociate circuitelor electrice. Aceste trei proprietăți electrice (R, L, C), dacă sunt corect configurate, generează oscilația recurentă cu un aport energetic exterior minim, de o anume frecvență, potrivită. Efect cunoscut sub numele de rezonanță.

A considerat celula vie ca având funcțiile de receptor, transformator şi emițător de unde, iar interacțiunea sa cu mediul regularizează procesele interne. Prin urmare, sănătatea organismului căruia

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

aparține celula depinde de factori de ordin vibrațional. A presupus că dacă cele trei funcții sunt în concordanță, celula e sănătoasă, iar un dezechilibru între acestea favorizează sau generează apariția bolii.

În 1923 a construit aparatul denumit Radio-Celulo-Oscilator, prima maşinărie terapeutică, constituit dintr-un emițător de unde ultrascurte (UUS) în jur de 150 MHz generate într-un tub cu vid de tip Crookes.

Anul următor, în 1924, a intrat în legătură cu profesorul Jacques Arsène D’Arsonval (1851-1940) de la Collège de France, o somitate a lumii medicale din acea epocă şi care i-a deschis porțile spre spitalul Pitié Salpetrière din Paris unde profesorul crease încă din 1893 un serviciu de electroterapie.

Primele cercetări întreprinse de Lakhovsky în acest spital s-au desfăşurat pe vegetale inoculând bacteria *agrabacterium tumefaciens* unor muşcate (geranium) pentru a dezvolta tumori canceroase. Tratate cu sistemul său, plantele s-au vindecat în mai puțin de 3 săptămâni, iar în două luni au fost complet refăcute, în timp ce plantele martor, inoculate şi netratate, au murit după 30 de zile.

Aparatul therapeutic RCO a fost testat între 1924 şi 1929 la Salpetrière la serviciul profesorului Antonin Gosset (1872-1944) pe bolnavi incurabili şi mai ales pe cazuri de cancer inoperabil. Starea generală a pacienților s-a ameliorat (diminuarea durerilor, reapariția poftei de mâncare şi a somnului) şi s-a constatat o reducere a tumorilor. Profesorul Gosset a vrut să prezinte rezultatele la Academia de Medicină dar a renunțat brusc, fără explicații şi aparent fără vreun motiv.

În 1925 Lakhovsky publică “Secretul vieții: undele cosmice şi radiațiile vitale” (“Le Secret de la Vie: ondes cosmiques et radiations vitales”, Éditions Gauthier-Villard, Paris 1925, 261 p.). Trebuie menționat că Lakhovsky şi Nicola Tesla (1857-1943) se cunoşteau foarte bine şi unii biografi afirmă că Tesla l-a sprijinit în concepția şi realizarea unor aparate precum MWO. Tesla a publicat încă din 1898 un articol despre posibilitățile terapeutice ale curenților de înaltă frecvență (“High Frequency Oscillators for Electrotherapy and othe Purpose” în in The Electrical Engeneer, Vol. XXVI # 550, 17 nov. 1898, p. 477 şi prezentat la a VIII-a conferință a American Electro-Therapeutic Association, la Buffalo, New York, 13-15 septembrie 1989).

Prefața cărții este semnată de către profesorul Jacques Arsène d’Arsonval.

În 1928, doctorul Anastas Kotzareff reia tema şi publică la paris “Traitement par les ondes de cancers incurables, inopérables et abandonnés”. Apoi cercetările lui Lakhovsky sunt preluate în Italia, la spitalul din Perugia de către dr. Vincenzo Riviera, la Bologna, prof. Mazzadroli şi Vareton şi la spitalul San Spirito din Roma, dr. Sordello Attili. Attili era şeful serviciului de radiologie şi a tratat cu aparatul lui Lakhovsky 300 de bolnavi dintre care 24 au fost canceroşi şi a obținut ameliorări semnificative şi două remisii totale. Cercetări de avangardă în medicina energetică au mai fost făcute şi în alte țări, cum ar fi Suedia şi Brazilia.

Oscilatorul cu unde multiple

În 1928 Lakhovsky a inventat un nou aparat, oscilatorul cu unde multiple (OOS – Oscillateur à Ondes Multiples, MWO – Multi Waves Oscillator) pornind de la ipoteza că amplitudinea oscilațiilor celulare trebuie să aibă o anumită valoare pentru ca organismul să fie destul de puternic ca să poată rezista vibrațiilor distructive ale anumitor microbi. Scopul nu a fost acela de a ucide microbii în contact cu celula sănătoasă, ci de a stimula şi întări oscilațiile celulei.

Oscilatorul a fost construit având la bază o bobină Tesla conectată la două antene speciale între care stătea aşezat pacientul. Antenele erau alcătuite din inele din cupru concentrice semi-deschise (rezonatoare radionice) cu deschiderile consecutive diametral opuse, inelele fiind menținute în acelaşi plan cu fir de mătase.

Aparatul generează unde de înaltă frecvență (circa 150 MHz) într-un spectru foarte larg pe sarcini statice (pe 10 rezonatoare C). Apare fenomenul “corona” produs prin descărcări electrostatice în interiorul şi în jurul antenelor. Tesla le numea “electric brush” iar Lakhovsky “effluvia” (efluvii, emanații). Expunerea pacientului era de 15 minute.

Pentru Lakhovsky, orice celulă vie, de orice fel, dintr-un țesut sau un organ, este un emițător-receptor în miniatură, având propria sa frecvență: “În natură totul este vibrație, în particular, viața la nivelul celulei este amenințată de un dezechilibru oscilatoriu. Fiecare celulă vie este un minuscul circuit oscilant ce joacă rolul de emițător-receptor de unde. Vibrațiile tuturor acestor circuite oscilante din organism sunt dependente de undele electromagnetice”.

Principii de funcționare

Teoria elaborată de Lakhovsky are la bază ideea că oricare boală nu este rezultatul unei dezordini chimice ce se poate restabili printr-un aport extern de drog sau medicament, ci este rezultatul unei diminuări a nivelului de radiație şi a oscilației celulare, o anomalie a amplitudinii acesteia datorate unui factor extern.

Intervenția terapeutică constă în inversarea procesului ce determină această diminuare energetică şi amplificarea vibrației fundamentale a celulei şi a tuturor armonicelor sale.

Din acest punct de vedere MWO permite celulelor slăbite de boală să oscileze într-un câmp energetic şi de fi supuse unei băi de frecvențe. Ele îşi regăsesc frecvențele proprii şi intră în rezonanță captând segmentul din spectru ce le lipseşte. Celulele bolnave selecționează automat, într-un process de rezonanță, frecvența “bună” de care au nevoie.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Iar la spital !

Primele încercări clinice ale noului aparat au avut loc în 1931 la spitalul St. Louis din Paris, la serviciul doctorului Achille Louste. Primul pacient, suferind de cancer bucal, a fost vindecat în decursul a patru săptămâni. Astfel de aparate au mai fost testate cu bune rezultate şi la spitalele Val de Grâce şi Necker, tot din Paris.

Tot în 1931 a apărut cartea lui Lakhovsky “Oscilația celulară” (“L’Oscillation Cellulaire”, Ed. Gaston Dion, Paris, 319 p.), apoi, în 1934, o alta: “Cabala; istoria unei descoperiri, oscilația celulară” (“**La cabale; histoire d'une découverte,** l'oscillation cellulaire”, Ed. Gaston Doin et Cie, 217 p.). Anul 1937: în timpul unui sejur în Italia îl îngrijeşte pe Papa Pius al XI-lea (1857-1939).

Anul 1939 i-a adus savantului dovada recunoaşterii meritelor sale ştiințifice: a primit Premiul Internațional la Viena care i-a fost înmânat de însuşi Adolf Hitler (în acel an invada Polonia).

Antinazist convins, a plecat în 1941, la New York, (drept în gura lupului, dar şi azi spoiala americană atrage). Întreținea legătura cu un urolog (?) din Manhatten, Tesla avea încă laboratorul său.

Odată ajuns, a început tratamentele cu MWO la un spital (?) din New York care a organizat timp de şapte săptămâni un test clinic pe pacienți atinşi de artrită severă şi asupra unor boli incurabile. Suficient ca să atragă mai mult atenția.

A murit în anul 1942 în urma unui accident auto: conştient încă, i-a rugat în zadar pe ocupanții maşinii să nu fie dus la spital, ci acolo unde avea aparatele. S-a stins după 24 de ore, odată cu testul clinic şi cu tratamentele experimentate cu MWO în spitalele din New York. Au dispărut rapid toate aparatele, documentațiile tehnice, rapoartele de cercetare şi remarcabilele rezultate înregistrate.

Epilog oscilant

După 21 de ani, în 1963, ca în orice falsă povestioară americană, un fizician, dr. Bob Beck, a găsit cu totul întâmplător, evident, într-un spital din California (?), un MWO ! Există totuşi o foarte mică probabilitate de a nu fi un fals tipic pe un scenariu cu care suntem deja obişnuiți.

Fizicianul împreună cu Thomas J. Brown (ofițer sau ce ?) a publicat o sumedenie de articole în “Borderlands Journal” şi mulți dintre cititori s-au apucat să-şi construiască propriile oscilatoare. În 1986, editorul revistei culege acesste articole şi publică un impozant manual, “*The Lakhowsky Multiple Wave Oscillator Handbook: How To Build your own MWO”*, semnat chiar de acel Thomas J. Brown, fără fizicianul descoperitor; manualul a fost reeditat în 1988 revăzut şi argumentat. Deci au apărut date noi, probabil tot dintre cele dispărute la moartea savantului.

Este semnificativ că tot ce s-a petrecut în Europa este consemnat în amănunt, date, numele spitalelor, numele persoanelor implicate. Peste ocean, datele sunt sărace: “… un urolog din Manhatten …”, “ … într-un spital din California …”, etc. – deci dintr-un spital de pe coasta de est, nu se ştie care, un MWO despre care nu se ştie dacă este original, a ajuns într-un spital pe coasta de vest, nu se ştie care – epidemia informațiilor “clasificate”. Apoi, cu totul întâmplător, apare şi un noian de date !

Şi pentru a demonstra că nu numai noi suntem depresivi, există în Bellbrock, Ohio, un țărănuş cu meclă de tractorist mulțumit, domnul Bruce M. Forrester Jr, cu pancartă de Zephyr Technology, ce se prezintă pe un site gen dan mirahorian, vopsit, colorat, mâzgălit şi cu desene infantile deşănțate ce trădează o uşoară deplasare de la comportamentul sexual normal. Forresterul ăsta prezintă un model de MWO amestecat americăneşte cu raza violetă şi care, după aspect, neîndoielnic nu poate furniza cei 150 MHz cu care lucra savantul Lakhovsky.

Medicina energetică.

Pornind de la lucrările lui Lakhovsky, de la rezultatele cercetărilor lui Rife sau a cine ştie câtor pasionați dispăruți în condiții suspecte împreună cu documentațiile lor, au apărut o sumedenie de aparate şi metode de diagnoză şi tratament neconvenționale, chiar pentru boli deosebit de grave. Nu vom şti însă niciodată dacă aceste aparate sau metode sunt aceleaşi cu cele confiscate de autoritățile americane de-a lungul timpului sau sunt variante mult simplificate, fără eficiența originalelor şi fără a furniza probleme producătorilor de medicamente de sinteză sau tagmei chirurgilor ori celei a alopaților.

Un aparat de mare succes comercial se numeşte chiar “Multiwave Oscillator MWO Lakhovsky and Rife tube” şi antenele arată oarecum la fel cu cele ale savantului francez, o diferență remarcabilă fiind numărul rezonatoarelor şi diametrul maxim al acestora (original 30 cm şi dispuse după o anumită regulă matematică). »

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

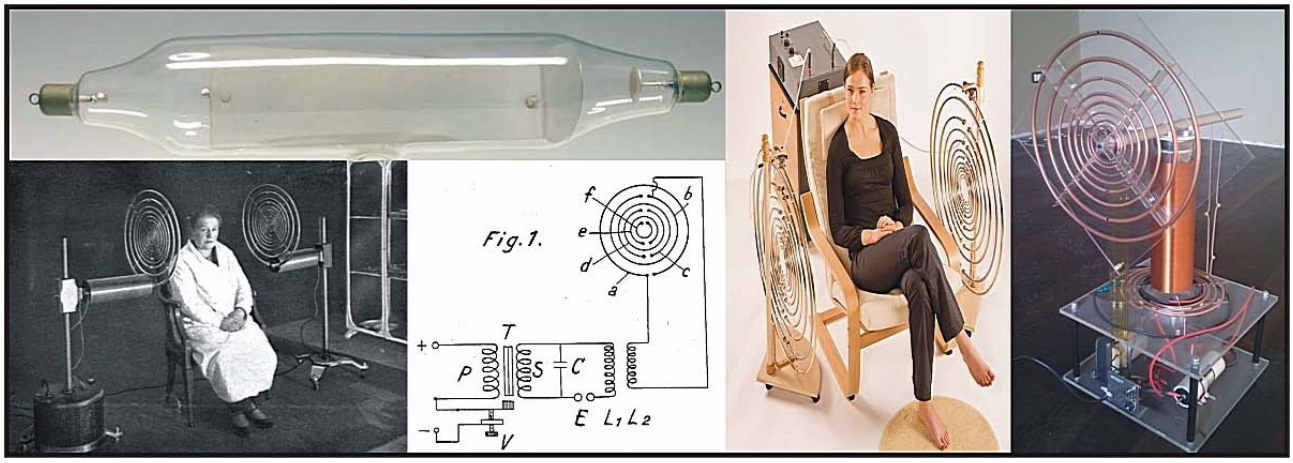

În imaginea de mai sus este tubul pomenit în articol, (Crookes), jos stânga o imagine de epocă a aparatului său, iar în dreapta două variante moderne ale aceluiaşi aparat. La centru schița reprezentând schema aparatului este extrasă din unul din cele două brevete ale lui Georges Lakhovsky – ***US 1962565*** din data de ***12 iunie 1934*** intitulat ***„Apparatus with Circuits Oscilating Under Multiple Wawe Lengths”***. A mai brevetat un tip de tub care emite asemenea unde anume brevetul ***US 2351055*** din data de ***13 iunie 1944*** intitulat ***„Tube for Producing Multiple Wave Lengths”***. Există şi alte brevete pe numele său dar consider că acestea-s cele mai importante legat de subiectul de față.

Trebuie să remarcăm câteva lucruri. În primul rând faptul că Lakhovsky a fost un precursor al lui Rife fiind mai în vârstă ca acesta cu 19 ani, apoi de asemenea fapt extrem de important că a fost prieten cu Nikola Tesla.

De altfel probabil că lui Tesla i se datorează faptul că pe la începutul secolului trecut era larg răspândită concepția exprimată în articolul de mai sus că celulele vii sunt nişte rezonatori pentru o anumită lungime de undă din spectrul electromagnetic, şi că de buna lor stare de sănătate răspunde o menținere a unui anumit nivel oscilatoriu. De altfel să nu uităm că echilibrul electrochimic al unei soluții este cel care determină caracteristicile fizico chimice ale ei ca substanță complexă.

Sunt lucruri care erau cunoscute şi pe deplin înțelese acum o sută şi ceva de ani. De altfel trebuie să vă spun că aproape că nu a existat carte despre electrotehnică apărută undeva până în primul război mondial, de care am dat, şi care să nu aibă referiri la electromedicină sau electrocultură. Amintiți-vă ce scriam în volumul precedent referitor la „Spiriduş” şi de asemenea faptul că acumulatorii orgonici ai lui Reich sunt de fapt nişte condensatori – rezonatori.

Privitor la felul cum e construit şi cum funcționează generatorul de unde multiple, mai amintiți-vă ce spuneam eu despre funcționarea transformatorului amplificator rezonant armonic. E clar că acesta lucrând pe frecvențe rezonant armonice va emite curenți de înaltă tensiune având caracteristica unor multiple frecvențe. În plus reamintesc faptul pe care l-am mai pomenit că orice antenă este un rezonator. Ori antenele aparatului, între care apar descărcări prin efect corona vor lucra ca nişte emițători extrem de puternici de unde multiple, efectul corona fiind o descărcare electrică prin scânteie, adică acelaşi fenomen care se întâmplă într-un eclator. Reamintesc de asemenea că primul emițător din lume folosit de Nikola Tesla a fost un eclator.

Un alt fapt asupra căruia vreau să atrag atenția este acela că deşi l-a îngrijit cu ajutorul aparatului său pe papă, şi a ajuns să primească recunoaşterea ştiințifică de cel mai înalt nivel prin premiul pe care l-a primit asta nu a împiedicat aceiaşi comunitate ştiințifică să-l renege imediat după moarte, iar aparatele sale să dispară din spitale unul câte unul.

De asemenea o altă remarcă ar fi lipsa informațiilor privind viața şi activitatea sa pe continentul american… şi ulterior morții sale dispariția întregii documentații privind activitatea sa.

Parcă aşa i s-a întâmplat şi lui Tesla şi lui Reich… nu ?...

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Situația actuală

Medicina electromagnetică are rădăcini adânci, încă de la apariția curentului electric alternativ… Astfel, în afară de cei despre care am vorbit până acum trebuie să ştiți că au mai fost mulți alții de care, pe moment nu-mi amintesc… I-aş putea pomeni pe Dr. Thomas Galen Hieronymus, pe Dr. Robert O. Becker, sau rusul May Bychkov, pe germanul Oskar Korshelt, şi aşa cum am zis – alții.

Ei bine, poate că nu vă vine a crede celor care aflați acum prima oară despre aceşti oameni, faptul că nu ați ştiut nimic de ei şi mai ales faptul că metodele lor, revoluționare nu sunt aplicate pe nicăieri de către medicina oficială de pe întreg mapamondul. Remarcați că aparatura electrotehnică este folosită în spitale numai ca metodologie de investigație medicală sau de chirurgie, şi aproape de loc ca metodologie de tratament şi vindecare…

Spuneam că trăim într-un ocean de radiați electromagnetice… şi destul de des mai ales de la răspândirea radiotelefoniei unii dintre noi, aflați întâmplător mai aproape de antenele acestui sistem ne plângem adesea de dureri de cap şi stări de slăbiciune.

Radiațiile electromagnetice sunt multiple şi funcție de lungimea de undă, de putere şi de timpul de acțiune pot fi benefice sau din contră malefice…

Ştim toți de lupta mediatică care se duce de ani de zile privitor la potențiala periculozitate a telefoniei fără fir… Unii chiar ştim să fierbem un ou pus între două telefoane… Dar pentru că cei ce afirmă pericolul acestui sistem par a fi mult mai puțini acest sistem se dezvoltă exponențial… De fapt cei ce afirmă cu dovezi ştiințifice că sistemul mondial de telefonie actual e periculos nu dispun de banii pe care îi câştigă cei ce stăpânesc şi controlează acest sistem şi ca urmare accesul lor la mijloacele de informare în masă e limitat. Dar asta nu înseamnă că ei nu au dreptate…

Trăim într-o societate mondială satanizată, sau satanistă… o societate în care nimic nu contează în afara banului. Şi asta nu-i de azi sau de ieri… Nu ! E de câteva secole. Numai că dacă cu secole în urmă, în antichitate sau în evul mediu, populația fiind mai mică iar mijloacele tehnice ce stăteau la îndemâna celor răi fiind mult mai puține, confruntarea dintre bine şi rău se ducea pe tărâmul luptei directe de idei. Atunci pentru a convinge masele trebuia să ieşi în fața lor şi să le vorbeşti direct, privindu-i în ochi… Atunci dacă unul singur din gloata ce te asculta simțea că-l minți sau că eşti malefic, riscai să fii linşat…

Acum avem mijloacele media şi potentații care sunt totodată şi cei mai de seamă reprezentanți ai răului nu mai au contact cu masele… Acum ne mint şi ne manipulează prin televiziune… Trăim, aşa cum spuneam, într-o societate în care nu contează decât câştigul material imediat… şi asta este un fapt generalizat… Medicina şi farmacia nu fac excepție… Pentru cei care stăpânesc şi controlează aceste sisteme nu contează dacă omul trăieşte sau moare, dacă e sănătos sau e bolnav… tot ce contează este să cumpere servicii medicale şi medicamente …

Şi cu cât acestea vor fi mai proaste, cu cât îşi vor face efectul mai puțin, cu atât populația va trebui să cumpere mai multe şi astfel se va generaliza o stare în care majoritatea populației va fi formată din sclavi care vor munci mult peste puterile lor, aflați permanent într-o stare de semiboală sau semisănătate care face ca banii să curgă mereu…

Medicina actuală este una a răului, o medicină satanică. Medicina care în loc să trateze cauza bolii tratează efectele, o medicină care în loc să elimine cauza elimină efectul… Dar eliminarea efectului este una temporară. Atât timp cât cauza bolii a rămas, boala va reveni…

Ne prezentăm la doctor plângându-ne că ne doar capul. Pe doctor nu-l interesează de ce a apărut acea durere de cap, care-i cauza acelei dureri, ne prescrie un medicament de sinteză, o otravă care împiedică nervii să mai perceapă durerea, (numită generic analgezic) şi ne trimite acasă. Dar cauza care a generat durerea rămâne… Ne prezentăm la medic cu o problemă de ordin fiziologic, o tumoare, o malformație… Medicul pune imediat mâna pe cuțit (fie el bisturiu sau laser) şi taie. Dar nu elimină cauza care a dus la apariția acelei malformații… orice malformație, de orice tip ar fi ea, fie cancerigenă sau nu este un răspuns a organismului la un factor de mediu sau intern impropriu…

Atât timp cât acel factor care duce la apariția acelei malformații rămâne, rămâne şi premiza reapariției acelei malformații… adică mai multe operații – mai mulți bani.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dacă medicina ar elimina cauzele îmbolnăvirilor atunci probabil că în scurt timp toată această industrie imensă ar trebui să-şi reducă activitatea cu peste 90 %... Cine are interesul acesta ? În nici un caz cei 90%... Iar noi, suntem îndoctrinaţi de mici că medicina înseamnă doar otrăvuri şi cuţit, cărora suntem învăţaţi să le spunem tratament medicamentos sau chirurgical, şi mulţi dintre noi ne vom opune dacă cineva va încerca să schimba sistemul… Astfel apare o coaliţie între victimă şi călău, coaliţie construită în timp şi care e extrem de greu de rupt…

Electromedicina este o medicină care elimină cauzele bolii… De aceea a fost pusă la zid, condamnată, declarată ca şarlatanie, denigrată şi se duce o luptă permanentă împotriva ei de către toţi cei implicaţi în medicina clasică… Şi fenomenul nu e caracteristic doar electromedicinii… e caracteristic tuturor ramurilor cu adevărat benefice ale medicinii. Mergeţi şi staţi de vorbă cu cei care au magazine de produse naturiste. Intrând în aceste magazine, unii dintre dumneavoastră veţi constata surprinşi că de fapt sunt nişte farmacii în care se găsesc ceaiuri naturale, din diferite plante medicinale, şi de asemenea tot felul de alte preparate extrase din natură precum şi tehnică medicală neconvenţională cum ar fi acupunctură sau chiar diferite aparate mici de electroterapie… De ce nu se numesc acestea farmacii ? Pentru că legislativele lumii sunt controlate şi sponsorizate de potentaţii globului printre care sunt şi cei ce stăpânesc şi controlează sistemele medicale şi farmaceutice mondiale… De aceea aceştia au avut grijă să nu lege termenul farmacie de ceva cu adevărat benefic, mergând pe premiza că datorită educaţiei şi reclamei, în mentalul public medicină şi farmacie, adică vindecare este doar la farmacie şi medicină clasică – alopată…

Astfel se face că nici unul din cei care vor să comercializeze medicina tradiţională acea faramcopee milenară care-şi are originea în plante medicinale, sau tehnicile medicale milenare cum ar fi acupunctura şi mai nou electroterapia nu are voie să folosească în numele magazinului său un termen care să ducă cu gândul la vindecarea bolilor… Vorbiţi cu aceşti patroni şi or să vă confirme că nu li se dă voie… sunt legi în acest sens…

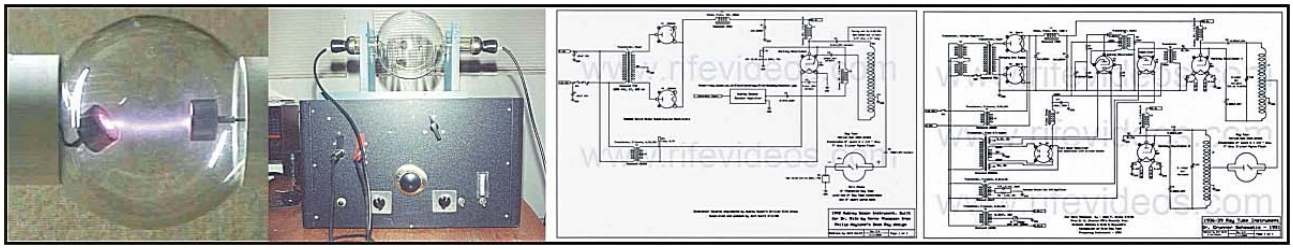

Dacă aparatul lui Royal Rife era, la data când a fost conceput de acesta, o maşinărie electronică greoaie, imensă cu tuburi electronice şi transformatoare şi cu un tub vidat emiţător foarte mare, mai nou această tehnică s-a modernizat foarte mult. Există acum, pe plan mondial, multe firme care construiesc şi comercializează aparatură de acest gen, care a fost modernizată, miniaturizată şi a ajuns chiar să fie controlată de calculator.

Astfel dacă Rife trebuia să regleze frecvenţele uriaşului său aparat rotind butoanele unor potenţiometre sau condensatoare variabile uriaşe, azi, aparatura actuală primeşte frecvenţele de control prin cablul USB al calculatorului.

Pe calculator avem programe care ne afişează în funcţie de boli şi tipuri de tratament cea mai bună combinaţie de frecvenţe pe care apoi le trimite către amplificatorul final cu tub emiţător.

Astfel din multitudinea de asemenea firme şi aparate am să vă supun atenţiei firma „Pulsed Technologies” care are ceva deosebit faţă de celelalte pe care le-am găsit pe internet. Patronii săi, pe care-i vedeţi în fotografiile următoare, se numesc Jimmie Holman şi Paul Dorneanu.În vreme ce Jimmie Holman este cel ce a studiat opera şi activitatea lui Rife pentru ca apoi după ani de lucru să reuşească să modernizeze aparatura concepută de Rife, Paul Dorneanu, aflat la Bucureşti este cel care a pus la punct, a verificat şi a creat interfaţa cu calculatorul şi fireşte softul prin care aparatele firmei sunt controlate.

Conlucrarea dintre cei doi a făcut să apară pe piaţă un produs comercial de mare calitate şi de foarte bună funcţionalitate, căci domeniu medical în care aparatele firmei lor sunt utile este extrem de vast… Iar tratarea cancerelor de orice tip sau a maladiei secolului SIDA nu fac excepţie.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Dar dacă firma acestor doi oameni a pus la punct aparate ultramoderne controlate prin calculator asta nu înseamnă că tehnica în sine e foarte complicată.

De fapt aparatul lui Rife aşa cum am mai spus este unul extrem de simplu, fiind compus din trei etaje. Un oscilator de comandă format cu banalul circuit integrat 555, un etaj amplificator al semnalului dat de temporizator şi un tub vidat în care undele electromagnetice de mare putere se descarcă sub formă de arc electric. Se pot folosi orice fel de tuburi vidate sau cu gaze inerte care au doi electrozi. Cel mai indicat şi uşor accesibil tub este tubul cu xenon de la blițurile aparatelor foto:

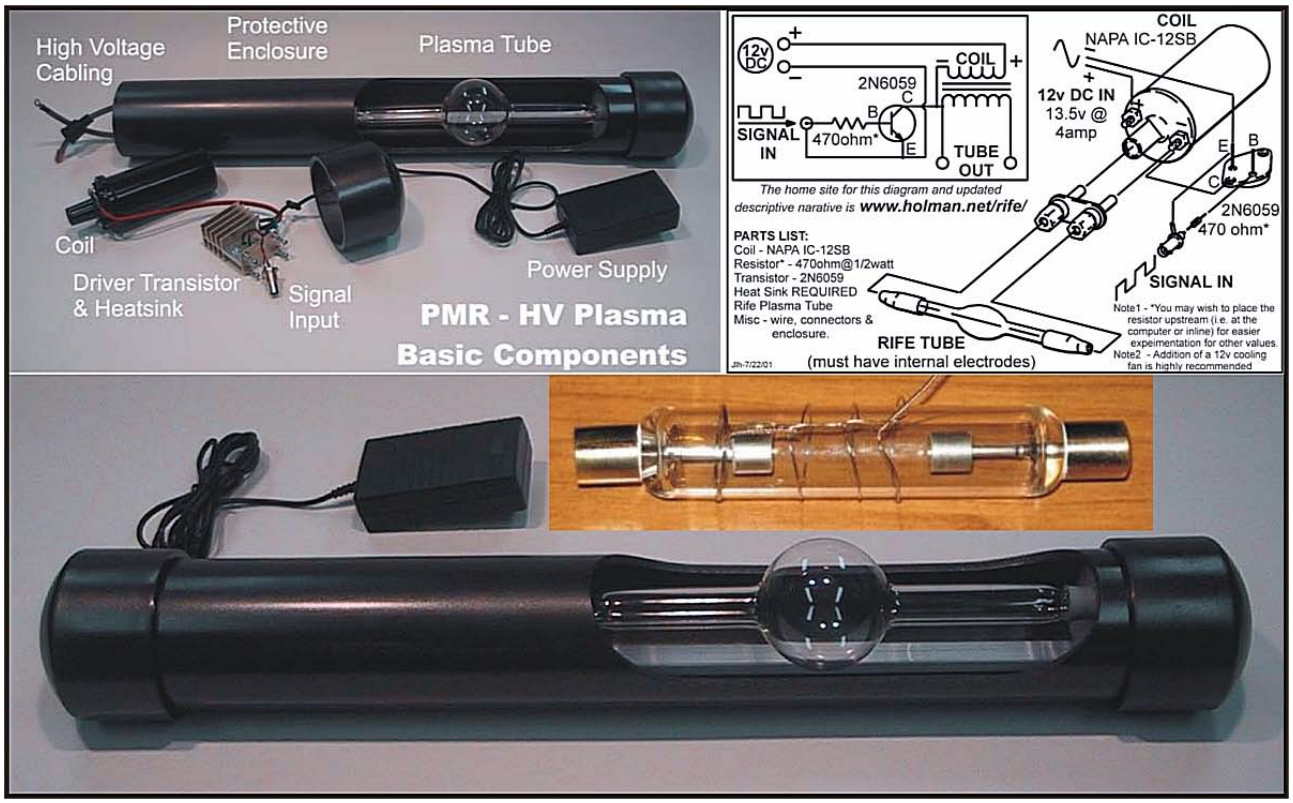

Firește că în cazul în care doriți să construiți ceea ce e în imaginea următoare trebuie să alegeți o bobină de inducție care să lucreze la frecvențe ridicate. Se pare că există şi asemenea bobine.

Imaginea de deasupra este realizată cu material documentar provenind de pe situl altei firme care produce şi comercializează aparatură de acest tip şi anume de la http://introductiontorife.com.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

În al doilea rând pentru a folosi un asemenea aparat e nevoie a se studia cu mare atenție cărți de specialitate cum ar fi cea a lui Barry Lynes „The Cancer Cure That Worked! Fifty Years Of Suppression” despe care se pomeneşte în articolul de pe Wikipedia sau cartea „The Rife Handbook of Frequency Therapy and Holistic Health ” de Nenah Sylver pe care o vedeți în grupajul de la „Pulsed Technologies”.

Şi dacă până acum am vorbit de replici moderne ale maşinii lui Royal Rife, înainte de a încheia trebuie să vă prezint şi variantele mai simplificate ele ei, anume cea pusă la punct de Crane, care se poate întâlni cel mai adesea sub numele de „Zapper”.

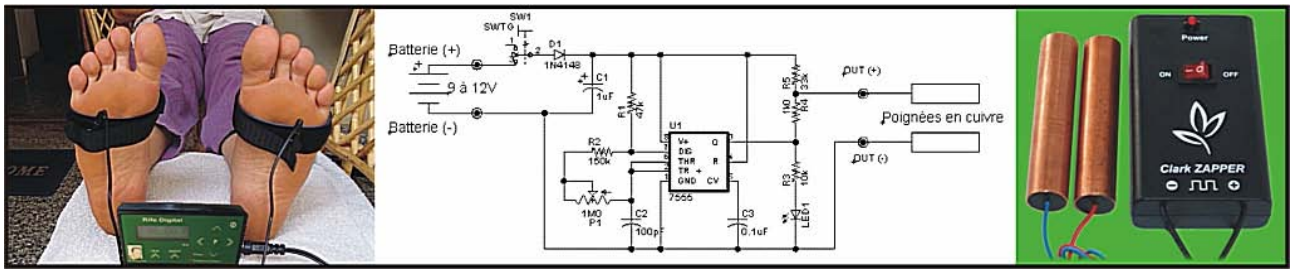

E vorba de un dispozitiv care emite pulsații de curent electric continuu, generate de banal ul temporizator 555, care, sunt aplicate către doi electrozi, care sunt fie de genul celor care se aplică pe piele cu ajutorul unor bandaje cu arici fie de genul unor bare din cupru ce se prind în mână. O asemenea maşină este cea folosită de către senatorul Corneliu Vadim Tudor, care-şi tratează cu ea diabetul. Firește că la data când dumnealui a achiziționat-o din China, în urmă cu vreo zece ani, această tehnologie nu era încă atât de bine cunoscută pe plan mondial cum este azi.

Aparatele de tip „zapper” sunt la fel de utile ca şi cele cu tub emițător dar fireşte domeniul lor de aplicabilitate este mai redus. Oricum ar fi, rețineți ce spunea Lakhovsky anume că celulele noastre vor reveni la o stare de vigoare fiziologică dacă vor avea cum să intre în rezonanță cu frecvențe benefice care le sunt propice… Deci utilizarea acestor aparate, nu doar că nu face rău ci menține un tonus viguros, un sistem imunitar puternic, şi în general ajută organismul să lupte cu agresiunile permanente ale undelor malefice cu care ne înconjoară tehnologia ultramodernă.

Şi în cazul acestor aparate recomand o serioasă documentare în privința utilizării lor înainte de a fi folosite. Căci dacă cel mai uşor este să construim un „zapper”, greul vine de-abia din momentul în care va trebui să învățăm cum, unde şi cât să-l folosim pentru ca el să ne ajute.

Articol scris azi 15 iulie 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Alt fel de Van de Graaff

Ştim toţi de la primele lecţii de fizică, atunci când am învăţat despre sarcinile electrice, faptul că generatorul Van de Graaff este un generator electrostatic care produce o tensiune continuă foarte mare a cărei intensitate este relativ scăzută.

Datorită acestor caracteristici atunci ni s-a spus că aceste generatoare nu prea au aplicaţii practice curentul scos de ele fiind unul inutilizabil.

Ce reproşez eu profesorilor mei de fizică care mi-au vorbit despre acest generator este faptul că nu mi-au spus că acest curent generat de generatorul Van de Graaff poate fi transformat într-unul pulsatoriu printr-un comutator simplu iar acest curent pulsatoriu poate fi ulterior transformat într-unul de utilitate mai practică.

De aceea eu propun aici un tip de generator Van de Graaf deosebit care ne poate asigura independenţa energetică.

Pentru a înţelege propunerea mea am să vă propun să vă închipuiţi că avem un transformator care are ca miez un material feromagnetic, fie el ferosiliciu fie o ferită oarecare. Ne imaginăm acum că pe bobina primară acestui transformator aplicăm un curent pulsatoriu de o frecvenţă oarecare. În secundarul acestui transformator ce fel de curent vom culege ? Cei mai mulţi vor avea tendinţa de a răspunde că curentul cules va fi tot un curent pulsatoriu. Eu vin acum şi vă întreb nu cumva curentul cules va fi unul alternativ ? De ce ? pentru că în timpul de pauză al perioadei curentului pulsatoriu, în miez se va manifesta un câmp magnetic care este urmare a curentului electric autoindus . Cu alte cuvinte în secundar nu vom culege un curent pulsatoriu ci unul alternativ a cărui formă de undă va depinde de frecvenţa curentului pulsatoriu şi de tipul miezului (remanenţa magnetică a acestuia). Acum priviţi imaginea următoare:

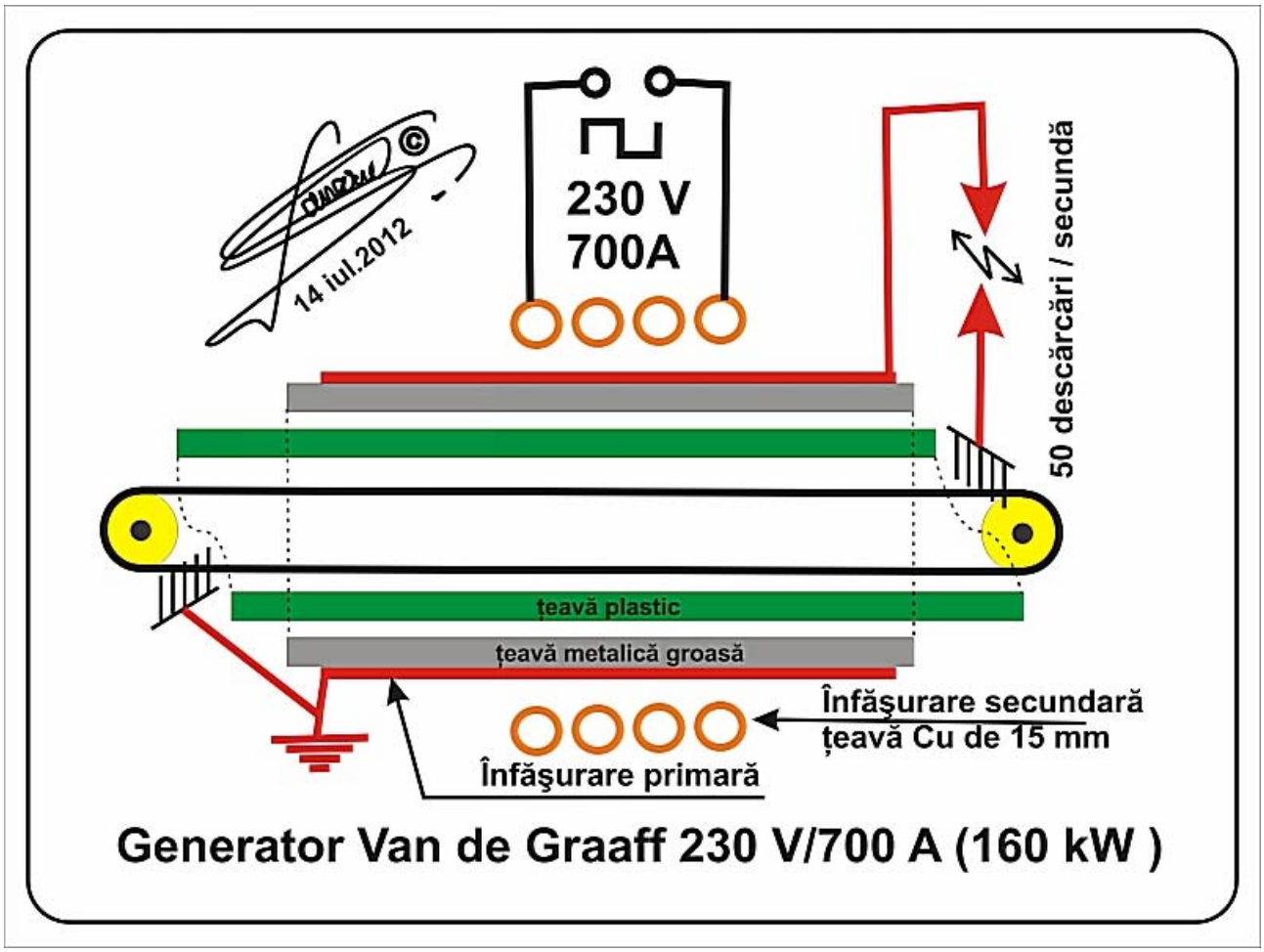

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Pe acest principiu lucrează propunerea mea. Deci ce vedeți ? Un generator clasic Van de Graaff care produce să spunem 40 000V. Tubul de plastic în care se află cureaua generatorului, este introdus într-un altul, metalic, cu pereții foarte groşi. Pe acest tub va fi executată bobina primară având să spunem o mie de spire din sârmă subțire de 0,5 mm (40 V/spiră). Această bobină preia tensiune dată de curea după ce această tensiune trece printr-un eclator reglat să permită 50 de descărcări pe secundă. Astfel în acest primar vom avea un curent pulsatoriu cu frecvența de 50 Hz care va induce în secundar un curent alternativ ca apare datorită manifestării în bobină a autoinducției.

Secundarul pe care-l propun a fi realizat cu țeavă de cupru de instalație sanitară cu diametrul de 15 mm va fi construit pentru a furniza 230 V. La asemenea diametru al conductorului intensitatea va fi de circa 100 A (avem țeavă nu bară !). Dacă e bară curentul va fi circa 700 A.

Curentul rezultat va avea o formă de undă situată undeva între o undă dreptunghiulară şi una în dinte de fierăstrău.

Acest hibrid între un generator Van de Graaff şi un transformator ne va furniza o tensiune care ne poate asigura independența energetică căci cu ea vor putea funcționa toți consumatorii rezistivi precum şi o parte din cei electronici şi unele dintre motoare.

Dacă bateria care alimentează motoraşul de curent continuu ce acționează cureaua generatorului va fi alimentată de un al doilea secundar care să furnizeze tensiunea de încărcare a ei, atunci vom avea un generator total independent.

Baftă celor care vor dori să încerce o asemenea construcție !

Articol scris azi 15 iulie 2012 la ora 19 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Alt râsu’ – plânsu’ !...

Cine administrează sistemul energetic național ?

Firește că cea mai mare parte dintre dumneavoastră veți răspunde imediat ceva de genul „Enel – ul” sau electricienii sau alte răspunsuri asemenea. Da, numai că oamenii aceştia…

Am să vă povestesc pățania unuia din cititorii mei, care a lucrat ani mulți, la una din filialele Enel din țară. Omul care este un pic mai tânăr ca mine, în tinerețea lui a fost, la fel ca mine lăcătuş într-una din importantele fabrici ale țării.

După ce aceasta şi-a redus drastic activitatea în urma politicilor distructive duse de cei instalați la putere după 1989, omul nostru a făcut o facultate de drept şi a devenit jurist aşa cum spuneam la o secție a Regiei Naționale de Electricitate.

A lucrat aici cincisprezece ani, timp în care nu a pierdut ca reprezentant al acestei regii decât două procese. Ca urmare a activității lui secția aceea a regiei de electricitate a câştigat multe zeci, sau poate chiar sute de milioane de lei.

Omul acesta, acum vreo doi ani, a dat întâmplător pe internet peste cărțile mele pe care le-a citit cu plăcere căci se pare că de mult timp era pasionat să afle cum stă treaba cu energia liberă.

În urma lecturării cărților mele a înțeles că tehnologia care stă la baza colectării locale a energiei din mediul înconjurător nu este foarte complicată. Ca pe mulți oameni din generația lui, l-a ajutat şi faptul că în adolescență a fost pasionat de electronică. Amintiți-vă de câte ori v-am spus eu în cărțile mele de revista cu caracter tehnico – aplicativ Tehnium.

În dorința de a se apuca să-şi construiască ceva practic, şi având încă unele mici nelămuriri a început să pună întrebări legate de energia electrică, de comportarea curentului electric, cui altcuiva decât colegilor săi, care se presupunea că fiind maiştri, tehnicieni şi ingineri la o secție a regiei naționale de energie ar fi trebuit să fie cel mai în măsură să îl lămurească…

A rămas însă şocat să constate că cea mai mare parte a lor nu au cunoştințe elementare de electrotehnică şi de fizică a electricității. El, ca fost electronist amator, cunoştea mai multe despre comportarea şi caracteristicile curentului electric decât specialiştii electrotehnişti care-i erau colegi.

Astfel am aflat eu că la acea secție dintre inginerii care lucrează acolo doar „şeful cel mare” a terminat o facultate de electrotehnică. Ceilalți ingineri fiind în marea lor majoritate TCM – işti.

Când mi-a spus lucrul acesta, în primul moment am crezut că glumeşte, că face mişto de mine, sau că vrea să-mi spună vreun banc…

Restul specialiştilor, cei de nivel mediu, tehnicieni sau maiştri, de asemenea, doar o parte din ei au legături cu energia electrică şi numai echipele de teren şi de întreținere sunt formate din electricieni…

Se pare că marii specialişti simțindu-se puşi în inferioritate de un jurist nu le-a picat prea bine şi a fost imediat luat la ochi. Aşa că anul trecut înainte de sărbătorile de iarnă, un şef mare a venit de la Bucureşti şi s-au întâmplat următoarele lucruri:

Cititorul meu, în calitate de jurist a fost obligat prin sarcinile de serviciu pe care le avea să meargă cu acest mare şef de la Bucureşti la un restaurant, după orele de program şi ulterior să-l conducă la hotel.

Cât au luat masa, în timpul căreia şeful cel mare l-a tot invitat pe jurist să bea ceva mai multe pahare de vin, acesta a cam „luat-o pe ulei” cum se spune, căci nu este un om obişnuit să bea fie chiar şi vinuri bune. În situația aceasta, firește că discuția a alunecat încet, încet spre ceea ce-l preocupa în ultimul timp pe juristul nostru şi a început să povestească despre energie liberă şi în particular a început să laude sistemul GEET Pantone de economisire a carburantului despre care vorbesc eu în volumul precedent al acestei cărți.

Şeful său, l-a lăsat să povestească tot ce ştia despre acest sistem Pantone şi apoi s-a scuzat, s-a ridicat de la masă şi a dat câteva telefoane.

La puțină vreme după revenirea la masă, şeful său a cerut să fie condus la hotel. Juristul, conştient de faptul că băuse şi că a se urca la volan în acea stare ar fi constituit o infracțiune, a cerut un timp de răgaz pentru a-şi chema un amic care să conducă maşina. După sosirea amicului, l-au

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

condus pe şef la hotel, amicul aflându-se la volan, juristul în dreapta sa iar şeful de la Bucureşti pe bancheta din spate.

După ce l-au lăsat pe şeful la hotel, cei doi amici s-au îndreptat spre casă pe una din singurele două străzi pe care puteau merge spre casă din acel punct, şi anume pe cea mai puțin circulată din ele. La volan era în continuare prietenul juristului.

La jumătatea drumului au întâlnit un echipaj de poliție. Li s-a părut suspect faptul, căci, îmi povestea juristul ulterior, pe acea străduță niciodată în ultimii 20 de nai de când circulă pe acolo nu a văzut vreodată un echipaj de poliție.

Aceştia le-au făcut un semn de salut la care juristul care era în dreapta după cum spuneam, a răspuns, din mers. Numai că la capătul străzii, acelaşi echipaj de poliție i-a oprit şi după ce l-au obligat pe jurist să coboare din maşină l-au acuzat că conducea beat. La volanul maşinii se afla în continuare prietenul său care nu băuse un dram de alcool…

Juristului nostru i s-au pus cătuşele şi a fost condus la secția de poliție, în vreme ce amicul său ridicat şi el şi adus până la secție a fost obligat să rămână afară.

Acesta a asistat de acolo, privind prin geamul de la uşa de intrare la ceea ce a urmat.

Pentru că juristul nostru refuza să accepte acuzația că s-ar fi aflat la volan beat şi totodată refuza să semneze un proces verbal de constatare a infracțiunii de care era acuzat pe nedrept, cei trei ofițeri l-au luat la bătaie, l-au trântit jos pe podea şi aşa legat cu mâinile la spate l-au bătut bine cu picioarele, umplându-l de vânătăi şi contuzii. Norocul juristului a fost că este un om înalt, masiv şi care a reuşit să facă față loviturilor şi chiar a reuşit să se ridice de jos şi aşa legat i-a împins pe doi dintre agresorii săi într-un perete.

Deoarece chiar şi bătut a refuzat să semneze actele incriminatoare, într-un târziu i-au dat drumul. Întorşi la maşina rămasă la locul unde fuseseră opriți, au găsit-o vandalizată, în încercarea clară de a descoperi montat pe motor acel dispozitiv Pantone despre care vorbise la restaurant, dispozitiv pe care juristul nostru nu-l avea căci nu că nu ar fi vrut să-l aibă dar nu avusese timpul şi banii necesari să-l construiască din momentul în care aflase de el şi până la întâmplarea respectivă.

Am primit telefon de la jurist la două zile după întâmplare, după ce ieşise de la Institutul de Medicină Legală cu adeverința necesară pentru a-i da în judecată pe cei trei polițişti.

De atunci juristul nostru şi-a pierdut serviciul, acum este şomer încă în plată. Dar nu-şi găseşte nimic de lucru pe raza localității unde locuieşte, iar procesul cu cei trei polițişti se află încă în faza de cercetare la parchetul din localitate după ce nu i s-au admis la dosar adeverințele de la IML şi nici declarația martorului, prietenul care se aflase la volan şi care a asistat de afară cum a fost bătut.

Eu i-am spus încă de atunci când m-a sunat povestindu-mi treaba că a avut de-a face cu o înscenare pusă la cale de şeful său de la Bucureşti, dar atunci nu a vrut să creadă. Trebuie să ştiți dragi cititori, că eu nu prea cred în coincidențe…

După mai mult timp, m-a sunat să-mi confirme că am avut dreptate. Aflase că în acea noapte, pe fiecare din cele două străzi pe care se putea îndrepta spre casă, ambele străzi mai puțin circulate pe timp de noapte, aşteptase câte un echipaj de poliție…

Cu colegii săi de muncă a rămas în relații amiabile, fapt ce i-a permis să mai meargă de câteva ori pe acolo pentru a mai discuta cu ei.

Un lucru care-mi confirmă mie că are perfectă dreptate în privința incompetenței şi prostiei personalului tehnic de acolo este o discuție pe care a avut-o pe stradă cu fostul lui şef de acolo, singurul care, îmi spunea el că, a terminat o facultate de electrotehnică.

Discuția pe care mi-a povestit-o în aceiaşi seară m-a stupefiat. Preocupat de o cale de a obține înaltă tensiune dacă s-ar putea de la o baterie de motocicletă, juristul nostru l-a întrebat pe inginerul energetician cum ar putea face asta. Acesta în primul moment i-a răspuns că e imposibil. La insistențele cititorului meu, a revenit şi a afirmat senin că nu are decât să cupleze o bobină de inducție la o baterie şi va obține o tensiune înaltă. Mirat acesta l-a întrebat cât ar fi acea tensiune şi răspunsul primit a fost că nu ştie cât, dar oricum e foarte mare.

Juristul nostru a înțeles din atitudinea fostului său şef că el chiar crede ce spune şi a insistat întrebând dacă chiar se obține în acest fel înaltă tensiune. A fost asigurat că da… Văzând că nu are

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

nici un rezultat l-a invitat pe fostul său şef acasă şi i-a spus că acolo are o bobină de inducție şi o baterie şi că va lega bobina la baterie şi-l va invita să pună limba pe ieşirea bobinei de inducție…

Îngrozit fostul şef a refuzat invitația spunând că nu vrea să moară electrocutat…

Electrocutat de la ce ?... De la un transformator cuplat la o baterie ? Discuția s-a încheiat abrupt căci fostul lui şef se grăbea…

Cuvintele cu care şi-a încheiat cititorul meu povestea sunt relevante:

„Am rămas prostit pe marginea trotuarului uitându-mă în urma lui căci nu-mi venea a crede că un om care a terminat o facultate de electrotehnică nu ştie cum funcționează un transformator electric !”

Cred că sunteți conştienți că dacă aceasta-i situația la una din filialele importante ale Regiei Naționale de Electricitate, cam la fel trebuie să fie în toate… Dragi cititori, dacă n-ar fi tragic poate că ar trebui să râdem de atâta prostie…

Dar e chiar tragic ! Şi ne mai mirăm că rămânem fără curent electric la orice vijelie sau ploicică mai mare…

Şi ne mai mirăm că cei din „capul trebii” au hotărât să dea pe nimic unor străini tot sistemul energetic național !...

Mie chiar îmi vine să plâng…

Articol scris azi 16 iulie 2012 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

P.S. Acum cîteva zile juristul mi-a comunicat printr-un e-mail faptul că încă nu şi-a găsit nimic de lucru pe raza județului unde locuieşte (județ stăpânit încă de ciuma portocalie !) şi că de asemenea este împiedicat să-şi deschidă un cabinet independent.

Din tonul scrisorii se desprindea deznădejdea…Îmi aducea la cunoştință că se gîndeşte serios la eventualitatea de a părăsi definitiv țara, mai ales datorită faptului că procesul împotriva celor trei polițişti fusese totuşi transformat într-unul prin care s-a judecat în ultimă instanță infracțiunea fabricată, de conducere sub influența alcoolului. Nu i-au fost admişi în instanță martorii, martorul său principal prietenul care a condus atunci fiind acuzat de mărturie mincinoasă şi de asemenea nu i-a fost admisă la dosar nici adeverința de la Institutul de medicină legală. A pierdut procesul fiind condamnat la doi ani cu suspendare….

31 decembrie 2012.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Inelul lui Dotto

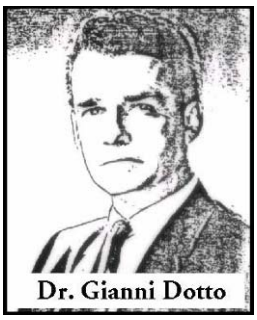

Gianni A. Dotto a fost un american de origine italiană. Născut la Veneția, fiul unui inginer care a proiectat două din uzinele hidroelectrice canadiene de la cascada Niagara. Trăgându-se dintr-o familie nobiliară italiană, tatăl său era marchiz, iar Gianni fiind cel mai în vârstă fiu al familiei, a moștenit titlul.

Înainte de al doilea război mondial a urmat cursuri de pilotaj, dar țara sa nu a avut nevoie de serviciile lui, fapt ce l-a determinat să se înroleze forțele aeriene americane.

După război devine şeful echipei de curse automobiliste Alfa Romeo. O mare parte din maşinile concurente fiind concepția sa. A fost un inventator prolific, existând numeroase brevete pe numele său.

A fost un inginer multidisciplinar cu înaltă calificare, fiind licențiat în fizică nucleară al universității din Milano, şi licențiat al unei facultăți de inginerie mecanică tot din Italia. De asemenea avea diplomă de inginer în electrotehnică obținută la o universitate americană din Detroit.

În perioada cât a învățat la universitatea milaneză un spital i-a cerut ajutorul pentru un proiect de cercetare, fapt ce a constituit începutul carierei sale de biofizician. Astfel a făcut cercetări în privința undelor electromagnetice cerebrale, precum şi a efectelor undelor magnetice şi electromagnetice asupra corului uman. Atunci a descoperit că undele electromagnetice emise de o bobină precum şi cele magnetice ale magneților permanenți au efecte vizibile asupra corpului uman creând efecte de încălzire locală ale țesuturilor, efecte cu caracter benefic asupra funcționării organismului.

Astfel s-a născut inelul său. Ideea a fost confirmată cumva în momentul în care a descoperit faptul că într-o anumită zonă din Himalaia, anume teritoriile populației Hanza, cetățenii de acolo beneficiau de o stare de sănătate superioară populațiilor din jur. A constatat că faptul nu se datorează aşa cum credeau majoritatea, aerului curat şi înălțimii, ci câmpului magnetic specifica al văii Hanza.

Teoria sa, confirmată ulterior după apariția microscopului electronic era că câmpurile electromagnetice şi magnetice ajută ADN – ul fiecărei celule să-şi păstreze forma şi integritatea ducând la apariția unor celule sănătoase care au apoi puterea de a lupta cu succes împotriva oricăror forme de agresiune exterioară, fie reprezentată de agenții patogeni fie de substanțe chimice străine.

Urmare a acestei teorii Gianni Dotto a brevetat două aparate electromedicale anume inelul şi bagheta electrostatică. Imaginea de mai jos prezintă desenele extrase din cele două brevete:

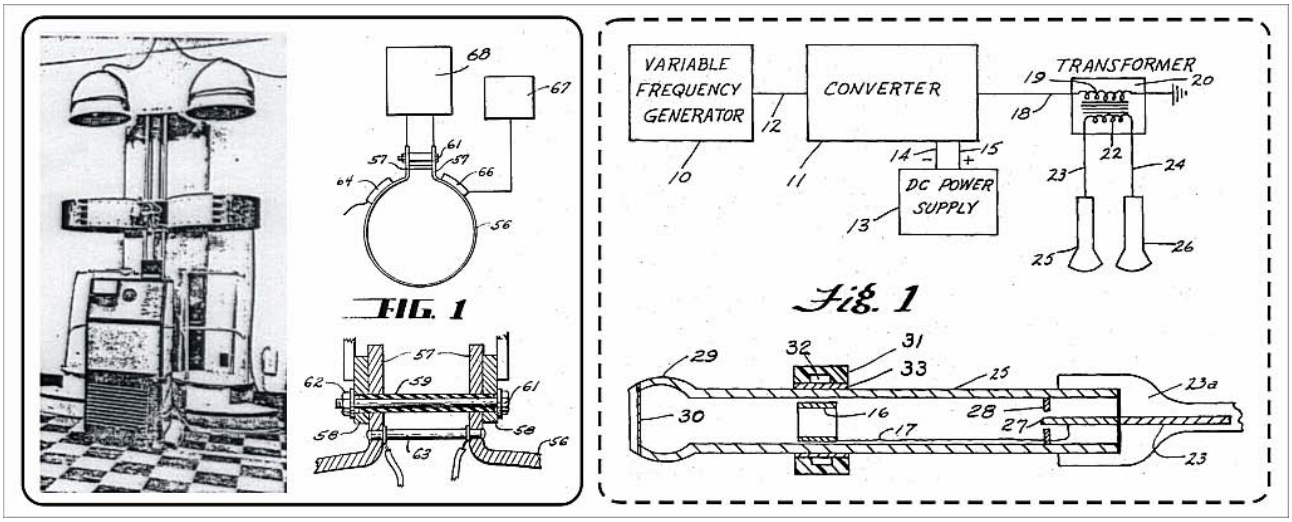

În partea stângă cu chenar continuu este inelul său iar în dreapta se vede bagheta electrostatică. Brevetele sunt următoarele: pentru inel ***US 3839771*** din ***8 octombrie 1974*** intitulat

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

„Method for Constructing a Thermionic Couple” iar pentru baghetă – ***US 3785383*** din ***15 ianuarie 1974*** intitulat ***„Electrostatic Wand”***.

Se impun câteva comentarii. Inelul de 68,6 cm diametru din bară dreptunghiulară de cupru cu secțiunea de 1,25 cm x 20 fiind comandat de impulsuri electrice de 100 kHz modulate în frecvență cu 10 kHz la o tensiune de 156 mV dar de intensitate foarte mare (30 000 A !)

Inelul este folosit oarecum asemănător tomografelor din ziua de azi în sensul că în jurul bolnavului aflat în picioare inelul este plimbat deasupra zonei bolnave.

Bagheta magică este şi ea un dispozitiv care funcționează oarecum asemănător fiind comandată tot de un curent pulsatoriu însă de înaltă tensiune – 12 000 – 15 000 V, cu frecvența cuprinsă între 300 MHz şi 1000 MHz. Acest curent este aplicat pe piele prin intermediul celor doi electrozi.

Amintiți-vă ce spuneam de faptul că de la 10 KHz în sus curentul electric alternativ sau pulsatoriu nu mai prezintă pericol de electrocutare.

Ei bine, trebuie să ştiți dragi cititori că deşi tehnologia electromedicală a lui Gianni Dotto avea un succes fantastic vindecând aproape orice, chiar şi majoritatea formelor de cancer, spre sfârşitul deceniului 1970 a fost total interzisă de administrația americană prin intermediul FDA fiind declarată periculoasă…

Adevăratul scop pentru care a fost interzisă este faptul că inelul lui Dotto avea tendința de a levita. Cei care mi-au citit cărțile precedente, amintiți-vă cele ce le spuneam în „Criza energetică – adevăr sau minciună” la pagina 156.

De fapt trebui să ştiți că multe tipuri de bobine inelare, fără miez dacă sunt comandate de un curent de frecvența potrivită levitează, acest principiu fiind unul din cele care stau la baza construcției şi funcționării farfuriilor zburătoare antigravitaționale…

Deci cineva, acolo sus a considerat că mai bine lăsăm bolnavii planetei să moară de cancere şi alte şi alte boli decât să permitem ca lumea să afle cum se poate învinge gravitația…

Articol scris azi 19 iulie 2012 la ora 12 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Motorul lui Dotto

În momentul în care vreau să scriu o nouă carte plec de la o idee generală a cărţii şi de la un plan de lucru cu linii directoare constituite de ideile principale ale fiecărui capitol. Idei care urmează să fie apoi dezvoltate…

La fel stă treaba şi în cazul articolului precedent. Am hotărât că voi introduce în această carte un articol despre Dotto în urmă cu mai multe luni când am citit un articol despre el.

Deci scriind articolul precedent aveam nevoie de un portret de-al lui, dacă eventual ar fi existat, precum şi brevetele aparatelor lui medicale din care să extrag câteva imagini.

Numai că informându-mă despre viaţa şi opera sa şi căutând aceste brevete, am aflat deci că este vorba de un om cu o activitate mult mai intensă şi importantă decât credeam…

Găsind deci aceste informaţii în plus, am dorit să aflu mai multe şi am rămas surprins să găsesc într-una din sursele de informare găsite (pe situl rexresearch.com) imaginea foto a unui articol în limba română. Iată o parte din acea imagine:

400 cp din 36 kg!

Deocamdată, nimeni nu poate afirma cu tărie că motorul rotativ va înlocui pe cel tradiţional, dar de pe acum se poate spune că acesta din urmă a fost evident întrecut în ceea ce priveşte numărul de variante concepute şi chiar realizate. Iată încă una dintre acestea care constituie un veritabil record în materie, cu o putere specifică de peste 11 CP/kg, faţă de cca 2,5 CP/kg, cît dezvoltă în medie un motor clasic.

Este vorba de invenţia al cărei autori sînt constructorii G.A. Dotto şi W.L. Linn, care au plasat excentric, într-o cameră circulară, un rotor ce formează şaisprezece despărţituri, folosind tot atîţia pereţi separatori mobili, aşa cum se arată în ilustraţia alăturată. Datorită montării excentrice a rotorului, în timpul

Rotorul noului motor are această complicată formă, cu numeroase orificii pentru montarea elementelor de etanşare, pentru turbulenţa amestecului şi tăieturi pentru peretele despărţiturii (a). El se montează excentric într-o carcasă cu o uşoară formă eliptică la interior; pereţii statorului sînt prevăzuţi cu canalizaţii de alimentare şi evacuare şi cu organe de aprindere (b). După montare, motorul prezintă o formă compactă, în exterior neapărînd decît fişa bujiei, suflanta de alimentare şi galeria de evacuare (c).

a b c

2

evacuate printr-o canalizaţie din peretele statorului

Interesant nu-i aşa !… Vă amintiţi ce scriam eu în articolul despre motoarele cu ardere internă din volumul precedent, pe care l-am intitulat „Alt fel de pistoane” ? Vă mai amintiţi de motorul lui Raphial Gordon Morgado ?...

Deci acest articol în limba română, se spune acolo că a apărut în revista „Ştiinţă şi tehnică” numărul 5 din 1974. Deşi am avut o colecţie a acestei reviste, din păcate nu o mai am. Aşa că voi transcrie aici doar ceea ce este în această fotografie prezentată acolo:

« <u>400 CP din 36 kg !</u>

Rotorul noului motor are această complicată formă, cu numeroase orficii pentru montarea elementelor de etanşare, pentru turbulenţa amestecului şi tăieturi pentru peretele despărţiturii (a). El se montează excentric într-o carcasă cu o uşoară formă eliptică la interior; pereţii statorului sunt prevăzuţi cu canalizaţii de alimentare şi evacuare şi cu organe de aprindere (b). După montare, motorul prezintă o formă compactă, în exterior neapărînd decît fişa bujiei, suflanta de alimentare şi galeria de evacuare (c).

Deocamdată nimeni nu poate afirma cu tărie că motorul rotativ va înlocui pe cel tradiţional, dar de pe acum se poate spune că acesta din urmă a fost evident întrecut în ceea ce priveşte numărul de variante concepute şi chiar realizate. Iată încă una din acestea care constituie un

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

veritabil record în materie cu o putere specifică de peste 11 CP/kg față de circa 2,5 CP/kg cît dezvoltă în medie un motor clasic.

Este vorba de invenția ai cărei autori sînt constructorii G. A. Dotto şi W. L. Linn, care au plasat excentric, într-o cameră circulară, un rotor ce formează şaisprezece despărțituri, folosind tot atîția pereți separatori mobili, aşa cum se arată în ilustrația alăturată.

Datorită montării excentrice a rotorului, în timpul învârtirii sale volumul camerelor de lucru este variabil. Poziția pereților despărțitori care nu trebuie să piardă contactul cu fața interioară a carcasei, este precis stabilită de o cămă montată în interiorul rotorului, în centrul arborelui pe care este fixat rotorul. Alimentarea cu aer şi combustibil se face prin canalizații prevăzute în stator şi plasate aşa cum se vede în figură.

Amestecul aer – combustibil este menținut sub presiune uşoară, creată de o suflantă axială, montată pe arborele motor. După admisie, volumul camerelor de lucru se reduce treptat, iar după comprimarea maximă a amestecului, acesta este aprins şi arde concomitent cu mărirea volumului camerei, adică odată cu destinderea gazelor de ardere.

Momentul ales pentru aprindere este neobişnuit, ştiindu-se că la toate motoarele actuale, scînteia electrică se produce înainte de atingerea compresiei maxime a amestecului carburant.

La scurtă vreme după aprindere, gazele de ardere sunt evacuate printr-o canalizație din peretele statorului. Motorul pare foarte atrăgător pentru tracțiunea care reclamă puteri specifice ridicate: autoturisme, elicoptere, avioane uşoare, ambarcații mici.

Inventatorii susțin că un astfel de motor poate dezvolta 200 CP având un volum cu diametrul de numai 20 cm, ceea ce pare de necrezut.

O astfel de instalație motrică ar putea fi montată direct pe axul elicei avionului, elicopterului sau ambarcației, ori chiar pe axa motrică a automobilului – deşi această ultimă alternativă este mai puțin probabilă.

Viitoarele perfecționări ale motorului ar putea să vizeze utilizarea a două rotoare paralele, prima secțiune servind pentru a livra aer comprimat celei de-a doua secțiuni care ar constitui partea motrică propriu zisă. Aceste planuri de perspectivă ale inventatorilor sunt generate de faptul că deşi motorul dezvoltă o putere record la 5000 rot/min (şi poate funcționa stabil chiar până la 18 000 rot/min) sub 1000 rot/min valoarea cuplului motor se apropie de zero. »

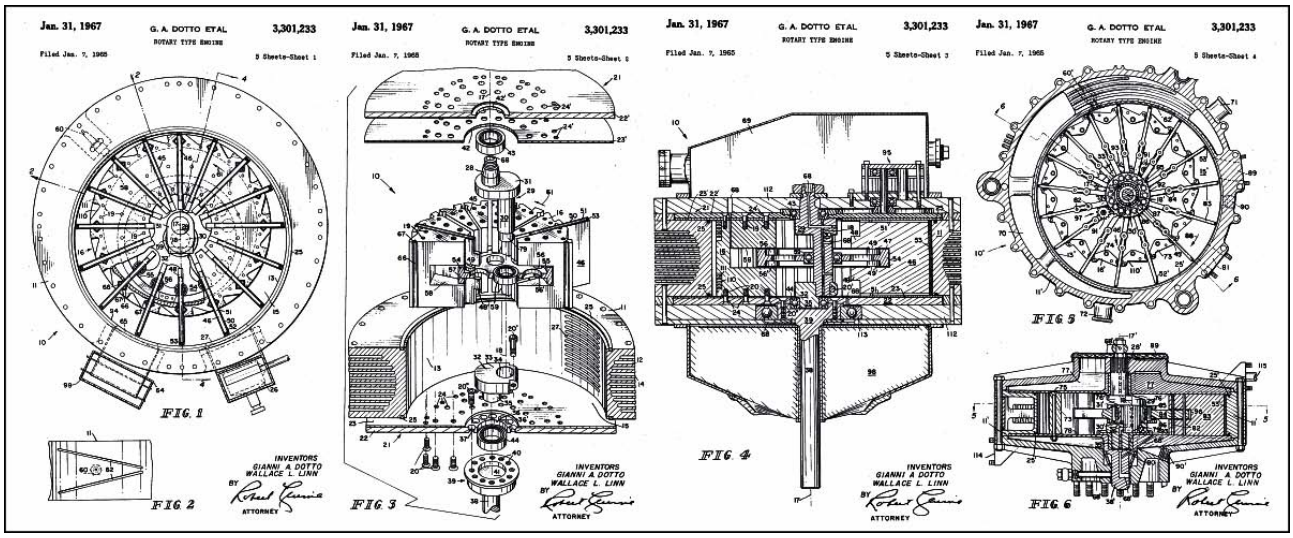

În imaginea de mai sus vedeți patru din cele cinci pagini cu desene ale brevetului numărul ***US 3301233*** din ***31 ianuarie 1967*** cu titlul ***„Rotary Type Engine”*** care-i brevetul acestui motor.

După cum vedeți deci a existat un motor cu performanțe asemănătoare celui a lui Morgado încă din 1987. Mai are rost să întreb de ce oare nu-l vedem montat pe nici un fel de mijloc de transport ?...

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Trebuie să ştiți dragi cititori că Gianni Dotto aşa cum scriam în articolul precedent, a conceput foarte multe chestii interesante. Eu am găsit în baza de date „Googlecom/patents” nu mai puțin de 37 de brevete de invenție purtând numele lui.

Cei interesați pot căuta pe Google numele lui şi le pot vedea. Vor descoperi că a inventat sisteme de alarmă radioemițătoare, regulatoare de turație pentru motoare, temporizatoare electromecanice, sisteme de frânare atât pentru industria auto cât şi pentru cea casnică – exemplu fiind frâna pentru maşinile de spălat sisteme de economisire a energiei electrice, motoare electrice şi multe, multe altele. Marea majoritate a invențiilor lui sunt destul de simple din punct de vedere tehnic putând fi construite în orice atelier cu o dotare medie în domeniul mecanic şi electrotehnic.

Unele dintre aceste invenții au fost preluate în producția industrială cum ar fi comutatorul rotativ al ruptorului de la instalația electrică a motorului cu scânteie, sau diferite tipuri de motoare electrice mici precum şi unele dispozitive de control şi comandă a frânelor cum ar fi frânele mecanice sau cele hidraulice.

Dar poate tocmai de aceea este ciudat că cele care se referă la îmbunătățirea şi eficientizarea funcționării motoarelor cu ardere internă precum şi cele referitoare la economisirea energiei nu sunt aplicate…

Să mai întreb odată – Oare de ce ?!...

Articol scris azi 19 iulie 2012 la ora 21 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Amplificatorul magnetic rezonant

Vă mai amintiți dragi cititori, mai ales cei trecuți de patruzeci de ani, faptul că în ultimii ani înainte de 1989 şi o perioadă după, comerțul ambulant din țara noastră a fost invadat de nişte ceasuri electronice drăguțe subțiri, având carcasă metalică, o curea metalică rigidă, patru butoane, mai mult funcții şi un anumit număr de melodii ? Sunetele scoase de aceste ceasuri erau emise de către un traductor piezoelectric ce se afla sub capacul ceasului. Acest traductor e format dintr-o plăcuță de alamă şi un strat de titanat de bariu acoperit cu un strat subțire de argint. Aşa sunt construite toate difuzoarele piezoelectrice. Caracteristica lor principală este aceea că pot emite semnale în domeniul ultrasunetelor, semnale care pot ajunge chiar la puteri foarte mari. Priviți imaginea de mai jos:

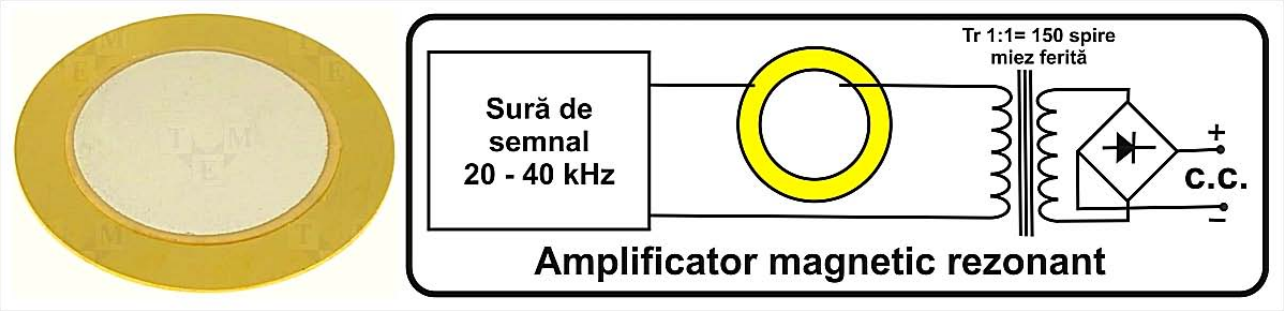

Cele ce le voi explica în rândurile următoare se bazează pe teoria lui John Ernst Worrell Keely şi anume principiul rezonanței armonice. Este invenția lui NormanWootan şi a lui Joel McClaine, care au depus cererea de brevet în decembrie 1994. Poartă numele de amplificator magnetic rezonant (AMR) şi deşi a fost verificat şi testat de şase agenții independente care au stabilit că poate scoate de 256 de ori mai multă energie decât se consumă pentru funcționarea sa (cop = 256), s-a refuzat acordarea brevetului fără nici un fel de explicație. Un semnal ultrasonic de mică putere produce într-un circuit electric oscilant un semnal de multe ori mai puternic. Totul se bazează pe rezonanța magnetică a materialului magnetic din miezul transformatorului.

Să explicăm un pic ce se vede mai sus ! În stânga este difuzorul piezoelectric pe care-l putem achiziționa fie de pe internet, fie să-l scoatem dintr-un ceas electronic muzical defect.

Acolo unde am găsit explicațiile funcționării acestui dispozitiv, primul etaj al acestei scheme era denumită sursă de semnal. Nu ştiu să vă spun dacă e nevoie de un oscilator sinusoidal sau de un oscilator de unde dreptunghiulară (un temporizator 555). Recomand a se încerca cu un 555 în regim de astabil, având posibilitatea de reglare a frecvenței de ieşire între valorile trecute acolo.

După stabilirea frecvenței la care randamentul e cel mai bun, se poate înlocui potențiometrul cu rezistență fixă. Dacă nu dă rezultate se poate trece la o schemă de oscilator sinusoidal. Difuzorul piezoelectric se va înseria cu primarul transformatorului pe care-l putem construi pe o bară de ferită scoasă dintr-un aparat de radio defect. De asemenea singurele indicații privind construcția acestui transformator erau cele de pe desen. Deci nu pot să vă spun dacă sârma din primar are sau nu aceiaşi grosime cu cea din secundar. Eu recomand să se încerce şi cu o sârmă egală deci un raport de transformare de 1:1 aşa ca-n desen dar şi cu o sârmă mai groasă în secundar, caz în care deşi raportul de transformare ar fi tot 1:1, transformatorul ar prezenta un câştig de putere pe bază de curent.

În secundarul transformatorului se va monta o punte redresoare şi eventual şi un condensator electrolitic de netezire şi acumulare a sarcinii electrice.

Coeficientul de performanță COP al acestui dispozitiv conform sursei de unde am luat datele este de 47,79. Nu se dau explicații privind alimentarea sursei de semnal, şi nici a tensiunii din ieşirea acesteia. Se spune doar că pentru o tensiune în ieşirea oscilatorului de 0,084 V şi o intensitate de 0,685 A (0,05754 W) puterea de ieşire este de 2,75 W.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Este poate unul din cele mai eficiente dispozitive supraunitare pe care le-am întâlnit de când studiez acest domeniu. Fenomenul se datorează faptului că prin funcționarea difuzorului piezoelectric, la o anumită frecvență a semnalului debitat de sursa de semnal, tensiunea în bobina primarului atinge un prag al amplitudinii înalt şi câmpul magnetic generat în miezul transformatorului intră în rezonanță cu difuzorul ducând la acest câştig fantastic de putere.

Sursa de informație – este un fişier de tip pdf. pe care-l voi trece în bibliografia acestei cărți – specifică faptul că dacă se va folosi o sursă de semnal mai puternică şi multe circuite de acest gen puse în paralel se pot obține puteri oricât de mari se doreşte.

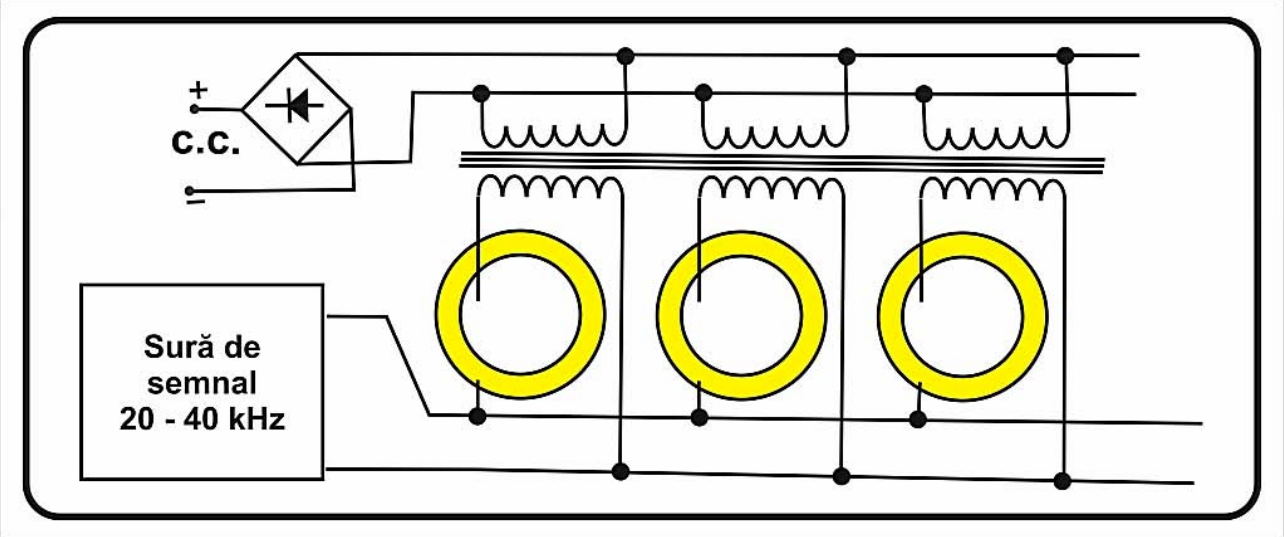

Având în vedere că numărul de 150 de spire acoperă doar o mică parte din lungimea unei bare de ferită standard, (are cam 10 – 15 cm) se poate construi acest dispozitiv făcându-se mai multe transformatoare pe acelaşi miez, aşa cum sugerează imaginea.

Acest circuit ar putea fi folosit pentru construcția unor alimentatoare destinate consumatorilor care lucrează cu curent continuu cu tensiuni de până-n 20 V şi intensități ale curentului de până la 5 – 6 A. Trebuie să se aibă în vedere că acest montaj ar putea fi construit având ca alimentare un acumulator miniatură de 9 V. În acest fel s-ar putea construi un alimentator pentru calculatoarele portabile care, toate funcționează cu tensiuni până-n 20 V şi intensități ale curentului de 3 – 5 A.

Sau se mai poate construi un alimentator pentru surse de iluminat destinate excursiilor… Dacă o parte din curentul din ieşire va fi întors în acumulatorul care alimentează sursa de semnal avem un adevărat alimentator „free energy”. Baftă constructorilor !

Înainte de a încheia articolul reamintesc cititorilor mei că pe acelaşi principiu al rezonanței cu o sursă de semnal ultrasonic funcționează şi dispozitivul care, de asemenea scoate puteri impresionante, pe care l-am descris în cartea „Întoarcerea la natură” la pagina 86. Traductorul de acolo este tot un difuzor piezoelectric.

Articol scris azi 20 iulie 2012 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Microcentrala electrică Meyer

Circuitul pe care-l voi discuta aici este unul care, din punctul meu de vedere îmi confirmă viziunea privind curentul electric.

A fost pus la punct de un anume Michael Meyer inginer francez şi este o aplicație a brevetului său cu numărul Fr. 2385 255. Nu ştiu când a fost emis şi nici care-i titlul său.

Vă amintiți ce spuneam despre faptul că curentul electric este o radiație electromagnetică rezonantă fapt care concordă cu proporționalitatea intensității curentului cu grosimea firului conductor.

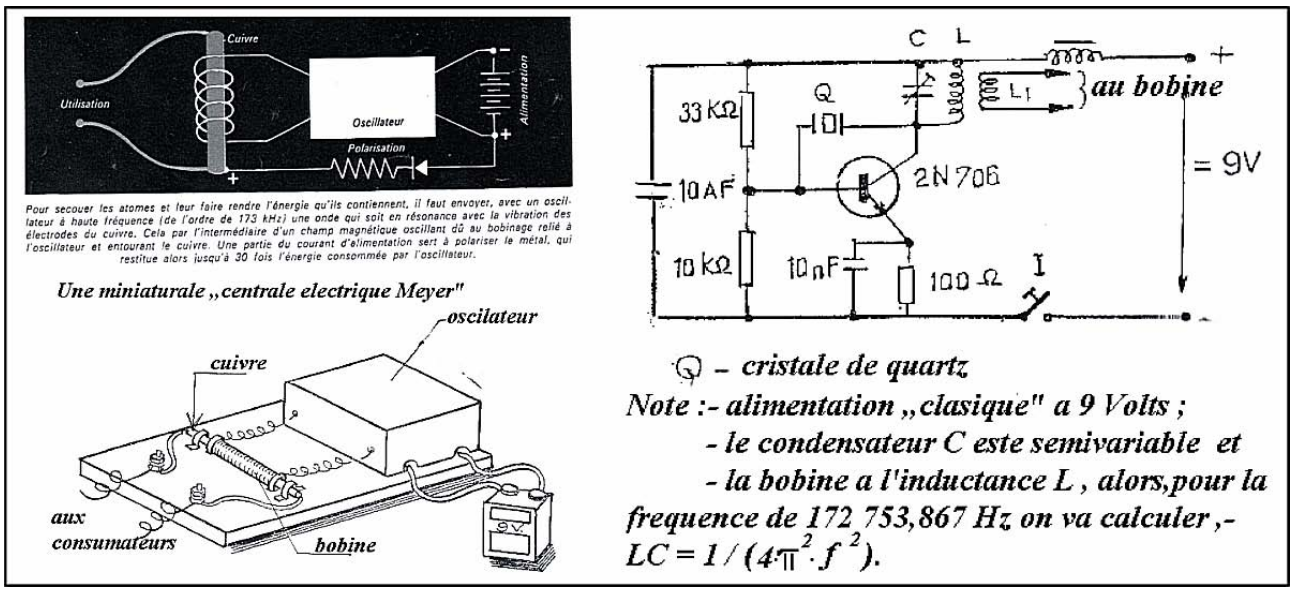
Cuivre
Utilisation
Oscillateur
Alimentation
Polarisation
Pour secouer les atomes et leur faire rendre l'énergie qu'ils contiennent, il faut envoyer, avec un oscillateur à haute fréquence (de l'ordre de 173 kHz) une onde qui soit en résonance avec la vibration des électrodes du cuivre. Cela par l'intermédiaire d'un champ magnétique oscillant dû au bobinage relié à l'oscillateur et entourant le cuivre. Une partie du courant d'alimentation sert à polariser le métal, qui restitue alors jusqu'à 30 fois l'énergie consommée par l'oscillateur.
Une miniaturale „centrale electrique Meyer"
oscilateur
cuivre
aux consumateurs
bobine
C
L
+
Q
L1
au bobine
33 KΩ
10
2N 706
= 9V
10 AF
10 kΩ
10 nF
100 Ω
I
Q – cristale de quartz
Note :- alimentation „clasique" a 9 Volts ;
- le condensateur C este semivariable et
- la bobine a l'inductance L , alors,pour la frequence de 172 753,867 Hz on va calculer ,-
LC = 1 / (4π² · f²).

Principiul de funcționare al circuitului din imaginea de mai sus este acela al rezonanței nuclear – magnetice. Pentru a înțelege acest lucru să analizăm un pic ce se vede în imaginea din stânga sus, cea pe fond negru. Se vede o baterie care alimentează un oscilator (generator).

În ieşirea sa se află o bobină înfăşurată pe o bară. Acea bară nu este un miez feromagnetic ci este o bară de cupru.

De asemenea se mai vede că pe capetele acestei bare se culege tensiunea de ieşire. Pe unul din capete vine un conductor care e legat la plusul bateriei prin intermediul unei diode şi a unei rezistențe. Acest conductor are rolul de polarizare a curentului de ieşire.

Circuitul oscilator al cărei schemă o vedem în dreapta, scoate un semnal de 173, 753 kHz care este un semnal care rezonează armonic cu frecvența de oscilație a atomilor de cupru.

Bobina înfăşurată pe bara de cupru face ca amplitudinea de oscilație a atomilor de cupru să crească şi ca urmare la capetele barei se culege un semnal electric având o putere de multe ori mai mare.

Pentru situația în care bara e nepolarizată, aşa cum se vede în schița din stânga jos, puterea de ieşire este de circa 7 ori mai mare, respectiv conform articolului pentru un curent de 100 miliamperi şi o tensiune de 12 V (1,2 W) se culege la ieşire o tensiune de 20 V cu 0,36 A (7,2 W).

În cazul în care se foloseşte polarizarea barei puterea din ieşire creşte la 45 W (45 V/1 A), adică un COP de 37 de ori.

Ca şi în cazul precedent acest montaj poate fi construit cu o alimentare asigurată de o baterie mică de 9 V şi poate constitui un alimentator a cărei utilizare poate fi identică ca şi cel precedent.

Şi am să mai amintesc aici de un alt brevet franțuzesc intitulat ***„Activateor pour mutation isotopique”*** acordat cetățenilor ***Michael Meyer*** şi ***Yves Mace*** la data de ***19 august 1991*** cu numărul ***FR2680613.***

Funcționarea acestui mic dispozitiv se bazează pe amplificarea rezonantă a energiei radiate de izotopul radioactiv al fierului. Practic şasiul dispozitivului este executat din fier moale iar miezul

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

celor trei bobine este executat din fier radioactiv (izotopul 56 al fierului) care în timpul funcționării se transformă în izotopul 54…

În vreme ce bobina 1 este alimentată la un curent continuu de foarte joasă putere iar cea de-a doua la un curent alternativ de înaltă frecvență (22 MHz) tot de foarte mică putere, (sub un watt) de pe bobina trei se culege un curent electric de 110, 220, sau 380 V la frecvența de 400 Hz în funcție de mărimea ei şi numărul de spire cu care e bobinată.

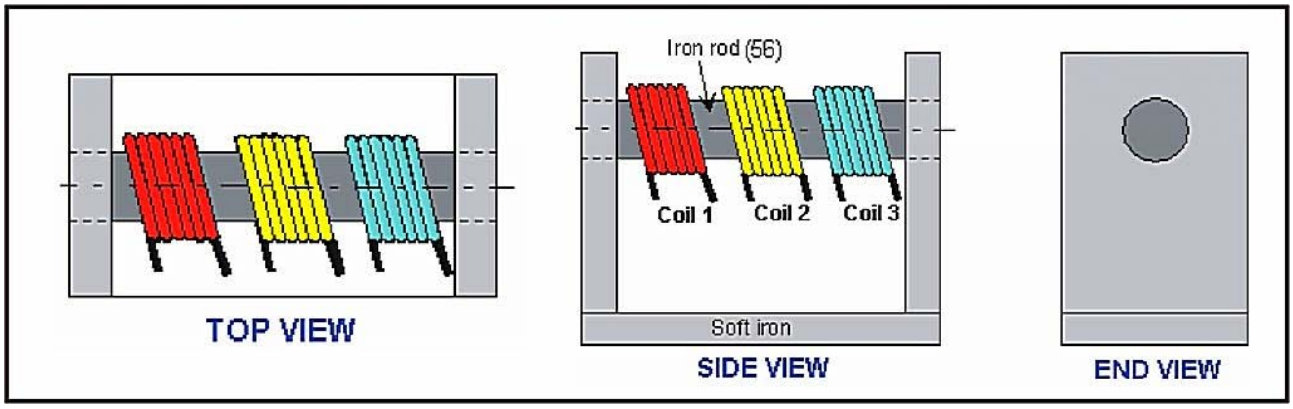

Câştigul energetic este impresionant şi pare incredibil… dar se pare că e real…

Articol scris azi 20 iulie 2012 la ora 19 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Generatorul sinergetic

Tot de la francezi ne vine şi generatorul sinergetic, care este oarecum asemănător cu cele precedente:

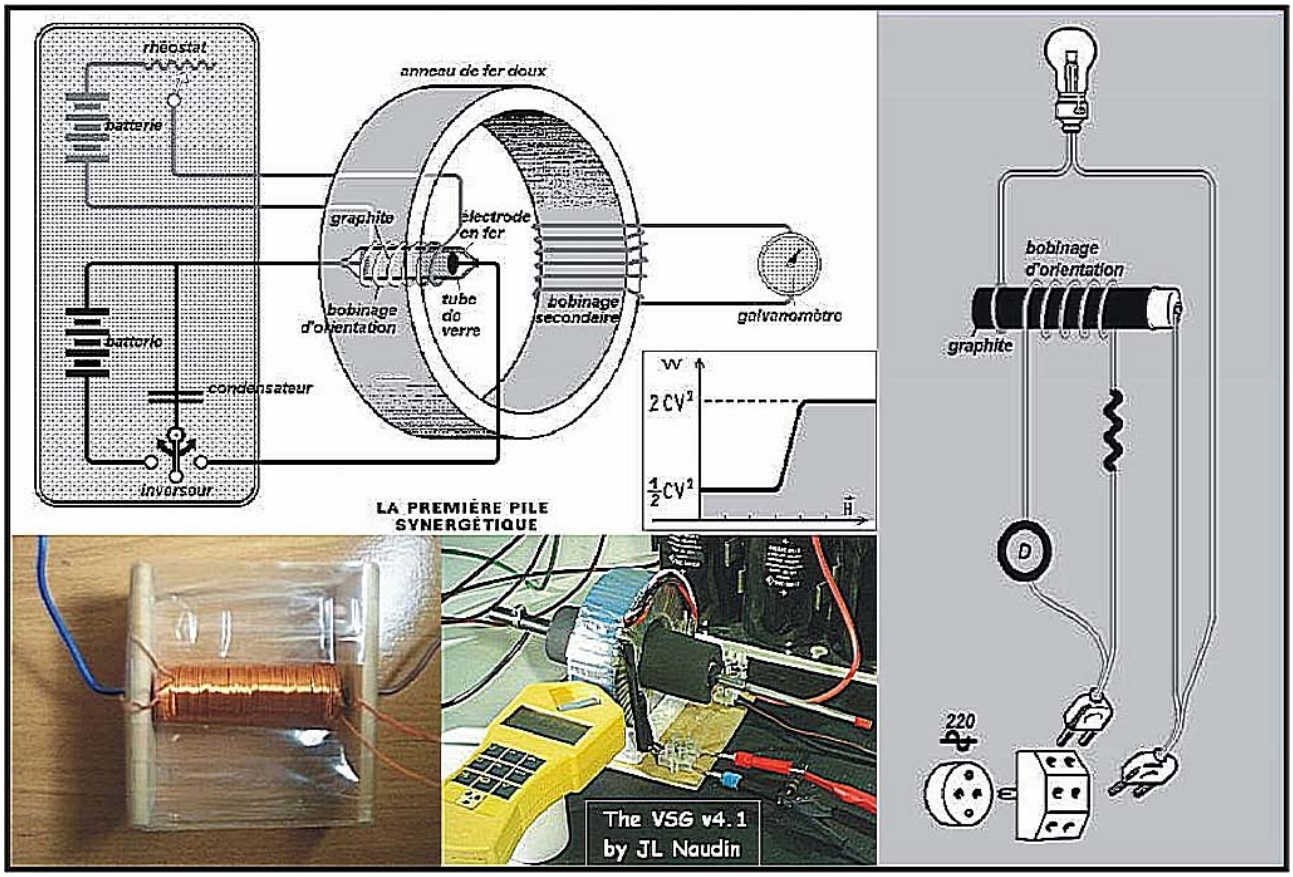

Pentru că deşi am studiat limba franceză în şcoală, anii mulţi care au trecut de atunci, ani în care nu am utilizat această limbă, au făcut ca acum să o înţeleg mai puţin decât înţeleg limba engleză. Ca urmare pentru că nu am înţeles perfect în ce constă acest generator, îl voi prezenta doar cu titlu informativ. Voi încerca să prezint o traducere aproximativă a legendelor celor două imagini în tonuri de gri, dar încă odată subliniez, recomand o informare suplimentară, căci franceza mea e mai aproximativă decât engleza.. Deci legenda imaginii din stânga sus:

« Prima baterie sinergetică

Realizând acest montaj, belgianul Eric d'Hoker a dovedit că este posibil a se extrage energia din acest rezervor nelimitat care este constituit de undele electromagnetice universale.

Această cale a fost deschisă de generatoarele sinergetice, adevărate baterii inepuizabile de mare putere. În dispozitivul schiţat aici, curentul unei baterii încarcă un condensator, care ulterior se descarcă printr-o bară de grafit fixată între doi electrozi de fier. În absenţa curentului prin bobinajul de orientare, nu se culege în secundar decât energia disponibilă în primar, destul de mică având valoarea situată în jurul a 1/2CV².

Dacă prin bobinajul de orientare se creşte curentul cu ajutorul reostatului, valoarea indicată de galvanometru va fi de patru ori mai mare adică 2CV². Această creştere de putere vine din mediul difuz din care este extrasă energia prin intermediul barei de carbon, aşa cum prevede teoria sinergetică. Înlocuirea barei de carbon cu orice alt tip de material conductor nu va mai aduce nici un fel de câştig de putere în secundarul transformatorului. **»**

Iar traducerea pentru cea de-a doua imagine în tonuri de gri, cea din dreapta ar fi următoarea:

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

« Sinergetica de putere pentru adevărații meşteri

E un montaj uşor de făcut: o bară de carbon prelevată de la o baterie rotundă, se va înseria cu un ştecăr şi un bec care are rol de rezistență. În jurul barei de carbon se va realiza o bobină cu fir de cupru, ale cărei capete vor fi legate la un alt ştecăr prin intermediul unei rezistențe şi a unui montaj D, care să asigure un câmp magnetic în fază cu cel electric din grafit. În cazul în care cuplul câmp magnetic – câmp electric este bine ales, puterea extrasă de la priză va fi multiplicată de sute de ori. Manevrați cu atenție căci aşa cum există riscul să vă electrocutați există şi şansa să reuşiți **»**

Acestea erau explicațiile de sub imaginea din dreapta. Din păcate nu am reuşit să înțeleg ce este acel „circuit D”. E posibil să fie vorba de o bobină de şoc, dar nu sunt absolut sigur.

Într-un alt text, din păcate tot în limba franceză am găsit în locul acestui „circuit D” pomenit un „circuit tel”, care de asemenea nu m-a lămurit. În schimb acolo am avut surpriza de a găsi o altă informație interesantă: acest circuit poate asigura un câştig de putere de circa 8 kW pentru fiecare gram greutate a barei de carbon..

Imaginile color din stânga jos sunt extrase de pe cunoscutul sait „J. L. Naudin” care experimentează multe asemenea montaje.

În urma consultării cu unul din cititorii mei mult mai deştept ca mine am căpătat siguranța că acel „circuit D” nu e altceva decât un circuit defazor menit a realiza un defazaj al câmpului electromagnetic din bobina de excitație față de câmpul electric din bara de grafit. E neapărat nevoie ca acest circuit să fie reglabil, astfel încât amplificatorul sinergetic să poată fi adus în condiția de rezonanță electromagnetică între cele două valori.

Mulțumiri calde celui care m-a ajutat explicându-mi !

Articol scris azi 20 iulie 2012 la ora 23 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Eugene Mallove

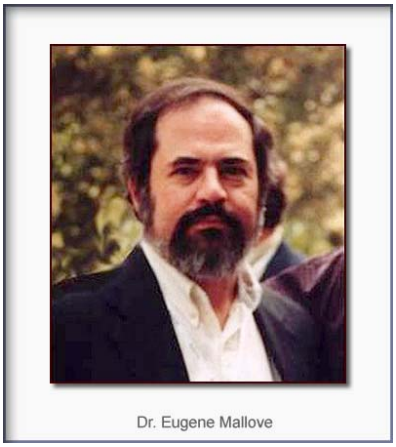
Dr. Eugene Mallove

Zilele trecute, revăzând nişte secvenţe dintr-un film, mi-am amintit că îmi promisesem să scriu câteva cuvinte şi despre cel al cărui nume l-aţi citit acum mai sus. **Eugene Franklin Mallove** (9 iunie 1947 –14 mai 2004) a fost poate, unul dintre puţinii oameni de ştiinţă formaţi de mediul academic american care a militat pentru energie liberă.

Om de ştiinţă multidisciplinar având pregătire de inginer în aeronautică şi astronautică, un doctorat în ştiinţa sănătăţii mediului, a lucrat pentru mai multe laboratoare, corporaţii, şi instituţii de cercetări.

A fost scriitor de popularizare a ştiinţei precum şi editor al revistei „Infinite Energy Magazine” şi de asemenea a fost fondatorul fundaţiei non profit „New Energy Foundation”.

A militat pentru eliminarea sau reducerea tehnologiilor cu impact distructiv asupra mediului, a fost unul din cei care a verificat funcţionarea fuziunii la rece şi a militat pentru înţelegerea şi aplicarea acestei tehnologii.

A militat activ pentru recunoaşterea de către mediul ştiinţific a ceea ce îndeobşte pe continentul american este cunoscut sub numele de „Ştiinţa de frontieră” adică pentru tehnologiile prietenoase cu mediul, şi în special pentru tehnologiile energetice de viitor, tehnologiile energiei libere. De altfel este unul din oamenii de ştiinţă pe care-l puteţi vedea în filmul de mare succes, şi totuşi nedifuzat de nici o televiziune (cel puţin de la noi din ţară !) „Free Energy - The Race to Zero Point” (Energia liberă – cursa către punctul zero). Iată mai jos câteva fragmente din fraza cu care începe acest film:

« *Trăim într-un vast ocean energetic. Totul, orice atom, orice particulă subatomică, este într-o mişcare continuă, rotindu-se la infinit. Inclusiv în vidul absolut, rece şi întunecat, al spaţiului gol, există ceea ce, noua fizică, numeşte: fluxul cuantic al vidului. Este eterul anticilor, energia forţei vitale, a metafizicii, aceste variaţii aleatoare, ale acestui vast câmp potenţial, în care, spaţiul şi timpul, sunt înglobate.*

Acum, fiind dovedită, teoretic şi matematic, întrebarea nu mai este: „Oare această energie a punctului zero, există ?” ci mai degrabă: „Putem oare capta, această resursă inepuizabilă de energie gratuită şi crea noi tehnologii, care ar fi atât ieftine, cât şi sigure ecologic ?”

Un lucru e sigur: dacă vom continua pe cursul arderii rapide a combustibililor fosili şi folosirii fisiunii nucleare, viitorul civilizaţiei noastre, este în mare pericol. Suntem la o răscruce decisivă, în care, ravagiile poluării industriale şi ale reziduurilor radioactive, au depăşit capacitatea de regenerare a Mamei Pământ.

Rezervele noastre limitate, de petrol şi gaze, se vor epuiza complet, până în anul 2025, în actualul ritm de consum. Mari interese egoiste, corporatiste şi guvernamentale, ignoră această criză actuală şi resping schimbarea stării de fapt. Trebuie pusă întrebarea: „Acesta este genul de lume, pe care vrem să-l lăsăm moştenire generaţiilor viitoare ?”

Apăruţi la frontiera ştiinţei, o rasă de pionieri ai fizicii teoretice şi inventatori inspiraţi, supun unei provocări, calea gândită de noi de a capta forţele nevăzute ale naturii. În ciuda problemelor, lipsei finanţării şi blocării făţişe, se opun unui punct de vedere clasic, învechit, inaugurând o revoluţie ştiinţifică monumentală.

În acest film, veţi fi martorii muncii inovatoare a unor inventatori neobosiţi şi a unor savanţi vizionari, care ar putea deţine cheia independenţei energetice reale, a fiecărui pământean, de la Nikola Tesla, la realitatea fuziunii la rece şi dincolo de ele. Însoţiţi-ne, în timp ce vă prezentăm:

„Energia liberă Cursa către punctul zero” »

Nu este primul film în care Eugene Mallove apare, numeroase fiind documentarele realizate înaintea morţii sale în care acesta vorbeşte militând activ pentru tehnologii noi, prietenoase cu

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

mediul. Şi nu doar filmele sunt cele în care a apărut. Eugene a fost unul din cei care apăreau foarte des la emisiuni radiofonice – ex. la radio „Vocea Americii” şi „Coast to Coast AM”.

Având şi studii jurnalistice a fost unul din cei care au făcut totul pentru a populariza şi a induce în conştiinţa maselor largi necesitatea renunţării la paradigma energetică actuală, păguboasă şi distructivă şi chiar criminală.

Chiar după moartea lui munca sa e dusă mai departe de colectivul de redacţie al revistei pe care a condus-o dar de asemenea este pomenit în filmele documentare legate de protecţia mediului şi de noile tehnologii ale energiei libere.

Aşa cum spuneam ca membru a mai multe laboratoare ştiinţifice a verificat fuziunea la rece, tehnologiile lui Wilhelm Reich şi de asemenea cercetările lui Paulo şi Alexandra Correa, precum şi multe altele.

A militat activ împotriva ipocriziei cercurilor ştiinţifice oficiale şi a opoziţiei făţişe a acestora împotriva noilor tehnologii.

Iată ce spune el, în acelaşi film pomenit mai sus :

« *În istoria ştiinţei, de câte ori apărea ceva foarte ameninţător, pentru ideile prestabilite, cum ar fi revelaţiile lui Galileo, obţinute prin telescop şi ideile sale ale revoluţiei Pământului în jurul Soarelui şi nu invers, deriva continentală şi tot felul de alte teorii, care ulterior au fost validate, reacţia iniţială a ştiinţei, era de a spune că sunt nonsensuri şi de a le respinge, fără a analiza, măcar, datele. Şi eu aş spune că, fuziunea la rece şi energia liberă sau noile fenomene energetice, sunt atât de ameninţătoare, pentru temeliile fizicii şi chimiei moderne şi ale altor ştiinţe, încât obţii o reacţie negativă previzibilă.* **»**

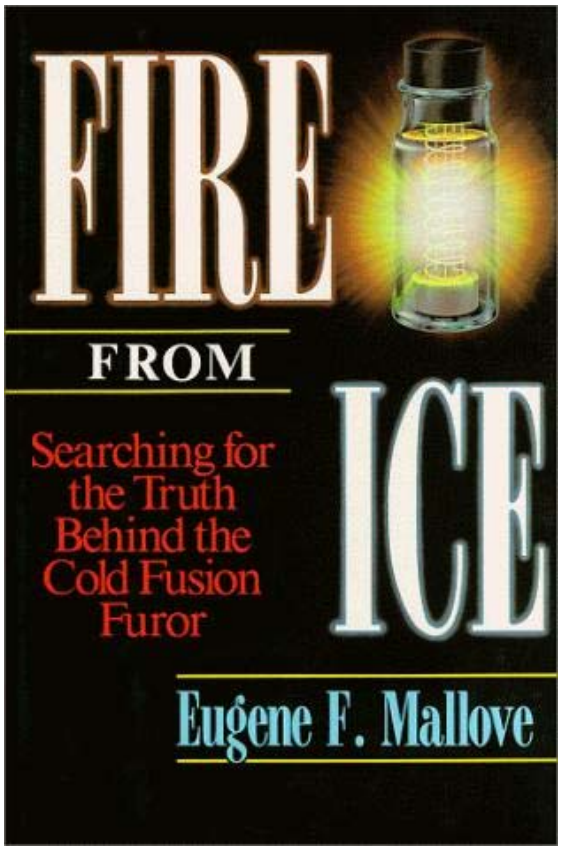

A fost omorât în data de 14 mai 2004 în curtea sa în timp ce se ocupa de întreţinerea gazonului. Deşi poliţia a declarat că motivul crimei ar fi fost jaful, şi chiar unul din cei trei făptuitori arestaţi ulterior şi-ar fi asumat intenţia de jaf în momentul crimei, mulţi dintre cei care l-au cunoscut şi a celor care i-au studiat şi urmărit activitatea şi opera sunt convinşi că a fot omorât deoarece devenise mult prea fervent în apărarea tehnologiei fuziunii la rece şi a energiei libere precum şi ca militant pentru un mediu curat şi sănătos.

Şi ca să fiu sincer şi eu sunt de aceiaşi părere…

Articol scris azi 21 iulie 2012 la ora 11 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

O nouă baterie !...?

Cei care ați citit cărțile mele anterioare poate că vă amintiți că în volumul „Criza energetică – adevăr sau minciună” la paginile 130 şi 131 vorbeam despre pilele Litiu – Aer şi Aluminiu – Aer.

Iată textul şi imaginea de acolo:

Să amintim aici faptul că Tesla nu a realizat doar un automobil electric. Primul model pe care l-a realizat şi l-a testat pe distanța New York City – Buffalo mergea cu un mic motor electric cu o turație de 30 000 de rotații pe minut, redusă printr-un sistem hidraulic ingenios la 1800.

Maşina mergea nu cu acumulatori ci cu o baterie a cărui electrod negativ putea fi schimbat în câteva minute de oricine. Bateria era capabilă să asigure cu o placă negativă o autonomie de 500 Km. Aici ar trebui spus că acest tip de baterii primare, sunt cunoscute. Iată-le:

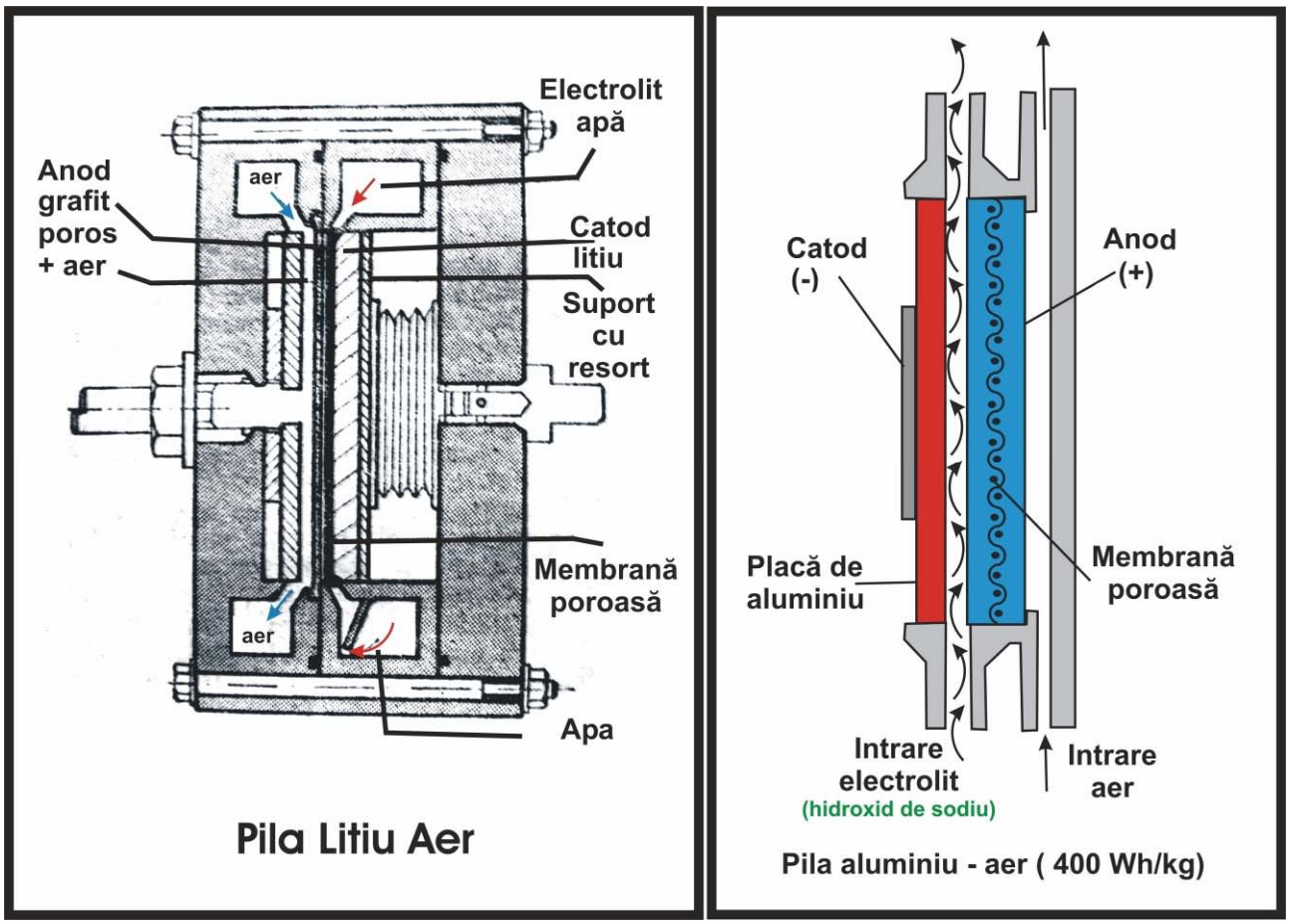

E vorba de un gen de baterii, ale căror electrod pozitiv (anod) este aerul iar cel negativ (catodul) care se consumă e o placă metalică care poate fi schimbată foarte uşor în momentul degradării lor, de către oricine. Prima, cea din stânga, este pila Litiu – Aer, al cărei catod este o placă de grafit poros prin care pătrunde uşor aerul, iar catodul este o placă de litiu ținută în contact cu anodul printr-un resort. Între anod şi catod se află o membrană poroasă prin care electrolitul (apă) intră în contact cu ambii electrozi. În timpul funcționării pilei bioxidul de carbon din aer trecând prin hidroxidul de litiu care se formează pe anod produce un precipitat insolubil – carbonatul de litiu care trebuie eliminat periodic. O baterie construită cu asemenea celule poate asigura o autonomie de 1800 Km cu un anod. Pe parcursul acestei distanțe se fac câteva scurte opriri pentru alimentarea cu apă proaspătă. Bateria e construită cu o baie de colectare a precipitatului (care se reciclează). Cea de-a doua pilă la fel de eficientă dar mai simplă în exploatare este cea Aluminiu – Aer. Pila aluminiu aer are o energie specifică de 400Wh/kg şi e mai simplă constructiv. Catodul e placa de aluminiu, care se schimbă. Anodul e format dintr-o membrană poroasă. O față a membranei poroase e în contact cu aerul umidificat, (venit din

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

exterior) iar cealaltă față este în contact cu electrolitul – sodă caustică (hidroxid de sodiu 10 – 30%) care scaldă şi anodul. În funcționare electrodul de aluminiu se dizolvă în electrolit astfel că soluția de hidroxid de sodiu se încarcă cu oxid de aluminiu. Electrolitul se trece printr-o baie de cristalizare unde se colectează hidroxidul de aluminiu (hidrargilită). Hidrargilita e materie primă pentru industria de aluminiu. Deci anodul nu se pierde… După îndepărtarea hidrargilitei din electrolit, se adaugă apă pentru compensarea concentrației sale înainte de a-l aduce din nou în pilă. Un autoturism dotat cu o baterie de 60 de asemenea celule cântărind în total 250 kg, străbate 4500 de km cu opriri pentru adăugarea de apă şi eliminarea hidrargilitei (se face în cinci, zece minute) la câte 450 km. După 4500 km plăcile de aluminiu se schimbă.

Atât schimbarea plăcilor cât şi adăugarea apei şi eliminarea hidrargilitei sunt operații la fel de simple ca acțiunea de umplere a rezervorului la stațiile de carburanți.

Bun ! Acum să vă spun de ce am reprodus acest text aici. În urmă cu ceva timp am găsit în numărul 13 din 2003 al revistei tehnico – ştiințifice „New Energy Technologies” , la pagina 66 în secțiunea intitulată „News Review”, următorul articol pe care voi încerca să-l traduc cât mai exact posibil (introducând şi fotografia din revistă) :

« Generarea energiei prin utilizarea oxigenului atmosferic şi a soluției de sare de bucătărie

http://www.regnum.ru/expnews/95069.html,
http://www.cktvvc.ru/start_ielm.asp

Un nou tip de sursă de energie electrochimică a fost creată la fabrica „Uralelement” din Rusia. Este o sursă de curent metal aer (MACS). Principalul avantaj al noutății este că nu sunt electrozi şi oxidanți în ea aşa cum sunt construite marea majoritate a bateriilor actuale. Oxigenul din aer e folosit ca oxidant, iar o soluție de sare de bucătărie e folosită ca electrolit aceasta asigurând siguranța ecologică a produsului. Această sursă de curent nu necesită a fi reîncărcată din rețeaua electrică iar timpul ei de operare ajunge la 5 mii de ore. Conform estimării specialiştilor, această invenție asigură o nouă cale către ingineria autonomiei energetice şi e foarte promițătoare.

Comparabil cu elementele galvanice consumabile şi cu diferiți acumulatori, care au nevoie de reîncărcare din rețeaua națională de electricitate, bateriile – MACS sunt fundamental nepoluante şi nu au nevoie de reîncărcare. Reîncărcarea lor se realizează prin schimbarea mecanică a plăcilor anodice simultan cu înlocuirea soluției sărate de electrolit, căci prin descărcare apa se consumă şi ca urmare creşte densitatea soluției (care duce la consumul plăcilor anodice) Poate fi folosită atât soluția apoasă de sare de bucătărie într-o concentrație de 120 – 170g/litru cum de asemenea se poate folosi apa de mare.

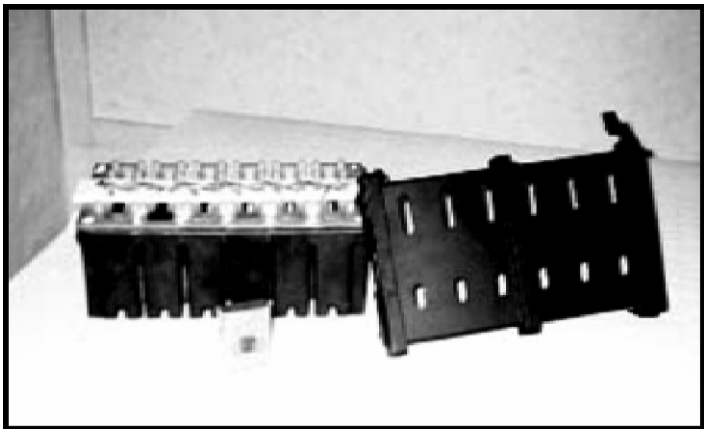

Electrodul pozitiv funcționează prin difuzia gazului, este neconsumabil şi foloseşte oxigenul atmosferic ca oxidant. Electrodul negativ poate fi realizat din plăci de magneziu sau aliaj de aluminiu cu proprietăți speciale.

În prezent „Centrul pentru comercializarea tehnologiilor” din Moscova oferă diferite asemenea baterii electrice MACS clienților săi. Asemenea baterii electrice pot fi utilizate în viața privată la stațiile electrice casnice, sau ca surse autonome de energie. **»**

Citind acest articol vedem că avem de-a face cu o baterie extrem de promițătoare, o tehnologie foarte bună şi atrăgătoare. Şi dacă mai vedem că articolul a apărut într-o revistă de acum nouă ani ne-am aştepta ca această baterie să fie dacă nu una răspândită, măcar una destul de comună.

Totuşi nu e aşa… Şi vin acum şi pun problemele pentru care am scris de fapt acest articol :

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

1 – Unde este noutatea acestei tehnologii, de vreme ce ea este cunoscută de mai bine de o sută de ani de când Nikola Tesla o utiliza pentru automobilele sale electrice ?

2 – Deşi articolul are sub titlu două adrese de internet, ambele sunt în limba rusă, şi din păcate eu nu pot citi în această limbă, dar după aspectul celor două pagini care s-au deschis nu cred că au vreo legătură cu această tehnologie.

3 – Oricât am încercat să caut informaţii despre această tehnologie pe internet nu am găsit absolut nimic… Cu totul alte tehnologii, soluţii tehnice sau efecte pot fi găsite sub acronimul MACS dar printre ele aşa cum spuneam nu este şi bateria cu sare de bucătărie sau pilele cu aer…

4 – O încercare de a căuta această tehnologie la „Centrul pentru comercializarea tehnologiilor” din Moscova pe a cărui sait am intrat s-a soldat cu o eroare 404…

Acum priviţi imaginea de mai jos, care-i o sinteză a unei ştiri date cu mare pompă pe CNN:

Inventatorul, Lonnie Johnson, angajat într-o perioadă la NASA unde a făcut parte din colectivul misiunii „Mars Observer” s-a umplut de bani, peste un milion de dolari, după ce a inventat o jucărie, cunoscutele pistoale cu apă, de mare capacitate. Cu banii obţinuţi din jucăria respectivă a înfiinţat, lângă Atlanta propria firmă de cercetare şi dezvoltare, vedeţi clădirea şi saitul mai sus.

Marea invenţie cu care se laudă acest inventator înrolat structurilor superstatele americane este… ce credeţi ?! Ceea ce se vede în fotograma din dreapta sus. Se laudă domnul Johnson că a petrecut împreună cu colectivul său şapte ani pentru a dezvolta ceea ce se vede, şi care este nimic altceva decât o baterie litiu aer !...

Vedeţi dumneavoastră dragi cititori, sunt unii înrolaţi unor interese mult deasupra noastră care vin din când în când şi ne mint în faţă ca pe nişte copii de grădiniţă spunându-ne că tehnologii vechi de peste o sută de ani sunt mari descoperiri ce le aparţin, şi pentru ca proştii să-i creadă, prezintă nişte variante minuscule care sunt – vezi Doamne ! – prototipuri în curs de experimentare.

Dragii mei, imaginea cu pila litiu aer din primul meu volum am luat-o dintr-o carte apărută în România acum treizeci de ani… O carte care poate fi găsită în orice bibliotecă din ţara asta… este a doua în lista bibliografică a acelui volum.

De aceea pun aici, din nou, retorica întrebare: Oare de ce ?!

Articol scris azi 21 iulie 2012 la ora 14 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ce drepturi are o turmă de oi ?!…

Filmuleţul din care am extras fotogramele ultimului grupaj foto, este realizat pe baza unor anunţuri făcute la posturile de ştiri americane. În acelaşi filmuleţ am găsit spre sfârşit o ştire care prezintă o baterie, anume cea inventată de inventatorul japonez Tadashi Ichikawa, pe care o puteţi vedea în imaginea următoare:

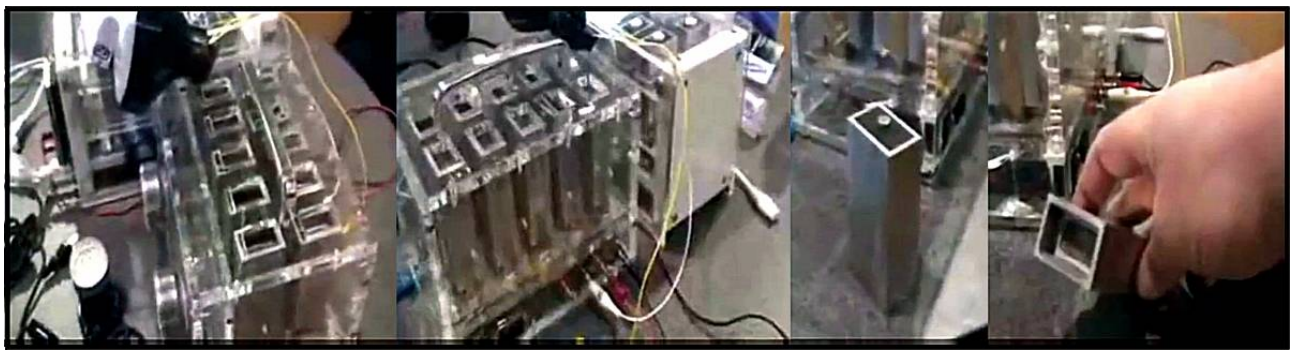

Este o baterie formată din 10 celule care furnizează fiecare în parte tensiunea de 1,5 V la 1 A. cu alte cuvinte la bornele acestei baterii se va culege o tensiune de 15 V cu o putere totală de 15W .

Ce e deosebit la această baterie este faptul că funcţionează cu orice lichid, adică merge la fel de bine şi cu apă şi cu zeamă de lămâie. Deci nu ar fi cine ştie ce, decât capacitatea ei de a merge cu orice lichid…

Dar abia de aici vine partea interesantă a ceea ce vreau să vă spun. Am încercat să găsesc pe internet mai multe informaţii despre acest tip de baterie şi nu am găsit absolut nimic. Şi când spun absolut nimic spun chiar absolut. Cu toate că… aici ţineţi-vă bine, domnul Ichikawa este un inventator vestit şi am găsit nici mai mult nici mai puţin decât optzeci şi trei de brevete de invenţie pe numele său… Dar nici unul nu vorbeşte despre acest tip de baterie…

Pur şi simplu această invenţie a lui, nu constă decât într-o ştire aruncată fugitiv de unul din cele mai mari posturi de ştiri din lume… Atât.

Acum vin eu şi întreb… cine minte ? Reporterul CNN care a filmat această baterie sau internetul care nu spune nimic despre ea ?…

Nici unul nici altul. Reporterul chiar a văzut-o şi a filmat-o, numai că Internetul nu a mai aflat de ea, căci pe internet nu a ajuns nici o ştire …

Aici aveţi de fapt o confirmare a faptului că anumite invenţii nu sunt publicate niciodată fiind trecute la secret, ca şi cum noi cei şapte miliarde de oameni de pe planeta asta nu am avea nici un drept să ştim despre ele…

În acelaşi film, dar chiar la început se vorbeşte despre John Christie co-fondator împreună cu Lou Brits al firmei LUTEC. Este prezentat moto-generatorul lor, care furnizează de cinci ori mai mult decât consumă. Primele două fotograme sunt capturi de ecran din acest film. Restul sunt luate de pe internet şi prezintă pe cei doi precum şi o variantă mai mare a acestui motor:

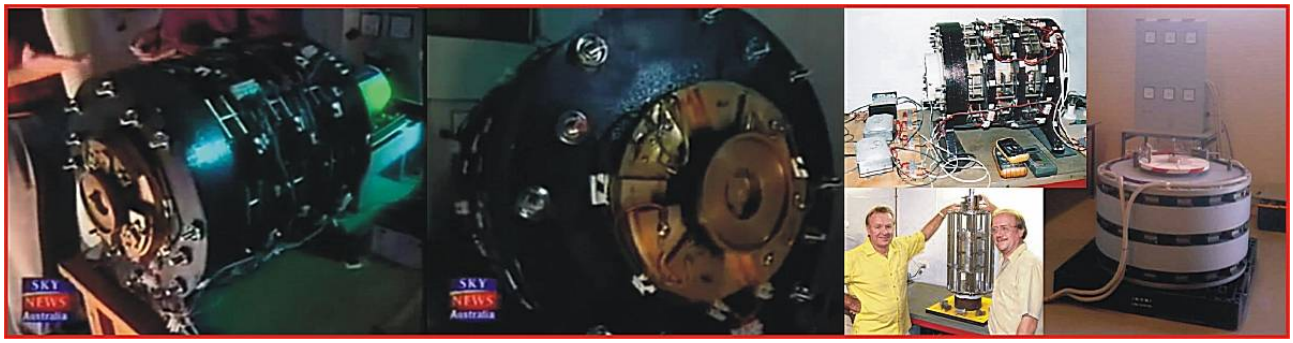

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

La fel cum spuneam mai sus, nici acest moto-generator nu este întâlnit pe nicăieri. Şi dacă informații despre el găsim pe internet, nu mi-amintesc să fi întâlnit în ultimii zece ani vreo informație conform căreia aceştia doi să fi vândut unui cetățean oarecare de pe planetă acest moto-generator…

Ştiri fulgerătoare la diferite posturi de televiziune din lume… şi apoi… tăcere totală… Iar ceea ce a fost prezentat fugitiv în acele ştiri de cele mai multe ori dispare în neant căci alte informații nu se mai găsesc…

În ochii celor care hotărăsc asta avem exact aceleaşi drepturi asupra acestor invenții câte drepturi are o turmă de oi asupra televizorului din dormitorul ciobanului…

Articol scris azi 22 iulie 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Nu mai aruncați becurile arse !…

Una din cele mai importante cărți pentru cei care studiază viața şi opera lui Nikola Tesla este „The Inventions Researchers and Writings of Nikola Tesla” de Thomas Commerford Martin, apărută în 1894, carte care poate fi găsită pe internet în format electronic şi sub numele „The Tesla Book”.

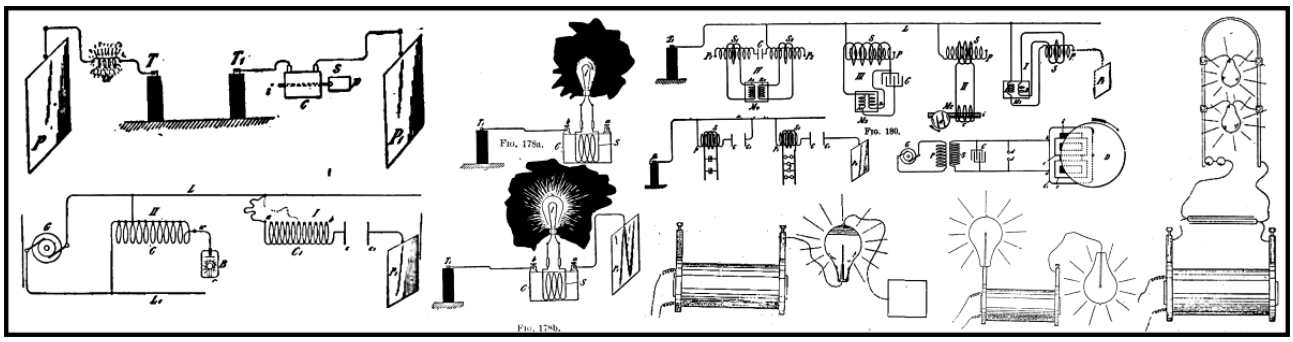

Desenele din acest grupaj sunt extrase din această carte. Ce rezultă din articolele în care sunt integrate aceste fotografii în această carte, este faptul că energia electrică, adică curentul electric alternativ poate fi transmis la distanță folosind un singur fir.

Cei care furau curent, inversând faza cu nulul în contoarul electric (acolo unde tipul de contor permitea) ştiu acest lucru. Practic dacă foloseşti doar faza, iar ca nul de lucru foloseşti o împământare curentul electric pe care-l consumi se va scurge în mediul imediat înconjurător, adică în pământ.

Veți întreba acum logic: de ce nu se foloseşte această metodă ? Pentru că dacă s-ar folosi, dumneata, ca consumator ai putea foarte bine să treci prin contor doar un procent din energia consumată, restul să o iei dinaintea contoarului. Dacă însă circuitul se închide pe două fire al doilea întorcându-se la distribuitorul de energie, acesta-şi poate da seama dacă furi sau nu curent electric.

E simplu. De fapt cel ce fură nu eşti tu consumator ci este el cel ce-ți furnizează contra cost o energie electrică care este a noastră a tuturor, pe care el o colectează temporar din mediul înconjurător şi o înapoiază mediului pe cea mai proastă cale posibilă, dar care-i permite lui să se poată îmbogăți pe seama ta a consumatorului.

Dacă transmiterea curentului electric alternativ pe un singur fir se poate efectua numai cu ajutorul unei foarte bune împământări, (placă sau țeavă metalică îngropată) este pentru că acest curent are putere şi frecvență scăzută. De altfel unele institute de cercetări în domeniul electrotehnicii au încercat să transmită curentul electric al rețelei (220V50Hz) la distanță folosind un singur fir.

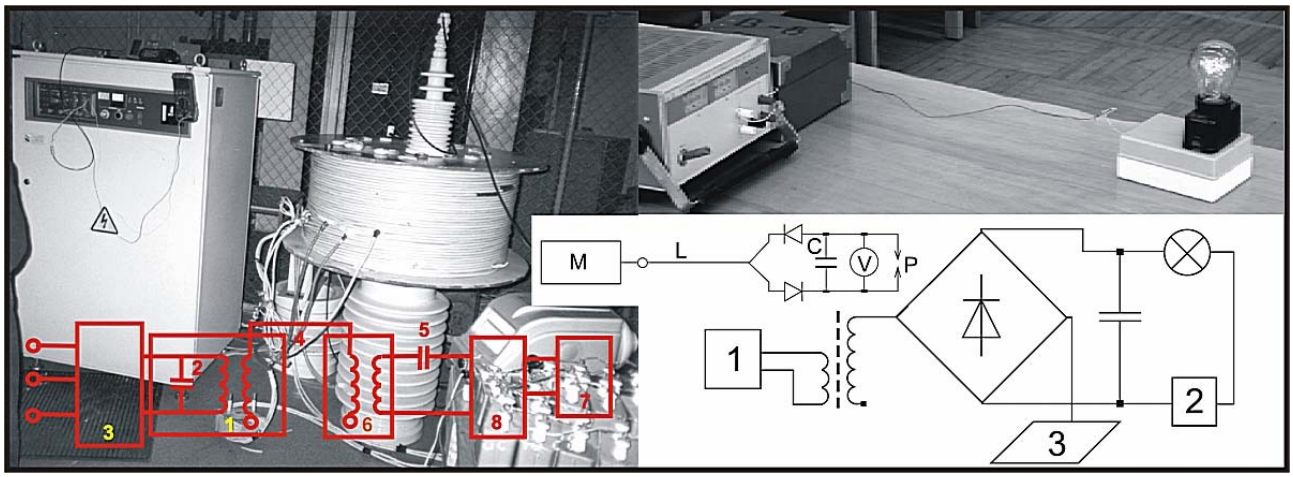

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Vedeți în imaginea din stânga aparatura tehnică necesară şi schema electrică utilizată, prin care la Institutul pentru Electrificarea Agriculturii din Moscova s-a transmis în acest fel tensiunea de 6,8 kV pe un consum de 20 kW. Pentru cei interesați, datele le-am luat din revista „New Energy Technologies” nr. 6 din 2002.

Deci se poate, numai că aşa cum am spus aplicarea acestei modalități ar implica riscuri pentru distribuitor.

În dreapta vedeți, extras din aceiaşi revistă dar de astă dată din numărul 13 experiențele făcute pentru transmiterea curentului electric pe un singur fir în condițiile folosirii unor consumatori casnici. De fapt s-a verificat ceea ce spunea Tesla în urmă cu mai bine de o sută de ani în urmă: anume că pentru curenți având tensiuni şi frecvențe ridicate, curentul electric se poate transmite la mari distanțe folosind un singur fir, şi lucru foarte important nemaifiind nevoie de o împământare aşa cum o cunoaştem noi. Practic pentru frecvențe şi tensiuni ridicate curentul electric se va scurge direct în mediul înconjurător, după ce va fi trecut prin aparatele noastre electrice fără a mai avea nevoie de o placă sau o țeavă metalică îngropată.

La tensiuni şi frecvențe ridicate, un bec electric cu incandescență sau chiar şi unul fluorescent, care are filamentul ars se va aprinde instantaneu în momentul în care la unul din contactele sale electrice se va aplica firul venit de la sursa de curent electric, iar la celălalt se va pune un fir legat de o piesă metalică oarecare, o placă, o lingură, o farfurie sau o tavă metalică…

Prin piesa metalică curentul electric se va scurge direct în mediul înconjurător adică în atmosferă…

Articol scris azi 23 iulie 2012 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Fundația Keshe

În cursul zilei de azi am primit de la unul din cititorii mei un text care m-a impresionat foarte mult, deoarece este reprezentativ pentru atitudinea pe care o au structurile statele, superstatale şi ştiinţifice actuale faţă de tehnologiile energetice prietenoase cu mediul şi faţă de destinaţia lor. Am să vă prezint întregul text şi am să-mi permit să fac câteva comentarii ulterior. Deci iată textul:

<< Cea mai uluitoare veste din ultima perioadă o reprezintă anunțul făcut de Fundația Keshe pentru luna septembrie a acestui an. Această fundație va prezenta întregii lumi şi tuturor guvernelor, fără discriminare, patentele descoperirilor sale în ceea ce priveşte tehnologia spațială bazată pe sistemele antigravitaționale şi magnetice (Magrav) pe care ea le-a dezvoltat şi perfecționat, având la bază energia liberă de punct zero. Invitația oficială a Fundației Keshe, care a fost adresată liderilor statelor lumii prin intermediul ambasadelor lor din Belgia poate fi citită aici: http://www.keshefoundation.org/en/media-a-papers/keshe-news/316-the-world-peace-invitation-and-release-of-technology.

Într-un efort de a se alinia cumva la această tendință foarte puternică - ce se manifestă din ce în ce mai mult în lume în ultima perioadă – în legătură cu implementarea unei clase complet noi de tehnologie şi de înțelegere ştiințifică a realității, guvernul SUA şi-a exprimat şi el intenția de a lansa pe piața elemente extraordinare ale unei tehnologii bazate pe efectul Tesla şi pe descoperirile genialului savant Nicola Tesla, în special pentru a realiza transferul de energie fără intermedierea cablurilor. http://occupycorporatism.com/us-government-gives-un-classified-tesla-technology-to-assist-sustainable-development-scheme/

Totuşi, ceea ce au de gând să dezvăluie lumii reprezentanții Fundației Keshe depăşeşte în valoare şi importanță orice a întreprins până acum ştiința actuală sau ceea ce ea a ascuns de cunoaşterea generală a lumii.

Fundația Keshe are sediul în localitatea Ninov din Belgia şi în ultimii 40 de ani a dezvoltat mai multe sisteme revoluționare de tehnologie a transportului, purificării mediului sau de alimentare cu energie, care în prezent ar putea transforma radical viața pe întreaga noastră planetă într-un timp foarte scurt, *dacă guvernele lumii vor răspunde pozitiv la oferta fundației*. Istoria dezvăluirii acestor tehnologii este însă ceva mai veche. Fundația Keshe a propus lumii prima dată, pe 21 aprilie 2012, revelarea planurilor şi dispozitivelor tehnologice pe care ea le-a proiectat şi dezvoltat, făcând demersurile necesare pentru invitarea tuturor statelor la conferința dedicată acelui eveniment internațional. Nu toate statele au răspuns pozitiv la invitația Fundației, iar dintre cele care şi-au confirmat participarea, unele s-au răzgândit brusc cu 48 sau chiar cu 24 de ore înaintea conferinței, datorită presiunilor mari care s-au făcut asupra liderilor lor de către alte state. Fundația nu va divulga numele țărilor participante, care au acceptat atunci să primească şi să introducă în folosință noua tehnologie, şi nici pe acelea ale țărilor care s-au retras de la conferință. Se ştie însă că reprezentanții NASA s-au retras intempestiv cu 24 de ore înaintea demonstrației, iar la două zile după aceea (pe 23 aprilie 2012) Preşedintele SUA, Barack Obama, a semnat un decret prin care America nu recunoaşte tehnologiile neconvenționale sau cele ce provin din afara Americii.

În urmă cu aproximativ o săptămână, Fundația Keshe a invitat din nou statele lumii la o conferință pe aceeaşi temă, care va avea loc pe data de 6 septembrie 2012, iar două săptămâni mai târziu (pe data de 21 septembrie 2012) ea va trimite tuturor țărilor care vor dori documentația necesară pentru a construi dispozitivele bazate pe noua tehnologie. Cu această a doua propunere, Fundația Keshe invită *direct şi fără echivoc* liderii națiunilor de pe Pământ să desemneze persoanele calificate pentru a lua parte la întâlnirea ce va fi organizată în Belgia, pe 6 septembrie 2012. Astfel, ea va iniția prima fază de implementare a tehnologiei spațiale bazată pe sistemele gravitaționale şi magnetice (Magrav). Mai apoi, ea va trimite *simultan* tuturor oamenilor de ştiință interesați documentația şi cunoştințele necesare pentru producția în serie a acelor aparate.

Practic vorbind, Fundația Keshe doreşte să pună la dispoziția întregii omeniri tehnologia bazată pe energie liberă şi pe propulsie magnetică, fără să solicite niciun profit şi nicio sumă de bani pentru aceasta. Țelul fundației este de a pune astfel capăt sărăciei şi foametei în lume. Noua tehnologie va face posibil transportul de mărfuri şi de ființe umane în orice punct de pe planeta noastră, într-un interval de 5-10 minute; de asemenea, ea va oferi cu uşurință posibilitatea călătoriilor galactice şi implicit a contactului cu alte civilizații extraterestre, grație dezvoltării tehnologiei de zbor spațial. O altă utilizare imediată a tehnologiei va fi în ceea ce priveşte asigurarea unei cantități îndestulătoare de apă potabilă foarte pură şi sănătoasă, astfel încât aproape nici o zonă de pe glob nu va mai avea de suferit de pe urma secetelor prelungite şi a lipsei de apă.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Implicațiile acestei intervenții salutare a Fundației Keshe în *status quo*-ul materialist şi limitat al ştiinței contemporane – şi, implicit, al intențiilor malefice ale „elitei” masonice pentru a menține lumea la un nivel incipient de dezvoltare tehnologică şi energetică - va produce multe „valuri” în diverse medii de afaceri. Acum fiecare va putea vedea ce vor de fapt liderii țărilor şi care sunt intențiile lor adevărate. Probabil că la început, comunitatea ştiințifică şi țările aservite cabalei criminale masonice vor ignora cu desăvârşire chiar şi această a doua propunere lansată de Fundația Keshe, urmărind ca ea să nu fie deloc mediatizată. Totuşi, este greu de presupus că toate țările vor reacționa în acelaşi mod; unele dintre ele vor întâmpina cu bucurie propunerile fundației şi vor prelua tehnologia respectivă, punând-o în aplicare imediat. Popoarele țărilor care au refuzat această tehnologie vor vedea realizările excepționale pe care alte state le-au obținut, precum şi avansul nivelului lor de trai, al prosperității şi economiei naționale. Atunci liderii lor vor trebui să explice de ce au refuzat tehnologia respectivă şi care este motivul pentru care oamenii sunt ținuți în continuare în suferință, nevoi şi multiple probleme financiare, când alții sunt fericiți şi progresează foarte repede.

Pentru o transparență totală, Fundația Keshe va publica numele fiecărei țări care va primi tehnologia respectivă şi adresa de e-mail care a fost folosită, astfel încât oricine doreşte, va putea urmări răspunsurile şi corespondența guvernamentală cu Fundația Keshe în această problemă. În felul acesta va putea fi făcută o evaluare a situației internaționale şi se va putea observa care state doresc cu adevărat progresul omenirii şi care nu doresc ca el să fie realizat. Totuşi, ne aşteptăm ca problema să fie ceva mai complicată decât atât, dată fiind incredibila abilitate satanică a cabalei masonice de corupere şi manipulare a opiniei publice, care împreună cu controlul asupra mass-media ar putea conduce pur şi simplu la ignorarea Fundației Keshe şi a excepționalei sale oferte către omenire.

Criza energetică a omenirii va fi rezolvată repede şi toate problemele de ordin financiar care au rezultat din această „criză” - ce a fost în mod deliberat menținută de „elita” masonica pentru propriul ei profit – vor dispare aproape imediat. Progrese uriaşe vor fi realizate de asemenea în domeniul medical prin aceeaşi tehnologie pusă la dispoziție de Fundația Keshe. În ultimii şase ani, fundația s-a asigurat ca fiecare om de ştiință important de pe planeta noastră să primească patentele pentru sistemele noi inventate; în felul acesta s-a prevenit posibilitatea blocării tehnologiei de către un grup de interese sau de către o persoană individuală, astfel încât în acest moment cele mai multe state au deja patentele de invenție în ceea ce priveşte generarea energiei, sistemele medicale, ecologice şi cele de călătorie spațială. Vechile metode bazate pe exploatarea resurselor planetei (combustibili convenționali), care au fost menținute pentru a preveni dezvoltarea şi progresul accelerat al omenirii, vor deveni în scurt timp inutile; toate țările au acum aceeaşi posibilitate pentru a conlucra în vederea implementării rapide a acestei tehnologii noi, pure şi armonioase, care implică sistemele Magrav. Aplicațiile militare ale tehnologiei care va fi pusă la dispoziție de Fundația Keshe sunt atât de distrugătoare, încât lumea va realiza imediat că războiul nu mai are nici un sens şi el va trebui să fie eliminat complet din existența noastră.

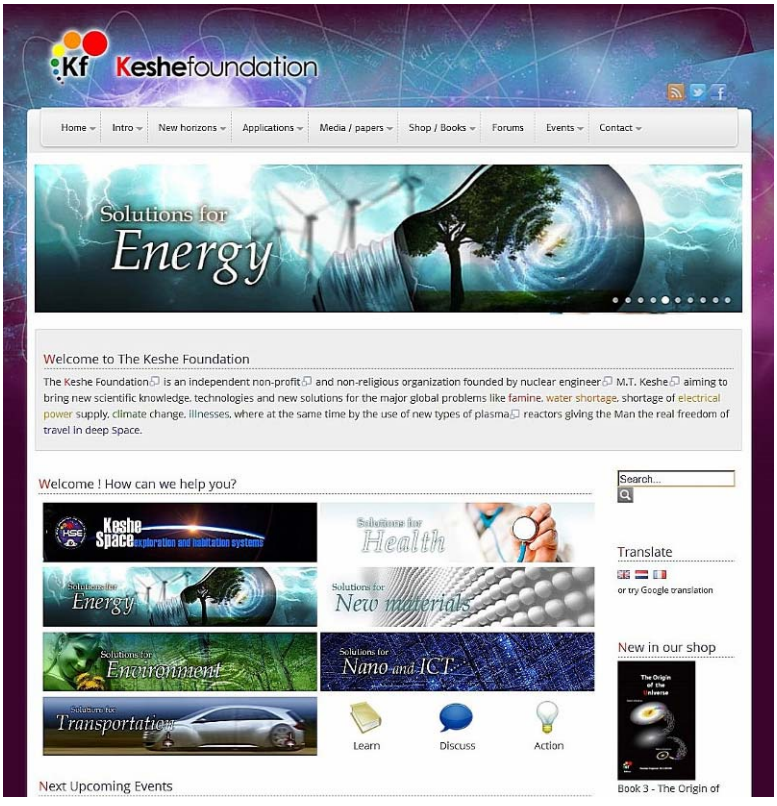
Keshefoundation
Home
Intro
New horizons
Applications
Media / papers
Shop / Books
Forums
Events
Contact
Solutions for
Energy
Welcome to The Keshe Foundation
The Keshe Foundation is an independent non-profit and non-religious organization founded by nuclear engineer M.T. Keshe aiming to bring new scientific knowledge, technologies and new solutions for the major global problems like famine, water shortage, shortage of electrical power supply, climate change, illnesses, where at the same time by the use of new types of plasma reactors giving the Man the real freedom of travel in deep Space.
Welcome ! How can we help you?
Keshe Space exploration and habitation systems
Solutions for Health
Solutions for Energy
Solutions for New materials
Solutions for Environment
Solutions for Nano and ICT
Solutions for Transportation
Learn
Discuss
Action
Next Upcoming Events
Search...
Translate
or try Google translation
New in our shop
Book 3 - The Origin of

Țelul principal al Fundației Keshe este acela ca nouă tehnologie să fie gratuită pentru orice guvern de pe planetă, în beneficiul fiecărui cetățean al ei, deoarece fundația consideră că tehnologia sistemelor Magrav este proprietatea tuturor oamenilor de pe Pământ. Prin urmare, patentele de invenție pentru aceste sisteme sunt, într-un fel, bunuri ale fiecărui locuitor al planetei noastre şi ele nu pot fi reclamate de nici o persoană, organizație sau națiune ca fiind proprietatea ei. Aceasta poate să însemne în scurt timp prosperitatea tuturor statelor, deoarece fiecare țară în parte va beneficia integral de veniturile obținute prin folosirea judicioasă a noii tehnologii, în funcție de direcția benefică în care aceasta va fi folosită. **>>**

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Am fost fireşte curios să verific informațiile primite şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să accesez cele două adese către saiturile respective. În cazul fundației Keshe m-a întâmpinat o pagină de start a unui sait frumos, executat profesional cu o grafică plăcută cu culori pastelate, bine structurat, bine gândit şi care se încarcă rapid şi fără probleme, pagină pe care o vedeți în imaginea de mai sus.

S-a dovedit că totul e adevărat, şi am găsit chiar şi lista tuturor ambasadelor statelor lumii cărora le-a fost adresată invitația cu adresele de e-mail respective. Pentru România figurează clar în lista alfabetică următoarea adresă a ambasadei : ● ROEMENIA secretariat@roumanieamb.be .

Deci nu rămâne decât o întrebare: cum o fi să-ți ofere cineva pe tavă un viitor luminos, plin de prosperitate pentru poporul pe care-l conduci iar tu să-l refuzi ?!

Oare în această situație nu cumva dai dovadă clară de intenții criminale ?...

Articol scris azi 23 iulie 2012 la ora 16 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Responsabilitate sau criminalitate ?...

Aseară am primit un telefon de la un alt cititor de-al meu, (nu-s mulți cei care mă sună !) pentru a mă înștiința că mi-a trimis prin e-mail textul pe care tocmai l-ați citit în paginile precedente. De fapt trebuie să știți că ieri am primit același text de la mai multe persoane.

În acelaşi timp voia să discute pe marginea lui exprimându-şi părerea că de fapt acest text, şi apelul – invitație lansat de fundația Keshe este o altă petardă aruncată de ocultă în oceanul planetar al dezinformării…

Argumentul său ? Tehnologiile ar trebui făcute publice direct către popor ci nu către guvernele mondiale, căci acestea oricum cunosc aceste tehnologii şi nu le folosesc sau dacă le folosesc oricum nu o fac pentru prosperitatea generală.

Nu neg că are şi el dreptate… Într-adevăr, prin faptul că oficiile de brevete din întreaga lume, sunt structuri statale e clar că de fapt toate guvernele lumii cunosc perfect aceste tehnologii dar refuză să le folosească în scopul propăşirii umanității. De fapt aceste oficii de brevete, la origine tocmai de aceea au fost inventate, pentru ca cele mai inovatoare idei ale omenirii să poată fi centralizate în singurele locuri de unde puteau fi apoi puse în practică spre folosul general sau unde se putea controla strict utilizarea lor.

Problema este că de la acea dată şi până în prezent, pe glob s-au dezvoltat structuri mult mai puternice decât cele statele, şi anume cele superstatale. Aceste structuri, denumite în mod generic oculta mondială, sunt formate dintr-un conglomerat complex de organizații secrete, militariste, industrial bancare, religioase şi de criminalitate organizată care sunt legate între ele prin interese materiale şi de putere…

Am mai afirmat eu în cărțile mele şi o repet din nou. Tehnologia în sine nu e nici benefică nici malefică. Caracterul ei malefic sau benefic rezidă din felul cum este folosită. Ori atât timp cât deasupra guvernelor lumii există cineva mai puternic care hotărăşte dincolo de interesul bunăstării popoarelor, e clar că aceste tehnologii novatoare care se adună la oficiile de brevete şi invenții din întreaga lume nu mai sunt utilizate în scop benefic ci sunt obstrucționate şi în cele mai multe cazuri sunt utilizate în scopuri militare ceea ce de fapt înseamnă că este folosită latura lor malefică, criminală.

Dar, încă odată o spun nu tehnologia folosită e de vină ci cel care o foloseşte, adică omul rău instalat deasupra interesului general…

De fapt prin atitudinea pe care o au guvernele de pe întreaga planetă, atitudine de supunere față de interese veroase de tot felul, şi de ignorare a interesului bunăstării generale, nu fac decât să răspândească răul în lume. Căci în momentul în care politicile pe care le duci sunt cele prin care-ți satisfaci ție şi clicii din jurul şi de deasupra ta interesele băneşti şi de putere, nu faci altceva decât să adânceşti sărăcia şi inechitățile sociale. În plus pe lângă asta, atât timp cât prin sistemul de învățământ formezi în mentalul public o mentalitate concurențială, nu faci altceva decât să accentuezi aceste inechități sociale. Prin adâncirea sărăciei şi inechităților sociale concomitent cu implementarea ideii de concurențialitate răspândeşti o stare de agresivitate tot mai puternică şi generalizată în rândurile populației planetare.

Asta fac de fapt guvernele. Toate, fără excepție. De ce o fac ? Dintr-o combinație de prostie şi orgoliu. Majoritatea guvernanților lumii se conduc după străvechiul dicton latin, „dezbină şi stăpâneşte”… Numai că acest dicton ascunde aşa cum am spus ca un corolar al aplicării lui, generalizarea agresivității, adică a răului în forma lui cea mi pură…

Prin atitudinea şi acțiunile lor guvernele nu fac altceva decât să împrăştie pe întreaga planetă criminalitatea… Adâncirea sărăciei inechităților şi mentalitatea concurențială = criminalitate.

Ceea ce face fundația Keshe, dincolo de a oferi tuturor guvernelor lumii o tehnologie, pe care oricum acestea o au sau o cunosc, este de fapt un apel la responsabilitate față de omenire în ansamblul ei, şi față de starea planetei pe care o lăsăm moştenire urmaşilor. Este o oefertă de ajutor, este oferta de a ajuta guvernele să-şi recunoască şi să-şi psele păcatele.

Căci, atât timp cât guvernele cunosc şi nu aplică, sunt responsabile de răspândirea inechităților sociale, adică a răului, a criminalității. Dacă această tehnologie ar fi făcută publică direct către

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

populația globului, rezultatul cel mai probabil ar fi că aceasta ar fi aplicată imediat de către cei mai bogați dintre oameni, care de obicei fac parte într-un fel sau altul tocmai din structurile statale şi superstatale, dar în egală măsură fiind accesibilă tuturor, s-ar găsi destui cetățeni mânați de sntimentul de responsabilitate față de statutul lor de oameni şi de soarta planetei, care să aplice tehnologiile prin latura lor benefică şi s-ar naşte un echilibru, o compensare a răului prin bine. Gândirea la anummite nivele este însă referitoare la acțiunea malefică la cei care ar aplica imediat tehnologiile acestea folosindu-se de latura lor malefică ceea ce ar duce la o şi mai mare adâncire a inechităților şi agresivității.

Acesta e unul din motivele pentru care tehnologiile acestea inovatoare nu sunt făcute publice aşa… pur şi simplu către întreaga populație a globului.

Oferta făcută de către fundația Keshe e de fapt o invitația la pace, la responsabilitate, la prosperitate generală. Doar guvernele ar putea asigura folosirea acestor tehnologii exclusiv prin latura lor benefică. Doar acestea ar putea face ca aceste tehnologii să pătrundă în utilizarea generală a întregii populații planetare doar ca tehnologii benefice.

Dar pentru asta, aceste guverne ar trebui să-şi recunoască aservirea față de alte interese decât cele ale popoarelor care le-au adus la putere şi apoi ce e poate şi mai greu, desprinderea de aceste interese… Adică o responsabilizare, o spălare de păcate şi o lepădare de cel rău…

E greu…. E foarte greu !

De aceea spun, dincolo de eventualitatea ca oferta fundației Keshe să fie o altă petardă în oceanul dezinformării, ea poate însemna şi o invitație la responsabilitate socială şi la întoarcerea pe cale dreaptă…

Dar, probabil că din nou, guvernele planetare, sub presiunile celor de deasupra lor nu vor da curs acestei invitații…

Şi atunci ce ne rămâne de făcut ? Probabil că singura cale deschisă va fi cea a drumului greu şi plin de obstacole…

Vă amintiți cum, mai acum vreo jumătate de an, când în iarnă pe străzile Bucureşti-ului erau manifestații de protest, anumiți politicieni i-au numit pe cetățenii nemulțumiți din stradă, viermi ?!

Ei bine, aceşti viermi sunt mulți. Şi sunt nu doar cei ce au avut inițiativa şi curajul de a ieşi în stradă şi a protesta. Ci sunt toți acei care nu se mai simt reprezentați de către cei pe care i-au adus la putere prin votul lor. Şi asta înseamnă nici mai mult nici mai puțin decât peste 90 % din populația planetei…

Ați văzut dumneavoastră dragi cititori, cum dintr-un cadavru pus la soare, se alege doar o mână de oase în câteva zile ca urmare a acțiunii sutelor de mii de viermi care-l mănâncă forfotind neobosit ?

Imaginea alăturată este un simbol al puterii miliardelor de „viermi” de pe planetă. Şi să ştiți că printre noi există într-adevăr unii care, cu un spirit al dreptății şi al inițiativei mai accentuate, se organizează şi iau atitudine… sunt printre ei şi cei al cărei imagine o vedeți aici. Acum sunt puțini, şi dispersați, dar pe măsură ce inechitățile şi agresivitatea se vor generaliza pe planetă, ei vor fi din ce în ce mai mulți până ce vor ajunge să se unească şi devină o forță.

Dacă guvernele nu vor deveni responsabile şi nu vor conştientiza faptul că prin atitudine şi acțiuni se erijează în nişte criminali care răspândesc satanic răul în lume, probabil că aceste miliarde câți suntem vom ajunge la un moment dat, nemaiavând ce „consuma” să ne repezim asupra lor şi să-i devorăm la fel cum este devorat un cadavru lăsat în bătaia soarelui…

Articol scris azi 24 iulie 2012 la ora 10 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Tariel Kapanadze

Tariel este un necunoscut… un om oarecare din miliardele de pe planetă despre care au auzit doar câțiva, cei interesați de tehnologiile energiei libere. Pentru restul el nu există. Dar chiar şi pentru cei interesați sunt extrem de puține lucruri cunoscute despre acest om. Practic saiturile de limbă engleză oferă extrem de puține informații despre el. Dar pentru a vă spune eu cine este Tariel Kapanadze, mai întâi priviți imaginea de mai jos. Remarcați desigur o asemănare flagrantă între aceste două dispozitive. Şi dacă pe cel din dreapta, cei care mi-ați citit cărțile anterioare l-ați recunoscut, pe cel din stânga, probabil că nu.

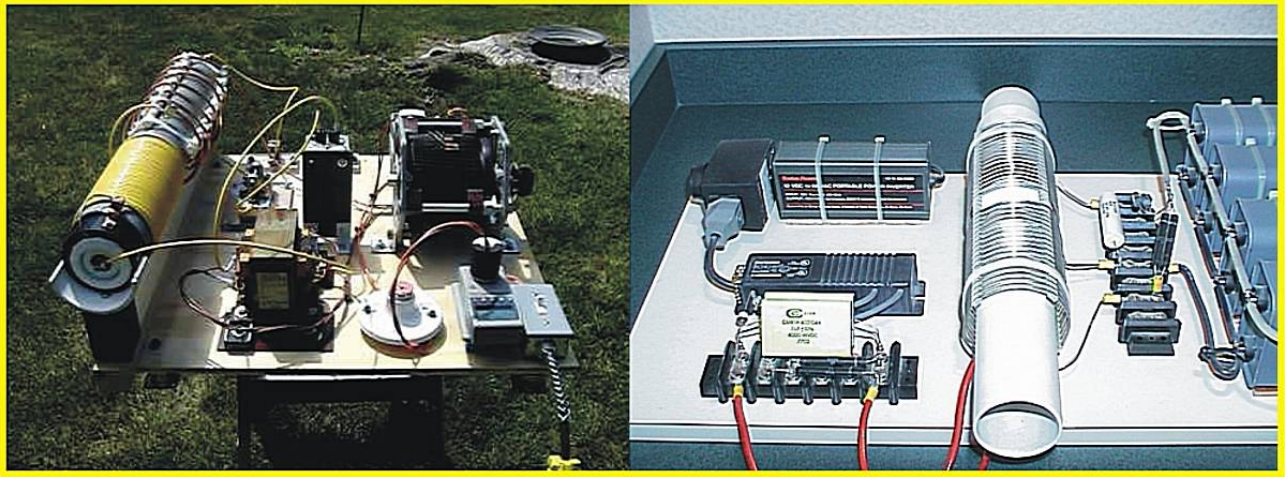

Dar similaritatea dintre ele rezidă din faptul că ambele funcționează pe aceleaşi principii, şi anume, ambele sunt colectoare energetice rezonant armonice care sunt construite şi funcționează la fel ca transformatorul amplificator rezonant armonic al lui Tesla.

Tariel Kapanadze este un fel de Donald Lee Smith, dar deoarece s-a născut şi trăieşte într-una din țările din fosta Uniune Sovietică nu prea se ştie mare lucru despre el. Iată ce spune saitul Peswiki despre el:

« Un inventator din Republica Georgia, afirmă că ar fi inventat un generator de energie liberă cu puterea de 5 kW. Într-o demonstrație video, un dispozitiv pare să furnizeze o cantitate abundentă de energie dintr-o sursă ascunsă.

Componentele care apr sunt, un radiator auto distrus, îngropat în pământ, un cablu legat la o țeavă de apă, o bobină Tesla / circuit „Joule thief” (a Tesla coil/joule thief), un eclator, un transformator, condensatori, un miez de ferită de la un televizor vechi, şi alte câteva componente neidentificabile.

În filmulețele următoare, la căutarea „Kapanadze” sunt prezentate câteva repetări şi variații ale acestuia. Două par a fi generatoare fără mişcare de dimensiuni diferite, una fiind într-o cutie neagră. Altul arată un sistem rotativ. »

Remarcați din nou tonul prin care este făcută descrierea. Adică inventatorul georgian poate să afirme orice, asta nu înseamnă că ar fi şi adevărat. Iar descrierea filmului de prezentare făcută la modul derizoriu în care se spune că dispozitivul ar fi de fapt o adunătură de vechituri, nu e de loc menită a inspira încrederea, şi pe deasupra se insinuează că energia din ieşire ar proveni dintr-o sursă ascunsă, adică Tariel ar fi un şarlatan.

De fapt eu am văzut acest film. Îl am şi vă spun că într-adevăr toate circuitele exterioare dispozitivului sunt vechituri. Adică s-a folosit ca placă de împământare un radiator vechi, dar trebuie să atenționez că este cea mai bună împământare posibilă deoarece radiatorul auto e făcut din alamă, are structură de fagure, deci oferă un contact şi o conducție excelentă cu pământul umed.

Cablurile deşi par a fi cabluri vechi sunt în bună stare. Încărcătorul de baterie folosit este probabil cel personal al lui Tariel, e drept, făcut artizanal dintr-un transformator şi o punte

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

redresoare, ambele adăpostite într-o fostă cutie de conserve de formă paralelipipedică având capacul rabatabil.

Există şi o a doua împământare executată pe o țeavă de apă a unei cişmele. Întreaga filmare a fost făcută acum câțiva ani în curtea clădirii unde locuieşte Tariel.

Dar dispozitivul său, adevăratul colector este construit într-o cutie metalică de culoare verde, prezintă la exterior un eclator şi un radiator pe care se află două transistoare de putere răcite cu un ventilator montat în dreptul radiatorului.

Bobina şi cutia se vede clar că sunt construite extrem de îngrijit totul fiind făcut artizanal de inventator.

Este clar că de fapt dispozitivul nu furnizează energie dintr-o sursă ascundă vederii aşa cum se spune acolo ci categoric este un dispozitiv „free energy”.

Filmarea despre care este vorba este o filmare făcută de o televiziune locală din Georgia, la filmarea respectivă fiind prezenți oameni de ştiință şi universitari din mediul academic Georgian.

După prezentarea dispozitivului şi efectuarea tuturor măsurătorilor electrice necesare, Tariel a dat un interviu reporterului respectiv, interviu care ocupă o treime din film.

Tariel Kapanadze a mai construit şi alte asemenea dispozitive unul din ele de putere cu adevărat impresionantă anume de 200 kW. Voi prezenta mai jos trei dintre aceste alte dispozitive, în dreapta îl vedeți pe cel mare de 200 kW.

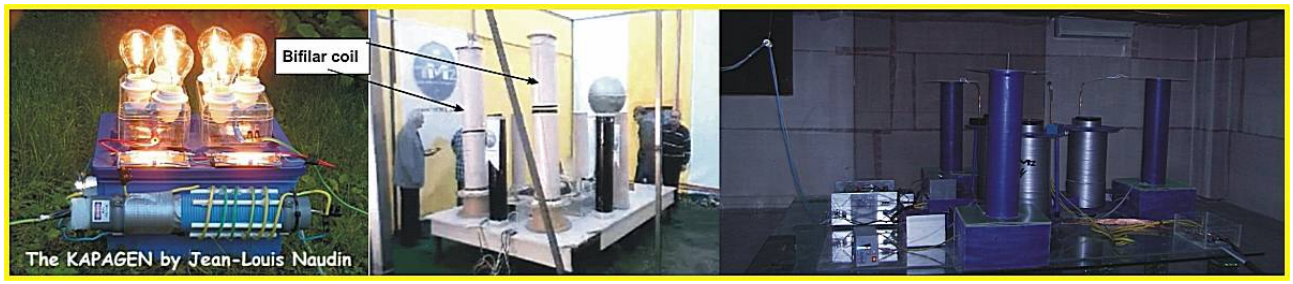

După cum vedeți cel puțin cele de dimensiuni mari se vede clar că sunt construite cu aşa numitele „bobine Tesla” – transformatoare amplificatoare rezonant armonice.

Articol scris azi 24 iulie 2012 la ora 20 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Nu vi se pare cunoscut ?...

M-am gândit că totuşi poate v-ar putea interesa să vedeți ce a povestit Tariel Kapanadze în interviul din acel filmuleț. Este emblematic pentru poziția pe care o au oficialii de peste tot față de tehnologiile energiilor libere. În continuare vă prezint interviul din acest film, interviu din care veți înțelege multe:

« — Prin urmare îți cer să-mi dai un interviu. Spune-mi te rog, ca pentru o persoană normală, ce ne-ai arătat astăzi aici ? De ce este important şi în general, ce aduce nou?

— O persoana normală, ar trebui să zică, că astăzi a văzut dispozitivul care poate fi numit, receptor al energiei din mediul înconjurător. Am văzut acest dispozitiv funcționând. Acest dispozitiv trebuie doar inițializat, apoi funcționează pe propria lui energie. Fără nici un alt ajutor. Ei bine, acum eu nu ştiu cum poate cineva determina, sau cum să zic... ce e cel mai important, este că problema energiei este rezolvată. Acest dispozitiv, care acum produce 5KW, ia 40 de waţi şi scoate 5000 de waţi! Dar în principiu, nu ia nimic, funcționând pe propria lui energie. Este dificil să numesc domeniul sau branşa în care acest dispozitiv să nu poată fi folosit. Poate fi folosit în locomotivele electrice. De asemenea, sârmele de la ambele capete nu vor mai fi necesare, pe nave, în maşini, în avioane. De asemenea, este posibil să mergem mai departe, dar mai târziu, în viitor, deoarece această energie inepuizabilă provine din spațiu. Mediul nostru este impregnat cu energie.

Dumnezeu ştie cat de mult este posibil să se extragă din el! Noi am extras maxim 200KW. Dar acum putem afirma aceasta cu certitudine, după ultimul experiment în care am extras 200KW, putem extrage orice cantitate de energie din spațiu. Fiecare din noi l-a văzut, practic.

— Tu zici, că este posibil să rezolve multe probleme. Este posibil să rezolve şi criza locală energetică din Georgia ?

— Consideră că criza este deja rezolvată. Am calculat, ca sa dau un exemplu... practic, dacă guvernul... Cred că ei ar trebui să-l accepte... Dacă vor începe lucrul imediat, în maxim 2 ani Georgia nu va mai avea nevoie de nici o centrală electrică. Nu mai sunt necesare stațiile de transformare, însă energie va fi destulă, iar surplusul va fi vândut. Dumnezeu ştie cât de mult este posibil să poată fi vândut, eu nu ştiu. Cum să spun pe ruseşte... Este posibil să aducă un profit la buget, şi nu doar din acest domeniu, de 1000 de ori mai mare. Iar în țară nu va fi deficit de putere electrică. Deoarece avem ținuturi înalte şi munți, unde transportul energiei electrice se face cu greutate. Se instalează acest dispozitiv şi gata. Nu sunt necesare cabluri de transport sau altceva. Nu există vreun domeniu în care acest dispozitiv să nu poate fi folosit.

— Atunci noi...

— Zviad, pune acumulatorul pe masă. Voi încerca să explic. Aici avem un acumulator. Prima alimentare a dispozitivului o facem de la acumulator. Apoi, deja... am trecut pe încărcătorul acumulatorului. Am inclus un încărcător de acumulator, la ieşirea dispozitivului. Şi am început să încărcăm acumulatorul. Dar pentru a nu-l strica... doar energia inițială este necesară, apoi nu mai avem nevoie de acumulator. Puntea redresoare, convertorul şi... Dar el poate fi construit astfel încât toate să fie în acelaşi dispozitiv. Este necesară doar alimentarea inițială, de la acumulator sau de la rețeaua de curent. Energie inițială mică, apoi se obține energie gratuită. Dacă se instalează în locuințe, 5KW este suficient pentru o familie. Este posibilă folosirea chiar şi a zece dispozitive, nu ştim să existe un plafon care să limiteze curentul obținut. Am obținut 5KW, şi nu vrem mai mult, deoarece acest dispozitiv este foarte delicat. Deoarece a fost făcut cu mari sacrificii, din păcate, va trebui să-l distrug…….

— Spune-mi te rog, cum vei denumi invenția ta şi dispozitivul? Şi cui dedici această invenție?

— Nu voi deveni imprudent, să zic că această invenție îmi aparține, însă eu am descoperit ceva.

Este invenția lui Nikola Tesla! Şi este dedicată lui, pentru viața pe care a trăit-o, şi pentru că a făcut foarte multe pentru umanitate. Iar astăzi este uitat. Întrebați marii savanți, ei foarte rar au auzit de el, doar cate ceva, însă nimic mai mult. Acest dispozitiv îi este dedicat lui. Este dispozitivul lui, este munca lui. Dar el s-a temut că oamenii se vor distruge, daca ar fi dat acest dispozitiv acum 100-120 de ani... oamenilor. El spune în ultima scrisoare că „Invenția mea va muri odată cu mine”.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

— De ce eşti atât de sigur ca această invenție îi aparține lui Tesla?

— Deoarece am folosit schemele lui. Eu doar am găsit o rezonanță, şi o metodă care ajustează automat rezonanța, între înfăşurarea primară şi cea secundară a bobinei. Dacă nu ar exista rezonanța, aşa cum am citit recent. De pe un calculator, am extras informațiile despre o persoană... numele acesteia fiind Melnichenko. Este singura persoană, şi singurul material pe care am avut timp să-l studiez în ultimii ani, care a răspuns exact la această întrebare. El spune: menține rezonanța, iar totul va funcționa. Aşa cum el a zis, nu a ajuns încă la transformatorul Tesla, şi a început deja munca de a realiza acest dispozitiv. Dar... El va face acest dispozitiv, după cum cred eu, chiar dacă nu aşa repede, dar... este foarte aproape. Şi probabil, guvernul nostru ar trebui să ia acest aspect in considerare. Trebuie să se gândească la asta... Nu vreau să ofensez pe nimeni, însă pseudo-savanții se opun. Eu refuz să emigrez sau să obțin cetățenia altor țări. În această țară, cu acest haos, nu vei înțelege. Însă am pierdut o invenție. Motorul de pe maşina mea funcționa cu apă.

Îi turnam apă şi funcționa. Patru ani am bătut la uşile fostului nostru guvern. Nimic nu s-a întâmplat, apoi brusc, un filipinez (Daniel Dingle) a făcut acelaşi lucru şi a obținut un patent, iar eu am rămas cu nimic. Acum, a doua mea invenție este sub control, dar nu intenționez să dau înapoi.

— Ai spus că menții rezonanța. Unde este această rezonanță?

— Aici este rezonanța, între înfăşurările primare şi secundare. Rezonatorul este înăuntru. Aceasta este exact aşa, ca să zic aşa... este secret, dar funcție de cât de curând voi obține patentul, o voi desface cu siguranță, iar totul va fi cunoscut. Dar nu pot să o fac acum. Nu am mijloacele de a obține patentul. Nu este de dorit să-l vând, dar nu ştiu, s-ar putea să merg dincolo, să lucrez acolo. Şi acolo voi putea obține patentul. Nu ştiu, nu am timp

— O ultimă întrebare: Câți bani sunt necesari pentru a putea obține patentul pe invenția dumneavoastră ?

— Să vă spun sincer, nu ştiu. Nu mi-am pus încă această întrebare. Cu siguranță nu ştiu de câți bani este necesar pentru a obține patentul pentru acest dispozitiv, deoarece... da, unde şi în ce tară...

În Georgia costă puțin. Dar trebui să gândim în perspectivă. Şi să încerc să obțin patentul aici, dar, îl consider pierdut... patentul. Aceste instituții nu prezintă încredere. În străinătate poate costa mai mult, dar invenția ta este protejată.

— Protejată de lege?

— Da. Aici avem, dispozitivul, convertorul, acumulatorul şi redresorul, pentru încărcarea acumulatorului, iar apoi acumulatorul este eliminat. Reiau încă o dată, toate acestea pot fi puse într-o singura cutie. Va exista doar o singură priză şi două terminale pentru conectarea la acumulator.

— De câți bani este nevoie pentru a crea un asemenea dispozitiv?

— Să vă spun aşa, dacă prima copie... fără a ține cont de... : acest exemplar... Dacă se construieşte o linie de fabricație pentru acest dispozitiv, cred că suma maximă, nu cred că ar depăşi 300-400 de dolari. Ar fi 700-800 lari in banii noştri, iar in dolari aproximativ 300-400. Pentru 5-6kW. Dar după ce linia de fabricație va fi funcțională, nu va mai fi necesar să experimentăm la oameni, şi să ascundem secretele, unele într-o parte a oraşului, iar altele în altă parte, şi să facem astfel încât să nu ştie unul de altul. Este versiunea Georgiana, ca să zic aşa... Aici, pentru Dumnezeu ! – poți fi înşelat pretutindeni, întinde mana, şi cineva ți-o muşcă…

Am să vă spun despre un caz. I-am făcut o propunere preşedintelui Georgiei. Când a apărut Mikheil Saakashvili, a apărut şi speranța că el v-a prelua aceasta chestiune. Deoarece acest dispozitiv îi este necesar țării ca şi aerul. El a venit. S-a uitat la dispozitiv şi... l-a lăsat în sarcina ministrului energiei. I-a dat 10 zile, apoi a trecut o lună. Eu nu ştiu ce i-au zis, ce tip de informații i-au fost prezentate preşedintelui, dar observ că ei sunt ocupați cu altceva prin cancelarii... Desigur, am să vă spun... dacă nu va fi tăiat, Peter Mamradze. Aceasta este persoana. Scuzați-mă! Nu ştiu… să-l numesc om de ştiința?

— Este fizician?

— Ei zic că e fizician.

— În ce direcție...

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

— Eu cred ca astrofizică. I-am explicat, foarte popular... Eu am studii înalte, dar... dar acum 27 de ani am aruncat creionul. Cândva am fost arhitect, dar astăzi nu mai am nici un drept să zic că mai sunt arhitect, deoarece mă simt depăşit. Şi niciodată nu voi putea ajunge din urmă pe altcineva. Repet, este în biroul unui prim ministru. Nu pot spune că sunt un arhitect, pentru că nu mai am nimic de a face cu arhitectura. Aşa, că nu sunt o persoană pregătită, dar... nu ai dreptate, atunci când spui că ai absolvit acum 15 ani... nu mai ai nimic in comun cu fizica. Eu nu mă cert cu el despre managementul aparatului administrativ al lui Shevardnadze, sau despre munca bisericească, deoarece nu sunt competent. Şi nu-mi arog dreptul de a mă băga în treburile lor. El a aranjat un fel de corp de balet aici, atunci când a venit primul ministru. De ce fur electricitate din țeava de apă? Insulta a fost groaznică. Când primul ministru a trecut peste cabluri şi a atins țeava, i-am zis că nu este curent in aceasta. Am atins țeava cu o mana udă, iar cu cealaltă pământul. Dacă ar fi existat curent, atunci noi nu am mai fi fost acum aici. Al cui joc îl face aceasta persoană... Au cerut categoric să fac experimentul în cancelaria guvernului. Special... Nu doar aşa, ci special. Nu este o jucărie pentru a fi prezentată în birouri, oricui vrea. Pentru a fi pusă pe farfurie, oricui vrea.

Asupra acestui aspect, avem noi opinii diferite. Nu ştiu ce i-au spus preşedintelui, dar ştiu un lucru, daca Georgia pierde acest dispozitiv, atunci pierde „partea leului”, iar vina cade pe, ca să zic astfel, pe astrofizicianul Peter Mamradze. Este „partea leului”, dacă rămâne în Georgia, dar dacă pierde acest dispozitiv, va pierde şi toate binefacerile viitoare.

— Spune-mi te rog! Câți bani ai cheltuit pentru acest dispozitiv?

— A fost dificil pentru o singură persoană, am fost nevoit sa-l fac repede, şi a fost realizat în diferite ateliere. Am împărțit circuitul în 20 de părți. Am cheltuit aproximativ 8000 de dolari. Când am pornit la realizarea dispozitivului care genera 200KW... Ei, am cerut bani dacă pot să-mi dea, ca un cerşetor. Când dau banii, impun anumite condiții. Afaceri Georgiene. „— Trebuie să garantați cu ceva” Cu ce să garantez, când nimic nu este făcut?

— Spune-mi te rog, este casa ta?

— Nu, eu şi familia mea, am închiriat aici o casă, deoarece am vândut tot ce am avut, am cheltuit pe acest dispozitiv... Am devenit un cerşetor. Guvernul nostru şi mulți savanți s-au opus: „— Nu suntem interesați, deoarece aşa ceva nu există.” Dispozitivul pe care îl vedem aici, pentru ei nu exista!

— Şi cum vede familia ta, situația?

— Familia mea, mă scuzați... mi-au fost oferite in străinătate, condiții... Probabil este timpul să trăiesc acolo. Soția mă amenință în fiecare zi cu degetul! De ce am refuzat! Este o glumă, desigur. Deoarece eu am refuzat oferte foarte generoase, iar motivul nu a fost că vreau acest dispozitiv, pe care îl prezint aici... Mulți savanți vorbesc, dacă este adevărat, dacă este un dispozitiv bun, de ce nu îl dai străinătății? Ei pot spune orice, dar înainte de a spune ceva, este necesar să gândeşti despre ce spui. Aşadar, am vrut să rămână aici, am vrut în Georgia... dar desigur, doresc de asemenea ca acest dispozitiv să plece din Georgia. Dar ce se afla in spatele lui? În spatele acestui dispozitiv este o legătură, ca să zic aşa... de importanță militară. Totuşi, am vrut să-l las țării... Nu ar fi trebuit să spun acest cuvânt. Dar cine va auzi de transformatorul Tesla, va ghici despre ce este cu acest dispozitiv. I-am zis preşedintelui şi primului ministru. Dar nu ştiu dacă preşedintele ştie. Eu am convingerea ca nu ştie adevărul. El nu ştie. »

Aici se încheie interviul din film.

Am să fac doar două comentarii simple. E de admirat faptul că Tariel consideră invenția ca nefiind a lui ci fiind doar o aplicație a ideilor lui Tesla. De asemenea e de admirat patriotismul său, şi în contrapondere, atitudinea oficialilor statului Georgian… Parc-ar fi cei români…

Filmul din care e extras acest interviu a fost făcut în urmă cu aproape zece ani, dar situația de care se plânge Tariel Kapanadze în acest interviu, nu s-a schimbat absolut de loc.

Articol scris azi 24 iulie 2012 la ora 23 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Întrebări

Ştiinţa oficială, şi cea populară (prin manualele şcolare) ne-a format convingerea că adevărul absolut este cel pe care-l învăţăm în şcoală. Şi aşa am aflat că istoria planetei are nişte ere geologice în care au trăit odată de mult, de foarte de mult timp, tot felul de animale uriaşe, care ar fi străbunii noştri. Din peştii şi reptilele erelor geologice au apărut păsările şi mamiferele şi ulterior noi…

Dar ce te faci când se întâmplă că un peşte pe care întreaga planetă îl considera o fosilă o fiinţă dispărută de multe milioane de ani, apare în carne şi oase fiind unul din meniurile favorite ale unor insulari din oceanul Pacific ?... Îl cataloghezi, îi găseşti un loc printre animalele vii şi treci mai departe uitând de el sau ignorându-l pur şi simplu ? Da. Căci aşa s-a făcut.

Şi ce te faci când prin muzee şi prin cărţi vechi descoperi fotografii făcute în urmă cu numai un secol şi care reprezintă oameni care după o partidă de vânătoare se mândresc cu capturarea unui pterodactil, sau când nu mai departe decât în 1977 un pescador scoate din apele oceanului planetar cadavrul unui pleziozaur ?

Vă amintiţi bancul cu ţăranul care merge şi el prima oară la grădina zoologică şi privind o girafă exclamă că aşa ceva nu există ?... Şi vă amintiţi afirmaţia lui Tariel ? : ***« Guvernul nostru şi mulţi savanţi s-au opus: „— Nu suntem interesaţi, deoarece aşa ceva nu există.” Dispozitivul pe care îl vedem aici, pentru ei nu exista! »***

În şcoală am învăţat că odată de mult acum vreo zece – douăzeci de mii de ani, omul abia coborâse din copac şi se ridica pe picioare învăţând să facă primul foc şi să folosească primul cuţit… Dar ce te faci că planeta este plină de construcţii megalitice executate din piatră fasonată perfect, cum nici cu cele mai moderne tehnologii nu se poate. Şi toate aceste blocuri de piatră au dimensiuni de la câteva sute de kilograme până la multe zeci şi chiar sute de tone şi-s cam de-tunci când cică omul abia învăţa să facă focul… Şi dintre toate, cea mai impresionantă construcţie nu este vreo piramidă de peste o sută şi cincizeci de metri înălţime ci un templu, aflat în Siria, la Baalbek.

Acolo sunt câteva blocuri de piatră paralelipipedice care cântăresc în jurul greutăţii de o mie de tone… cel înfipt jumătate-n pământ are fix o mie. Cele mai moderne şi puternice macarale actuale abia ridică vreo două sute de tone.

Acum vreo sută de ani, un om minuscul a construit, pe continentul american, un castel întreg din blocuri de calcar coralifer. Cel mai mic are câteva sute de kilograme cel mai mare are treizeci de tone. A lucrat singur folosindu-se de instrumentul pe care-l vedeţi lângă el în imaginea din dreapta… Este un inductor, un fel de diapazon cu ajutorul căruia el aplica diferite frecvenţe pe piatra pe care dorea s-o manipuleze până ce aceasta-şi pierdea greutatea…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Majoritatea construcţiilor megalitice construite din blocuri de piatră cu greutăţi de multe zeci sau chiar sute de tone au fost construite în perioada despre care profesorul nostru de istorie ne spunea că omul abia învăţa să folosească cuţitul…

Eu vin acum şi întreb cât de prost trebuie să fii să poţi afirma că asemenea construcţii au fost construite folosindu-se pârghii şi sfori ?!… Şi cât de prost trebuie să fii să ai dovada în faţă şi să spui că ea nu există?! Oare câtă credibilitate mai merită profesorii noştri ?...

Şi oare câte minunăţii tehnice cunoşteau strămoşii noştri îndepărtaţi depăşindu-ne cu mult pe scara evoluţiei tehnologice ?!...

Articol scris azi 25 iulie 2012 la ora 15 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Câteva cărți

Într-o discuție cu cineva oarecare dint-un sat din țara asta, nu are prea mare importanță unde, am fost întrebat de unde știu atât de multe lucruri despre tehnologiile secrete. I-am răspuns că cele mai multe informații le am de pe internet. La acest răspuns al meu, reacția lui, una normală de altfel a fost de reproş. Şi avea dreptate, căci cea mai mare parte a populației sărăcite de la țară nu are acces la internet, mulți chiar dacă ar avea sunt oameni trecuți de prima tinerețe care cu greu pot învăța să folosească calculatorul. Aşa că după ce i-am văzut reacția i-am spus că există şi cărți prin librării dar că acum acest cărți sunt destul de scumpe şi sunt extrem de rare. Cea mai sigură metodă de achiziționare rămâne tot internetul. Din nou m-am ales cu un reproş din partea lui, dar i-am sugerat să-şi noteze titlul cărților şi să roage pe vreun nepot să i le comande pe internet.

De fapt marea tragedie este că în ce priveşte domeniul ştiințelor de frontieră şi al energiilor libere literatura de la noi din țară e extrem de săracă. E emblematic răspunsul pe care l-am primit de la un editor în momentul în care discutând cu el l-am rugat să mă ajute să public una din cărțile mele : „ Domnule, eu nu știu ce-o fi aia energie liberă dar nu public că nu se vinde!” Cum dracu o fi să fii sigur că nu se vinde ceva despre care habar nu ai ce înseamnă !?...

Aşa că poate că or mai fi şi alții pe la noi prin țară care vor să publice cărți despre ştiințe de frontieră şi energie liberă, dar dacă se lovesc de aceiaşi mentalitate… De altfel ştiu sigur că mai sunt şi alții. Spre exemplu domnul Florin Cătălin Tofan. Deci extrem de puținele cărți care s-au publicat în acest domeniu la noi sunt traduceri. Probabil că mult mai de încredere sunt pentru editorii români scriitorii străini care umplu sute de pagini cu informații fără fond, decât cei din țara lor care oferă date concrete. Deci în ultimii zece ani au apărut în toată țara (sunt în toată țara aproape o mie de edituri !) nici mai mult nici mai puțin decât unsprezece cărți legate mai mult sau mai puțin de energia liberă: Iată-le:

Primele sunt trei cărți apărute la editura de proastă faimă Obiectiv din Craiova. Este condusă de un fost securist, domnul Eugen Delcea, care are prostul obicei ca după ce momeşte autorii să-i trimită manuscrisele promițându-le că le publică cartea, se apucă şi masacrează manuscrisul schimbând titluri, reducând paginație, adică eliminând text, schimbând coperte, şi aşa mai departe.

Cu toate astea sunt unii care acceptă să publice şi în aceste condiții. Deci prima carte pe care am citit-o legată de tehnologiile energiilor libere şi de viața şi opera lui Tesla este cea de-a doua din acest grupaj. Ulterior la scurt timp am reuşit s-o citesc şi pe prima. Armele secrete ale Zeului Wotan este o carte care chiar are şi câteva explicații concrete legate de tehnologiile naziste din al doilea război mondial. Mi-ar fi plăcut să pot intra în legătură cu domnul Vâzdoagă, numai că din păcate acesta nu publică în aceste cărți ale lui date de contact. Şi în cazul celei de-a treia cărți anume cea lui Lucian Cozma aş fi dorit să pot coresponda cu dumnealui, dar la fel lipseşte orice dată de contact. Bănuiala mea este că avem de-a face tot cu o meteahnă a domnului Delcea. Secretomania caracteristică structurilor informative l-o fi făcut să împiedice cititorii să intre în contact cu autorii cărților publicate de el din teama probabilă ca aceştia să nu afle cât este de neserios…

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Ultimele două cărți sunt cărți apărute la editura Excalibur. „Tehnologii freee energy” este o carte de succes a publicistei Jeane Manning, din care deşi nu se pot afla date concrete privind principii de funcționare şi modalități de construcție, este extrem de utilă prin felul cum prezintă structurat principalele tehnologii din acest domeniu, şi mai ales situația mondială a acestui domeniu.

E extrem de utilă cuiva care nu a citit nimic despre aceste tehnologii căci este o introducere excelentă în domeniu. Ultima carte este de fapt prima dintr-un ciclu de cinci cărți, pe care editura Excalibur îşi luase angajamentul să-l publice dar nu a mai făcut-o. E vorba de opera integrală a lui Callum Coats şi Viktor Schauberger. Se poate bănui că sunt la mijloc probleme financiare, dar părerea mea sinceră este că s-au făcut presiuni asupra domnului Bârgăoaru, patronul acestei edituri, să nu mai publice restul ciclului căci următoarele patru cărți sunt cele care oferă date concrete privind tehnologiile imploziei şi felul cum pot fi construite şi folosite aceste tehnologii.

În continuare vă prezint următoarele şase cărți apărute în limba română:

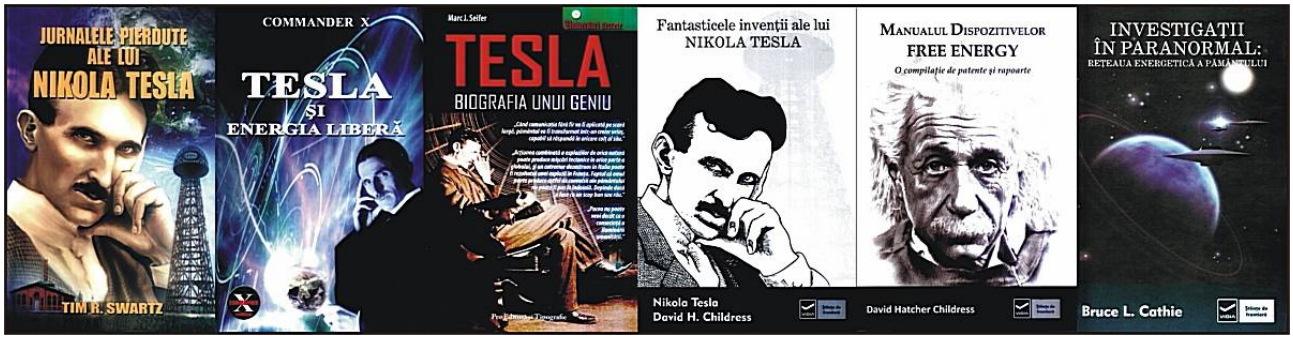

„Jurnalele pierdute ale lui Nikola Tesla” este o carte interesantă care povesteşte viața lui Tesla din perspectiva activității sale tehnice şi a documentației dispărute sau distruse rămase în urma lui.

De altfel se pare că cele scrise în această carte nu sunt chiar pe deplin adevărate căci muzeul Tesla din Belgrad deține sute de mii de documente rămase de la Tesla dar din păcate nu are fondurile necesare pentru a le sistematiza şi ulterior a le face publice. „Tesla şi energia liberă” scrisă de un anume Commander X, un tip care nu are curajul răspunderii propriilor sale cuvinte şi preferă să se ascundă sub un pseudonim, este o carte caracteristică stilului american. Nu ştiu cum a reuşit acest om să umple peste două sute de pagini fără să spună de fapt nimic concret… e aşa cum zicem caracteristic american, vorbă lungă – să ne-ajungă ! „Tesla Biografia unui geniu” de Marc J. Seifer este cea mai exactă şi completă biografie a lui Tesla care a apărut până în prezent pe plan mondial. Felicit editura „Pro Editură şi Tipografie” pentru excelenta traducere şi prezentare a acestei cărți. Următoarele două cărți „Fantasticele invenții ele lui Nikola Tesla” şi „Manualul dispozitivelor free energy” ambele de David Hatcher Childress de la editura Vidia deşi nu sunt tocmai ce te-ai aştepta citindu-le titlul, sunt totuşi cărți foarte interesante, având şi multe date concrete. Acestea alături de ultima – „Investigații în paranormal” de Bruce L Chatie sunt cărți care nu ar trebui să lipsească din biblioteca nici unui român preocupat de energie liberă. De fapt cartea lui Cathie este traducerea cărții lui numită în original „The Energy Grid Harmonic 695 the Pulse of the Universe”

Oricum ar fi, eu ca autor român, nu prea înțeleg cum poate fi mai ieftin pentru o editură românească să publice o traducere apărută original la o editură de mare prestigiu din occident decât să publice un autor român. Orice traducere şi cu atât mai mult una după o carte apărută la o editură de prestigiu din occident supune editura la nişte cheltuieli cu drepturile de traducere şi cu drepturile de publicare care depăşesc cu foarte mult orice cheltuieli cu un autor autohton, oricât de luxoasă ar fi ediția acestuia. Pentru mine e un mister total şi-mi induce bănuiala că de fapt editurile noastre sunt aservite unor interese străine, sau li se interzice cumva (prin presiuni politice sau economice sau ştiu eu de ce natură !) să publice autori români…

Articol scris azi 25 iulie 2012 la ora 18 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Şi câteva filme

Internetul oferă o cale prin care sutele de documentare interesante care nu sunt permise a se publica prin mijloacele media – de obicei cele care dezvăluie maşinaţiunile murdare ale ocultei mondiale – pot fi făcute publice. Dintre acestea, sunt câteva care au o legătură şi cu subiectul cărţii de faţă şi care au şi subtitrare în limba română. Să nu uităm că o majoritate a populaţiei acestei ţări nu este bine informată şi pentru că, deşi poate că are acces la internet, nu cunoaşte suficient de bine limba engleză pentru a şti să caute şi să găsească aceste documentare, iar dacă totuşi dau peste ele nu înţeleg mai nimic din ce se vorbeşte acolo… Deci:

1 - ***„The Mising secret of Nikola Tesla”*** – 45’ – e un documentar de televiziune.
2 - ***„Tesla Master of Lightning”*** – 1h26’ – produs „Warner Home video”
3 - ***„The Race to Zero Point”*** – 1h49’ – Produs „Lightworks audio & video” este singurul documentar cu traducere în limba română care vorbeşte exclusiv despre energie liberă. Mai există unul şi anume ***„A MACHINE TO DIE FOR - The Quest for Free Eneergy”*** dar care nu are subtitrare.
4 - ***„Thrive What on Erth Will It Take”*** – 2h12’ – produs „Clear Compass Media şi Westwood Creek”
5 - ***„Aquamarine dreams”*** – Un interviu cu Ralph Ring care are 51de minute
6 - ***„Armonicele pline de taine ale realităţii”*** un interviu cu Bruce L Cathie -1h11’
7 - ***„Who Killed The Electric Car”*** – 1h32’ – produs „Sony Pictures Classics”
8 - ***„Revenge of The Electric Car”***– 1h29’ – produs „Westmidwest Productions” aceste ultime două militează pentru automobilul electric cu tehnologie clasică, adică acumulatorii NMh grei şi voluminoşi, ceea ce înseamnă menţinerea dependenţei şoferului faţă de ocultă…
9 - ***„Fuel for humanity”*** – 1h52’ – produs „Blue Water Entertainment” militează pentru menţinerea motoarelor cu ardere internă dar alimentate cu uleiuri vegetale – biodiezel
10 - ***„Gas Land”***–1h42’ – produs „Internaţional WOW Company” despre Chevron şi isprăvile lor
11 - ***„The Light Bulb Conspiracy”*** – 53’ – documentar de televiziune franco-spaniol despre realitatea că de fapt distrugerea planetei este o acţiune deliberată cu bună ştiinţă a corporaţiilor industrial bancare.
12 - ***„Tariel Kapanadze – Generator de energie gratuita – 5KW”*** – 1h - documentar de prezentare făcut de o televiziune locală din Georgia
13 - ***„Royal Rife”*** – 2h05’– produs „Shawn Montgomery” e despre viaţa şi opera lui R.R.
14 - ***„Man’s Right to Know”*** – 30’ – despre viaţa lui Wilhelm Reich, nu apare producătorul
15 - ***„Water the Great Mysterry”*** – 1h22’ – documentar rusesc despre apă şi misterele ei
16 - ***„In transition”*** – 50’ – produs de fundaţia internaţională „În tranziţie”
17 - ***„Trance-Formation”*** – 1h37’ – produs „Crowhouse.com şi Aliance of Defiance” despre raportul dintre societate şi noi
18 - ***„Zeitgeist”*** – 2h – şi „Zeitgeist addendum” – 2h – produs de mişcarea „Zeitgeist” despre ocultă, societate, noi, istorie şi prezent.
19 - ***„Ezoteric agenda”*** – 2h – produs „TalismanicIdols” cam de aceiaşi factură ca şi Zeitgeist. Unii cred că ar fi al treilea din seria zeitgeist.
20 – ***„Orwell Rolls in his Grave”*** – 1h43’ – produs „Sag Harbor – Basement Pictures” despre manipularea media.

Nu pot spune despre un anume film din ele că e mai bun ca celălalt. Eu le am pe toate şi le revăd oricând cu plăcere. Toate au însă o legătură capitală mai strânsă sau mai puţin strânsă cu subiectul cărţii de faţă. Toate aceste filme sunt de fapt excepţionale. Şi de aceea le recomand cu căldură tuturor. Căutaţi-le pe internet şi vizionaţi-le, vizionaţi-le nu o dată, nu de două ori, ci de mai multe ori… După ce le veţi fi vizionat veţi ajunge poate să înţelegeţi de ce afirm eu cu atât de multă duritate că societatea în care trăim, pe care ne-o impun politicienii şi cei de deasupra lor este una criminală… Veţi înţelege o parte din adevăr, veţi deveni mai înţelepţi şi … veţi şti încotro să vă îndreptaţi…

Articol scris azi 26 iulie 2012 la ora 13 de către CÂRNARU Cătălin Dan.

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Încheiere

Spuneam, dragi cititori că guvernele lumii, prin ignorarea interesului maselor largi ale populației şi obedienţa lor faţă de interesele structurilor superstatale de tip criminal, industrial bancar sau militarist nu fac altceva decât să lărgească inechităţile sociale, să adâncească starea de agresivitate generală şi să împrăştie criminalitatea pe tot globul.

Prin obedienţa faţă de structuri interesate doar de câştigul imediat şi de putere, guvernele emit legi şi directive internaţionale care nu au nimic de-a face cu respectul faţă de valorile umane şi ale iubirii şi armoniei cu planeta mamă, legi prin care populaţia lumii este, vrând nevrând, înrobită banului şi puterii unor grupuri minuscule care se cocoaţă tot mai în vârful societăţii distrugând în acelaşi timp întreaga planetă.

Acestor legi cu caracter internaţional li se supune local întreaga legislaţie naţională a fiecărui stat de pe glob şi uşor, uşor, sub mirajul unor aşa zise beneficii extraordinare pe care le-ar putea aduce globalizarea, învăţământul, sănătate, alimentaţia tuturor ţărilor fac din noi nişte roboţei, care au pierdut orice legătură cu natura mamă, nişte roboţei care nu ştiu decât că pentru a trăi trebuie să muncească în schimbul unor hârtii de valoare, cu care apoi să-şi cumpere de la statul care de fapt ar trebui să aibă grijă de ei, dreptul la o viaţă chinuită de sclav nenorocit… Şi ce e mai grav, marea majoritate a noastră nu suntem conştienţi de acest lucru. Am fost îndoctrinaţi prin educaţie să credem că legea a doua a termodinamici este baza întregului univers fizic şi mecanic, am fost îndoctrinaţi că istoria noastră a început în urmă cu doar vreo cinci – zece mii de ani, am fost îndoctrinaţi să credem orbeşte într-o putere divină care are grijă de spiritul nostru, am fost îndoctrinaţi să credem orbeşte tot ce ni se serveşte ca fiind un adevăr imuabil pe posturile de televiziune şi în presă, am fost îndoctrinaţi să credem că cei care luptă pentru protecţia mediului opunându-se trusturilor industriale sunt un fel de nebuni exaltaţi care exagerează şi răstălmăcesc lucrurile, am fost îndoctrinaţi atât de mult încât punem umărul din greu la distrugerea planetei ajutându-i pe cei care fac asta doar din dorinţa supremă de putere şi bani…

Am fost atât de mult îndoctrinaţi încât dacă cineva încearcă să ne arate care-i adevărul, să ne arate cât de mult greşim, să ne arate că de fapt suntem nişte sclavi ai unor interese mult prea superioare şi străine nouă, ne supărăm şi nu doar că refuzăm să ascultăm adevărul, dar pur şi simplu ne certăm cu cel ce încearcă să ne deschidă ochii sau chiar mai rău, îl considerăm un duşman personal şi ne grăbim să-l catalogăm ca terorist, element antisocial sau criminal şi-l dăm pe mâna structurilor statale care obediente ocultei mondiale se grăbesc să-l distrugă…

Trăim într-o societate profund coruptă, mafiotizată în care iubirea de patrie şi popor este o trădare naţională iar patriotul sau naţionalistul este declarat terorist, criminal, un element demn de eliminat din societate.

Trăim într-o societate care se autodistruge prin supunere şi sclavie, care nu mai are demnitate şi conştiinţă de sine şi care, ce-i mai grav, autodistrucându-se distruge şi natura înconjurătoare.

Există documentate directive prin acare industria mondială este obligată prin legi drastice ca produsele pe care le fabrică să aibă o calitate cît mai proastă cu un aspect cât mia frumos, pentru a se defecta des şi a fi cumpărate des… Dar noi nu ştim că de un secol încoace., cantitatea imensă de deşeuri rezultate ca urmare a acestor directive este mult mai mare decât capacitatea industriei mondiale de reciclare, şi ca urmare aceste deşeuri se adună în oceanul planetar şi pe teritoriile celor mai sărace state din lume…

Nu ştim lucrurile astea… Şi nu ştim nici că există alternative. Că putem să ne rupem din această sclavie…

Nu ştim că există posibilitatea de a ne colecta întreaga energie necesară încălzirii, igienei şi alimentaţiei din mediul imediat înconjurător. Nu ştim că putem face asta şi făcând asta vom deveni liberi căci atunci, nici o structură statală de nici un fel nu ar mai putea avea la îndemână mijloacele de şantaj cu care să ne oblige să ne supunem.

Şi nu ştim acest lucru pentru că îndoctrinaţi că totul se supune legii doi a termodinamicii considerăm că asemenea tehnologii nu pot exista, sau dacă există pe undeva sunt cumva în stadiu

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

experimental, sau de idee de principiu… De fapt toate aceste tehnologii există de mai bine de jumătate de secol şi sunt prezente aici în jurul nostru. Doar că noi nu vrem să le vedem.

Prin lecturarea acestor cărți ale mele ați luat cunoştință cu o parte din aceste tehnologii, o parte din principiile lor de funcționare, ați înțeles că natura nu se supune legii doi a termodinamicii căci natura este un supersistem deschis, ați învățat că este posibil.

Sper că lectura acestor cărți v-a deschis ochii spre a vedea şi mintea spre a accepta ! Nu mai rămâne decât să vă luați inima în dinți şi să încercați să vă desprindeți de sistemul acesta corupt şi mafiotizat care vă controlează viața… Stă în puterea dumneavoastră, a fiecăruia…

Această carte urmează a fi publicată printr-un sistem contra cost. Dar pentru cei care o vor achiziționa gratuit (precis se va găsi cineva s-o pirateze) şi pentru cei care sunt dispuşi să doneze o sumă oarecare peste prețul cu care au achiziționat această carte, ajutându-mă astfel pe mine în studiul în continuare a acestui domeniu, pot s-o facă depunând suma de 20 lei pentru ce-i ce-au descărcat-o gratuit, sau cât doresc pentru ceilalți, în contul **CEC Bank** deschis pe numele meu : **RO84CECEDB0408RON0620679**.

Cu speranța că lectura acestui volum nu v-a dezamăgit şi că ați învățat ceva din el vă urez sănătate dragi cititori şi promit că la anul voi reveni cu altul cel puțin la fel de interesant ca acesta.

26 iulie 2012 Moreni Cătălin Dan Cârnaru

t.e. 10730

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Bibliografie

Carte tipărită

Tesla Biografia unui geniu – Marc J. Seifer Editura Pro Editură şi Tipografie 2008
Tehnologii free energy – Jeane Manning Editura Excalibur în 2008
Manualul dispozitivelor free energy – D. H. Childress – editura Vidia Bucureşti 2011
Fantasticele invenţii ale lui Nikola Tesla– D. H. Childress – editura Vidia Bucureşti 2011

Carte electronică

Colecţia revistei tehnico ştiinţifice Tehnium perioada 1970 – 1992 – pdf.
Colecţia revistei New Energy Technologies numerele 1 – 22 – pdf .
Electrotehnică generală - inginerii I. Corodeanu, C. Buzatu, P. Manolescu, şi I. Codru – pdf.
Florin Cătălin Tofan – Conexiuni – pdf.
Teodor Roşca – Anul 2012 – pdf.
Reţeaua energetică_B.L.CATHIE – pdf.
Universal Laws Never Before Revealed. Keely’s Secrets_DALE POND, JOHN KEELY, etc. – pdf.
Thomas. S. Curtis – High Frecuency Apparatus – 1916 – pdf.
Vladimir Utkin – Eneergie gratuită – Secretele lui Nikola Tesla pentru fiecare – pdf.
D. A. Kelly – The Manual of free Energy Devices and Sistems – pdf.
Peter A. Lindemann – energia liberă, secretele electricităţii reci – pdf.
Hans von Leven – John Ernst Worrel Keely Genius or Fraud ? – pdf.
Donald Lee Smith – Resonance Energy Metods – pdf.
Patrick J. Kelly – Practical Guide to Free Energy Devices – pdf.
Nikola Tesla – Lectures, Patents, Articles – pdf
Thomas E. Bearden – Energy from the Vacuum – pdf.
Thomas E. Bearden – The Final Secret of Free Energy – 1993 – pdf.
Marko Rodin – The Rodin Solution Project – pdf.
T. Henry Moray – The Sea Of Energy în Which the Earth Floats – pdf.
V. S. Grebennikov – Lumea mea – Capitolul 5 – pdf.
Electrical-Inventions-and-Innovations-Dossier- volumele 1 – 5 – pdf.

Pagini WEB

http://www.energobiologie.ro
http://ro.altermedia.info
www.rifedigital.com
http://introductiontorife.com/index.html
http://www.pulsedtech.com/index.html
http://www.googlepatents.com
http://www.leedskalnin.com
http://www.panacea-bocaf.org/
http://peswiki.com/index.php/Directory:...
http://www.rexresearch.com/
http://principality-of-sealand.eu/media/index_e.html
http://danielroxin.blogspot.com/
http://aim.edu.tc/?a=articles&p=397
http://www.youtube.com
http://www.dipoleantigravity.blogspot.com
http://www.libertatea.ro/detalii/articol/a-trimis-o-racheta-in-cosmos-218526.html

Acesta-i un manuscris şi se supune legislaţiei drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

Acesta-i un manuscris şi se supune legislației drepturilor de autor şi conexe (copierea şi reproducerea lui fără acordul scris al autorului sunt interzise)

... Guvernele lumii, prin ignorarea interesului maselor largi şi obedienţa lor faţă de structurile superstatale de tip criminal, industrial bancar sau mlitarist, nu fac altceva decât să lărgească inechităţile sociale, să adâncească starea de agresivitate generală şi să împrăştie criminalitatea pe tot globul.

Ele emit legi şi directive internaţionale care nu au nimic de-a face cu respectul faţă de valorile umane, legi prin care populaţia lumii este, vrând nevrând, înrobită banului şi puterii unor grupuri minuscule care se cocoaţă tot mai în vârful societăţii distrugând în acelaşi timp întreaga planetă. Acestor legi li se supune local întreaga legislaţie naţională a fiecărui stat şi uşor, uşor devenim nişte roboţei, care au pierdut orice legătură cu natura mamă, care nu ştiu decât că trebuie să muncească în schimbul unor hîrtii de valoare cu care mai apoi să-şi cumpere de la statul lor, care ar trebui să-i protejeze, un drept la o viaţă chinuită de sclav nenorocit... Şi ce e mai grav, marea majoritate a noastră nu suntem conştienţi de asta.

Am fost îndoctrinaţi prin educaţie să credem că a doua lege a termodinamicii este baza întregului univers fizic şi mecanic, că istoria noastră a început în urmă cu doar vreo cinci - zece mii de ani, că există o putere divină care are grijă de spiritul nostru, că tot ce ni se serveşte prin televiziune şi presă e un adevăr imuabil, am fost îndoctrinaţi să credem că cei care luptă pentru protecţia mediului opunându-se împotriva trusturilor industriale, sunt un fel de nebuni exaltaţi care exagerează şi răstălmăcesc lucrurile, am fost îndoctrinaţi atât de mult încât punem umărul din greu la distrugerea planetei ajutând aceste trusturi.

Am fost atât de mult îndoctrinaţi încât dacă cineva încearcă să ne arate că de fapt suntem nişte sclavi ai unor interese mult prea mari şi străine de noi, ne supărăm şi nu doar că refuzăm să credem adevărul, dar ne şi certăm cu cel ce ni-l arată, şi chiar îl considerăm un duşman personal şi ne grăbim să-l catalogăm ca terorist, element antisocial sau criminal şi-l dăm pe mâna structurilor statale, care, obediente ocultei mondiale, se grăbesc să-l distrugă.

Nu ştim lucrurile astea şi nici că există alternative - că putem să ne rupem de această sclavie... Nu ştim că există posibilitatea de a ne colecta energia necesară încălzirii, igienei şi alimentaţiei, din mediul înconjurător. Nu ştim că putem face asta şi că astfel vom deveni liberi, căci atunci nici o structură statală, de nici un fel nu ar mai putea avea la îndemână mijloacele de şantaj cu care să ne oblige să ne supunem.

Şi nu ştim acest lucru pentru că, îndoctrinaţi că totul se supune legii doi a termodinamicii, considerăm că aceste tehnologii nu pot exista. De fapt toate aceste tehnologii există de mai bine de o jumătate de secol şi sunt prezente aici, în jurul nostru.

Doar că noi nu vrem să le vedem !...

ISBN 978-973-0-13995-2